ROBERT LUDLUM

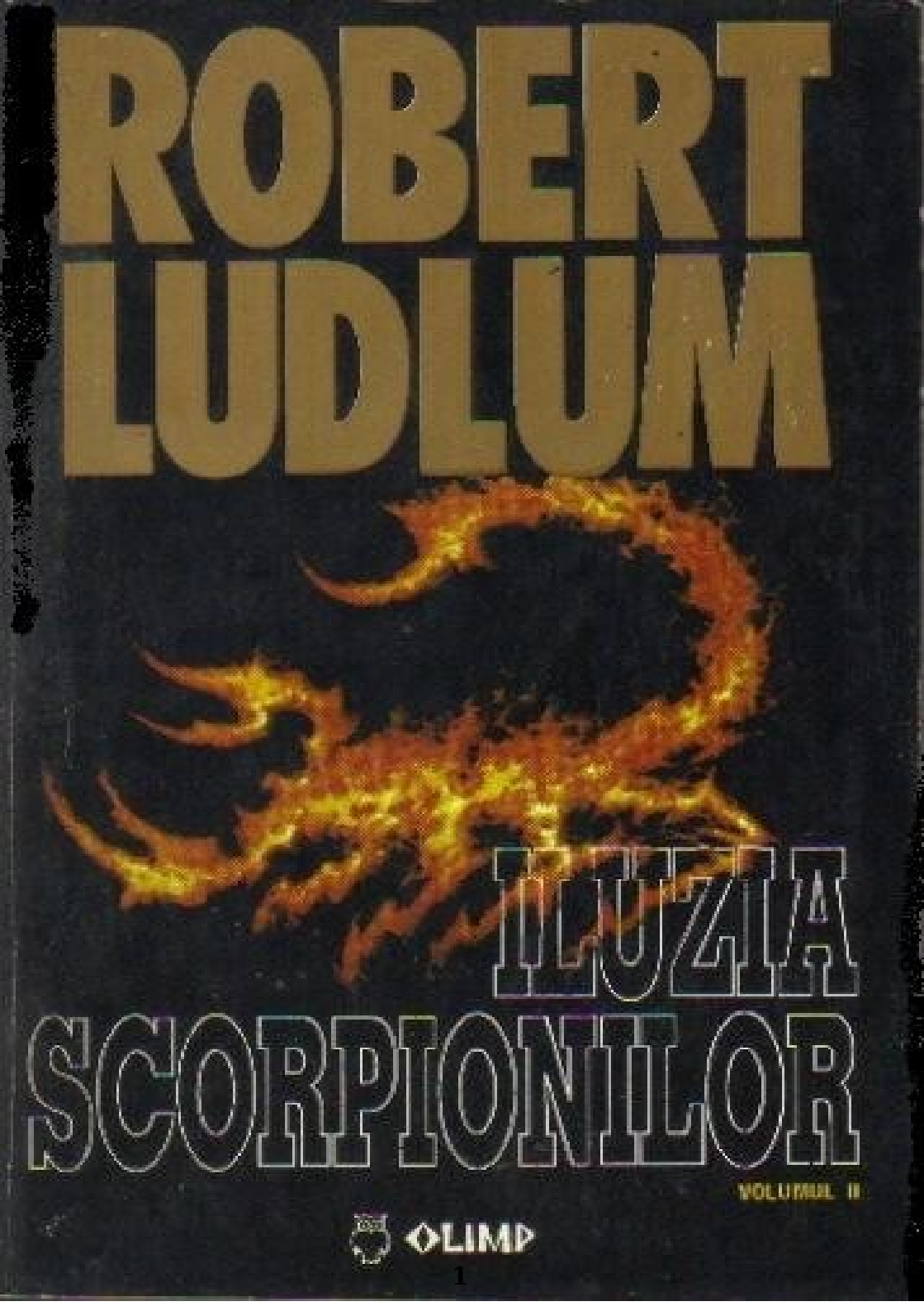

ILUZIA SCORPIONILOR

VOLUMUL II

OLIMP

ROBERT LUDLUM

Iluzia scorpionilor

vol. 2

V.2.0

V.2.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-9180-20-5

Traducător:
Alina Zăbavă

Editură: Olimp
1994

19

Tyrell ieşi din ghereta de la poartă şi o luă la fugă pe drum, spre pajiştea enormă pe care trebuia să o traverseze ca să ajungă la pistă. Dar, odată ajuns pe iarbă, încetini ritmul, mirat de ceva, fără să-şi dea seama exact de ce anume. Apoi dintr-o dată înţelese ce îl nedumerise. Se aşteptase ca, pe măsură ce se apropia de pistă, să intre din ce în ce mai mult în lumina de culoare gălbuie a balizelor, dar nu se vedea nici urmă de aşa ceva, era beznă. Reîncepu să fugă, de data asta chiar mai repede ca înainte, trecând grăbit printr-un fel de deschidere îngustă, tăiată în măgura ce mărginea pajiştea la capătul din care venea el.

Presupusese că Nielsen şi Poole îl vor aştepta la vedere, pe pistă, împreună cu piloţii, dar nu era nimeni. Ceva era în neregulă. Strecură registrul de evidenţă de la poartă sub un boschet, îl acoperi cu pământ şi privi atent, studiind concentrat aeroportul particular.

Linişte. Pustiu. Nici o mişcare. Doar silueta gălbuie a *Gulfstream*-ului.

Apoi *ceva...* mişcare? Unde? Sesizase ceva, cu coada ochiului, spre dreapta, de cealaltă parte a pistei, oarecum în diagonală faţă de locul în care stătea. Îşi îndreptă imediat atenţia în acea direcţie, ajutat de razele lunii, care păreau să se reflecte în nişte oglinzi uriaşe. Nu erau oglinzi, îşi aminti că era turnul de control, impropriu numit aşa, pentru că nu era decât o clădire fără etaj, făcută mai mult din sticlă, cu o antenă parabolică ridicată, mult deasupra acoperişului şi ancorată solid de acesta. Cineva se mişcase în spatele unuia dintre geamuri şi mişcarea devenise vizibilă datorită luminii lunii.

Cerul se întunecă din nou, luna fiind acoperită iar de nori şi Hawthorne se lungi în iarbă, târându-se înapoi, în spatele măgurii, unde se ridică în picioare şi începu să alerge spre capătul pistei, trecând prin dreptul mai multor *văi* tăiate în măgură. În mai puţin de un minut era la circa o sută de metri de *turn,* gâfâind, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pe gât şi îmbibându-i cămaşa. Reuşiseră oare cei doi piloţi să fie mai tari

decât Cathy şi decât Jackson, amândoi înarmaţi? Ţinând cont de pregătirea lui Poole, era puţin probabil ca aşa ceva să se întâmple fără să fie utilizată o armă de foc şi aceştia nu aveau nici una la-ndemână.

Iar mişcare! O siluetă opacă – sau umbra ei – se apropiase rapid de imensa fereastră de sticlă, apoi, la fel de repede, se retrăsese... Probabil că îl văzuseră când trecuse de măgură şi acum îl aşteptau. Brusc îşi aminti de ceva ce se întâmplase cu trei zile – mai exact cu trei nopţi – în urmă, pe insula fără nume din nordul Strâmtorii Anegada... *Focul!* Una din cele mai fascinante şi mai înspăimântătoare imagini, atât pentru oameni, cât şi pentru animale, fapt confirmat de reacţia câinilor de pe insula lui *il padrone.*

Rămânând în spatele măgurii, Tyrell începu să caute pe jos după crengi şi frunze uscate, arse de soare, apoi se ridică şi se întinse după rămurele uscate. Cu cât ajungea mai sus, cu atât găsea mai multe. În aproximativ patru minute reuşise să adune o grămadă destul de serioasă, de vreun sfert de metru înălţime, lată de ceva mai mult de o jumătate de metru. Probabil că o asemenea cantitate de lemn uscat ar fi aprins şi cărbune umed. Se căută în buzunar, scoase plicul de chibrituri de care nu se despărţea niciodată o amintire din vremurile când era fumător înrăit – rupse unul, îl aprinse, îl protejă în căuşul palmelor, se aplecă şi-l aruncă la baza grămezii, după care aruncă şi plicul tot acolo. Apoi o luă rapid din loc, în patru labe, ocolind mult spre dreapta, până ce ajunse în spatele următoarei secţiuni a măgurii şi apoi mai departe, până la următoarea. Acum se găsea în dreptul *turnului,* la mai puţin de optzeci de metri de uşile de metal ale acestuia.

Focul se răspândea mult mai repede decât crezuse Tyrell că e posibil şi el îi mulţumi lui Dumnezeu pentru soarele arzător de vară al Virginiei. Cum briza umedă de noapte nu se pornise încă dinspre înălţimi, vârfurile firelor de iarbă erau perfect uscate, iar tulpinile verzi de mai jos făceau ca focul să se menţină deasupra, răspândindu-se fulgerător în toate direcţiile. În câteva secunde tot câmpul devenise un infern, focul ţâşnise prin cele două treceri din măgură la fel ca o coadă de cometă despicată de mica înălţime. Apoi la fereastra cea largă a clădirii apărură două – nu trei – siluete, evident neliniştite. Capetele se mişcau în sus şi în jos, sau dintr-o parte în alta, se vedeau mâini întinse şi apoi

retrase, siluetele se mişcau de colo-colo, nehotărâte, cuprinse de panică. Uşa de metal se deschise şi în cadrul ei apărură cele trei siluete, una mai în faţă şi două mai în spate. Tyrell nu le putea zări figurile, dar era sigur că nici una dintre ele nu era nici Nielsen, nici Poole. Îşi scoase pistolul de la centură şi aşteptă, punându-şi trei întrebări: unde erau Cathy şi Jackson? Cine erau oamenii ăştia? Ce legătură aveau cu dispariţia celor doi?

— Ah, Doamne, rezervoarele! urlă bărbatul din faţă.

— Unde sunt? Cea de-a doua voce nu-i era necunoscută lui Tyrell – era copilotul *Gulfstream*-ului.

— Acolo! Tye observă că silueta arăta disperată undeva, spre pistă. Pot să ne arunce nu în aer, până-n lună! Avem aproape patru sute de mii de litri de combustibil, de cea mai bună calitate.

— Dar sunt subterane! protestă vocea pilotului.

— Sigur, flăcău şi ceea ce ţine combustibilul sub pământ sunt capacele! Dar rezervoarele nu sunt decât pe jumătate pline şi deasupra sunt numai vapori, care pot exploda în contact cu metalul încălzit la roşu. Hai s-o ştergem repede!

— Nu-i putem lăsa pe ăştia aici! strigă pilotul. Asta ar fi crimă, domnule şi nu vrem să fim implicaţi în aşa ceva.

— Cum vreţi, dar eu am întins-o! Şi omul din faţă începu să alerge peste pajiştea cu iarbă.

Cei doi piloţi dispărură înapoi, în clădire, în timp ce Hawthorne se strecura spre ea, mergând când aplecat, când târându-se, până ce ajunse la colţul acesteia. Aruncă o privire rapidă la uşă. Focul continua să avanseze dinspre măgură. Şi brusc, apărură Poole şi Nielsen, cu mâinile legate la spate, cu câte o bucată de bandă adezivă pe gură, împinşi cu brutalitate din spate. Cathy căzu, iar Jackson se aruncă deasupra ei voluntar, încercând să o protejeze, deoarece se aştepta să audă, probabil, o împuşcătură. Apoi apărură şi cei doi piloţi, după toate aparenţele înspăimântaţi şi foarte nesiguri pe ei.

— Hai, ridicaţi-vă amândoi! ordonă copilotul. Mai repede, să plecăm odată de aici!

— N-o să plecaţi nicăieri! Tyrell era în picioare, cu pistolul îndreptat spre capetele celor doi piloţi. Ticăloşi nenorociţi, ridicaţi-i! Dezlegaţi-i şi scoateţi-le benzile alea de la gură!

— Hei, domnule, n-am făcut asta de bună-voie! protestă copilotul, pe când îi ajutau pe Cathy şi pe Jackson să se ridice, le

dezlegau mâinile şi-i lăsau să-şi scoată singuri benzile adezive lipite peste gură. Operatorul radio, nenorocitul ăla ne-a ţinut pe toţi trei sub ameninţarea pistolului.

— El ne-a ordonat să-i legăm şi să le punem căluş, interveni şi pilotul. Şi apoi şi-a amintit că lucrăm şi noi pentru Van Nostrand – a fost aici când am făcut aterizările alea de antrenament, de dimineaţă – şi ne-a lăsat în pace.

— Mai mult decât atât, îl întrerupse copilotul, privind la măgura în flăcări. A zis că fusesem *verificaţi de serviciul de securitate al domnului Van,* dar că pe oamenii ăştia nu-i cunoştea şi nu avea de gând să rişte nimic... Hai să plecăm dracului de aici. Doar ai auzit ce-a zis despre rezervoarele de combustibil!

— Unde sunt? întrebă Hawthorne.

— La circa patru sute de metri vest de aici, răspunse Poole. Am văzut pompele în timp ce te aşteptam.

— Nu mă interesează unde sunt, izbucni copilotul. Ticălosul ăla spunea că ne pot trimite până-n lună!

— S-ar putea, răspunse locotenentul, dar e puţin probabil. Pompele alea au supape de izolare, iar capacele ar trebui să fie încălzite cu aparatul de sudură ca să ajungă la temperatura de combustie.

— S-ar putea întâmpla una ca asta?

— Da, Tye, probabil că există o şansă din două sute. La dracu', plăcuţele alea cu *Fumatul Interzis* nu sunt puse chiar degeaba în staţiile de benzină.

Hawthorne se întoarse spre piloţii încă speriaţi.

— Flăcăi, nu sunteţi prea norocoşi, le zise el. Daţi-mi portofelele, actele de identitate şi paşapoartele.

— Da' de ce, ne arestaţi?

— Dacă faceţi ce vă spun, nu. Hai, scoateţi-le! O să vi le dau înapoi.

— Da' ce dracu eşti? Agent Federal? Pilotul se căută, indispus, în buzunare şi-i întinse lui Tyrell portofelul şi paşaportul. Sper că-ţi dai seama că am fost angajaţi legal şi că nu am transportat nici arme de foc, nici substanţe interzise de lege. Poţi să controlezi cât vrei şi pe noi şi în avion. Nu vei găsi nimic.

— Vorbeşti de parcă ai mai fi trecut prin asta şi ai ceva experienţă în materie... hai şi tu, porc zburător! Parcă aşa se spune, nu?

— Sunt pilot cu licenţă de zbor valabilă, un om cât se poate de onorabil, replică el, dându-i lucrurile pe care i le ceruse.

— Ia-le numele şi toate datele interesante, doamnă maior, continuă Tyrell, dându-i paşapoartele şi portofelele lui Cathy. Du-te înăuntru şi aprinde o lumină.

— Imediat, domnule comandant. Cathy o porni grăbită să facă ce i se ceruse.

— Maior… comandant? strigă pilotul. Ce dracu' mai e şi asta? Împuşcături, o pistă în flăcări pe un domeniu al protipendadei şi militari? În ce ne-au băgat ticăloşii ăia Ben?

— *Io'* mi-s doar *locotenent,* zise Poole, ca într-o doară.

— Al dracului să fiu dacă ştiu Sonny, dar, dacă scăpăm cu faţa curată, ne ştergem numele de pe lista lor!

— Despre a cui listă e vorba? întrebă Hawthorne. Zburătorii se uitară unul la altul.

— Hai, spune-i, zise pilotul. Nu ne au cu nimic la mână!

— *Sky Transport Internaţional,* răspunse copilotul. E o agenţie de servicii, Un fel de agenţie de plasament de lux.

— Sunt convins. Unde are sediul?

— La Nashville.

— Numai bine. Cu toţi milionarii de pe acolo…

— N-am zburat niciodată, în cunoştinţă de cauză, împreună cu indivizi suspectaţi legal, nici n-am înlesnit, unui individ sau unui grup, transportul de substanţe interzise de lege…

— Da, ai mai spus-o, domnule pilot. Exceptând solidele dumitale cunoştinţe în materie de jurisprudenţă, ce pregătire ai? Ai fost militar?

— Ferita sfântul, replică supărat copilotul. M-am pregătit la cele mai bune şcoli civile, am obţinut calificative maxime la testele FAA şi am la activ cinci mii de ore de zbor.

— Ai ceva împotriva militarilor? îl întrebă Poole.

— Rigiditatea lanţurilor de comandă exclude iniţiativa personală. Noi suntem piloţi mai buni.

— Ia stai puţin măi..

— Termină, locotenent. Cathy Nielsen tocmai ieşise din căsuţa care adăpostea echipamentul radio.

— Ceva interesant? o întrebă Hawthorne, făcându-i semn să le restituie celor doi actele.

— Doar o chestiune sau două, răspunse ea, dându-le piloţilor hârtiile înapoi. Băieţii noştri zburători se numesc Benjamin şi

Ezekiel Jones. Sunt fraţi. Dar în ultimele aproximativ douăzeci de luni au fost extrem de plimbăreţi. Au trecut numai prin locuri foarte interesante, cum ar fi Cartagena, Caracas, Port-au-Prince şi Estero, Florida.

— Dreptunghiul paraşutărilor, zise Tyrell.

— Toate zonele în care se paraşutează narcotice, de la A la Z, comentă şi Poole dezgustat. Scaraoţchi dă ordinul şi Ezekiel trece la manşă!

— Asta e Sonny! sări pilotul.

— Nu plecăm dracului odată de aici? Faţa copilotului era acoperită de sudoare şi nu-şi putea dezlipi ochii de la flăcări.

— Ba voi o să plecaţi imediat, răspunse Hawthorne, însă o s-o faceţi cum vreau eu şi *veţi face* exact ce vreau eu de la voi. Locotenentul mi-a spus că aveţi aprobare de zbor pentru Charlotte, Carolina de Nord…

— Ora de decolare a trecut demult şi nu mai avem confirmare! obiectă Benjamin Jones. Şi nici nu vom primi vreuna la ora asta, traficul e prea intens!

— Băieţi, cred că ar fi bine să vă întoarceţi la una din şcolile alea faimoase ale voastre, să mai învăţaţi câte ceva, răspunse calm Jackson. Până ajungeţi voi la două sute de metri, ori am confirmarea, ori vă dau o rută nouă.

— Poţi face asta, Poole?

— Sigur că poate, interveni Cathy. Şi eu pot. Cu aparatura de aici se poate lua legătura cu toate turnurile de control, de la Dulles până la Atlanta. După cum spunea şi Ben în avion, Van Nostrand nu are decât echipament de înaltă clasă.

— Şi ai impresia că avem de gând să aterizăm drept în braţele armatei ăleia de agenţi federali, care aşteaptă un pasager ce nu e la bord? urlă Sonny-Ezekiel. Eşti de-a dreptul sărit!

— Voi sunteţi ţăcăniţi de-a binelea dacă n-o faceţi, răspunse calm Tyrell, scoţând din buzunar nişte hârtie şi un creion, pe care le *împrumutase* de la hotelul din San Juan. Uite un număr de telefon, unde trebuie să sunaţi atunci când veţi ajunge la Charlotte. Să folosiţi o cartelă de credit, pentru că e în Insulele Virgine şi o să vă răspundă un robot.

— Eşti nebun de legat! urlă Benjamin Jones.

— V-aş sfătui să faceţi exact ce vă spun eu. Pentru că, în caz contrar, vă promit că nici măcar nu vă veţi mai apropia de un avion, altfel decât clandestin. Pe de altă parte, dacă sunteţi

băieţi ascultători, vă las în pace, ba o să vă dau chiar şi un sfat bun, la sfârşit.

— Ce *sfat?* Şi ce vrei să facem?

— Mai întâi vreau să vă spun că nu vă va întâmpina *o armată* şi nu vor fi agenţi federali, ci funcţionari de la Departamentul de Stat, escorta diplomatică a lui Van Nostrand, unul, maximum doi oameni. Vreau să ştiu cum îi cheamă, refuzaţi orice discuţie până ce nu vă semnează o descărcare.

— Ce *descărcare?*

— Data, ora şi semnătura înregistrată, cea care corespunde celei din dosarul lor şi numele exact al individului care i-a acordat presupusului vostru pasager viza diplomatică şi a autorizat escorta. N-o să le prea placă, dar vor înţelege, se practică, nu e nimic extraordinar.

— Şi după aia? întrebă Ben Jones, ce se dovedea un pic mai isteţ. Van Nostrand nu e cu noi!… Şi chiar, unde e?

— Are o migrenă.

— Şi ce-o să le spunem ălora care-l aşteaptă?

— Că a fost doar o înscenare. Ordinul lui Van Nostrand. Probabil că vor fi chiar mai înţelegători aşa. Apoi sunaţi imediat la numărul ăsta. Hawthorne băgă o bucată de hârtie în buzunarul cămăşii pilotului.

— Hei, la dracu’, ia stai! sări Sonny-Ezekiel. Şi banii noştri?

— Cât aveţi de primit?

— Zece mii – câte cinci de căciulă.

— Pentru o singură zi? E cam umflat, Zeke. Cred că suma e mult mai apropiată de două bătrâne de căciulă.

— O să ne mulţumim cu patru, ori doi face opt şi asta e minimum, Sonny!

— Uite ce e, *Sonny.* Sunt de acord să vă dăm patru mii doar dacă îmi parvin informaţiile de la Charlotte. Dacă nu, zero tăiat în patru.

— Vorbe goale, domnule comandant, replică Ben Jones. Totul pare frumos, dar cum o să fim plătiţi?

— E cel mai simplu lucru din lume. Lăsaţi-mi douăsprezece ore, după ce sunaţi de la Charlotte. După aia sunaţi din nou şi spuneţi-i robotului ăla de la St Thomas unde şi când vreţi să primiţi bani; va veni un curier cu ei.

— Vorbe goale.

— Arăt eu, sau vorbesc, precum un tâmpit care e-n stare să vă

dea un număr de telefon pe care-l puteţi depista şi după aia să vă lase cu ochii în soare?

— Şi dacă nu răspunde nimeni? insistă fratele mai mic.

— Va răspunde, obligatoriu. Uite ce e, nu facem decât să pierdem timpul, voi tot nu aveţi de ales! Cred că ar fi mai bine să băgaţi cheile – cred că vi le-aţi recuperat – în contact şi s-o întindeţi!

— A fost primul lucru pe care l-am făcut, când am putut, răspunse Sonny. Dar cheile nu se folosesc decât la uşă. Motoarele de avion se pornesc cu comutatoare, terestrule.

— Atunci rămâne valabilă ultima parte: ştergeţi-o.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin capsă ne tragi ţeapă, mai zise Benjamin. Nu ştim ce s-a întâmplat pe aici; dar, dacă ai impresia că am înghiţit povestea cu poligonul de trageri din casă, te înşeli, iar faptul că cel care ne-a angajat nu e-n avion la decolare, e suspect. Eu am mai auzit de Van Nostrand ăsta – e un nume care apare doar pe prima pagină a ziarelor, sper că ai observat. Şi dacă ne duci cu zăhărelul, o să vindem toată povestea ziariştilor şi nu vom rămâne în pagubă.

— Încerci să ameninţi un ofiţer al marinei SUA, mai exact al Serviciului de Informaţii al Marinei?

— Dar dumneata încerci cumva să ne mituieşti, domnule comandant? Cu banii contribuabililor?

— Eşti destul de isteţ, Jones, asta se întâmplă de multe ori în cazul fraţilor mai mici, în general în detrimentul lor… Plecaţi odată. O să sun la St Thomas în două ore.

— Faceţi un tur de pistă şi luaţi legătura cu mine când ajungeţi la o sută de metri, adăugă Poole. Ţineţi-vă aparatura pe frecvenţa locală.

Cei doi fraţi se uitară unul la altul. Sonny-Ezekiel dădu din umeri, apoi se întoarse spre Hawthorne.

— Ia legătura cu robotul ăla al tău, comandante. Şi trimite-ne urgent plata, dar să nu fie vreun cec, numai bani gheaţă.

— Ben, zise Tyrell ferm, privindu-l drept în ochi pe cel mai tânăr dintre fraţii Jones. Dacă nu-mi transmiteţi informaţiile de la Charlotte, o să urmăresc *Gulfstream*-ul ăla până-n pânzele albe, peste tot pe unde v-ar putea da prin cap că puteţi să-l vindeţi şi tot pun mâna pe voi. Şi acum sfatul de care vă spuneam: lăsaţi-vă de traficul de droguri.

— Ticălosul! murmură copilotul pe când se răsuceau amândoi

pe călcâie şi porneau în pas alergător spre măgură, unde focul începuse să se stingă, acum fiind mai mult fum decât flăcări.

— Se stinge focul, spuse şi Cathy.

— Vârfurile uscate de iarbă ard repede, remarcă Jackson. Mai mult luminează decât să se încingă, aşa că nu se aprinde şi tulpina verde de dedesubt.

— Totuşi mai avem ceva emoţii.

— Nu, chiar de loc, zise Poole sigur pe el. Între pajiştea cu iarbă şi pompe sunt cel puţin treizeci de metri de pământ gol, ca-n palmă.

— De asta erai atât de sigur că rezervoarele n-o să explodeze, observă Nielsen.

— Da, Cathy, dar n-am vrut să intru în amănunte... Hei, am treabă! Îi cunosc pe băieţii de la turnul de control de la Andrews, o să obţină aprobarea pentru planul de zbor al ălora în doi timpi şi trei mişcări.

— Vino după noi, ne găseşti în bibliotecă, îi spuse Hawthorne, pe când locotenentul dispărea în clădirea de sticlă. Hai, continuă el, întorcându-se spre Cathy. Vreau să scotocim camera aia ca la carte. Trebuie să găsim un mod de a lua legătura cu maşina cealaltă. În ea e Bajaratt.

— Iisuse! Eşti sigur?

— O să ţi-o demonstrez. Am ascuns registrul de evidenţă de la poartă sub un tufiş. Dovada e acolo, scrisă negru pe alb; hai să mergem, o să vezi.

O luară la fugă, ocolind măgura fumegândă, spre locul în care ascunsese Tyrell registrul. Cu respiraţia tăiată, Hawthorne îngenunche, bâjbâind după el.

Nu mai era acolo.

La fel ca un om primitiv flămând, în căutare de rădăcini comestibile, Tyrell scormoni pământul, răsucindu-se într-o parte şi-n alta, încercând să-şi stăpânească panica.

— A dispărut! şopti el, clipind ca să nu-i intre-n ochi transpiraţia care-i şiroia pe faţă.

— Dispărut...? Nielsen se încruntase, nedumerită. Nu cumva ai uitat tu unde l-ai pus?

— Aici l-am pus! Hawthorne ţâşni în picioare ca o cobră furioasă, cu pistolul în mână. Şi chiar când sunt grăbit, nu uit niciodată unde pun un lucru, doamnă maior.

— Iartă-mă.

— Şi tu pe mine... Probabil că am uitat de sute de ori unde mi-am pus diverse lucruri, dar acum nu e cazul. Era un obiect prea mare şi prea important... Dumnezeule, încă mai e cineva aici, cineva care ne urmăreşte şi pe care noi nu-l putem vedea!

— Bucătăreasa? Vreun paznic de la poartă?

— Nu Cathy, au plecat toţi, s-au evaporat pur şi simplu, chiar şi bucătăreasa, eu i-am deschis poarta. Ea mi-a zis că nu reuşea să dea de nimeni, deşi telefonase peste tot.

— Chiar toţi?

— Cu excepţia unui paznic mort, împuşcat în cap. E în ghereta de la poartă, l-am găsit la biroul lui.

— Dar dacă registrul nu mai e aici...

— Exact. A mai fost cineva, care s-a ţinut de-o parte, cineva care ştie că Van Nostrand e mort şi vrea să pună mâna pe ceva de pe un domeniu plin cu lucruri preţioase.

— Atunci de ce a ales registrul ăla?

Tyrell se strâmbă, privind-o fix pe Cathy, în lumina lunii.

— Mulţumesc, mi-ai atras atenţia asupra unui lucru de care ar, fi trebuit să-mi dau singur seama. Ilustrul nostru necunoscut nu e chiar un pungaş. Registrul ăla e de nepreţuit numai pentru cineva care ştie despre ce e vorba. Chiar că am stat prea mult timp departe de genul ăsta de viaţă.

— Şi ce ai de gând să facem?

— Ce e de făcut, dar cu foarte mare grijă. Ai pistol?

— Da, Jackson mi l-a dat pe cel al operatorului radio, e de calibru mai mare.

— Asta e bine. Ţine-l la vedere, în aşa fel încât să poată fi observat de oricine şi vino după mine. Fă exact ce fac eu, întoarce-te şi priveşte în urmă din doi în doi paşi, dacă se poate să te răsuceşti în sens invers celui în care mă răsucesc eu ar fi şi mai bine. Eu la stânga, tu la dreapta. Aşa vom fi acoperiţi din toate părţile. Poţi?

— Pot să pilotez un minisubmarin de care n-am habar?

— Nu e totuna, doamnă maior. Acum nu manevrezi o maşină, acum maşina eşti *chiar* tu. Orice sclipire în noapte poate să fie de origine umană, sau poate să nu fie, dar nu ai voie să greşeşti. Pentru că orice greşeală sau nehotărâre ne poate costa viaţa.

— Tye, scriu, citesc şi vorbesc curent engleza, am învăţat-o încă de la sânul mamei, aşa că am priceput tot. Dar, dacă ai vrut să mă sperii zdravăn, să ştii că ai reuşit.

— Bun aşa! Pe mine mă îngrozeşte bravura oarbă, pentru că poţi muri inutil din cauza ei.

Mişcându-se cu grijă, cele două siluete porniră să traverseze pajiştea spre clădirea masivă din partea cealaltă, răsucindu-se tot timpul. Ajunseră cu bine la fereastra spartă a bibliotecii, unde cioburile rămase încă înfipte în cadru erau reliefate parcă şi mai puternic decât înainte de lumina palidă de afară. Tyrell lovi de mai multe ori în cele din partea de jos cu pistolul, pentru a reduce riscul de a se tăia.

— OK, eu intru primul şi după aia te trag şi pe tine, spuse el spre Cathy Nielsen, care stătea nervoasă în spatele lui, întoarsă cu faţa spre întuneric, mişcându-şi pistolul de colo-colo.

— Nu sunt sigură că îmi surâde să mă întorc, răspunse ea. Nu-mi plac de loc pistoalele, dar în clipa asta mă simt foarte în largul meu cu porcăria asta în mână şi l-aş folosi cu dragă inimă, dacă ar fi nevoie.

— Atitudinea ta mi se pare foarte constructivă, doamnă maior, spuse Tyrell în timp ce, sprijinit în mâna stângă, îşi făcu vânt şi sări înăuntru, cu pistolul în dreapta. În regulă, continuă el, ridicându-se în picioare, pune-ţi pistolul undeva şi apucă-te de mâna mea.

— Fir-ar să fie, zgârie ca dracu', ţipă Cathy, băgându-şi arma în sân şi apucând braţul lui Hawthorne. Şi acum ce fac?

— Îţi sprijini tălpile de zid şi păşeşti frumos, în timp ce eu o să te trag în sus. Dar încearcă să nu calci pe cadrul ferestrei, pentru că văd că nu mai ai pantofi.

— Nu ţii minte că aveam pantofi cu toc înalt? Nu sunt prea potriviţi când fugi să-ţi scapi viaţa. Cathy făcu aşa cum îi spusese el, după ce îşi trăsese rochia în sus, până la brâu. Ducă-se dracului orice pudoare, murmură ea, dacă te excită cumva chiloţii mei, te priveşte.

Cadavrul lui Van Nostrand şi cel al şefului securităţii erau tot acolo unde căzuseră când fuseseră împuşcaţi. Nu era nici un semn că ar fi trecut cineva pe acolo şi, ca să fie sigur, Hawthorne se duse iute până la uşă, să o verifice. Era tot încuiată.

— Eu o să stau de pază la fereastră, zise el. Verifică te rog consola telefonică. Trebuie să aibă o memorie, în care să scrie ce şi cum despre fiecare număr. Probabil că numerele telefoanelor din maşini sunt în secţiunea care permite apeluri rapide.

Cu spatele lipit de zid, Hawthorne stătea lângă fereastră şi

privea încordat afară, iar Cathy se duse la birou.

— Am găsit un pătrat mare de plastic, probabil că acoperea numărul de telefon scris pe aparat, spuse ea. A fost smuls cu forţa, pe margini au rămas bucăţi de hârtie groasă, ca şi cum cineva s-ar fi chinuit niţel să-l rupă.

— Uită-te în sertare, în coşurile de gunoi, oriunde ar fi putut fi aruncată.

Cathy deschise rapid sertarele biroului, dar le trânti la loc la fel de repede.

— Sunt goale, zise ea, apucând un coş de hârtii din alamă şi punându-l pe scaunul de lângă birou. Nici aici nu e mare lucru – ah, stai o clipă!

— Ce e?

— O chitanţă de la o companie de expediţii. *Sea Lane Containers*. Am auzit de firma asta. E folosită de granguri, când se mută în străinătate pe mai mulţi ani.

— Ce scrie?

— „N. Van Nostrand, depozitare pe durată de treizeci de zile, Lisabona, Portugalia”. Şi ceva mai jos: „Douăzeci şi şapte de cutii, bunuri personale inventariate, ambalaj resigilabil pregătit pentru control vamal”. Este semnată de G. Alvorado, secretara domnului N.V.N.

— Asta e tot?

— Încă o singură menţiune, la *Instrucţiuni:* „Expeditorul va ridica personal sau prin delegat bunurile de la depozitul din Lisabona”. Asta e tot... Pentru ce a aruncat cineva o chitanţă pentru douăzeci şi şapte de cutii cu lucruri personale când probabil că majoritatea acestora sunt teribil de valoroase?

— Primul lucru la care te poţi gândi ar fi acela că, dacă te cheamă Van Nostrand, nu mai ai nevoie de chitanţă ca să-ţi ridici bunurile. Mai e ceva în coşul de gunoi?

— Nimic important... Trei ambalaje de napolitane, două foi rupte, pe care nu scrie nimic şi nişte hârtie de imprimantă, un raport de la bursa, de astăzi.

— Nesemnificative, spuse Tyrell, în continuare atent la ce se-ntâmpla afară. Sau poate că nu, adăugă el. De ce să fi aruncat Van Nostrand chitanţa aia? Sau, altfel spus, de ce să-şi fi dat osteneala să o arunce?...

— Ai început s-o iei pe urma lui Poole? Nu mai înţeleg nimic.

— Avea o secretară, de ce nu i-a dat-o pur şi simplu ei? E

evident că toate problemele de genul ăsta erau în sarcina ei, de ce să fi ţinut la el tocmai chitanţa asta?

— Ca să-şi poată ridica de la Lisabona… ah, ah! Am uitat, să sărim peste asta. A aruncat-o pur şi simplu.

— De ce?

— Să mă ia dracu’ dacă ştiu, domnule comandant. Sunt pilot, nu ghicitor în stele sau în gândurile altora.

— Nici eu nu sunt ghicitor, totuşi pot să-mi dau seama foarte repede despre ce plantă e vorba, când încearcă cineva să-mi vâre un cactus pe gât.

— Deştept zis. Dar tot nu îmi dau seama ce vrei să spui.

— Eu nu sunt prea deştept, am doar ceva experienţă. Şi pot să afirm că, din nişte motive pe care nu le pot înţelege. Van Nostrand *dorea* ca acea chitanţă să fie găsită acolo.

— După moartea lui?

— Bineînţeles că nu. Habar n-avea că va muri, el credea că la ora asta va fi în drum spre Charlotte, Carolina de Nord. Dar voia ca hârtia aia să fie găsită.

— De cine?

— De cineva care putea face o legătură cu ceva ce nu s-a mai întâmplat – probabil. Spune-i exces de imaginaţie, dar asta e senzaţia mea şi e foarte puternică… Caută mai departe. Peste tot. Scoate toate cărţile care au mai rămas în bibliotecă, uită-te în dulapuri, în bar, peste tot.

— Ce să caut?

— Orice nu este la vedere, orice lucru ascuns… Se opri brusc, apoi zise precipitat: Stai! Stinge lumina!

Nielsen se execută rapid şi încăperea se cufundă în întuneric.

— Ce e, Tye?

— Cineva cu o lanternă – un cerc de lumină foarte mic pe iarbă – persoana aceea ciudată, care încă nu a plecat.

— Ce face?

— Vine drept încoace, spre fereastra asta…

— Chiar şi după ce am stins lumina?

— Bună întrebare. Nici măcar nu s-a oprit, n-am observat nici o ezitare. Vine drept încoace de parcă ar fi un robot.

— Am găsit o lanternă! şopti Cathy din spatele biroului. Mi s-a părut că văd una pe fundul unui sertar şi nu m-am înşelat.

— Vino mai într-o parte şi fă-i vânt pe podea spre mine. Cathy i-o aruncă şi el o luă de jos cu mâna stângă, în timp ce silueta

fantomatică de afară îşi continua, imperturbabilă, marşul spre casă. În câteva secunde ajunse lângă fereastră. Şi liniştea fu spartă de nişte ţipete isterice:

— Ieşiţi de acolo! N-aveţi nici un drept să intraţi în apartamentul lui personal! O să-i spun domnului Van. O să vă omoare dacă află!

Hawthorne aprinse brusc lanterna, cu pistolul îndreptat către capul siluetei. Spre uimirea lui, era o femeie în vârstă, cu faţa foarte ridată, cu părul alb, dar coafat cu pedanterie, care purta o rochie neagră, cu certitudine foarte scumpă. Şi care strângea sub braţul ei stâng registrul de evidenţă de la poartă. Nu avea nici o armă, doar o lanternă micuţă în mâna dreaptă. Aşa cum stătea acolo, rostogolindu-şi ochii în cap cu o furie câtuşi de puţin disimulată, era de-a dreptul patetică.

— De ce ne-ar omorî domnul Van Nostrand? o întrebă Tyrell calm, cu blândeţe. Dânsul ne-a chemat şi ne-a cerut să stăm aici, a trimis chiar avionul după noi. Şi după cum vedeţi, fereastra asta făcută praf demonstrează că avea toate motivele să ne ceară ajutorul.

— Adică sunteţi din armata lui? întrebă bătrâna, coborându-şi tonul, dar vorbind încă aspru, cu un uşor accent străin.

— Din armata lui? Tyrell mută lanterna, în aşa fel ca să bată pe deasupra capului bătrânei, să nu-i mai stea în ochi.

— A lui şi a lui *Marte,* bineînţeles. Femeia făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi recapete respiraţia după un efort intens.

— Bineînţeles… *Neptun* şi *Marte,* corect?

— Evident. El tot zicea că o să vă cheme încoace într-o bună zi, ştiam amândoi că se apropie ceasul.

— Care ceas?

— Al revoltei, evident. Femeia inspiră din nou, adânc, iar în ochi i se citi un fel de nedumerire. Trebuie să ne apărăm, pe noi şi pe ai noştri, pe toţi cei care sunt de partea noastră!

— De rebeli, desigur. Hawthorne îi studia atent faţa tensionată. Deşi era evident că nu e în toate minţile, ţinuta şi purtarea ei, chiar la supărare şi într-un moment de panică, trădau o origine aristocratică… din America de Sud? După accent, da, era accent spaniol sau portughez… Portughez? Rio de Janeiro? *Marte* şi *Neptun, Rio!*

— De mizeria umană, de ăia! ţipase, atât cât îi permitea respiraţia din ce în ce mai grea. Nils s-a străduit toată viaţa să

îmbunătăţească sistemul, să facă lucrurile mai bine, dar ei nu vor decât mai mult, mai mult şi iar mai mult! Şi nu merită nimic! Sunt leneşi şi proşti, nu ştiu decât să facă copii, nu să şi muncească!

— Nils...?

— Pentru voi e domnul Van! Femeia tuşi, respiraţia îi devenise greoaie, aproape că horcăia.

— Dar evident că nu şi pentru dumneavoastră...

— Tinere dragă, am fost împreună cu băieţii de ani de zile, încă de la începuturi. Pe atunci făceam pe amfitrioana pentru ei... ce de petreceri şi de banchete minunate, chiar şi carnavaluri particulare! Era minunat!

— Aveţi dreptate, zise Tyrell dând din cap. Dar acum trebuie să-i apărăm pe ai noştri, pe toţi cei care sunt de partea noastră. De asta aţi luat registrul de la poartă, nu-i aşa? Eu îl pusesem acolo unde l-aţi găsit!

— Tu-l puseseşi? Atunci eşti un prost! Nu trebuie să rămână nimic important după noi, nu-ţi dai seama? Parcă mă bate gândul să-i spun lui Nils de neglijenţa asta a ta!

— În urmă...?

— Dimineaţă plecăm! şopti fosta amfitrioană a lui *Marte* şi a lui *Neptun,* începând din nou să tuşească. Nu v-a spus?

— Ba da. Şi facem pregătiri.

— Totul este deja pregătit, măgarule! Brian s-a dus cu avionul, să facă toate rezervările necesare. Portugalia! Nu-i aşa că e minunat? Toate lucrurile noastre au fost deja expediate... Dar Nils, domnul Van, unde e? Trebuie să-i spun că am terminat.

— Este sus, verifică încă o dată... prin lucrurile lui.

— Ridicol. Brian şi cu mine am făcut curăţenie de dimineaţă şi nouă nu ne scapă nimic. Am ales chiar eu ceva haine, o pijama şi nişte lucruri de toaletă care pot rămâne aici, pentru arabii ăia!

— Arabi? N-are nici o importanţă. Ce voiaţi să-i spuneţi că aţi terminat... domnişoară Alvorado? Cred că aşa vă numiţi, nu?

— Sigur că da, doamna Ciretchen Alvorado. Primul soţ al mamei mele a fost un mare militar, erou din război, a făcut parte din Marele Stat Major.

— Iar dumneavoastră îi sunteţi o demnă urmaşă, doamnă.

— *Madre di Dio,* continuă G. Alvorado visătoare. Zilele acelea de demult, de la începuturile noastre, cu *Marte* şi *Neptun,* au fost de-a dreptul magnifice, dar evident că acum nu mai vorbim

despre ele…

— Ce spuneaţi că aţi terminat pentru domnul Van?

— Să mă rog, evident. M-a rugat să mă duc la capela de pe colină şi să mă rog Mântuitorului nostru, să ne ajute să ajungem cu bine la capătul călătoriei noastre. Cred că ştiţi ce credincios este domnul Van Nostrand, la fel de credincios ca un preot… Dar adevărul este, tinere, că ruga mea a fost ceva mai scurtă decât ar fi fost normal, pentru că s-a întâmplat ceva cu instalaţia de aer condiţionat. Mi se umpluseră ochii de lacrimi şi abia mai puteam să respir. Să nu cumva să-i spuneţi lui, însă mă doare încă foarte tare pieptul. Dar să nu scoateţi o vorbă. Ar fi îngrijorat pentru mine şi nu are nevoie de aşa ceva tocmai acum.

— Şi când aţi ieşit din capelă…?

— Am luat-o pe drum şi te-am văzut fugind, am crezut că e Brian, aşa că m-am luat după tine şi te-am văzut când ai ascuns registrul.

— Şi apoi?

— Nu mai ştiu exact. Am fost, evident, supărată de neglijenţa ta, am vrut să ţip la tine, dar dintr-o dată mi-a venit greu să respir – să nu cumva să-i spuneţi lui Nils – şi după aia s-a făcut beznă. Când mi-am revenit – când mi-am mai revenit – eram întinsă pe pământ şi peste tot nu vedeam decât flăcări! Acum arăt bine? Nils vrea să am totdeauna o ţinută ireproşabilă.

— Arătaţi foarte bine, doamnă Alvorado, dar trebuie să vă întreb ceva şi să-mi răspundeţi imediat. Domnul Van mi-a zis să chem una dintre maşini. E nevoie urgent de ea. Cum pot face asta?

— Simplu… Când am văzut lumină aici, trebuia să văd cine… Bătrâna nu mai putu continua, fu cuprinsă de convulsii, atât de puternice încât scăpă registrul de sub braţ şi-şi duse mâinile la piept. Faţa i se crispase şi ochii păreau că o să-i iasă din cap.

— Uşurel! strigă Tyrell, nereuşind să ajungă la ea de la fereastră. Sprijiniţi-vă de zid şi faceţi un efort, trebuie să-mi spuneţi! Cum pot chema maşinile? Spuneaţi că e simplu, cum se face?

— Era… foarte… simplu. Femeia se lupta cu vorbele, sufocată. Dar nu mai e. Nils m-a pus… să şterg toate numerele… memorate în telefon.

— Şi care sunt numerele telefoanelor din maşini?

— Nu… mai ştiu… de ani… Brusc femeia lăsă să-i scape un

strigăt gâtuit. Se apucase de gât, iar faţa crispată i se învineţea în lumina lanternei lui Tyrell.

Hawthorne sări pe fereastră, rostogolindu-se pe iarbă când ajunse jos. Lanterna îi zbură din mână. Se ridică şi se repezi la bătrână, pe când Cathy apărea în cadrul ferestrei.

— Barul! urlă Tyrell. Aprinde lumina şi adu-mi nişte apă! Apoi începu să o maseze pe bătrână pe gât, până când se aprinse lumina în bibliotecă, îmblânzind şi bezna de afară. Atunci, când privi faţa femeii întinsă pe pământ, îngheţă şi simţi că-i vine rău. Era o imagine de coşmar, fiecare trăsătură era contorsionată, tenul căpătase o nuanţă albastru-vineţie, ochii i se înroşiseră, pupilele erau dilatate, iar părul perfect coafat se dovedea a fi o perucă, ce-i ieşise pe jumătate de pe ţeasta chelă. Gretchen Alvorado era moartă.

— Poftim! Cathy apăruse la fereastră cu un pahar de cristal plin cu apă în mână. Apoi zări figura bătrânei, zăcând lângă Hawthorne: Dumnezeule, şopti ea întorcându-se ca şi cum ar fi fost gata să vomite şi făcea eforturi să se stăpânească. Ce i s-a întâmplat? Mai reuşi ea să întrebe cu glas stins.

— Ţi-ai da seama imediat dacă ai fi lângă mine, să o poţi mirosi! Chimiştii ceva mai duri îi spun *gaz de rupere*. Îl inhalezi şi ţi se răspândeşte fulgerător în plămâni, distrugându-i. Dacă nu e spălat imediat – spălat în sensul propriu al cuvântului – cel care îl inspiră moare în mai puţin de o oră.

— Şi dacă spălarea nu este făcută de un doctor cu experienţă în materie, se auzi vocea lui Poole din întuneric, pacientul se îneacă. Am citit despre marfa asta, era de maximă actualitate în timpul operaţiunii *Deşert Storm,* din Golf… Cine e femeia?

— Omul bun la toate al lui *Marte* şi al lui *Neptun,* cândva amfitrioana lor adorată, răspunse Tyrell. Tocmai şi-a încasat pensia, pe când se ruga pentru ei în capelă. Presupun că au pus un cilindru cu gaz în instalaţia de aer condiţionat.

— Drăguţi băieţi!

— Înalta societate, Jackson. Hai, dă-mi o mână de ajutor. S-o ducem în bibliotecă, lângă iubitul ei patron şi să plecăm odată de aici.

— Să plecăm? Cathy Nielsen era uimită. Credeam că vrei să faci o percheziţie serioasă, peste tot.

— Am pierde timpul degeaba, Cathy. Hawthorne se întinse după registrul pătat de sânge şi îl puse la centură. Femeia asta

nu era în toate minţile, dar era cu siguranţă un robot excelent, care executa cu scrupulozitate dispoziţiile lui Van Nostrand. Şi dacă ea a spus că a făcut curat, atunci a făcut... Să iei chitanţa aia, nu vreau să rămână aici.

Şoferul era încă despuiat, legat şi inconştient. Şi nu-i deranja să rămână aşa, pentru că Poole trecu imediat la volan, spunând că face asta ţinând cont şi de oboseala fizică a unui fost ofiţer de marină, destul de în vârstă.

— Toată alergătura şi sărituriile alea pe fereastră, când înăuntru, când afară...

— Să ştii că încă nu ai scăpat de plutonul de execuţie, îi răspunse Tyrell, singur pe bancheta din spate, pe când îşi întindea picioarele, într-adevăr obosite. Doamnă maior, verifică telefonul de aici, ordonă el. Vezi dacă sunt instrucţiuni sau vreun număr de la cealaltă maşină. Uită-te şi în torpedou.

— Nu e nimic, răspunse Cathy, pe când maşina se năpustea pe poartă, după ce Poole ridicase bariera conform îndrumărilor lui Hawthorne. Poate pot să aflu ceva dacă sun la centrală.

— Trebuie să cunoşti fie numărul, fie numărul de înmatriculare al maşinii, interveni Jackson. Altfel nici nu stau de vorbă cu tine.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur, e legislaţie federală.

— Rahat!

— Dar căpitanul Stevens?

— Trebuie să încerc orice! exclamă Hawthorne, întinzându-se după telefonul din spate, fixat pe cotiera din mijlocul banchetei. Apăsă rapid pe taste şi, când obţinu legătura, îi spuse marinarului că era într-o maşină din apropiere şi că era vorba de o urgenţă.

— Urgenţă cod patru-zero, marinar!

— Ce dracu’ faci aici? urlă la el şeful NI. Parcă erai în Porto Rico!

— N-am timp să-ţi explic, Henry! Trebuie să dau de o maşină a lui Nils Van Nostrand înmatriculată în Virginia, dar nu ştiu numărul de telefon...

— A *acelui* Nils Van Nostrand? întrebă Stevens uimit.

— Exact. Trebuie să aflu numărul ei de telefon!

— Dar ştii câte maşini sunt înregistrate în Virginia, mai ales în apropierea Washington-ului?

— Dar în câte se află, la ora asta, Bajaratt?

— *Ce?*

— Grăbeşte-te, căpitane! urlă Tyrell, încercând să descifreze cifrele roşii cu care era scris numărul de telefon pe aparat. Şi sună-mă imediat, uite numărul meu. Hawthorne i-l spuse şi după aceea puse telefonul în furcă, ratând de două ori mişcarea, din cauza nerăbdării.

— Încotro, domnule comandant? întrebă Poole.

— Ţine-o aşa un timp. Nu vreau să ne oprim până nu ne sună individul.

— Dacă asta te face mai fericit, pot să-ţi spun că *Gulfstream*-ul are cale liberă drept spre Charlotte şi că va ateriza peste circa o oră şi jumătate.

— Abia aştept să aflu cine i-a dat cale liberă ticălosului ăluia. Pariez cinci la unu că e cineva trecut în registrul ăsta.

— Te simţi bine, Tye? Cathy se întorsese şi se uita la Hawthorne pe deasupra scaunului, privindu-l cum îşi masează picioarele întinse.

— De ce mă întrebi? Mă simt perfect, dar am devenit căpitan de nave de agrement, nu mai am antrenament de comando.

— Pot să mă opresc şi să iau nişte gheaţă, spuse Poole.

Tocmai atunci sună telefonul. Tyrell îl înşfăcă imediat.

— Da?

— Aici operatorul de la centrala celulară *sir.* Aveţi numărul…

— Nu mai e nevoie, operator, aş recunoaşte lătratul ăla şi-n mormânt, răsună vocea lui Henry Stevens. N-am nimerit maşina pe care o căutăm.

— Vă rog să ne scuzaţi, *sir…*

Hawthorne puse telefonul la loc în furcă.

— Cel puţin se mişcă repede, comentă el.

În timp ce continuau să meargă fără nici o ţintă şi fără să poată măcar să admire peisajul, din cauza întunericului, trecură pe lângă mai multe domenii ale unor milionari stabiliţi în patria vânatului, iar conversaţia lâncezea vizibil, reducându-se, în absenţa unor subiecte de discuţie comune tuturor, doar la scurte comentarii. Tensiunea aşteptării se acumula vizibil, făcându-i pe toţi trei aproape să se bâlbâie. Apoi, la optsprezece minute de la primul apel, telefonul sună din nou.

— În ce v-aţi băgat? întrebă vocea rece a căpitanului Henry Stevens.

— Ce-ai aflat?

— Ceva ce nu-ţi place nici ţie, nici mie. Am găsit numărul de la telefonul celular montat în cealaltă maşină a lui Van Nostrand şi l-am pus pe operator să verifice un *deranjament de linie.* Dar tot ce am auzit a fost răspunsul automat, *şoferul nu se găseşte în vehicul.*

— Şi? Insistaţi!

— Nu mai are rost. Calculatoarele pentru verificări încrucişate cu alte servicii au dat la iveală un raport al poliţiei din Virginia, referitor la o maşină cu acelaşi număr de înmatriculare şi aceeaşi placă mineralogică…

— Au fost opriţi? *Reţineţi-i…*

— N-au fost opriţi de loc, iar tonul de obicei rece al lui Stevens deveni de-a dreptul glacial. Ai idee cine e Nils Van Nostrand?

— Destul de bine, a încercat să mă înhaţe Henry. Şi cum Stevens, deşi mirat, se pregătea să răspundă, Tyrell i-o luă înainte: Ai fost ocolit, căpitane şi ar fi bine să-i mulţumeşti stelei tale norocoase că n-ai fost în lanţul ăsta. Pentru că, dacă ai fi făcut parte din el, ţi-aş fi tăiat gâtul cu mâna mea.

— Despre ce dracu’ e vorba?

— Am primit ordin să mă prezint la propria mea execuţie, dar, din fericire şi din întâmplare, am supravieţuit.

— Nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, n-am obiceiul să mint când e vorba de viaţa mea. Trebuie să găsim cealaltă maşină, s-o găsim pe Bajaratt. Aşa că spune-mi unde este.

— Pe fundul unei râpe de pe un drum lateral, puţin circulat, din Fairfax, răspunse şeful NI pe ton calm şi monoton. Şoferul este mort.

— Şi ceilalţi? Erau doi, unul dintre ei era *Little Girl Blood.*

— Vrei să spui…

— *Ştiu!* Unde sunt?

— Nu mai era nimeni, doar şoferul, împuşcat în cap… Te întreb din nou, Tye, ştii cine e Nils Van Nostrand? În clipa asta poliţiştii se îndreaptă spre domeniul lui.

— O să-l găsească în bibliotecă, ţeapăn şi rece. La revedere, Henry. Hawthorne puse din nou telefonul în furcă şi se lăsă pe spate, simţind din plin cum îi pulsează durerea în mâini, în picioare şi în cap.

— Pista cu maşina s-a dus, zise el, ducându-şi mâna la ochi şi frecându-şi pleoapele, pe care începea să le simtă ca şi cum ar fi

fost de plumb. Şoferul e mort.

— Bajaratt? întrebă Cathy smucindu-şi capul spre el. Unde e?

— Cine poate şti? Poate fi oriunde pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, putem fi siguri că n-o să punem mâna pe ea în noaptea asta. Poate că aflăm ceva util din registrul de la poartă, poate că mai aflăm ceva de la Charlotte... şi poate că şi mai multe din amândouă. Hai să găsim un loc în care să ne odihnim şi unde să putem şi mânca ceva. După cum îmi spunea un instructor al meu de demult, somnul şi mâncarea sunt arme importante, care nu trebuie neglijate niciodată.

— Am trecut ceva mai devreme prin dreptul unui loc ce arăta destul de bine, zise Poole. Şi nu văd unde vom găsi altul, este singurul motel pe aici, cunosc zona. De fapt, Cathy şi cu mine trebuia să stăm chiar acolo, pe spezele lui Van Nostrand. Dar n-a avut nici măcar intenţia să ne lase în viaţă.

— Parcă-i zicea *Shenandoah Lodge,* nu? întrebă Cathy.

— Da, răspunse locotenentul.

— Întoarce, adăugă Tyrell.

20

Nicolo Montalvi din Portiei mergea repede prin cameră, în sus şi în jos, tremurând de frică şi de oboseală, pe faţă îi curgeau şiroaie de sudoare, avea ochii mari şi privea în gol, totul în el trăda panica de care era cuprins. Cu mai puţin de o oră în urmă comisese nu doar o crimă, ci un păcat mortal în faţa lui Dumnezeu! Ajutase să se ia viaţa unei fiinţe omeneşti, nu omorâse el cu mâna lui, slavă Domnului, dar nici nu împiedicase crima, în acele secunde în care o văzuse pe Cabrini scoţând pistolul din poşetă. Fusese încă nedumerit şi îngrozit de împuşcăturile ce însoţiseră fuga lor de pe acel domeniu imens, unde fuseseră oaspeţi. *Signora* îi ordonase şoferului să oprească maşina, după care totul se întâmplase fulgerător! Ea îşi scosese pistolul şi-l împuşcase în ceafă, fără nici o ezitare, ca şi cum ar fi omorât o muscă, da, exact aşa! Şi, câteva secunde mai târziu, îi poruncise lui să împingă maşina dincolo de marginea drumului, în adâncul râpei de acolo. Iar el nu putea decât să o asculte, pentru că pistolul era în mâna ei, iar în adâncul sufletului era convins că l-ar fi omorât dacă nu o asculta, îi putea citi asta şi în ochi. *Madonna della Tristezza.*

Amaya Bajaratt stătea pe canapeaua din micul apartament pe care-l, închiriaseră la motelul *Shenandoah Lodge* şi-l observa atentă pe Nicolo, sesizând perfect isteria de care era cuprins băiatul.

— Dragul meu, vrei să-mi spui ceva? Dacă da, fă-o, te rog, însă să ai grijă să te controlezi şi să nu cumva să vorbeşti tare.

— Eşti nebună, complet nebună! L-ai împuşcat pe omul ăla fără absolut nici un motiv, o să ajungem amândoi în *iad.*

— Îmi pare bine că înţelegi că suntem în aceeaşi oală!

— L-ai împuşcat, la fel cum ai împuşcat-o şi pe servitoarea aia pe insulă, nu era decât un biet şofer! o întrerupse tânărul italian. Toate minciunile, hainele, acest *giuoco* pe care-l jucăm cu nişte oameni atât de importanţi… ah, *bene, che cosa!* Jocuri pentru oameni cu bani. Care pot plăti bine, nu-i prea mare diferenţă faţă de ceea ce se întâmplă pe docurile din Portiei… dar nu să ucizi oameni nevinovaţi. Dumnezeule, era un simplu şofer!

— Nu era un *simplu şofer.* Când te-am pus să-l cauţi în buzunare, ce-ai găsit?

— Un pistol, răspunse calm, deşi reticent, băiatul.

— Şi este normal ca un simplu şofer să fie înarmat?

— În Italia, da, pentru a-şi apăra patronii.

— Posibil, dar nu şi aici, în Statele Unite. Aici sunt legi diferite de ale noastre.

— Nu ştiu nimic de astfel de legi.

— Eu ştiu şi-ţi spun că omul ăla era un criminal, un *agente secreto,* hotărât să distrugă ţelul către care ne îndreptăm noi.

— Chiar ai un asemenea ţel măreţ?

— Cel mai măreţ cu putinţă, Nicolo. Nu există altul mai măreţ pe lume, chiar şi biserica îl binecuvântează în tăcere şi ne binecuvântează şi pe noi, pentru că ne-am dedicat viaţa îndeplinirii lui.

— *Il Vaticann!* Dar tu nu ai aceeaşi religie ca mine! Tu nu ai nici o religie!

— În privinţa asta am, îţi dau cuvântul meu de onoare şi asta este tot ce mi-e permis să-ţi dezvălui. Deci vezi, grijile tale sunt inutile, mă înţelegi?

— Nu, nu înţeleg *signora.*

— Nici nu trebuie, replică ferm Bajaratt. Gândeşte-te cât de bogat te fac banii tăi de la Neapole şi la familia aceea renumită, care te aşteaptă să te primească în sânul ei, la Ravello. Şi în timp ce faci asta, du-te în dormitor şi despachetează.

— Eşti o femeie foarte dificilă, zise Nicolo pe un ton monoton, fără să clipească.

— De acord. Şi acum du-te, trebuie să dau nişte telefoane. Tânărul italian se retrase în dormitor, iar Bajaratt se întinse după telefonul de pe noptieră. Formă numărul de la hotelul în care locuiseră la Washington şi ceru cabina portarului. Se recomandă, transmise dispoziţii pentru bagajul pe care-l lăsaseră în urma lor şi se interesă dacă primise vreun mesaj, serviciu pentru care îi dăduse, la plecare, un bacşiş serios omului de acolo.

— Vă mulţumesc încă o dată foarte mult pentru generozitatea dumneavoastră, doamnă, îi răspunsese vocea onctuoasă din Washington, vă rog să fiţi sigură că vă voi îndeplini toate dispoziţiile cu cea mai mare solicitudine. Şi sper să reveniţi la noi cât mai curând.

— Vrei, te rog, să-mi transmiţi mesajele mele?

Erau cinci, cel mai important era de la senatorul de Michigan, Nesbitt, celelalte erau mai mult sau mai puţin utile, dar, nu vitale, iar ultimul era de-a dreptul enigmatic. Era de la tânărul consultant politic pe care-l întâlnise la serata de la Palm Beach, cel care publica în *New York Times* şi care-i atrăsese atenţia asupra acelui extrem de periculos reporter de la *Miami Herald,* atât de periculos, încât fusese obligată să-l elimine practic imediat, în văzul lumii, cu o zgârietură a *mortalei* ei brăţări. Îl sună mai întâi pe senator.

— Am veşti bune pentru dumneavoastră, *contessa.* Chiar dacă sunt încă neconfirmate. Colegul meu, celălalt Senator de Michigan, a reuşit să fixeze în principiu o întâlnire cu Preşedintele, în următoarele trei zile. Desigur că până atunci înţelegerea noastră.

— *Naturalmente!* îl întrerupse Bajaratt. *Il barone* va fi extrem de mulţumit, iar dumneavoastră nu veţi fi în nici un caz uitat, domnule senator, vă rog să mă credeţi pe cuvânt.

— Sunteţi foarte amabilă... Întâlnirea dumneavoastră va fi neprotocolară, nu va fi trecută în programul Preşedintelui. Nu va fi decât un singur fotograf, aprobat de şeful personalului de la Casa Albă şi va trebui să semnaţi un document prin care să vă angajaţi, în mod formal, să nu utilizaţi fotografia decât în scopuri strict personale şi să nu o daţi publicităţii, nici aici, nici în străinătate. Dacă această înţelegere va fi încălcată, consecinţele vor fi extrem de neplăcute.

— Dar va fi o amintire strict personală! încuviinţă Bajaratt. Aveţi cuvântul meu, vă vorbesc în numele onoarei uneia dintre marile familii ale Italiei.

— Îl primesc şi-l accept cu mare plăcere, răspunse Nesbitt, în vocea căruia se simţea uşurare, mărturisită şi printr-un chicotit satisfăcut. Dar, în cazul în care interesele financiare ale baronului se vor dovedi util de exploatat din punct de vedere politic, vă garantez că şeful personalului se va grăbi să dea publicităţii această fotografie şi va avea grijă să apară peste tot. De aceea, ca un fel de contramăsură strategică, vom face şi noi – colegul meu şi cu mine – o fotografie împreună cu nepotul dumneavoastră, dar fără Preşedinte.

— Interesant, remarcă Bajaratt, râzând încetişor.

— Nu-l cunoaşteţi pe şeful personalului, replică Nesbitt. Unde vă pot găsi în continuare? De la hotel mi s-a răspuns că vă pot

transmite numai mesaje…

— Ne deplasăm foarte mult. Bajaratt, sesizând că asta ar putea fi o problemă, îl întrerupsese rapid. Sper ca într-o bună zi să ajungem şi în statul dumneavoastră, în Michigan, dar totul se desfăşoară extrem de rapid. Dante Paolo are o energie formidabilă, abia îi mai pot face faţă.

— Nu e treaba mea, *contessa,* dar am senzaţia că ar fi, poate, mai bine dacă v-aţi instala un birou şi v-aţi angaja nişte oameni, cel puţin o secretară, care să ştie unde puteţi fi găsiţi. Sunt sigur că baronul are mulţi prieteni aici şi că aceştia v-ar sta cu mare plăcere la dispoziţie în acest sens. Ca şi mine, de altfel, împreună cu tot personalul meu…

— Ar fi o adevărată binecuvântare pentru noi, dar, din păcate, nu este posibil. Fratele meu este de o corectitudine ireproşabilă, dar preţuieşte confidenţialitatea la fel de mult ca şi etica şi asta fără îndoială mai ales pentru că sunt atâţia oameni lipsiţi de etică în lumea finanţelor. Personalul şi secretarele noastre sunt numai la Ravello, nicăieri în altă parte. Sunăm acolo zilnic, uneori chiar şi de două sau de trei ori pe zi. Sunt oameni care sunt angajaţii familiei de ani de zile.

— Un om într-adevăr prudent, răspunse senatorul, are al dracului de multă dreptate să fie aşa. Fiasco-ul de la BCCI, împreună cu afacerile Watergate şi Iran-contras demonstrează asta din plin. Sper că aveţi şi nişte telefoane sigure.

— Avem scramblere speciale cu noi, *signore,* sunt calibrate pentru uzul nostru personal, zilnic, din Italia. Ce poate fi mai sigur de atât?

— Da, asta e într-adevăr ceva foarte sofisticat. Departamentul Apărării ne-a transmis că tehnologia asta a fost, iniţial, pusă la punct de terorişti. Şi rezultatele sunt impresionante.

— Nu prea avem legătură cu asemenea oameni, domnule senator, dar pentru noi reprezintă o măsură de siguranţă acceptabilă… Dar vă promit că am să sun la hotel din oră în oră, sau pe aproape de ritmul ăsta.

— Vă rog chiar, *contessa.* În jargonul Washington-ului, trei zile pot deveni oricând mâine sau ieri.

— Am înţeles asta foarte bine.

— Aţi primit materialele suplimentare trimise de biroul meu?

— Chiar acum Dante Paolo vorbeşte la telefon cu tatăl lui despre propunerile dumneavoastră şi, vă mărturisesc, o face cu

foarte mult entuziasm.

— Ştiu, este un tânăr remarcabil, *contessa.* Un tânăr atât de inteligent şi de intuitiv… Baronul probabil că e foarte mândru de el. La fel ca şi de dumneavoastră, *contessa,* cu diplomaţia, farmecul şi tactul dumneavoastră… V-aţi gândit vreodată să intraţi în politică?

— Mă gândesc tot timpul la politicieni, răspunse Bajaratt cu un fel de zâmbet în glas. Şi nu-mi doresc decât ca toţi să dispară odată, pur şi simplu mă distrug.

— Vă rog, *contessa,* fiţi mai inimoasă, unii dintre noi trăiesc din aşa ceva… Vă voi lăsa la hotel un mesaj cu amănunte despre vizita la Casa Albă. Şi, desigur, dacă aveţi veşti pentru mine de la Ravello, ştiţi unde să mă găsiţi.

— Nu *dacă,* domnule senator, ci *când. Ciao.*

Bajaratt puse receptorul în furcă, privind atent la hârtia cu antetul hotelului, pe care notase numele şi numerele de telefon ce-i fuseseră date de la hotel. Trei mai puteau aştepta, ca şi ultimul, de altfel, dar curiozitatea o făcu să ridice din nou receptorul şi să-l sune pe tânărul ziarist cu părul roşu de la Palm Beach.

— *Vidanjorii Reilly,* îi răspunse o voce vioaie, înregistrată pe caseta robotului. Dacă mesajul dumneavoastră este legat de o plată pentru serviciile mele, vă rog să formaţi *unu.* Dacă nu, lăsaţi dracului firul liber cât mai repede, poate mă caută cineva cu care să merite să vorbesc. Puteţi totuşi să vă lăsaţi numele şi numărul de telefon, dar nu promit să vă sun.

Urmă un *beep* prelung, după care Bajaratt începu să vorbească:

— Domnule Reilly, ne-am cunoscut la Palm Beach şi vă sun…

— Sunt foarte bucuros să vă aud, *contessa,* o întrerupse vocea tânărului ziarist. Este greu să vă găsească cineva.

— Dumneata cum ne-ai găsit, domnule Reilly?

— Îmi pare rău, răspunsul la întrebarea asta vă costă, răspunse tânărul râzând. Pe de altă parte, cum nu aţi format *unu,* o s-o fac, totuşi, pe gratis.

— Eşti foarte amabil.

— A fost simplu. Mi-am amintit de câţiva urşi cu vizuina în Washington, care muşinau pe lângă dumneavoastră şi le-am sunat pe secretarele lor. Şi două din trei ştiau unde sunteţi.

— Şi v-au spus asta aşa de uşor?

— Bineînţeles că mi-au spus, după ce au aflat de la mine că tocmai am sosit cu avionul de la Roma şi că trebuia să vă transmit un mesaj urgent şi confidenţial de la stăpânul cel mare, baronul, care va fi extrem de recunoscător cu cel care mă va ajuta în acest sens. Şi am mai menţionat că recunoştinţa asta s-ar putea manifesta chiar şi sub forma unei brăţări cu diamante, pe care este gravat cuvântul *Ravello.* Doar ştiţi ce cheltuitori sunt italienii bogaţi!

— Sunteţi foarte descurcăreţ, domnule Reilly.

— Mă străduiesc, *contessa,* oraşul ăsta e plin de profesionişti în domeniu.

— De ce ai vrut să iei legătura cu mine?

— Stimată doamnă, mi-e teamă că asta chiar vă va costa.

— Ce serviciu mi-ai putea face dumneata mie?

— V-aş putea da nişte informaţii.

— De ce natură şi cât de valoroase?

— Sunt două întrebări şi, sincer să fiu, nu vă pot răspunde decât la prima, despre valoare însă, preţul lor rămâne la aprecierea dumneavoastră.

— Atunci răspundeţi-mi la prima întrebare.

— OK. Cineva a început să caute prin locurile mai deochiate, prin *şanţuri,* ca să zic aşa, două persoane, care s-ar putea să fiţi – sau să nu fiţi – dumneavoastră şi tânărul, părerea mea este că nu sunteţi, ar fi prea trasă de păr povestea. Dar s-ar putea ca imaginaţia să nu-mi joace feste.

— Am înţeles. Bajaratt simţea că-i îngheţase sângele în vine. *Atât de aproape de ţintă!* Noi suntem exact oamenii care am spus că suntem, domnule Reilly, zise ea, luptându-se din răsputeri să-şi controleze vocea. Cine ar putea fi cei de care vorbeşti dumneata?

— V-am spus, nişte şobolani de canal. Terorişti, misionari din partea Mafiei, căutând pieţe de desfacere mai profitabile pentru droguri, nişte *artişti* din Sicilia, care vor să răpească pe cineva, în tot cazul, nişte persoane din branşa asta.

— Şi cum am putea *noi* trece drept astfel de oameni?

— La dracu', la prima vedere în nici un caz. Femeia despre care e vorba e mult mai tânără decât dumneavoastră, iar tânărul care o însoţeşte e descris ca un fel de gorilă analfabetă. Un idiot numai muşchi.

— Dar e ridicol!

— Mda, asta îmi zic şi eu tot timpul, dar v-am spus, am o imaginaţie de-a dreptul bolnăvicioasă. N-aţi vrea să ne întâlnim, să vă spun mai multe?

— Bine, dar numai dacă aşa se poate pune punct nebuniei ăsteia.

— Unde?

— În Fairfax, este un fel de hotel, *Shenandoah Lodge.*

— Îl ştiu, la fel de bine ca majoritatea soţilor mai nebunatici din Washington, mă mir că aţi găsit camere libere. Voi fi acolo într-o oră.

— Vă aştept în parcare, mai spuse Bajaratt. Nu vreau să-l plictisesc pe Dante Paolo cu asemenea prostii.

— Askelon!

— Pentru vecie! Ce veşti ai?

— Vom intra în curând în Faza Unu. Pregătiţi-vă de numărătoarea inversă.

— Allah fie iubit, Allah fie slăvit!

— Rugaţi-vă şi pentru un senator american.

— Nu cumva glumeşti?

— Absolut de loc. Lucrează pentru noi fără să ştie. Strategia noastră a fost încununată de succes!

— Amănunte?

— Nu aveţi nevoie. Totuşi, în caz că nu voi supravieţui, numele lui este Nesbitt. Poate că veţi mai avea nevoie de el, dacă eu mă curăţ. Şi doar Allah ştie cât va fi de vulnerabil.

Maşina condusă de Poole se angaja pe aleea de la intrarea motelului *Shenandoah Lodge.* La auzul numelui lui Van Nostrand, în ciuda orei târzii şi a ţinutei lor cam răvăşite, li se puseră la dispoziţie două camere duble, alăturate.

— Şi acum ce mai facem, Tye? întrebă Cathy, pe când intrau în camera pe care urmau să o împartă Tyrell şi Jackson.

— O să comandăm ceva mâncare, o să ne odihnim niţel şi o să începem să dăm telefoane – *Iisuse!*

— Ce e?

— *Stevens!* strigă Hawthorne, năpustindu-se spre telefon. *Poliţia...* poate să strice totul. Dacă *ăia* află de Charlotte şi-i arestează pe piloţi, se duce totul dracului!

— Nu-i poţi opri? întrebă Nielsen, pe când Tyrell apăsa febril

pe tastele telefonului.

— Depinde când au ajuns acasă la ăla… Cu căpitanul Stevens, urgenţă cod patru-zero!… Henry, eu sunt. Orice s-ar găsi pe domeniul lui Van Nostrand, apasă pe ce butoane ştii, dar fă ca totul să fie ţinut sub tăcere! Hawthorne tăcu şi ascultă atent, aproape un minut. Cred că trebuie să retrag ceva din păcatele pe care mă obişnuisem să ţi le pun în spinare, căpitane, rosti el în cele din urmă, cu uşurare în glas. În cel mult două ore o să te sun şi o să-ţi dau nişte nume. Vreau ca fiecare om pe care ţi-l voi spune atunci să fie pus sub lupă douăzeci şi patru de ore pe zi, mergând până la cele mai mici amănunte, înregistrarea convorbirilor, examinarea hârtiilor aruncate, anchetă asupra antecedentelor, tot tacâmul de mizerii… Bine gândit, Henry. Şi fiindcă veni vorba, m-am mai gândit şi eu şi am reevaluat puţin un alt subiect. S-ar putea să ţi se pară stupidă întrebarea, pusă acum în momentul ăsta, însă aş vrea să ştiu… cât de bine o cunoşteai tu pe Ingrid? Pe faţa lui Tyrell apăruse un zâmbet trist şi închisese ochii. Aşa am crezut şi eu. O să te sun pe la miezul-nopţii Te găsesc la birou, sau acasă?… Bine, nu trebuia să te fi întrebat.

Hawthorne închise telefonul şi, cu mâna încă pe receptor, se întoarse spre ceilalţi şi le povesti:

— Stevens a anticipat totul. A pus văl negru peste tot ce ţine de domeniul lui Van Nostrand.

— Dar omul ăla e mort! exclamă Poole. Şi mai sunt destule alte cadavre acolo! Cum se poate ţine sub tăcere aşa ceva?

— Din fericire nu a fost decât o singură maşină de poliţie, o patrulă normală şi Stevens a luat legătura cu Comandamentul Poliţiei cu câteva minute înainte ca cei doi să raporteze. A deviat toate comunicaţiile şi datele referitoare la moartea lui Van Nostrand spre el, introducând un cod de securitate special al NI pentru accesul la baza de date unde sunt stocate.

— Chiar aşa simplu?

— Aşa se pare, locotenente, deşi ar trebui să ştii mai bine. Mai nou nu mai ordoni *Să vă ţineţi gura,* ordonă calculatoarele în locul tău. Şi nu faci nici cât o ceapă degerată, dacă nu eşti un manual ambulant de tehnologie informatică. Nu-i nici o mirare că unul ca mine este de domeniul amintirilor.

— Până acum te-ai descurcat destul de bine, interveni Cathy. Mai bine decât oricine altcineva.

— Aş vrea să fie aşa, *chiar* că aş vrea asta, din tot sufletul. Fie doar ca să fac un fel de cadou spiritelor lui Cooke şi lui Ardisonne, alţi doi *foşti.* Lua-o-ar dracu' pe căţeaua aia şi pe toţi care s-au înhăitat cu ea! *Vreau* să pun mâna pe ticăloşii ăia!

— Te apropii, Tye, eşti din ce în ce mai aproape.

Mai aproape, se gândi Hawthorne, scoţându-şi jacheta de bumbac pe care o purta, cândva o imitaţie a unei mărfi de lux, acum pătată de transpiraţie şi de murdărie. Mai aproape...? Ah, da! Fusese foarte aproape, o ţinuse chiar şi în braţe, făcuse chiar şi dragoste cu ea şi avusese senzaţia că se regăseşte din noaptea în care se cufundase, că iubirea lor reprezintă zorii senini ai unor viitoare zile însorite. Să te ia toţi dracii, Dominique! Mincinoaso, mincinoaso, *mincinoaso!* Toate vorbele frumoase pe care mi le-ai spus n-au fost decât minciuni. Dar te voi găsi, căţea nenorocită şi o să te orbesc, cum m-ai orbit şi tu pe mine, te voi face să simţi aceeaşi durere ca mine. *Să te ia toţi dracii,* Dominique, îţi vorbeam de iubire şi mă gândeam la iubire, tu doar vorbeai de iubire, restul era minciună sfruntată! Dar vei plăti pentru toate minciunile, *jur pe viaţa şi pe sufletul meu.*

— Unde s-o ascunde, Jackson? întrebă Tyrell cu voce tare. Asta e întrebarea într-adevăr importantă, nu-i aşa?

— Cred că neglijezi ceva extrem de important, îl întrerupse Cathy Nielsen. Ai aflat şi ai dovedit că ea e aici, în apropiere de Washington, deci măsurile de securitate din jurul Preşedintelui vor fi întărite la maximum. Cum ar mai putea trece prin toate filtrele pe care le va avea în faţă?

— Va putea, pentru că Preşedintele trebuie să-şi facă şi el meseria, ca orice om.

— Am înţeles că toate apariţiile sale în public au fost suspendate, că au fost anulate toate turneele. Că este complet izolat şi că, practic, este prizonier în propria-i casă.

— Ştiu toate astea. Dar mă sâcâie faptul că şi ea ştie toate astea şi nu pare să fie de loc impresionată.

— Da, înţeleg. Scurgerile, omorurile... Charlie, Miami, chiar şi tu, pe Saba şi acum, cu Van Nostrand. Cine sunt oamenii ăştia care o sprijină? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce o fac?

— Aş da mult să ştiu răspunsurile, la ambele întrebări. Hawthorne se aşezase pe pat, apoi se întinsese, punându-şi capul pe pernă şi mâinile sub cap. Trebuie să-mi aduc aminte tot ce ştiam pe vremea când eram la Amsterdam, toate jocurile alea

de copii tâmpiţi, crimele care nu erau niciodată date publicităţii, *pentru că nimeni nu contează, amice, în faţa ideii...* A apelează la B pentru o chestiune oarecare, B la C pentru o alta, aparent fără nici o legătură cu prima, C la D pentru ceva ce pare absolut nevinovat şi, în cele din urmă, D apelează la E, care realizează penetrarea, pentru că el sau ea e persoana care are această posibilitate fizică şi, de fapt, asta şi dorea A, chiar de la început. Şirul contactelor este atât de întortocheat, încât nu poate fi urmărit, nu-i poţi da de capăt în timp util.

— Dar, după toate aparenţele, tu reuşeai să dai de multe capete, zise Nielsen cu o undă de admiraţie în glas. Dosarul tău de serviciu este plin de reuşite, absolut remarcabile.

— Uneori, nu totdeauna şi, de cele mai multe ori, din întâmplare.

Poole se aşezase la birou şi-şi tot trecea mâna prin părul şaten deschis, până când se hotărî să vorbească:

— Am scris tot ce ai spus tu despre aceşti *A, B, C, D* şi *E.* Sunt destul de bun în domeniul matematicii, în geometrie, trigonometrie, calcul diferenţial şi integral şi nu mi-e foarte ruşine cum mă descurc nici în anumite probleme de fizică atomică. Aşa că aş vrea să te întreb ceva: oamenii ăştia de la Amsterdam, de care vorbeai tu, erau programaţi cumva în sfere cu metrici diferite? Sau în şiruri de vecinătăţi disjuncte?

— Să mă ia dracu' dacă înţeleg ce spui.

— Dar tu exact asta spuneai adineauri.

— Atunci îmi menţin afirmaţiile. Poţi să-mi explici mai pe limba noastră ce înseamnă asta?

— Că nimeni nu ştia exact despre ce e vorba, cu excepţia primei şi ultimei persoane din lanţ.

— E simplificat la maximum, dar în esenţă corect. Procedeul se numeşte utilizare de contacte *oarbe,* oameni de legătură care s-ar putea să simtă ceva, dar care nu pot dezvălui nimic exact şi care, de obicei, n-au nici cea mai vagă bănuială ce fac.

— Crezi că pe aşa ceva se bazează şi Bajaratt? întrebă Cathy.

— Nu chiar, nucleul este prea organizat, prea puternic. Dar acel nucleu trebuie să utilizeze oameni, pentru treburi de rutină sau pentru situaţii excepţionale, pentru a executa diverse ordine, despre care nu trebuie să se afle de cine au fost date. Şi trebuie să fie totdeauna extrem de prevăzători în privinţa asta.

— Nişte oameni precum Alfred Simon din Porto Rico?

— Şi precum un controlor de trafic, care era totdeauna unde trebuie, dar al cărui nume nu-l cunoştea Simon? adăugă Cathy.

— Amândoi erau vârâţi până-n gât în operaţia *Little Girl Blood,* încuviinţă Tyrell. Fiecare era controlat perfect şi sacrificabil. Dacă e să ne luăm după ce ne-a dezvăluit Simon, nici unul nu ştia mare lucru.

— Dar Simon ţi-a spus, totuşi, câte ceva, obiectă Cathy. Ţi-a dat un nume, pardon, două nume.

— Unul dintre ele era o pistă falsă, un avocat extrem de respectabil din Washington, care probabil că are nevoie de serviciile unui psihiatru, dar nimic altceva... iar al doilea a fost o întâmplare, doamnă maior. Să ştii că nu glumeam, *remarcabilul* meu dosar de serviciu e plin cu asemenea întâmplări, la fel cu cele ale altor foşti colegi ai mei, care s-au bucurat chiar de succese mai importante decât mine. Un cuvânt, o frază, o remarcă oarecare şi undeva se pun în mişcare nişte rotiţe, două imagini oarecare, vechi, de mult uitate, încep să se lege. Se produce un declic în capul tău – alt accident, pentru că şansele de a-ţi aminti acele imagini sunt foarte mici – şi totul se rezolvă.

— Aşa a fost cu *Neptun?* întrebă Jackson.

— Da, aşa a fost. Simon spusese ceva despre faptul că cel care îl şantajase iniţial arăta ca şi cum ar fi ieşit dintr-o reclamă din *Gentlemeni's Quarterly,* sau dintr-o revistă de genul ăsta. Şi, pe Dumnezeul meu, chiar avea dreptate. Van Nostrand şi atunci când se pregătea să ordone moartea cuiva în faţa lui, arăta tot ca scos din cutie.

— Dar faptul că tu ţi-ai adus aminte de asta eu nu l-aş numi accident, spuse Nielsen. L-aş numi antrenament.

— N-am vrut nici un moment să susţin că aş fi, sau că aş fi fost, un idiot. N-am vrut decât să pun în evidenţă nişte ciudăţenii. La ce te poate duce mărturia unui patron de bordel, trezit după o beţie crâncenă, atât de mahmur încât se clătina ca o frunză bătută de vânt. Nu-i chiar genul de poveşti să le ţii minte pentru a le spune, cândva, nepoţilor. Pură întâmplare.

Hawthorne se întinse la loc pe pat şi închise ochii. Era mort de oboseală, îl dureau şi picioarele şi mâinile şi simţea că-i ia capul foc. Nu era decât vag conştient că Poole şi Cathy se mişcau prin cameră şi că cei doi chemaseră *room-service*-ul, gândurile lui erau mai departe concentrate asupra unor întâmplări trecute. Pentru că viaţa lui fusese plină de accidente, începând cu cel

care-l adusese în marină. Era un absolvent de colegiu care schimbase atât de des cursurile, încât, dacă îl întreba cineva, nu ştia nici chiar el la ce mai e înscris şi, în cele din urmă, nimerise la cursul de astronomie.

— Dinspre partea mea poţi să urmezi şi cursuri de ars ştiinţific gazul, îi spusese tatăl său, profesorul. Dar să nu te prind la cursurile mele. Probabil că maică-ta nu ar înţelege în ruptul capului că nu te voi putea trece.

Şi, până la urmă, astronomia se dovedise a nu fi chiar o prostie. El naviga de când fusese în stare să se urce la bordul unei bărci singur şi ajunsese atât de experimentat în privinţa navigaţiei după aştri, încât o privire rapidă pe cer, noaptea, îi era de ajuns pentru a stabili destul de exact un cap compas pe care trebuia să-l urmeze. Fusese un atlet destul de bine dotat, statura şi greutatea îl făceau un candidat serios la o bursă universitară, dar lipsa de perseverenţă şi anturajul îl împiedicau să opteze pentru o carieră sportivă. După ce absolvise Universitatea Statului Oregon, se simţise pierdut. Reuşise să obţină note bune, pentru că urmase nişte cursuri care-l interesaseră, dar aceste cursuri erau prea puţin interesante pentru companii, care căutau specialişti în *business administration,* economişti, ingineri, informaticieni. Atunci avusese loc acel prim accident.

Pe o stradă din Eugene, la două luni după ce tatăl său îi înrămase diploma inutilă şi o atârnase pe perete, Tyrell Hawthorne trecuse pragul unui birou de recrutare al marinei militare. N-a încercat să analizeze niciodată dacă-l împinsese spre acest pas posterul foarte inspirat, cu multe nave pe mare, sau nerăbdarea de a face ceva, sau câte puţin din amândouă, intrase pur şi simplu şi se înrolase.

Maică-sa fusese uluită.

— Nu eşti nici pe departe genul milităros! îi spusese ea. Fratele lui, care era elev în ultimul an de colegiu, avea numai note maxime şi era preşedintele Societăţii de Onoare, adăugase:

— Tye, eşti conştient că va trebui să execuţi nişte ordine?

Tatăl lui îi oferise, amuzat, un pahar cu whisky şi fusese mult mai tranşant decât ceilalţi doi:

— E normal ca un om care nu e-n stare să-şi organizeze viaţa să lase asta în seama altora. Vânt bun din pupa, fiule şi, cum spuneau bătrânii. Domnul să te aibă în pază!

Din fericire, marina devenise destul de umană ca el să nu se

simtă frustrat. Şi, ca recompensă pentru numeroasele lui realizări în calitate de tânăr marinar, ce includeau comanda unor vase mari cu pânze şi câteva zeci de trofee câştigate în diverse competiţii, părăsise baza de instrucţie de la San Diego cu gradul de aspirant şi fusese repartizat pe un distrugător. Şi atunci avusese loc cel de-al doilea accident major.

După doi ani pe mare, începuse să sufere de claustrofobie de navă, o reacţie alergică la culoarea gri ce domina pe navele militare şi fusese debarcat şi trecut pe uscat. Căuta un loc de muncă mai deosebit. I se oferiseră câteva posturi la diverse baze, dar era vorba de muncă de birou, care nu-l interesa. Însă, pe listele pe care le consulta atunci, apăruse şi ceva ce i se păruse nostim: ofiţer de protocol la Haga.

Obţinuse postul, fusese avansat locotenent (temporar) şi nu avea nici cea mai vagă idee că serviciul de protocol era terenul de recrutare favorit pentru Naval Intelligence. Distracţia, recepţiile, însoţirea diverşilor civili şi militari cu funcţii importante, făcuseră parte dintr-un fel de test preliminar. Apoi, într-o dimineaţă, la şase luni după numire, ataşatul militar îl chemase în biroul lui, îl lăudase pentru comportamentul lui de până atunci şi îi spusese că fusese avansat definitiv la gradul de locotenent.

— Şi mai e ceva, domnule locotenent, adăugase funcţionarul ambasadei, am avea nevoie să ne faci un mic serviciu. Accidentul numărul trei, acceptase.

Omologul lui Tyrell, de la ambasada franceză, era suspectat că transmite informaţii de provenienţă franco-americană sovieticilor. Folosindu-se de o invitaţie la cină, n-ar putea el să-l îmbete, să-l facă să vorbească şi să afle ce era de aflat?

— Şi dacă omul e prea reţinut, adăugase ataşatul militar, întinzându-i o sticluţă în care, după etichetă, erau picături pentru ochi, două picături din chestia asta în băutură dezleagă şi limba unui mut din naştere.

Accidentul numărul patru. Hawthorne nici măcar nu avusese nevoie să se gândească la picăturile minune. Nefericitul Pierre era la capătul puterilor şi, după câteva pahare de vin, îşi debitase confesiunea aproape fără nici un îndemn, adăugând că are foarte multe datorii şi că este încurcat cu o agentă dublă a sovieticilor, care ar putea face publică legătura lor şi i-ar distruge, astfel, cariera.

Accidentul numărul cinci. Probabil că mai mult din cauza paharelor de whisky băute, Tyrell îi promisese francezului că, dacă îi spune cine erau cei din KGB cu care avea legături, el ar putea raporta că omologul său francez acţionase dintr-un impuls patriotic şi în interesul NATO, pentru că avea impresia că există scurgeri de la propria lui ambasadă. Pe Hawthorne îl usturaseră o săptămână întreagă obrajii, din cauza pupăturilor de mulţumire ale francezului. Iar omul devenise un agent dublu valoros, convertirea lui fiind trecută în contul ofiţerului de protocol. Şi asta condusese direct la accidentul numărul şase.

Fusese convocat la Comandantul Şef al trupelor NATO, un general pe care Hawthorne îl respecta în mod sincer şi ca om şi ca militar.

— Locotenente, vreau să te trimit la muncă, nu atât pentru că ai calificativele pe care le ai, ci mai ales pentru că nu faci caz de ele. Sunt sătul până peste cap de cocoşeii ăştia care se tot învârt pe aici. Treburile importante se fac de oameni tăcuţi, care ştiu să persevereze. Eşti de acord?

De acord, cu ce? Desigur, domnule general, cum spuneţi dumneavoastră, *sir.* Tyrell îl admira atât de mult pe omul care îi vorbea, încât multe amănunte îi scăpaseră, altele îi fuseseră prezentate în jargon militar şi le trecuse cu vederea, aşa că, în final încuviinţase cu entuziasm să se dedice unei noi cariere. Ceea ce-l făcuse să ia primul avion spre Statele Unite, unde urmase un stagiu de instrucţie intensivă, de douăsprezece săptămâni, la o bază din Georgia. La terminarea stagiului, era ofiţer ataşat oficial la Naval Intelligence.

La întoarcerea la Haga, unde trebuia să-şi reia vechile îndatoriri, accidentele şi întâmplările urmaseră unele după altele, unele mai accidentale ca altele. Începuse să devină cu adevărat valoros în meseria lui reală. Alimentat de ipocrizia şi de corupţia care erau cronice în NATO, Amsterdam-ul ajunsese placa turnantă a reţelelor de spionaj, locul în care banii ţineau loc de principii, fie ele majore sau minore. Coordona activitatea multor agenţi, din întreaga Olandă, călătorea în toată Europa, despica firul de păr în patru, încercând să-şi protejeze cât mai bine oamenii, care îşi găseau de multe ori moartea. Şi grămada de cadavre care creştea continuu, omorurile inutile, îl făcuse în cele din urmă, într-un fel, să se prăbuşească.

Brusc Tyrell îşi dădu seama că Nielsen stătea la capul patului

şi-l privea. Îşi săltă capul.

— Unde e locotenentul? întrebă el.

— La mine în cameră, are de dat un telefon. Şi-a adus aminte că avea o întâlnire în seara asta, acum patru ore.

— Mi-ar place să-l aud ce-i spune fetei.

— Nu fi sigur. Probabil că-i povesteşte că a testat un avion experimental, foarte sofisticat şi că şi-a sucit gâtul din cauza unui picaj de douăsprezece mii de metri.

— Puştiul ăsta e o adevărată figură…

— Da, aşa e… Tu ce făceai? Iar trăgeai un pui de somn cu ochii deschişi?

— De loc. Doar unul dintre momentele alea ciudate, când te întrebi de ce eşti acolo unde eşti, ba chiar şi de ce eşti ceea ce eşti.

— Răspunsul la prima întrebare ţi-l dau eu. Eşti aici pentru că o urmăreşti pe această Bajaratt şi faci asta pentru că ai fost unul dintre cei mai buni ofiţeri de informaţii din marină.

— Nu-i adevărat, protestă Hawthorne, ridicându-se şi sprijinindu-şi spatele de pernă, în timp ce Cathy se aşeza pe un scaun, la vreun metru de pat.

— Stevens a spus că este adevărat, chiar dacă se simţea că nu-i convine ce spune.

— Încerca să-ţi adoarmă ţie temerile, asta e tot.

— Nu prea cred. Te-am văzut la lucru, domnule comandant. De ce tot negi?

— Pentru că acum câţiva ani poate că eram destul de eficient, doamnă maior, dar între timp s-a întâmplat ceva şi, indiferent dacă superiorii mei şi-au dat sau nu seama de asta, ştiu că la ora actuală sunt cel mai prost agent operativ cu putinţă. Vezi tu, nu-mi mai pasă cine câştigă sau pierde jocul ăsta stupid. Îmi pasă de cu totul altceva.

— Nu vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba?

— Nu prea cred că ţi-ar place. Şi e şi ceva foarte intim, ceva despre care n-am discutat niciodată cu nimeni.

— Hai să facem un târg, Tye. Am şi eu ceva extrem de intim, ceva despre care n-am discutat niciodată cu nimeni, nici măcar cu Jackson, cu atât mai puţin cu părinţii mei şi simt nevoia să vorbesc, totuşi, cu cineva despre asta. Poate că ne putem ajuta reciproc, mai ales că probabil nu ne vom mai vedea vreodată, după ce se termină povestea asta. Vrei să auzi despre ce e

vorba?

— Da, răspunse Tyrell, atent la expresia de pe faţa ei, parte nerăbdare şi parte rugăminte. Despre ce e vorba, Cathy?

— Şi Poole şi părinţii mei sunt convinşi că sunt născută să fiu militar, născută să fiu pilot de elită.

— Te rog să mă ierţi că te întrerup, spuse Hawthorne zâmbind blând. Cred că Jackson are impresia că ai fost *emisă,* nu pur şi simplu născută, pentru asta.

— Total greşit, replică doamna maior Catherine Nielsen. Până când am fost admisă la West Point, pentru că aveam nevoie să-mi pot continua gratuit studiile, visul meu era să devin arheolog. Ceva de genul Margaret Mead, să călătoresc în toată lumea, să studiez culturi despre care nu mai auzise nimeni până la mine, să descopăr fel de fel de lucruri despre oamenii primitivi care, în multe privinţe, erau mai buni decât noi. Şi uneori visul ăsta încă mă mai atrage... Nu ţi se pare o prostie?

— De loc. De ce nu încerci?... Eu mi-am dorit dintotdeauna să am propriul meu *sloop,* să-mi câştig pâinea navigând sub propriul meu pavilion, aşa cum fac acum. Am aşteptat zece ani, dar ce contează?

— Sunt circumstanţe complet diferite, Tye. Tu ai început să te pregăteşti pentru ceea ce faci acum de când erai copil. Eu ar trebui să mă întorc la şcoală pentru Dumnezeu ştie câtă vreme.

— Ce înseamnă doi ani? Nu poate fi mai mult, doar nu e chirurgie pe creier. Şi poţi învăţa şi practicându-ţi meseria actuală.

— Ce...?

— Tu poţi face ceva ce nu pot face nouăzeci la sută dintre arheologi. Eşti pilot, poţi să-i duci oriunde ar dori.

— Asta e chiar nebunie curată! exclamă Cathy, calmă şi gânditoare. Apoi se ridică de pe scaun şi tuşi. Eu ţi-am spus secretul meu, Tye. Al tău care e? Să nu cumva să mă tragi pe sfoară!

— Parcă suntem doi copii tâmpiţi! Bine, îţi spun... Mi se întâmplă din când în când să mă gândesc la asta, e un fel de cruce a mea... Într-o noapte, m-am dus să mă întâlnesc cu un sovietic, un tip care lucra la KGB şi care semăna mult cu mine, un marinar de la Marea Neagră. Amândoi ştiam că începem să pierdem controlul evenimentelor şi că puzderia de cadavre de prin canale nu avea nici un sens. *Pentru ce toate astea?* Celor de

la vârf nici nu le păsa de cei ca noi, aşa că ne hotărâsem să ne întâlnim şi să mai potolim nebunia aia. Când l-am găsit, încă mai trăia, dar avea faţa numai carne vie, îi fusese crestată cu un brici, arăta mai rău ca un hamburger. Am înţeles ce dorea de la mine... şi l-am scăpat de durerea aia oribilă. Dar atunci mi-am dat seama ce aveam într-adevăr de făcut. Nu trebuia să-i urmăresc pe cei corupţi, care făceau averi peste noapte, să-mi pierd timpul cu nişte cârtiţe banale, sau cu nişte birocraţi care fuseseră crescuţi să ni se opună nouă din punct de vedere ideologic, trebuia să-i urmăresc şi să-i distrug pe fanatici, pe maniacii care fuseseră în stare să-i facă aşa ceva unuia de-al lor. În numele unei loialităţi rigide şi de paradă, care nu va însemna mai mult decât nimic în super-popicăria asta care se numeşte istorie.

— Grea treabă, domnule comandant, spuse Cathy blând. Atunci te-ai întâlnit cu Stevens, cu *căpitanul* Stevens?

— Cu Henry Oribilul?

— Aşa... *aşa e?*

— Uneori. Hai să zicem că este genul devotat-agresiv. Adevărul e că o ştiu mai bine pe soţia lui decât pe el. Nu au copii, aşa că ea lucra la ambasadă. Era la serviciul transporturi, aranja deplasările pentru tot personalul şi eu eram cam plimbăreţ. O doamnă foarte drăguţă şi am senzaţia că-i domolea lui excesele mult mai mult decât ar recunoaşte-o vreodată.

— Acum câteva minute l-ai întrebat ceva despre soţia ta... Tyrell îşi smuci capul la stânga şi o privi ţintă pe Cathy, iartă-mă, spuse ea, privind în jos.

— Ştiam răspunsul, dar întrebarea trebuia pusă, spuse el calm. Van Nostrand a făcut o afirmaţie extrem de crudă, ca să mă provoace, să mă facă să-mi pierd controlul.

— Şi Stevens ţi-a spus că e o minciună, completă Cathy. Şi bineînţeles că l-ai crezut.

— Fără nici o ezitare. Hawthorne rânji, nu atât de veselie cât a amintire, era din nou cu ochii în tavan. Făcând abstracţie de agresivitatea lui, Henry Stevens este un tip foarte deştept, are o capacitate analitică fantastică, dar principalul motiv pentru care a fost scos din munca operativă şi avansat şi făcut şef, a fost acela că este absolut incapabil să spună o minciună. Dacă are de gând să mintă, începe să transpire imediat, îţi dai seama de asta fie că-l vezi, fie că-l auzi. De asta sunt convins că ştie mai mult

decât spune despre moartea soţiei mele, despre asasinarea ei... Ştii ce l-am întrebat şi poţi să-ţi dai seama ce voiam să aflu. Răspunsul lui a fost atât de banal şi atât de lipsit de echivoc, reacţia lui a fost atât de rapidă, încât am fost convins că spune adevărul. Mi-a spus că n-a întâlnit-o pe Ingrid decât o singură dată, la petrecerea pe care a dat-o ambasada pentru noi, când ne-am căsătorit.

— Deci a fost o minciună, spuse Cathy.

— N-am avut nici o îndoială în privinţa asta. Nici tu n-ai fi avut, dacă ai fi cunoscut-o pe Ingrid.

— Aş fi vrut să o cunosc.

— Şi ei cred că i-ar fi plăcut de tine. Tyrell îşi schimbă încet poziţia capului, acum privea din nou la Cathy. Aveţi cam aceeaşi vârstă, sunteţi la fel de independente, chiar autoritare, la tine se vede ceva mai mult asta, ea nu avea nevoie.

— De data asta chiar că-ţi mulţumesc al dracului de mult pentru un asemenea compliment, domnule comandant.

— Hei, stai aşa, tu eşti militar, ofiţer, trebuie să fii autoritară. Ea era translator, la ce i-ar fi folosit? Nu era o insultă!

— Pe Dumnezeul meu, a înghiţit-o! urlă Poole, năpustindu-se pe uşa care dădea în camera lui Cathy.

— Ce-a înghiţit? întrebă Hawthorne.

— Că m-am oferit voluntar pentru un exerciţiu subacvatic cu o batisferă în imponderabilitate, în cursul căruia m-am intoxicat cu oxigen! Să fiu al dracului!

— Hai să mâncăm, zise Cathy.

Room-service-ul le aduse comanda trei sferturi de oră mai târziu şi, aşteptând, Hawthorne citise atent registrul de evidenţă de poartă al lui Van Nostrand, Poole citise ziarele pe care le cumpărase de la standul din holul de la intrare, iar Cathy făcuse o baie fierbinte, sperând *să spele cu ocazia asta şi vreo duzină de motive de îngrijorare.* Televizorul era deschis, cu sonorul în surdină, suficient de tare însă pentru a auzi orice buletin de ştiri care ar fi pomenit ceva de Van Nostrand. Din fericire nu auziră nimic de genul acesta. După ce terminară de mâncat, Tyrell îi telefonă imediat lui Henry Stevens, la birou.

— Poţi să pui în funcţiune un scrambler, să fim siguri că nu suntem interceptaţi?

— Tot crezi că avem scurgeri aici?

— Sunt al dracului de sigur.

— Când o să ai vreo dovadă să-mi spui şi mie, aş fi tare curios să aflu, pentru că toate convorbirile noastre din ultimele trei zile s-au făcut prin scrambler bilateral. Ceea ce înseamnă, în principiu, că scurgerile nu pot apare decât de la tine.

— Absolut imposibil.

— Doamne, m-am săturat de atitudinea asta a ta de ştie-tot.

— Nu chiar ştie-tot, Henry, doar ceva mai mult decât tine.

— Şi de asta m-am săturat.

— Atunci e simplu, concediază-mă.

— Nu te-am angajat eu!

— Dacă-mi tai fondurile de care am nevoie, va fi la fel cu o concediere. Ai de gând să o faci?

— Mai taci din gură odată... Ce ai să-mi spui? Ai ceva noutăţi despre *Little Girl Blood?*

— Nu ştiu mai mult decât tine în privinţa asta, răspunse Tyrell. Este pe undeva pe aici, la câţiva kilometri de ţinta ei, nimeni nu ştie unde.

— N-o să reuşească să dea lovitura. Preşedintele este în siguranţă, poţi să spui că e practic închis într-un seif. Iar timpul e de partea noastră.

— Îmi pare bine că eşti aşa de încrezător, dar asta nu poate dura la infinit. Un Preşedinte invizibil nu este Preşedinte.

— Nu-mi place deloc cum pui tu problema. Ce vrei să-mi spui? Ziceai că o să-mi dai nişte nume.

— Uite-le, vreau să-i pui pe toţi oamenii ăştia sub cea mai puternică lupă de care dispui. Hawthorne îi citi numele pe care le alesese din registru, după ce eliminase personalul permanent de pe domeniu, un instalator, un medic veterinar şi un cvartet de dansatori spanioli, angajaţi pentru o petrecere în aer liber, în stil argentinian.

— Dar tu ai aici unii dintre cei mai importanţi oameni ai administraţiei! exclamă Stevens. Cred că, de data asta, pot să-ţi scot liniştit certificatul de nebun!

— Toţi l-au vizitat pe Van Nostrand în ultimele optsprezece zile. Şi, cum acesta este legat indisolubil de *Little Girl Blood,* este perfect posibil ca unul sau mai mulţi dintre aceşti oameni, conştient sau inconştient, să fie implicaţi în planurile ticăloasei ăleia.

— Tu-ţi dai seama ce-mi ceri să fac? Secretarul Apărării,

directorul CIA, şeful ăla complet sărit de pe fix de la G2 şi, pe toţi dracii, chiar şi *Secretarul de Stat!* Eşti complet nebun!

— Au fost acolo, Henry. Ca şi Bajaratt.

— Ai dovezi? Dovezi solide, indubitabile? Pentru numele lui Dumnezeu, oricare dintre ei mă poate pune în frigare şi mă poate prăji la foc mic! Sunt, toţi, oamenii Preşedintelui!

— Am dovada la mine în mână, căpitane. Şi singurii de pe lista asta care vor fi tentaţi să te ardă sunt cei ce lucrează cu Bajaratt, repet, conştient sau inconştient. Aşa că pune-te dracului pe treabă... Şi peste vreo douăzeci de minute o să-ţi mai dau ceva de lucru, o chestie care s-ar putea să te facă amiral, dacă supravieţuieşti.

— Frumoasă perspectivă. Despre ce e vorba şi la ce ne va folosi acea informaţie?

— Numele celui care a aranjat plecarea din ţară a lui Van Nostrand.

— Dar Van Nostrand e mort!

— Dar *ei* n-au aflat asta şi nici cei de la punctul de plecare. Repet Henry, pune-te pe treabă. Hawthorne închise telefonul şi se uită pe rând la Nielsen şi la Poole, care-l priveau ţintă, cu gura cam căscată. S-a întâmplat ceva? îi întrebă.

— Joci extrem de dur, domnule comandant, răspunse Jackson.

— Jocul ăsta nu poate fi jucat altfel, locotenente.

— Şi dacă greşeşti? zise Cathy. Dacă nici unul dintre cei de pe lista ta nu are nici în din nici în mânecă cu Bajaratt?

— Nu pot crede aşa ceva. Şi dacă Stevens nu descoperă nimic, o să dau totul publicităţii, o poveste plină de atâtea insinuări, minciuni şi jumătăţi de adevăr, încât toţi cei din conducerea structurilor administrative vor fi în pragul infarctului, grăbindu-se să dea explicaţii care mai de care. Nu se vor mai simţi în siguranţă nici sfinţii adevăraţi de la Washington.

— Dar ăsta e cinism aproape iresponsabil, zise scurt Cathy.

— Bineînţeles, doamnă maior, însă pentru a o găsi pe *Little Girl Blood* este necesar ca nucleu grupului ei de sprijin să intre în panică. Ştim că există şi mai ştim că au reuşit să penetreze cercurile noastre cele mai înalte şi aceeaşi situaţie este şi la Londra şi la Paris. E de ajuns o greşeală din partea lor, o singură greşeală şi specialiştii, cu serurile lor magice de aflat adevărul, se pot apuca de treabă.

— După cum spui tu, totul pare simplu.

— Chiar ăsta e adevărul, nu e de loc prea complicat. Începem cu lista mea, oameni despre care suntem siguri că erau în relaţii strânse cu Van Nostrand, apoi lista se extinde, pentru fiecare individ de pe ea. Prietenii acestuia, asociaţi, angajaţi ai lor care au acces la informaţii secrete… Au slăbiciuni din cauza cărora ar putea fi şantajaţi? Totul progresează rapid şi se declanşează frica, urmată de panică.

Sună telefonul şi Tyrell se repezi să-l ridice.

— Stevens? Hawthorne se încruntă, acoperi microfonul cu palma şi-i făcu semn lui Poole: E pentru tine!

Locotenentul ridică imediat aparatul de pe birou.

— Gata, Mac?… Acum zece minute? OK, mulţumesc… De unde dracu’ să ştiu eu? Vinde-l, dă-l dracului! Dacă ar fi avut ceva minte, zburau direct în Cuba. Poole închise şi se uită la Tyrell: Avionul lui Van Nostrand a aterizat şi se pare că a pricinuit multă confuzie. Escorta de la Washington a avut o discuţie aprinsă cu cei doi Jones, care au lăsat avionul la hangarul General Aviation, le-au transmis că proprietarul a renunţat la serviciile lor şi au plecat.

— Deci e cazul să sun la St Thomas, spuse Tyrell, apucând telefonul şi începând să formeze numărul din Caraibe.

Faţa îi era tensionată, aşteptă până se făcu legătura, apoi tastă codul de două cifre suplimentare care îi permitea să asculte mesajele ce-i fuseseră lăsate… *Iubitul meu, sunt Dominique! Te sun de pe un iaht, facem o croazieră în largul coastei de la Portofino...* Hawthorne se albi la faţă, avea ochii mari şi toţi muşchii îi erau încordaţi. Era fals, tot ce era legat de Dominique era fals, mitomania unui *killer* a cărui viaţă era toată o minciună, chiar dacă era un *killer* feminin. Iar acea Pauline, de la Paris, era părtaşă la această minciună, o piesă minoră care îi putea apropia cu un pas de Bajaratt.

— Ce s-a întâmplat? zise Cathy, văzându-l cât este de neliniştit.

— Nimic, răspunse Tyrell calm. Tocmai am primit o veste de la cineva care a făcut o greşeală mare. În telefon începu să se deruleze un alt mesaj şi el îl ascultă tensionat.

Brusc, de undeva de afară, se auzi un ţipăt asurzitor. Se auzi din ce în ce mai tare, până când căpătă accente isterice. Nielsen şi Poole se repeziră la fereastră.

— Jos, în parcare! strigă locotenentul. Acolo!

În parcarea luminată de felinare montate pe stâlpi înalţi, era o femeie blondă şi un bărbat destul de în vârstă. Femeia urla îngrozită, agăţându-se de însoţitorul ei, care încerca disperat să o potolească şi să o ia de acolo. Jackson deschise fereastra şi se auziră vorbele omului cu păr cărunt:

— Taci din gură! Trebuie să plecăm imediat de aici. Taci din gură, idioato, o să ne audă lumea!

— E mort, Myron! Dumnezeule, uită-te la capul lui, e pe jumătate făcut praf! Iisuse Cristoase!

— Tacă-ţi gura, tâmpita dracului!

Printr-o uşă laterală apărură câţiva chelneri în haine albe, fugind şi, în cele din urmă se adunară în jurul siluetei unui bărbat al cărui trup ieşea pe uşa deschisă a unui Porsche decapotabil, jumătate pe scaun, jumătate pe pavaj. Porţiunea întunecată din jurul capului strălucea umed sub lumina unei lanterne, era sânge din craniul zdrobit al omului.

— Tye, vino aici! strigă Nielsen.

— Ssst! Hawthorne îşi pusese palma stângă peste ureche, concentrat la ceea ce auzea la telefon.

— Jos a fost omorât un om! continuă Cathy. Un bărbat dintr-o maşină sport. O să cheme poliţia!

— Linişte, Cathy, trebuie să fiu atent la telefon. Tyrell scria ceva pe menu-ul adus de *room-service.*

Pe coridor, Amaya Bajaratt trecu grăbită pe lângă uşa lui Hawthorne, scoţându-şi din mâini o pereche de mănuşi subţiri, chirurgicale.

21

— Dumnezeule! E Secretarul de Stat, zise Tyrell calm, mai mult pentru sine. Înmărmurit, puse receptorul încet înapoi, în furcă, în timp ce din parcarea de sub fereastră începură să se audă sunete de sirenă. Nu vreau să cred una ca asta! şopti el, abia audibil.

— Ce nu vrei să crezi? îl întrebă Cathy, întorcându-se spre el de la fereastră. Jos e o porcărie oribilă.

— Şi aici e tot o porcărie.

— A fost omorât un om, Tye.

— Am înţeles, dar asta nu are nici o legătură cu noi. Noi suntem însă foarte implicaţi într-o altă afacere, care probabil că va provoca infarct în masă în toată ţara.

— Poftim?

— Escorta militaro-diplomatică a lui Van Nostrand acţiona din ordinul direct şi personal al Secretarului de Stat.

— Ah, Doamne! zise Poole încetişor, privindu-l pe Hawthorne în timp ce închidea fereastra. Adineauri credeam că exagerezi când vorbeai de oameni de calibrul ăsta.

— Trebuie să existe o explicaţie, îl întrerupse Nielsen, pentru că sunt convinsă că ai dreptate, nu poate exista nici o legătură între el şi o persoană precum Bajaratt.

— Era în relaţii strânse cu Van Nostrand, destul de apropiat cu ei ca să-i faciliteze ieşirea din ţară în nişte împrejurări extrem de dubioase, iar Van Nostrand – *Neptun* – o ţinea ascunsă pe *Little Girl Blond* într-o casă de oaspeţi de-a sa, la câteva sute de metri de biblioteca aia blestemată a lui. Revenind la matematicile locotenentului, dacă A egal B şi B egal C, mi se pare că între A şi C există o relaţie bine definită.

— Dar chiar tu spuneai că ai văzut doi *bărbaţi* urcându-se în maşina aia, care a plecat. Unul cu o pălărie…

— Tipic pentru bărbaţii cu chelie, interveni Hawthorne. Ştiu, Jackson, aşa am spus şi am greşit de cel puţin două ori. Nu erau doi bărbaţi, una dintre cele două persoane era o femeie, iar pălăria nu ascundea neapărat o chelie, putea ascunde şi un păr bogat de femeie.

— Deci era Bajaratt! şopti Cathy. Eram atât de aproape!

— Foarte aproape, încuviinţă Tyrell calm şi foarte încruntat. Nu avem de ales – eu nu am de ales – nu avem timp de pierdut. Apucă din nou telefonul, pe când cineva bătea la uşă. Vrei te rog să vezi cine e, Poole?

Afară, pe culoar, erau doi poliţişti în uniformă.

— Acestea sunt cumva camerele unei anume doamne maior Nielsen, a unui locotenent Poole şi a unei rude a dânşilor, un unchi din Florida? întrebă omul din dreapta, citind dintr-un registru.

— Da, *sir,* răspunse locotenentul.

— Datele dumneavoastră din registru sunt incomplete, sir, spuse cel de-al doilea poliţist, aruncând o privire în cameră. Legile statului Virginia reclamă nişte date mai amănunţite.

— Îmi pare rău, băieţi, răspunse Poole. Eu am scris totul, ne grăbeam destul de tare.

— Ne puteţi prezenta actele dumneavoastră? Poliţistul cu registrul îşi făcu loc pe lângă locotenent şi intră în cameră, urmat la câţiva paşi de colegul lui, care rămase însă în pragul uşii, blocând-o. Şi v-aş ruga să-mi spuneţi ce aţi făcut în ultimele două ore, adăugă el.

— N-am ieşit din camerele astea de când am sosit, adică de mai bine de două ore. Şi, din moment ce suntem adulţi trecuţi binişor de vârsta majoratului, nu ai dreptul să judeci comportamentul nostru, oricât de imoral ar părea că este.

— *Ce?* Cathy Nielsen se albise la faţă, reuşind totuşi să-şi înăbuşe strigătul de protest.

— Am impresia că n-aţi înţeles despre ce e vorba, sir, zise cel cu registrul. Jos, în parcare, a fost împuşcat un om, asasinat. Îi interogăm pe toţi cei aflaţi la faţa locului şi, dacă vreţi s-o ştiţi p-aia dreaptă, mai ales pe cei care nu au date complete trecute în registru, ceea ce pare să vi se potrivească. La *unchiul Joe* nu e trecut nici un nume de familie, nici o adresă, doar un oraş din florida, nici măcar numărul unei cartele de credit.

— V-am spus că ne grăbeam şi, în afară de asta, nu plătim cu cartelă de credit, plătim cu bani gheaţă.

— La preţurile de aici trebuie că aveţi o sumă serioasă asupra dumneavoastră. Chiar foarte serioasă.

— Asta nu vă priveşte câtuşi de puţin, răspunse Tyrell tăios.

— Uite ce e, domnule, victima de jos, din parcare a fost atrasă

într-o cursă, spuse acelaşi poliţist. Cumpărase o cutie de bomboane de ciocolată pentru cel cu care trebuia să se întâlnească. Şi pe cartea de vizită scria: *Generosului meu prieten.*

— Teribil! exclamă Hawthorne. Şi noi l-am împuşcat, ba chiar am rămas pe loc, fără să luăm măcar bomboanele!

— S-au văzut şi lucruri mai ciudate.

— Sigur că da, spuse poliţistul de la uşă, căutându-se sub tunică şi scoţând un aparat de radio la care începu să vorbească, în timp ce îşi desfăcea holsterul şi punea mâna pe pistol. Sergent, am dat peste trei neisprăviţi, toţi trei posibili suspecţi, camerele cinci-zero-cinci şi cinci-zero-şase. Trimite nişte oameni sus cât de repede poţi... Ghici pe ce mi-au căzut ochii? Grăbiţi-vă!

Patru capete se întoarseră fulgerător către cealaltă parte a camerei, urmărind privirea sergentului. Pe birou tronau pistolul Walther PK al locotenentului şi revolverul de calibrul 0,38 al lui Hawthorne.

Bajaratt privea de la fereastra la mulţimea de jos. Nu o interesa nici haosul de afară, nici cercetările poliţiei, cunoştea totul prea bine – amatorii de imagini morbide înghesuindu-se şi împingându-se să arunce măcar o privire fugară cadavrului mutilat, poliţiştii încercând să menţină, cât de cât, ordinea, până când va sosi cineva cu suficientă autoritate pentru a le spune ce aveau de făcut. Dar, până atunci, cadavrul trebuia să rămână pe loc, iar privitorii se înghesuiau cu frenezie, deloc descurajaţi de cearceaful însângerat cu care fusese acoperită victima.

Pe Bajaratt n-o interesa deloc aşa ceva, ea încerca disperată să-l găsească pe Nicolo, pe care îl trimesese jos în clipa în care intrase în apartamentul lor, după ce fusese cât se poate de explicită: *„S-a întâmplat ceva îngrozitor, trebuie să plecăm imediat de aici. Găseşte o maşină, chiar dacă trebuie s-o iei cu forţa de la proprietarul ei! Ia valizele şi coboară pe scara de incendiu”.* Ar fi fost mult mai simplu să fi putut să-i spună direct *omoară şoferul,* dar Nicolo n-ar fi ascultat-o în ruptul capului. Uite-l! Lângă unul dintre stâlpii de felinar, cu mâna ridicată, ţinând ceva în ea şi dând din cap afirmativ. Reuşise!

Bajaratt se uită în oglindă şi-şi aranjă mai bine peruca cu păr alb. Lichidul adeziv de pe faţă îi ţinea bine ridurile accentuate,

fondul de ten foarte palid, semilunile întunecate de sub ochi şi buzele albe completau de minune portretul unei bătrâne excentrice, care purta o pălărie bărbătească.

Deschise uşa spre coridor şi fu izbită de zgomotul şi de mulţimea de poliţişti alergând spre o cameră ceva mai îndepărtată, cu pistoalele scoase. O porni spre ascensor, frecându-se de oamenii în uniformă, o siluetă fragilă care păşea încovoiată împotriva curentului vremii.

— Ticăloşilor, luaţi-vă mâinile de pe mine!

— Nu vă apropiaţi de mine, porci ce sunteţi, că o să vă pară mult mai rău decât mie!

— Să nu îndrăzniţi să mă atingeţi!

Bajaratt se simţi dintr-o dată paralizată, nu mai era în stare să mişte nici un muşchi, nici o articulaţie, nimic. *Ticăloşilor, luaţi-vă mâinile de pe mine!* Nu era decât o singură voce ca aceea, un singur om. *Hawthorne.* Instinctiv se trase la dreapta, haosul pe care-l simţea în interior îndemnând-o la prudenţă.

Dar, printre siluete de poliţişti şi braţe întinse care-l ţintuiau pe Tyrell de perete, ochii lor se întâlniră, ai ei miciţi din cauza şocului, ai lui mari, uimiţi, neîncrezători la început şi în panică, imediat după aceea.

Howard Davenport, stâlp recunoscut al administraţiei şi unul dintre giganţii domeniului industrial, cu toate astea, în fapt, nimic altceva decât şef înfrânt şi extrem de nemulţumit de sine al acestui insaţiabil Departament al Apărării, îşi turnă un al doilea coniac de la barul de alamă din biblioteca lui şi o porni încet spre birou. Era un om uşurat, o uşurare pe care începuse să o simtă cu mai puţin de două ore în urmă, când maşina Departamentului raportase prin radio că limuzina lui Van Nostrand ieşise de pe domeniu, cu unul sau mai mulţi pasageri pe bancheta din spate.

„Dacă Hawthorne va pleca de aici într-o limuzină, înseamnă că informaţiile mele sunt false şi totul trebuie dat uitării.”

Davenport nici nu intenţiona să procedeze altfel, în operaţia Little Girl Blood era şi aşa destulă isterie. A-i împovăra acum pe urmăritori cu nişte zvonuri oarecare n-ar fi făcut decât să amplifice panica – ar fi fost practic imposibil ca printre cei de la informaţii să nu se găsească vreun zelot care să nu se grăbească să introducă datele în vreun calculator şi să răspândească astfel şi mai multă confuzie, când un alt zelot le-ar fi găsit şi le-ar fi

interpretat... Van Nostrand era perfect conştient de asta când îi ceruse să tacă, în cazul în care se dovedea că fostul locotenent-comandant Hawthorne *nu* este membru al *pieţei Alfa...*

Dumnezeule, ce fel de Secretar al Apărării sunt eu? se întrebă Davenport. Nici măcar n-am auzit de această piaţă *Alfa,* sau cum i-o fi zicând! Hotărât lucru, a venit momentul, îşi termină el dialogul interior.

Şi-ar fi dorit ca soţia lui să fie acasă, nu în Colorado, la fiica lor, care tocmai născuse cel de-al treilea copil. Dar separe că trioul bunică-fiică-nepot nou-născut era inseparabil. Şi-ar fi dorit-o lângă el, pentru că în sfârşit îşi redactase demisia. O scrisese la vechea lui maşină de scris Remington, pe care i-o făcuseră cadou părinţii lui, pe când era foarte tânăr. Ziarele se legau destul de des de obiectul acesta învechit, cu ajutorul căruia sfinxul din Short Hills îşi redacta toate notele, deşi ar fi putut utiliza cele mai sofisticate calculatoare, ca să nu vorbim de o armată de secretare. Dar *Bătrâna Rem* nu era un simplu obiect, era un prieten care-l ajuta să gândească, iar Davenport nu vedea nici un motiv să-şi schimbe obiceiurile.

Se aşeză pe scaun şi se roti spre dreapta, ajungând cu faţa la maşina de scris şi reciti scurta scrisoare adresată Preşedintelui. Da, soţia lui ar fi trebuit să fie aici, pentru că ea detesta Washington-ul, tânjea după ferma lor cu cai din New Jersey şi fusese mai mult de încântată de conspiraţia pe care o puseseră la cale amândoi. O încânta asta mai ales pentru că doctorii de la Mayo Clinic, unde îşi făceau ei vară de vară controale medicale, o declaraseră în perfectă stare de sănătate. Davenport sorbi din coniac şi zâmbi.

Dragă Domnule Preşedinte,

Datorită unor probleme grave de sănătate ale soţiei mele, mă văd obligat să vă prezint demisia mea, pe care vă rog să o aprobaţi de la data înaintării.

Vă rog să-mi permiteţi să consider în continuare o mare onoare personală faptul ca am servit ţara sub conducerea dumneavoastră înţeleaptă şi să vă asigur că, în conformitate cu principiile dumneavoastră, Departamentul Apărării se prezintă la un înalt nivel de pregătire. Acum, la sfârşit, vă mulţumesc încă o dată pentru privilegiul de a fi făcut parte din „echipă”.

Soţia mea, Elizabeth – fie ca Bunul Dumnezeu să o ocrotească

– vă trimite cele mai afectuoase salutări, ca şi mine, de altfel.

Al dumneavoastră sincer,
Howard W. Davenport

Ministrul sorbi din nou din coniac, chicotind la vederea frazei care-i reţinuse atenţia şi se opri câteva secunde asupra ei. Se întreba dacă, pentru a fi sincer şi integru până la capăt, n-ar fi trebuit să adauge cuvintele *ar trebui să.* Atunci pasajul respectiv ar fi sunat aşa: *... în conformitate cu principiile dumneavoastră, Departamentul Apărării ar trebui să se prezinte la un înalt nivel de pregătire...* Nu, nu va reproşa nimănui nimic, nu va crea discuţii inutile. Poate că o serie de note scrise ar fi utile celor care-l vor succeda – se vor bucura fără nici o îndoială de atenţia lor – dar, în ultima instanţă, totul depindea de omul care ocupa funcţia respectivă. Dacă omul nu era potrivit, dacă nu era mână de fier, nu-i putea fi de folos nici un avertisment. Howard Wadsworth Davenport înţelesese demult că el face parte dintre cei nepotriviţi cu funcţia, că de aceea eşuase.

Încercă să pună paharul cu coniac pe birou, dar acesta căzu şi se sparse de parchet. Ciudat, se gândi Davenport, cum îi scăpase? Vederea începu să i se înceţoşeze, îşi auzi dintr-o dată respiraţia greoaie, inspira cu mare dificultate – unde era aerul? Se ridică în picioare clătinându-se, convins că se defectase instalaţia de aer condiţionat exact în seara asta fierbinte, umedă şi sufocantă. Apoi brusc *nu mai avu de loc aer.* În schimb simţi o durere crâncenă în piept, care i se răspândi rapid în tot corpul. Mâinile îi tremurau, nu şi le mai putea controla, apoi i se tăiară picioarele şi căzu cu faţa-n jos la podea. Se lovise la nas, sângera. Reuşi să se salte puţin, cu preţul unui efort teribil, dar căzu la loc, răsucindu-se spasmodic pe spate, cu ochii mari, aţintiţi în tavan, dar fără să mai poată vedea ceva.

Beznă. Howard W. Davenport murise.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru un bărbat îmbrăcat în negru, cu o mască de gaze pe faţă şi cu mănuşi tot negre, de mătase, în mâini. Se întoarse spre uşă şi îngenunche lângă un cilindru metalic, puţin mai înalt de jumătate de metru, de robinetul căruia era fixat un furtun, care avea la celălalt capăt un ajutaj plat şi lat, ce fusese pus la baza uşii. Răsuci robinetul tare, cu forţă şi verifică de două ori dacă era bine strâns. Apoi se ridică

în picioare, merse până la uşile ce dădeau în *patio* şi le deschise. Aerul umed şi cald al nopţii de vară umplu încet încăperea cu parfumurile din grădină. Bărbatul se duse la maşina de scris şi citi demisia lui Davenport. Scoase afară foaia, o mototoli şi o băgă în buzunarul pantalonilor, apoi băgă o foaie curată în car şi scrise:

Dragă Domnule Preşedinte,

Cu deosebit regret mă văd silit să vă înaintez demisia mea, cu caracter imediat, din motive de sănătate, pe care până acum nu le-am adus la cunoştinţa nici unei alte persoane. În termeni simpli şi direcţi, organismul meu refuză să mai funcţioneze, fapt pe care probabil îl pot atesta şi unii dintre colegii mei.

Am fost îngrijit de un doctor din Elveţia, al cărui nume am jurat să nu-l dezvălui, care la ultima vizită m-a anunţat că este o problemă de zile.

Scrisoarea se termină brusc, iar *Scorpio* 24, conform ordinelor primite de la fostul *Scorpio* 1 cu o zi înainte, îşi strânse echipamentul aducător de moarte şi ieşi din încăpere prin *patio.*

Poliţiştii din Fairfax, Virginia, părăsiseră cele două camere alăturate de la motelul *Shenandoah Lodge* şi în locul lor apăruse căpitanul Henry Stevens, îmbrăcat în uniformă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tye, termină cu prostia asta!

— O să termin, Henry, o să termin, răspunse Hawthorne, încă palid, aşezat pe marginea unuia dintre paturi. Nielsen şi Poole stăteau pe scaune, în cealaltă parte a camerei.

— Totul pare atât de neverosimil! continuă Tyrell. O ştiu bine, ştiu atât de bine ochii ăia, tot atât de bine pe cât mă ştie şi ea! Era o femeie bătrână, abia se ţinea pe picioare, dar nu m-am înşelat, o ştiu prea bine!

— Îţi repet, spuse Stevens aplecându-se deasupra lui Tyrell, femeia pe care ai văzut-o tu este o contesă italiană pe care o cheamă Cabarini sau ceva de genul ăsta, o doamnă foarte gomoasă, dacă e să ne luăm după cele spuse de cei de la recepţie. N-a vrut nici măcar să semneze în registrul de jos pentru că – fii atent – nu era *îmbrăcată corespunzător,* i-a pus să-i aducă registrul sus, în cameră. I-am verificat actele la *Immigration*. Face parte din protipendadă, aur curat, milioane.

— Dar a plecat, de ce a plecat?

— Au mai plecat douăzeci şi doi de oameni, iar locul ăsta nu poate adăposti mai mult de treizeci şi cinci. Au plecat pentru că jos, în parcare, a fost omorât un om şi pentru că turiştii obişnuiţi nu sunt tocmai genul *Comando Delta.*

— Bine, bine. O să termin. Dar nu pot să-mi scot din cap figura aia! repetă Hawthorne, scuturându-şi încet capul. Vârsta, era atât de *bătrână,* totuşi ochii ăia…

— Geneticienii afirmă că nu există decât exact o sută treizeci şi două de forme şi culori de ochi distincte, nici mai mult, nici mai puţin, spuse Poole. Dacă ţinem cont de populaţia lumii, e cam puţin. Una dintre cele mai frecvente întrebări pe care le pun oamenii este: *Nu ne-am mai cunoscut cumva?*

— Mulţumesc, n-am pentru ce!… Hawthorne se întoarse spre Henry Stevens. Înainte să înceapă toată tâmpenia asta, eram pe punctul de a te suna. Nu ştiu cum o să te descurci, dar trebuie să o faci.

— Trebuie să fac… *ce?*

— Mai întâi – şi te rog să-mi spui adevărul – ştie cineva, a putut *afla* cineva că Van Nostrand e mort?

— Nu, informaţia este secretă, casa a fost golită şi acum e sub pază. Dispecerul de la poliţia din Fairfax şi ceilalţi doi poliţişti sunt de meserie, au înţeles despre ce e vorba. Şi, pentru ca nimeni să nu poată da de ei, dacă vor exista cumva scurgeri, au fost detaşaţi cu o misiune neprecizată.

— OK! Atunci uzează de tot ce poţi ca să-mi aranjezi o întrevedere cu Secretarul de Stat. În seara asta – pardon, în noaptea asta, imediat. Nu mai putem pierde nici măcar un minut.

— Eşti complet nebun. E aproape miezul nopţii!

— Da, ştiu. Dar mai ştiu şi că Van Nostrand avea cale liberă la ieşirea din ţară datorită ordinului direct al Secretarului de Stat. Ordin oficial!

— Nu te cred!

— *Ba să crezi.* Totul a fost aranjat în urma ordinului domnului acela elegant, Bruce Palliser şi escorta şi trecere liberă pe aeroportul Charlotte, Carolina de Nord. Şi vreau să ştiu de ce.

— Cristoase, evident că asta vreau şi eu!

— Nu va fi chiar aşa de dificil pentru tine. Spune-i adevărul – probabil că oricum îl ştie – că am fost angajat de MI 6, nu de tine sau de cineva de la Washington, pentru că n-am încredere decât

în puţini oameni de acolo. Povesteşte-i că pretind că mă aflu în posesia unor informaţii despre *Linie Girl Blood* pe care nu vreau să i le dezvălui decât lui, deoarece omul meu de legătură cu englezii a fost omorât. Nu va refuza, doar este atât de apropiat de englezi… Ai putea să şi exagerezi puţin şi să-i spui că, deşi personal nu ne înţelegem prea bine, cândva eram destul de bun în meserie şi s-ar putea să am ceva într-adevăr important de transmis… Telefonul este acolo, Henry. *Dă-i drumul!*

Şi şeful NI se execută, din vorbele lui adresate Secretarului de Stat degajându-se proporţia optimă de alarmă, urgenţă şi respect. După ce termină de vorbit, Hawthorne îl trase mai la o parte şi-i întinse o bucată de hârtie.

— E un număr de telefon de la Paris, spuse el calm. Ia legătura cu Deuxieme şi zi-le să-l pună sub urmărire permanentă.

— Al cui e?

— E un număr la care a sunat Bajaratt, asta e tot ce te poate interesa şi tot ce-ţi voi spune.

Taxiul opri lângă bordură, în Georgetown, cartierul select al Washington-ului care adăpostea elita capitalei. Casa impozantă, cu patru etaje, construită din gresie, se ridica deasupra unei coline acoperite cu iarbă, pajiştea fiind mărginită de copaci cu coroane bogate. Faţada era punctată de o intrare de cărămidă, iluminată strălucitor, cu o uşă lăcuită în negru lucind de curăţenie, ca şi ornamentele de alamă care o decorau. Treptele scării abrupte, de beton, ce ducea spre această intrare erau vopsite în alb, la fel, cu mâna curentă, de fier forjat, totul gândit evident pentru a uşura urcuşul vizitatorilor pe timp de noapte. Hawthorne plăti şi se dădu jos din taxi.

— Doriţi cumva să vă aştept, domnule? îl întrebă şoferul, privind la jacheta safari a lui Tyrell, lipsită, evident, de orice marcă protocolară şi conştient de ora târzie, cât şi de faptul că se aflau în faţa casei Secretarului de Stat.

— Nu ştiu cât va dura, răspunse Hawthorne încruntat, dar cred că ai oarece dreptate. Dacă eşti liber, treci pe aici, să zicem în vreo trei sferturi de oră, probabil că îmi va fi suficient. Tyrell băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă de zece dolari şi o lăsă să cadă prin fereastra din dreptul şoferului. Aruncă o privire, dacă nu sunt aici, poţi să pleci.

— Nu-i o noapte prea plină, o să vă aştept puţin.

— Mulţumesc.

Hawthorne o porni pe trepte în sus, întrebându-se nedumerit ce l-ar putea face pe un om de peste cincizeci de ani să locuiască într-o asemenea casă, unde trebuia să fii rudă destul de bună cu o capră neagră ca să ajungi la uşa de la intrare. Răspunsul la întrebarea asta îl găsi imediat, atunci când zări sus, lângă portalul de cărămidă, un scaun-ascensor şi, imediat sub şina de ghidaj a acestuia, o a doua bandă metalică lată, de cupru, prin care mai mult ca sigur că trecea curent electric. Secretarul de Stat Palisser nu era în nici un caz un fraier, când era vorba de confortul său personal, cum nu era fraierul nimănui într-o mulţime de alte privinţe. Tyrell nu era un admirator prea înfocat al faunei din Washington, dar, până şi pentru el, era evident că Bruce Palisser era cu un cap deasupra restului colegilor lui din administraţie. Nu ştia prea multe despre el, însă din ceea ce citise în ziare şi de la conferinţele lui de presă televizate, îşi formase părerea că Secretarul era iute de cap, spiritual, ba avea şi o doză acceptabilă de simţ al umorului. Orice politician lipsit de asemenea calităţi era, pentru Tyrell, un individ suspect. Oricine s-ar fi aflat acel politician. În orice ţară. Şi totuşi, pe moment, era extrem de îngrijorat şi de suspicios din cauza acestui Secretar de Stat. De ce făcuse ceea ce făcuse pentru Nils Van Nostrand, prietenul şi oblăduitorul teroristei Bajaratt?

Ciocanul strălucitor de pe uşă era mai degrabă un ornament decât un obiect funcţional, aşa că Hawthorne apăsă pe butonul soneriei, luminat vizibil pe perete. Câteva secunde mai târziu, uşa îi fu deschisă de însuşi Palisser, în ţinută de casă, a cărui figură ridată, cu trăsături familiare, abia se zărea de sub claia de păr grizonat. Reputaţia lui de adept rigid al ţinutelor formale era negată complet, în afară de mânecile suflecate ale cămăşii, de pantalonii pe care-i purta – o pereche de blugi, tăiaţi în dreptul genunchilor.

— Ai ceva vână-n dumneata, domnule comandant, ţi-o spun eu, îi zise în chip de salut Secretarul. Hai, intră şi începi prin a-mi spune imediat de ce nu te-ai dus la directorul CIA, *sau* la directorul DIA, *sau* la G2, *sau* chiar la acel afurisit de superior al dumitale, căpitanul Stevens de la NI.

— Domnule Secretar, nu e superiorul meu.

— Ah, da, replică Palisser, oprindu-se într-un mic foaier şi aruncându-i o privire lui Tyrell. Mi-a zis ceva despre englezi,

parcă MI 6. Şi atunci, de ce dracu nu ai luat legătura cu ei?

— Nu am încredere în ceea ce se întâmplă în Tower Street.

— Nu ai *încredere...*

— Domnule Secretar, nu am încredere nici în NI, nici în CIA, nici în DIA, nici în orice altă organizaţie de genul ăsta. Toate sunt, mai mult sau mai puţin, penetrate.

— Pe Dumnezeul meu, vorbeşti serios!

— Nu am venit aici ca să glumesc, Palisser.

— Deja *Palisser?...* Ei bine, cred că asta e oarecum reconfortant. Hai încoace, tocmai fierbeam nişte cafea. Trecură printr-o uşă batantă de stejar şi intrară într-o bucătărie mare, albă, cu o masă de tranşat carne în centru şi unde, pe o altă masă, se găsea un fierbător electric, în care apa dăduse deja în clocot.

— Toată lumea nu mai foloseşte decât şmecheriile alea de plastic pline de electronică, ţiuie, îţi arată cât e ceasul, îţi spun câte ceşti de cafea mai ai în vas şi Dumnezeu ştie ce mai sunt în stare să facă, însă nici unul nu e în stare să umple aerul cu aroma de cafea adevărată. Cum o bei?

— Neagră, *sir.*

— Prima vorbă decentă pe care o spui de când ai venit. Secretarul turnă şi, după ce ceşti le fură pline, continuă: Şi acum, tinere, spune-mi te rog de ce ai vrut să vorbeşti cu mine. Accept toate poveştile dumitale despre penetrări, dar asta nu exclude faptul că tot te-ai fi putut adresa Londrei, direct la vârf şi te rog să nu-mi spui că ai ceva şi împotriva omului ăluia.

— Am probleme cu orice comunicare ce poate fi interceptată intern, în cadrul unei organizaţii.

— Înţeleg. Deci ai aflat ceva despre *Little Girl Blood,* ceva ce nu-mi poţi spune decât mie personal?

— E aici…

— Ştiu asta, toţi o ştim. Şi Preşedintele e în siguranţă.

— Dar nu de asta am insistat să vă văd *personal.*

— Eşti un ticălos plin de sine, domnule comandant şi plictisitor pe deasupra! Hai, vorbeşte!

— De ce l-aţi ajutat pe Nils Van Nostrand să părăsească ţara într-un mod ce nu poate fi calificat decât ca extrem de secret?

— Eşti în afara subiectului, Hawthorne! Secretarul de Stat îşi pocni mâna liberă de masă. Ce drept ai să te amesteci în nişte probleme interne, strict confidenţiale, ale Departamentului de

Stat?

— Acum circa şapte ore Van Nostrand a încercat să mă omoare. Presupun că asta îmi dă, totuşi, oarecari *drepturi.*

— *Ce spui!*

— Abia am început! Ştiţi unde este *acum* Van Nostrand?

Palliser privea fix la Tyrell, iar pe faţa lui se văzu cum îngrijorarea se transformă în frică, pentru ca imediat să facă loc panicii. Sări în picioare, vărsând parte din cafeaua pe care o mai avea în ceaşcă şi se repezi la telefonul cu numeroase butoane montat în perete. Apăsă de mai multe ori furios pe unul dintre ele şi, în cele din urmă, strigă supărat:

— Janet! M-a sunat cineva în seara asta?... Şi de ce dracu' nu mi-ai spus nimic? Bine, bine, nu m-am uitat acolo... Ce-a făcut? Iisuse Cristoase...! Secretarul puse încet telefonul înapoi, în furcă şi ochii lui speriaţi rămaseră pironiţi în ai lui Hawthorne. N-a ajuns la Charlotte, şopti el ca şi cum ar fi pus o întrebare. Am ieşit în seara asta... la club... a sunat serviciul de securitate de la Pentagon, ce s-a întâmplat?

— Vă răspund numai *după* ce-mi răspundeţi la întrebarea pe care v-am pus-o mai înainte.

— N-ai nici un drept!

— Atunci plec. Tyrell se ridică de pe scaun.

— Stai jos! Palisser se întoarse lângă masă, îşi înşfăcă scaunul şi şterse cu dosul palmei cafeaua de pe masă, aruncând-o pe jos. Şi răspunde-mi! ordonă el din nou, aşezându-se.

— Răspundeţi-mi mai întâi dumneavoastră, insistă Hawthorne, încă în picioare.

— Bine... stai jos... te rog. Tye se aşeză, observând în treacăt expresia de suferinţă dureroasă ce apăruse brusc pe faţa Secretarului. Am uzat de funcţia mea pentru a rezolva nişte probleme de natură personală, fără a afecta însă cu ceva Departamentul de Stat.

— Nu puteţi fi sigur de asta, domnule Secretar.

— Dar o ştii prea bine chiar şi dumneata! Ceea ce nu ştii este prin ce a trecut omul ăsta şi câte a fost în stare să facă pentru patria lui!

— Dacă asta vă este explicaţia, poate că ar trebui să-mi spuneţi dumneavoastră ce a făcut Van Nostrand pentru ţară.

— Da cine dracu' te crezi dumneata?

— Măcar omul care vă poate răspunde la o anumită întrebare

a dumneavoastră... Nu vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat? De ce n-a mai ajuns la Charlotte?

— Cum dracu' să nu vreau? Am eu un prieten, un general de brigadă de la G12, de obicei supărat rău de tot, care abia aşteaptă să mă taxeze de încurcă-lume în materie de informaţii... Bine, domnule comandant, o să-ţi spun despre ce e vorba, dar, exceptând cazul în care îmi poţi prezenta nişte motive extrem de solide susţinând contrariul, tot ce-ţi voi spune rămâne confidenţial. N-am de gând să sacrific un om cumsecade şi pe iubita lui, de dragul unor speculaţii mizerabile, referitoare la o anume securitate. Clar?

— Daţi-i drumul!

— Cu ani în urmă, în Europa, căsnicia lui Nils era pe ducă, nu contează de ce, dar practic se terminase totul. Şi atunci a întâlnit o femeie de care s-a îndrăgostit, soţia unei figuri politice cunoscute, dintr-o anumită ţară – nu mi-a spus care – o femeie chinuită de soţ şi au avut un copil, care acum, deşi nu are mult peste douăzeci de ani, este pe moarte...

Hawthorne se lăsase pe spătarul scaunului şi asculta, expresia îi era perfect impenetrabilă şi aşa rămase până ce Secretarul de Stat îşi sfârşi povestea de iubire, trădare şi răzbunare. Apoi zâmbi.

— Probabil că fratele meu Marc ar eticheta povestea asta ca tipică pentru literatura rusă a secolului nouăsprezece, ceva gen Tolstoi sau Cehov. Eu îi spun pur şi simplu rahat. Aţi verificat vreodată ceva despre mariajul ăla din Europa?

— Dumnezeule mare, sigur că nu! Van Nostrand este unul dintre cei mai respectaţi şi respectabili oameni pe care-i cunosc. A fost consilierul nu mai ştiu câtor agenţii şi ministere, chiar şi al unor Preşedinţi!

— Dacă o asemenea căsătorie a existat vreodată în realitate, a fost sigur o căsătorie de convenienţă, iar dacă a avut vreun copil, probabil că ăsta a fost un efort aproape supraomenesc pentru el. Van Nostrand nu era genul casnic, *sir.* V-a minţit cu neruşinare, v-a prostit în faţă, domnule Secretar de Stat şi mă întreb cu câţi alţii a procedat la fel.

— Explică-te! Nu mi-ai explicat încă nimic!

— O să vină şi vremea aia, dar mai întâi răspunsul la întrebarea dumneavoastră, îl meritaţi... Domnule Secretar, Van Nostrand este mort, a fost împuşcat în momentul în care ordona

executarea mea.

— Nu te pot crede!

— Ar fi mai bine să credeţi, e adevărul curat… cum este adevărat şi faptul că *Little Girl Blood* era la câteva sute de metri de locul ăla, într-una din casele lui de oaspeţi.

— Ce s-a întâmplat, *signora*? De ce a fost omorât omul acela? Băiatul făcu o pauză – rostise întrebările cu supărare în glas – privirea lui părăsi pentru o clipă peisajul Virginiei şi se opri asupra lui Bajaratt. Dumnezeule, dumneata ai făcut-o?

— Ţi-ai pierdut minţile? Scriam nişte scrisori, în timp ce tu te uitai la televizor în dormitor, cu sonorul dat aşa de tare, că abia puteam să mă concentrez!… I-am auzit pe poliţişti spunând că ar fi vorba de un soţ gelos, bărbatul acela mort era încurcat cu nevastă-sa.

— Potriveşti atât de bine vorbele, dai atâtea explicaţii, *contessa* Cabrini. Pe care dintre ele să le înghit?

— O să le înghiţi exact pe cele pe care ţi le dau. Altfel te întorci la Portiei, să fii omorât în docuri, împreună cu mama ta, cu fratele şi cu surorile tale! *Capisci?*

Nicolo tăcu, dar faţa, care nu putea fi văzută în oglinda retrovizoare, i se înroşise.

— Ce facem acum? întrebă el în cele din urmă.

— Intră într-o pădure, undeva la întuneric, unde să nu putem fi văzuţi. O să ne odihnim câteva ore, iar dimineaţă, devreme, te întorci la hotel, să iei restul bagajelor noastre. Şi apoi ne vom relua rolurile de Dante Paolo şi a sa mătuşă, *contessa…* Uite, acolo! Câmpul ăla cu iarbă înaltă, seamănă cu cele de la poalele Pirineilor. Bagă maşina acolo!

Nicolo răsuci atât de brusc volanul încât o aruncă pe Bajaratt în uşă. Încruntându-se, ea îl privi atentă.

Secretarul de Stat Bruce Palisser sări în picioare, răsturnându-şi scaunul.

— Nils nu poate fi mort!

— Căpitanul Stevens este încă la birou. Chemaţi-vă garda din schimbul de noapte şi ordonaţi-i să vă facă legătura cu el, va confirma imediat.

— Dumnezeule, n-ai face o asemenea afirmaţie de necrezut, dacă n-ai şti că e adevărată…

— Pierdere de timp, domnule Secretar şi am impresia că nu prea avem prea mult la dispoziţie.

— Nu... nu ştiu ce să mai zic. Palisser se aplecă şovăitor, ca un om mult mai bătrân decât era şi ridică scaunul. Se întâmplă lucruri de-a dreptul incredibile.

— De asta sunt reale, răspunse Hawthorne. Pentru că sunt *într-adevăr* incredibile. Şi aici şi la Londra şi la Paris şi la Ierusalim. Nu vor să pună mâna pe o bombă, pe o armă nucleară sau pe ceva de genul ăsta, n-au nevoie de aşa ceva şi ar fi contraproductiv. În turbarea lor, nu vor decât să producă instabilitate, să propage haos. Şi, fie că acceptăm sau nu una ca asta, o pot face.

— Nu o pot, *ea* nu o poate face!

— Timpul e de partea ei, domnule Secretar. Preşedintele nu poate sta ascuns o veşnicie. Cândva, undeva, o să fie obligat să-şi facă apariţia şi ea va putea lovi, îl poate asasina şi, cât timp durează aşteptarea asta, echipele de la Londra, de la Paris şi de la Ierusalim îşi pot pregăti în linişte loviturile lor. Nu sunt nişte tâmpiţi, băgaţi-vă bine asta în cap!

— Nici eu nu sunt tâmpit, domnule comandant. Ce mai e? Ce mai ai de spus?

— Probabil că nu sunteţi singurul cu care a jucat Van Nostrand jocul ăsta. Cred că mai sunt şi alţii.

— Ce vrei să spui?

— Spuneaţi că voia să plece definitiv din ţară.

— Aşa e. Cel puţin aşa mi-a spus.

— Şi totul se întâmplase pe neaşteptate, o problemă de zile, aşa am înţeles de la dumneavoastră.

— El spunea că este mai degrabă o problemă de ore. Zicea că trebuie să ajungă în Europa imediat, înainte ca ticălosul ăla de soţ să prindă de veste că e acolo. Aşa mi-a povestit! Trebuia să ajungă lângă copila lui, înainte ca ea să moară şi să le ia pe amândouă, să-şi petreacă restul zilelor lângă femeia iubită, cu orice preţ.

— Asta e partea care mă sâcâie, spuse Hawthorne. Preţul. Să începem cu acel domeniu nu tocmai mititel, probabil că valorează milioane.

— Mi se pare că zicea că l-a vândut...

— În două zile, ca să nu vorbim de câteva ore?

— N-a fost prea explicit şi nici nu mă aşteptam la asta.

— Şi probabil că mai are o droaie de alte bunuri, peste tot, valorând alte milioane, nu chiar puţine. Un om ca Van Nostrand nu pleacă aşa, la întâmplare, fără să-şi pună ordine în treburi, iar aşa ceva cere timp, mult mai mult decât două zile.

— Nu eşti familiarizat cu subiectul ăsta, domnule comandant. Trăim într-o epocă a calculatoarelor, orice împuternicire legalizată poate fi transmisă instantaneu până la capătul lumii. Asemenea probleme sunt pâinea de zi cu zi a avocaţilor şi a băncilor, fonduri de milioane pot fi transferate în numai câteva minute.

— Dar toate aceste transferuri pot fi urmărite, nu?

— Cea mai mare parte din ele, da. Guvernele sunt foarte atente cu impozitele ce li se datorează.

— Dar ziceaţi că Van Nostrand avea de gând să dispară, că *era obligat* să dispară. Ideea unor transferuri financiare, care ar fi putut fi urmărite, probabil că nu l-ar fi încântat, nu credeţi?

— La dracu', cred şi eu că nu. Şi...?

— Şi deci avea nevoie de cineva care să poată *îngropa* toate astea cât mai adânc... Domnule Secretar, în meseria pe care o practicam mai de mult, am învăţat că oamenii cu adevărat deştepţi evită să trateze cu criminali care le-ar putea satisface anumite necesităţi, nu atât din considerente morale cât pentru a se feri de un viitor şantaj. Şi atunci se adresează unor funcţionari superiori respectabili, fie convingându-i fie corupându-i.

— Ticălos neruşinat! izbucni Palisser furios, lăsându-se pe spate în scaun cu ochii mari de uimire. Îndrăzneşti să afirmi că aş fi fost corupt?

— La dracu', nu, în nici un caz, dumneavoastră aţi fost convins, îl întrerupse Tyrell. Nu aţi minţit nici un moment, aţi înghiţit toată povestea pe nerăsuflate, cu tacâm cu tot. Ceea ce vreau să spun este că a mai fost cineva, având o funcţie similar de importantă cu a dumneavoastră, care l-a ajutat să dispară, să dispară *într-adevăr,* eliminând orice posibilitate de urmărire:

— Şi cine dracu ar fi putut face asta şi ar fi vrut să o facă?

— Un alt Secretar Palisser, convins că face un lucru bun... Şi fiindcă veni vorba, i-aţi dat cumva un paşaport fals?

— Nu, pentru Dumnezeu! De ce să fi făcut aşa ceva? Nu mi-a cerut una ca asta!

— Eu am cerut – la fosta mea slujbă – de zeci de ori. Nume false, ocupaţii false, date false, fotografii false. Aveam mare

nevoie de ele, pentru că cel care eram în realitate trebuia să dispară.

— Da, căpitanul Stevens mi-a spus că erai un ofiţer bun.

— Probabil că i s-a întors stomacul pe dos când a spus una ca asta. Ştiţi, însă, de ce aveam nevoie de toate acele documente false?

— Ai spus-o chiar dumneata. Comandantul Hawthorne trebuia să dispară şi să fie înlocuit de o altă persoană. Palisser dădea din cap a aprobare. Iar Van Nostrand avea nevoie de un alt paşaport, adăugă el. Ca să dispară avea nevoie de un altul.

— Zece puncte pentru domnul Secretar de Stat.

— Eşti cam insolent, tinere.

— Am făcut-o intenţionat. Sunt extrem de bine plătit şi în asemenea situaţii înţeleg să-mi dau toată osteneala.

— N-o să stau să judec motivaţiile dumitale, domnule Hawthorne, dar cred că de data asta te-am înţeles. Un paşaport nu poate fi emis legal decât de Departamentul de Stat şi, din moment ce susţii că Van Nostrand nu ar fi apelat la căi ilegale, de unde ar fi putut obţine unul?

— De la o agenţie guvernamentală, sau de la un minister care are acces la tehnologia dumneavoastră şi care vă poate ocoli fără probleme.

— Asta ar fi corupţie!

— Sau convingere, *sir. Dumneavoastră* nu aţi fost corupt. Tyrell făcu o scurtă pauză. O ultimă întrebare, domnule Secretar, probabil că nu ar trebui s-o pun, dar o s-o fac, sunt obligat. Aveţi idee cum am ajuns în avionul personal al lui Van Nostrand, trimis după mine în Porto Rico şi cum m-am prezentat la ceea ce ar fi trebuit să fie propria-mi execuţie?

— Nici nu m-am gândit la asta. Presupun că a fost implicat căpitanul Stevens. Deşi nu-l recunoşti ca superior, el este legătura dumitale de aici, din Statele Unite.

— Henry Stevens aproape că a leşinat atunci când i-am spus că sunt aici, pe continent, pentru că nu înţelegea nimic din ceea ce s-a întâmplat. Toate mişcările mele au fost monitorizate – atunci când am lăsat să-mi fie monitorizate – exclusiv de cercul restrâns al celor răspunzători de operaţia *Little Girl Blood.* Iar asta este o problemă care ar fi trebuit să fie comunicată la nivelul acela, pentru că este vorba despre unul dintre cei mai importanţi oameni care se ocupa de asta. A scotocit prin toate

serviciile de informaţii, până a dat de mine şi a făcut să-mi fie înmânată o scrisoare de la Van Nostrand, o scrisoare care era mai degrabă o convocare, pe care nu puteam să nu o accept. Am înghiţit momeala cu cârlig cu tot şi, dacă nu ar fi fost pe lângă mine doi oameni absolut extraordinari, acum aş fi fost mort bine mersi în Fairfax, iar Van Nostrand al dumneavoastră ar ateriza la ora asta la Bruxelles, lăsând-o pe Bajaratt liberă să acţioneze de pe domeniul lui.

— Cine a făcut asta? Cine a luat legătura cu dumneata?

— Howard Davenport, Secretarul Apărării.

— Nu pot crede asta! urlă Palisser. Este unul dintre cei mai onorabili oameni pe care i-am întâlnit de când mă ştiu! *Minţi!* De data asta ai mers prea departe. Ieşi afară din casa mea!

Hawthorne căută într-unul dintre multele buzunare ale jachetei sale şi scoase scrisoarea de la Van Nostrand, cu bandă roşie adezivă la vedere.

— Domnule Palisser, sunteţi Secretar de Stat. Puteţi lua legătura, pe loc, cu absolut orice om din lumea asta. N-aţi vrea să-l chemaţi pe şeful bazei NI din Porto Rico? Să vă spună cum a ajuns scrisoarea asta la mine şi cui a raportat de îndeplinire?

— Dumnezeule mare…! murmură Bruce Palisser cu ochii închişi şi capul cărunt dat pe spate. Suntem un guvern de oportunişti şi de reformatori minori, nişte spirite lipsite de consecvenţă, care nu ar trebui să aibă nici un drept să guverneze. Dar nu Davenport! Howard n-ar fi făcut în veci aşa ceva pentru profituri personale, pur şi simplu *n-a ştiut* despre ce e vorba!

— Asta e valabil şi pentru dumneavoastră, *sir.*

— Mulţumesc… Secretarul de Stat îşi recăpătă controlul şi îl privi ţintă pe Hawthorne. Voi accepta tot ce mi-ai spus…

— Vreau să-mi daţi dispoziţie scrisă, îl întrerupse Tyrell.

— De ce?

— Pentru că Van Nostrand este singura legătură cu Bajaratt pe care o mai avem. Presupunând că ea nu ştie că el e mort, probabil că va încerca să ia legătura cu el.

— Asta nu e răspunsul la întrebarea mea – să nu crezi din asta că nu o să-l pun pe căpitanul Stevens să verifice tot ce mi-ai spus – dar repet, de ce?

— Pentru că vreau să mă folosesc de numele dumneavoastră aici, în oraşul ăsta perfid, ca să mă caţăr pas cu pas pe scara

care mă va duce până la Bajaratt şi nu vreau să mă trezesc la păstrare pentru treizeci de ani la Fort Leavenworth, pe motiv de trafic de influenţă.

— Atunci cred că ar trebui să discutăm ce ai de gând să faci de aici înainte, domnule comandant.

Telefonul sună, făcându-i pe amândoi să tresară. Secretarul se ridică şi se apropie grăbit de peretele pe care era fixat aparatul.

— Palisser la telefon. *Ce?* Secretarul de Stat se albi la faţă. E complet fără sens! Se întoarse cu faţa spre Hawthorne: Howard Davenport s-a sinucis. L-a găsit camerista…

— Sinucidere? îl întrerupse Tyrell calm. Facem pariu?

22

Bajaratt, cu faţa acoperită de un văl din dantelă neagră, stătea singură la biroul din camera motelului ieftin în care se adăpostiseră în grabă, în dimineaţa aceea. Îi telefonase senatorului de Michigan şi se scuzase că nu o făcuse mai devreme, pretextând o oboseală cumplită, din cauza activităţii neîntrerupte pe care o avuseseră la hotelul la care stătuseră mai înainte şi adăugând că şederea lor de o zi pe domeniul cunoştinţei care îi invitase se dovedise, dacă se putea imagina aşa ceva, chiar şi mai obositoare, întrucât acesta era un fel de monarh al fluturaşi lor de societate locali şi nu avuseseră nici o clipă de odihnă.

— Cred că v-am prevenit că, în scurt timp, veţi fi extenuaţi, îi reamintise Nesbitt. De aceea v-am sugerat să vă înfiinţaţi un birou şi să vă angajaţi ceva personal.

— Iar eu v-am explicat, cred, de ce este imposibil!

— Bineînţeles şi nu-i pot reproşa nimic baronului pentru această atitudine. Oraşul ăsta este plin de băgăreţi, care, evident, se bagă numai acolo unde nu le fierbe oala.

— Totuşi poate că ne puteţi ajuta cu ceva.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, *contessa.*

— Ne-aţi putea recomanda un hotel, unde să nu fim chiar în centrul atenţiei tuturor, dar unde să ne putem vedea de întâlnirile şi de convorbirile noastre?

— Mi-am şi amintit de unul, răspunse legislatorul de Michigan. Hotelul *The Carillon.* De obicei e plin, dar acum e vară şi turiştii nu-şi prea pot permite să stea acolo. Dacă vreţi, vă aranjez eu totul.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, ca şi fratele meu de altfel, atunci când îi voi spune.

— Plăcerea este de partea mea. Doriţi să fac rezervările pe numele dumneavoastră reale sau preferaţi să fiţi *incognito!*

— Ah, n-aş vrea să fac o ilegalitate…

— Nu e ilegal *contessa,* este dreptul dumneavoastră. În hotelurile noastre contează numai solvabilitatea, nu-i interesează de ce preferaţi anonimatul. Biroul meu va garanta pentru

dumneavoastră, aşa că… Pe ce nume să fac rezervările?

— Mă simt aşa de – cum să vă spun? – aşa de ciudat.

— În nici un caz, nu vă faceţi griji. Ce nume preferaţi?

— Cred că trebuie să fie un nume italian… O să uzez de propriul meu nume, domnule senator, fără titlu. Balzini, doamna Balzini şi nepotul ei.

— S-a făcut, unde vă pot suna?

— Cred… cred că e mai bine să vă sun eu.

— Atunci reveniţi peste un sfert de oră.

— Ah, sunteţi de-a dreptul minunat!

— N-aş vrea să par necioplit, dar v-aş fi *într-adevăr* recunoscător dacă i-aţi transmite asta şi baronului.

— *Certamente, signore.*

Hotelul nou, elegant, era perfect. Bajaratt recunoscuse în hol patru dintre membrii mai puţin importanţi ai familiei regale saudite, îmbrăcaţi în costume cumpărate pe Savile Row. Mai demult, la începuturi, i-ar fi împuşcat de cum i-ar fi zărit şi ar fi dispărut, dar acum miza ei era atât de importantă, încât se stăpânise fără nici un efort şi-i salutase, dând politicos din cap când cvartetul de prinţi saudiţi trecuse pe lângă ea.

— *Nicolo!* strigă ea ridicându-se de la birou, când îşi dăduse brusc seama, după butonul roşu aprins, că se vorbeşte la telefon. *Ce faci acolo?*

— O sun pe Angel! îi răspunse vocea băiatului din dormitor. Mi-a dat numărul ei de la studio.

— Te rog să întrerupi imediat, dragul meu. Bajaratt se repezi la uşa dormitorului şi o deschise. Mi-e teamă că nu te pot lăsa să vorbeşti acum!

Tânărul se execută, supărat şi vizibil nedumerit.

— Nu mi-a răspuns. Mi-a zis să las să sune de cinci ori şi după aia să-i las un mesaj.

— Şi i-ai transmis ceva?

— Nu, când ai început să urli la mine nu ajunsesem decât la al treilea apel.

— *Bene.* Îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa de aspru, dar te rog să nu mai foloseşti telefonul fără să-mi ceri, mai întâi, voie.

— Să folosesc telefonul…? Dar pe cine altcineva aş putea suna? Eşti atât de geloasă…

— Zău Nicolo, mi-e absolut indiferent dacă te culci cu o prinţesă, cu o târfă, sau cu o vacă, dar nu vreau să dai nişte

telefoane care ne pot aduce oaspeţi nepoftiţi.

— Când eram la celălalt hotel, mi-ai spus că pot să o sun…

— Acolo eram înregistraţi sub numele noastre *reale,* aici nu mai e aceeaşi situaţie.

— Nu înţeleg…

— Nici nu-i nevoie, nu face parte din contractul nostru.

— Dar i-am promis că o voi suna!

— I-ai promis…? Bajaratt îl privi din nou, cu atenţie. În ultimul timp Nicolo se purtase straniu, contradictoriu, avusese mai multe izbucniri de furie, ca un animal tânăr, plictisit să mai tot stea închis în cuşcă. Asta era, trebuia să-i slăbească puţin lesa. Ajunsese aşa de aproape de ţintă, încât ar fi fost iresponsabilitate curată să-i dea ocazie băiatului să acumuleze nişte resentimente, de care tot ea ar fi trebuit să se ferească. Pe deasupra, avea şi ea de dat un telefon şi, cum probabil că va mai da şi altele, ca să evite orice surpriză, aşa cum o prevenise Van Nostrand, nu trebuia să folosească telefonul din apartament.

— Bine, Nicolo, cred că ai dreptate, am exagerat eu, am ajuns să fiu mult prea strictă. Să-ţi spun ce-o să facem. Am nevoie de câteva chestii de la farmacia de peste drum, eu o să cobor şi tu o să poţi vorbi în voie. Cheamă-ţi fata asta frumoasă şi spune-i tot ce vrei, dar să nu-i dai cumva numărul de aici, sau să-i spui numele hotelului. Spune-i adevărul, nu trebuie să minţi o prietenă atât de drăguţă. Dacă nu poţi vorbi cu ea şi-i laşi vreun mesaj, spune-i că ne vom muta imediat şi că vei reveni mai târziu.

— Dar abia am ajuns aici!

— S-a întâmplat ceva şi planurile noastre s-au schimbat.

— *Madre di Dio,* ce mai e acum? … Ştiu, ştiu, asta nu face parte din contractul nostru. Dacă o să mai ajungem vreodată la Portiei, o să-ţi fac cunoştinţă cu *Enni Il Coltello.* Tuturor le e frică de el, pentru că se zice că e un ucigaş, dacă nu-i place de cineva îl rade cu cuţitul ceva mai jos de locul unde se termină barba şi nimeni nu ştie care va fi următorul. Cred însă că de tine i s-ar face *lui* frică.

— I s-a făcut Nico, spuse Bajaratt simplu, zâmbind. M-a ajutat să te găsesc în noaptea aia, dar nu trebuie să se mai teamă nimeni de el, niciodată.

— *Che!*

— E mort… Sun-o pe frumoasa ta, Nicolo. Mă întorc într-un

sfert de oră. Bajaratt îşi luă poşeta de pe un scaun, o porni spre uşă lăsându-şi vălul şi ieşi.

Singură în ascensor, rememora numărul pe care i-l dăduse Van Nostrand, cel care trebuia să o pună în legătură cu *Scorpio* 1. Ordinul pe care i-l va da trebuia executat în cel mult douăzeci şi patru de ore, de preferat mult mai repede. La cea mai mică ezitare, mânia luptătorilor din Valea Baaka, mai ales a celor din brigada Askelon, se va năpusti asupra conducerii reţelei *Scorpio. Moarte* tuturor celor ce vor să împiedice misiunea brigăzii Askelon!

Uşile se deschiseră, iar Bajaratt păşi în holul mic şi elegant, pe care-l traversă, în drum spre ieşire. Afară, pe trotuar, dădu din cap, salutându-l pe portarul în uniformă, care părea că o aşteaptă.

— Doriţi cumva un taxi, doamnă Balzini?

— Nu, *grazie,* drăguţ din partea dumitale că mi-ai reţinut numele. Bajaratt îl privi atentă din spatele vălului.

— E una din obligaţiile de serviciu ale personalului, doamnă.

— Impresionant... E o după-amiază atât de plăcută... cred că o să iau puţin aer.

— Da, e o zi foarte bună pentru o plimbare, doamnă. Bajaratt dădu din nou din cap şi o porni pe trotuar, oprindu-se în faţa mai multor vitrine, în aşa fel încât să pară că admira mărfurile scumpe expuse, în realitate pentru a-l supraveghea pe portarul atât de curtenitor, căruia îi aruncă de mai multe ori câte o privire, pe când îşi aranja părul sau vălul. Nu avea încredere în asemenea angajaţi politicoşi, care puteau memora ieşirile şi revenirile tuturor oaspeţilor din hotel şi le puteau comunica şi altora, mituise prea mulţi până acum. Dar îngrijorarea i se spulberă rapid, pentru că portarul continua să se uite la pietonii care treceau prin faţa hotelului, fără să privească măcar o dată în direcţia ei. Probabil că nu s-ar fi purtat aşa dacă ar fi fost îmbrăcată normal şi nu ar fi fost deghizată în matroană, aşa cum îi displăcea atât de mult lui Nicolo. Continua să meargă pe trotuar, până văzu ceea ce căuta: un telefon public, aflat spre colţul străzii. Se grăbi spre cabină, continuând să repete în gând numărul care devenise atât de important.

— *Scorpione Uno?* rosti ea încet în aparat, suficient de aspru ca să fie auzită, în ciuda claxoanelor de maşini care răsunau din când în când.

— Presupun că vorbeşti italiana, îi răspunse o voce monotonă, puţin ezitantă.

— Iar eu presupun că numeroasele sunete ciudate, pe care le-am auzit după ce am format numărul ăsta, m-au pus în legătură cu omul cu care trebuie să vorbesc, absolut confidenţial, fără teama de a fi interceptată.

— Poţi fi convinsă de asta. Cine eşti?

— Sunt Bajaratt...

— Abia aşteptam să mă suni! Unde eşti? Trebuie să ne întâlnim, cât mai repede cu putinţă.

— De ce?

— Prietenul nostru comun, cel care acum e pe undeva, prin Europa, ţi-a lăsat un pachet. Zicea că e ceva esenţial pentru... opera dumitale.

— Ce anume?

— Mi-am dat cuvântul de onoare că nu-l voi deschide. Mi-a spus că e mai bine pentru mine să nu ştiu nimic despre conţinutul lui. Şi mi-a mai spus că vei înţelege de ce.

— Evident. Ai putea fi interogat, drogat... Deci Van Nostrand a supravieţuit.

— Să supravieţuiască...?

— Auzisem împuşcături...

— Împuşcături? Nu înţe...

— Nu are nici o importanţă, îl întrerupse brusc Bajaratt. Deci garda lui Van Nostrand reuşise să îl salveze din ghearele presupusului său asasin, Hawthorne. Şi, în cele din urmă, fostul ofiţer se dovedise incapabil să facă faţă gândirii de şarpe a lui *Neptun.* Oamenii lui Van Nostrand îl urmăriseră pe Hawthorne şi apoi făcuseră în aşa fel încât să fie arestat la *Shenandoah Lodge* şi, fără îndoială, pe domeniu se găseau două sau trei cadavre, care-l incriminau direct. *Arestat.* Doar văzuse cu ochii ei! Ce gândire abilă, câtă subtilitate!

— Deci fostul *Scorpio* 1 e în siguranţă şi nu va mai da nici un semn de viaţă? reluă ea discuţia.

— Da, faptul este deja confirmat, răspunse *Scorpio* 1. Unde te afli acum? O să trimit o maşină după dumneata şi după băiat, bineînţeles.

— Chiar dacă sunt nerăbdătoare să văd ce e în pachet, interveni Bajaratt, pe moment am o altă problemă, care trebuie rezolvată imediat, repet, *imediat.* M-am întâlnit cu un tânăr, un

ziarist cu părul roşu, o să citeşti despre el în ziare. Se numea Reylli, acum e mort, dar mi-a spus ceva îngrozitor pentru misiunea mea, un rău care trebuie tăiat de la rădăcină.

— Dumnezeule, despre ce e vorba?

— Un avocat, Ingersol, David Ingersol, a dat sfoară-n ţară prin ghetouri că cel ce va găsi o femeie şi un tânăr, probabil străini, călătorind împreună, va primi o sută de mii de dolari. Pleava asta ar fi în stare să omoare şi mamă şi tată la banii ăştia! Căutarea trebuie să fie oprită, *abandonată,* iar avocatul trebuie *omorât...* Nu-mi pasă cum o faceţi, dar trebuie făcută în timp util pentru ca ştirea să apară în ziarele de dimineaţă. *Trebuie.*

— Iisuse Cristoase! şopti vocea de la telefon.

— E două şi jumătate, continuă Bajaratt. Până diseară la nouă acest Ingersol trebuie să fie mort, altfel cuţitele din Valea Baaka vor începe să taie gâturi de *Scorpio...* O să sun după pachetul meu când o să aud ştirea la radio sau la televizor. *Ciao Scorpione Uno.*

Avocatul David Ingersol, recent promovat ca *Scorpio* 1, chiar dacă numai cu numele, puse înapoi în furcă telefonul negru special, pe care-l ţinea într-un dulăpior de oţel ascuns în peretele din spatele biroului său. Privi afară, la cerul senin şi albastru. Era incredibil! Primise ordinul să organizeze propria sa execuţie! Nu putea fi adevărat, nu i se putea întâmpla tocmai lui una ca asta! Fusese totdeauna deasupra violenţei, deasupra mizeriilor, el era un coordonator, un general care orchestra evenimente prin influenţa şi poziţia sa socială, nu se coborâse niciodată până în tranşee, cot la cot cu *pleava Scorpionilor* de rând.

Reţeaua *Scorpio.* Dumnezeule, de ce? De ce o făcuse, de ce se lăsase recrutat atât de uşor?... Răspunsul era şi simplu şi patetic. Datorită tatălui său, Richard Ingersol, avocat eminent şi fost judecător la Curtea Supremă... care nu ezitase să ia mită!

Dickie Ingersol se născuse în bogăţie, dar averea familiei scădea într-un ritm alarmant. Anii treizeci nu fuseseră prea favorabili tinerilor magnaţi de pe Wall Street, în cea mai mare parte moştenitori de averi care nu erau în stare să se debaraseze de amintirea vastelor lor domenii din anii douăzeci, de plutoanele de servitori pe care nu şi le mai puteau permite, cum nu-şi mai puteau permite nici limuzinele, nici petrecerile şi nici tururile de vară prin Europa. Începuse o epocă nouă, o epocă lipsită de *fair-*

play, căreia nu-i puteau face faţă şi, când la sfârşitul decadei izbucni războiul, mulţi îl considerară drept un Armaghedon al acelei epoci, al unui mod de viaţă pe care numai puţini dintre ei reuşiseră să-l abandoneze. Urmau să conducă atacuri în prima linie, să se prăbuşească în flăcări, sau să se scufunde odată cu navele lor, formând aristocraţia corpului ofiţeresc. Mulţi dintre ei nu mai aşteptaseră atacul de la Pearl Harbor, majoritatea celor din gaşcă se înrolaseră încă din primele zile în armata engleză, plini de elanuri romantice când se văzuseră în uniformele bine croite. Cum spusese unul dintre ei, din familia Roosvelt – familia Roosvelt din San Juan Hill şi Oyster Bay, nu trădătorul din Hyde Park:

— Pe Dumnezeul meu, e mai plăcut decât să conduci un Chevrolet, e mai nostim!

Richard *Dickie* Ingersol fusese printre primii care se înrolaseră în armata Statelor Unite, cu scopul declarat de a ajunge în Aviaţia Militară. Dar şefii militari au aflat că, de curând, Richard Abercrombie Ingersol promovase strălucit examenele de admitere în Baroul New York şi soarta îi fusese pecetluită: fusese repartizat imediat la divizia de specialitate a armatei, care ducea lipsă acută de oameni de înaltă calificare. Doar puţini dintre cei de acolo reuşiseră să-şi promoveze, la limită, examene de admitere în barou şi nici unul nu avusese îndrăzneala să se prezinte în faţa exigentului for din New York.

Dickie Ingersol făcu războiul pledând în faţa Curţilor Marţiale, din Africa de nord până în Pacificul de sud, fie ca apărător fie ca acuzator. Când, în final, aliaţii câştigaseră războiul în ambele emisfere, se găsea în Orientul îndepărtat. Japonia fusese ocupată şi începuseră procesele criminalilor de război. Şi mulţi dintre foştii duşmani fuseseră judecaţi şi spânzuraţi datorită pledoariilor agresive şi bine documentate ale lui Ingersol. Dar, într-o sâmbătă dimineaţă, în apartamentul său din Tokyo sunase telefonul, o convorbire de la New York: averea familiei era pierdută, erau faliţi, săraci lipiţi pământului.

Dar *Dickie* era convins că armata *îi datora* ceva, că însăşi naţiunea *îi datora* ceva, atât lui cât şi clasei din care făcea parte şi care condusese ţara încă de la începuturi, iar această *datorie* trebuia să capete o formă mult mai lumească decât spiritualizată şi simpla recunoştinţă. Aşa că se apucă de afaceri, se încheiară înţelegeri în urma cărora zeci de *criminali de război* fuseseră

achitaţi, sau se aleseseră cu condamnări minore, în schimbul banilor vărsaţi de marile familii de industriaşi japonezi din Tokyo, Osaka şi Kyoto în conturi secrete din Elveţia. Şi la aceste vărsăminte se adăugau cote de *participaţii* la diverse corporaţii nou înfiinţate, care se vor ridica foarte repede, precum nişte adevărate păsări Phoenix, din cenuşa înfrântei Japonii.

Revenit în Statele Unite şi sigur pe bunăstarea sa, Ingersol renunţă la *Dickie,* deveni Richard şi înfiinţa propria sa firmă de avocatură, având la dispoziţie mai mult capital decât oricare alt avocat de vârsta sa din New York. Se ridicase rapid, cei din vârful piramidei sociale întâmpinaseră cu bucurie revenirea unuia *de-al lor,* aplaudaseră atunci când Curtea de Apel îl numise judecător şi izbucniseră în urale frenetice când Senatul îi confirmase numirea la Curtea Supremă. Unul *din gaşcă* avea succes, reafirma cu hotărâre locul lor în sanctuarele legilor.

Şi apoi, într-o bună zi, mulţi ani după aceea şi deja cu mulţi ani în urmă, într-o altă sâmbătă dimineaţă, acasă la fiul judecătorului Ingersol, în Melean, Virginia, apăruse un vizitator neaşteptat, un bărbat care se recomandase ca domnul *Neptun.* La data aceea Ingersol-fiul era deja un avocat cu reputaţie şi un partener extrem de căutat al firmei *Ingersol and White,* deşi era de la sine înţeles că nu pleda niciodată în faţa Curţii Supreme. Majoritatea clienţilor nu vedeau nici un inconvenient în asta, din moment ce oricum erau siguri că petiţiile lor ajungeau la urechile la care trebuiau să ajungă. Vizitatorul neaşteptat fusese primit cu plăcere de soţia lui David, eleganţa lui făcând-o să treacă peste faptul că nu-şi anunţase vizita.

Domnul *Neptun* îl rugase politicos pe strălucitul tânăr avocat să-i acorde câteva minute, pentru a-i prezenta o problemă urgentă, atât de urgentă încât considerase că nu mai are nici un minut de pierdut şi renunţase să mai încerce să obţină numărul lui Ingersol, care, de altfel, nici nu era trecut în cartea de telefon, ci venise direct. Era vorba de o problemă care-l privea pe tatăl său.

De îndată ce fuseseră singuri în biblioteca lui David, străinul scosese nişte file cu extrase de cont, care părăsiseră cumva tainiţele uneia din cele mai vechi bănci din Berna, Elveţia. Extrasele nu cuprindeau numai istoricul vărsămintelor japoneze datând încă din 1946, ci şi pe cele actuale sau chiar în curs, toate ordonanţate în contul *zero, zero, cinci, şapte, două mii,*

care se demonstra, la modul cel mai documentat, că aparţine judecătorului Richard A. Ingersol, de la Curtea Supremă a Statelor Unite. Vărsămintele recente proveneau de la unele dintre cele mai prospere companii japoneze şi de la nişte conglomerate internaţionale, controlate tot de japonezi. Şi totul era completat de o listă cu hotărâri ale judecătorului Ingersol privind activitatea acestor companii în Statele Unite, în care acesta dăduse verdicte favorabile japonezilor.

Soluţia lui *Neptun* era simplă şi concisă. Ori David se alătură reţelei *Scorpio,* ori *cei de sus* vor fi obligaţi să dea publicităţii povestea averii postbelice a lui Richard Ingersol, ca şi verdictele lui ciudate, în calitate de judecător la Curtea Supremă, distrugându-i astfel pe amândoi, pe tată şi pe fiu. Nu exista nici o altă alternativă. Fiul avusese o confruntare cu tatăl său, iar acesta îşi dăduse demisia, motivând că începe să resimtă un fel de stagnare intelectuală, datorită sedentarismului la care era obligat de funcţie şi că simte nevoia unei vieţi mai active. Iar motivaţia păru atât de onestă şi universal valabilă, încât deja fostul judecător Ingersol fusese lăudat de toată lumea pentru curajul şi principialitatea sa, ba chiar se exprimaseră speranţe că unii dintre membrii înaltului şi îmbătrânitului for să aibă suficient curaj să-l imite. Iar Ingersol-tatăl se mutase în sudul Spaniei, pe *Costa del Sol* unde *viaţa lui activă* consta din golf, călărie, crichet şi pescuit subacvatic, completate cu dineuri şi baluri în colonia de străini bogaţi. Comportamental, dacă nu şi geografic, Dickie îşi găsise, în sfârşit, căminul. Iar David Ingersol, fiul, devenise *Scorpio* 3.

Iar acum era *Scorpio* 1 şi tocmai îi fusese transmisă propria sa condamnare la moarte. *Nebunie curată.* David se întinse spre interfonul de pe birou:

— Jacqueline, anulează toate convorbirile şi toate întâlnirile pe care le mai am programate pentru astăzi. Dă telefon clienţilor şi comunică-le că am o problemă urgentă, care nu poate suferi nici o amânare.

— Desigur, domnule… Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Mi-e teamă că nu… ba da! Sună la agenţia de închirieri şi spune-le să-mi trimită imediat o maşină. O aştept la intrarea de serviciu, într-un sfert de oră.

— Dar aveţi maşina dumneavoastră în garaj, *sir,* iar şoferul este în secretariat…

— Este o problemă strict personală, Jackie. O să cobor cu ascensorul de mărfuri.

— Am înţeles, David.

Avocatul se repezi la telefonul ascuns în zid, îl ridică şi formă un număr. După ce auzi o serie de semnale binecunoscute, mai apăsă cinci taste şi apoi rosti foarte clar:

— Presupun că vei primi acest mesaj în câteva minute. Folosind jargonul tău, avem o problemă *cod patru-zero.* Vino să mă întâlneşti la râu, la locul stabilit. *Urgent.*

Pe malul celălalt al Potomacului, în biroul său de la sediul CIA, Patrick O'Ryan – *Scorpio* 2… doar cu numele – simţi vibraţiile dispozitivului electronic de avertizare pe care-l purta în buzunarul cămăşii. Numără împunsăturile uşoare şi înţelese: *Sponsorii* aveau o problemă urgentă. Nu pica deloc bine, în patruzeci şi cinci de minute avea o şedinţă cu directorul pe tema operaţiunii *Little Girl Blood* şi asta era prioritatea numărul unu a întregii Agenţii. La dracul Dar nu avea ce face, *Sponsorii* şi problemele lor aveau totdeauna prioritate, erau totdeauna pe primul loc. Ridică telefonul de pe birou şi formă numărul de la biroul directorului.

— Da, Pat, ce e?

— În legătură cu şedinţa, *sir…*

— Ah, da, îl întrerupse directorul, am înţeles că o să ne prezinţi nişte aspecte noi. Abia aştept, după mine tu eşti cel mai bun analist pe care-l avem aici.

— Vă mulţumesc, *sir,* dar încă n-am terminat. Mai am nevoie de încă două ore.

— Asta e cam neplăcut, Patrick.

— Mai ales pentru mine, *sir.* Dar am dat de urma unui arab, cred că e un *orb,* care mă poate ajuta să umplu nişte goluri. Tocmai m-a sunat, a fost de acord să ne întâlnim, dar numai peste o oră, la Baltimore.

— La dracu', du-te! O să amânăm şedinţa până când eşti gata. Sună-mă când te întorci.

— Vă mulţumesc, *sir.*

Podul Riverwalk nu trecea peste un râu, ci peste un braţ îngust al Potomacului, care intra adânc în solul Virginiei. Pe malul de est era un restaurant rustic, nu prea pretenţios, frecventat mai ales

de tineri în căutare de sandvişuri, de crenvurşti, de hamburgheri şi de bere. Pe malul de vest erau o mulţime de cărări care intrau în pădure, iar gura lumii zicea că pe aceste cărări intrau fete şi băieţi şi ieşeau femei şi bărbaţi, într-un ritm mult mai alert decât pe vremea Sodomei şi Gomorei. Dar era o exagerare: cărările erau prea înguste, iar pământul era plin de pietre.

Patrick O'Ryan intră în parcare, mulţumit să vadă că nu mai erau decât încă trei maşini. Restaurantul nu cunoştea prea multă animaţie până la lăsarea serii. *Scorpio* 2 coborî, controlă că are telefonul portabil cu el şi o porni spre pod, aprinzându-şi o ţigară. Îl sunase David Ingersol, era alarmat şi asta nu era un semn bun. Omul, deşi pe jumătate homosexual, era un avocat foarte bun, însă nu fusese până acum testat pe terenuri nesigure, alunecoase, unde se întâmpla să mai apară şi ceva sânge. Deşi era deştept, Davey-boy nu era decât un ticălos slab de înger. Iar într-un fel sau altul, *Sponsorii* vor afla adevărul ăsta. Poate chiar destul de curând.

— Hei, domnule! Un tânăr beat tocmai ieşise împleticindu-se pe uşa restaurantului. Puţoii ăia mi-au tăiat raţia! Împrumută-mă cu cinci dolari şi sunt al tău pe viaţă! Am un foc mare şi trebuie să mi-l sting!

Instinctele de analist, obişnuit să prevadă şi posibilul şi imposibilul, intrară brusc în funcţiune:

— Dacă îţi dau zece dolari, să zicem chiar douăzeci, o să faci ce-ţi spun?

— Hei, omule, mă şi plimb în pielea goală pe aici, dacă asta vrei. Am nevoie de *mălai.*

— Nu vreau aşa ceva. Şi s-ar putea să nu ai nimic de făcut.

— Al tău sunt, omule!

— Mă urmezi după ce o să traversez podul, dar, când intru în pădure, te ţii ferit, să nu fii la vedere. Dacă fluier, fugi mâncând pământul până la mine. Ai înţeles?

— Da, omule!

— Poate că o să-ţi dau chiar cincizeci de dolari.

— Dumnezeule! Cincizeci! Chiar că m-ar elibera, *mă înţelegi,* omule?

— Contez pe tine… omule.

O'Ryan traversă podul şi intră pe a doua cărare la dreapta. Abia apucă să înainteze zece metri că, din spatele unui copac, se ivi silueta lui David Ingersol.

— Patrick, e nebună, strigă avocatul.

— Te-a sunat Bajaratt?

— E ţăcănită. Mi-a transmis că trebuie să fiu omorât! Că David Ingersol trebuie să fie omorât. Eu, *Scorpio* 1!

— Nu ştie cum te cheamă, băiete! Dar de ce ţi-a cerut asta?

— Am dat sfoară-n ţară în ghetouri, am pus să fie căutaţi…

— Aşa? Nu e o mutare prea deşteaptă. Nu m-ai întrebat nimic şi pe mine, băiete.

— Doar ajunsesem amândoi la concluzia că nebunia asta trebuie oprită.

— Da, băiete, dar nu aşa. Asta a fost prostie curată, Davey, ar fi trebuit să utilizezi o acoperire. Te-ai gândit vreun moment că te pot depista? Dumnezeule, n-ai rezista ca agent operativ nici două minute, puişor!

— Nu-i aşa, greşeşti, m-am gândit foarte bine înainte, totul părea perfect acoperit. Motivaţia era extrem de legitimă şi mai era şi acea tentantă…

— *Motivaţia?* îl întrerupse analistul CIA. Sună bine, recunosc. Dar cum reuşea această legitimitate să fie atât de tentantă şi să acopere aşa de bine totul?

— Am spus că oamenii ăştia sunt căutaţi de firmă, nu de un individ, nu de mine personal! Eu nu trebuia să fiu contactat decât pentru recompensă. Am întocmit chiar şi un *affidavit* la notariat, în care se precizează clar că cei doi sunt moştenitorii unei mari sume de bani, ceva cu şapte cifre. Iar comisionul celui care-i descoperă este de zece la sută, perfect normal.

— *Splendid* Davey! Ţi-a dat prin cap cumva că indivizii la care apelezi nu sunt în stare nici măcar să pronunţe *affidavit* şi că nu dau doi bani pe legitimitate? Sau că sunt în stare să miroasă că e vorba de o urmărire în regulă cât ai bate din palme? Nu băiete, n-ai rezista nici măcar un singur minut ca operativ!

— Dar acum ce facem – ce fac eu? Mi-a zis că ştirea cu moartea mea trebuie să apară în ziare până mâine dimineaţă, sau cei din Valea Baaka… Doamne, cred că scăpăm totul de sub control!

— Calmează-te, *Scorpio* 1! zise O'Ryan sardonic, uitându-se la ceas. Cred că dacă în ziare va apare o ştire despre *dispariţia* ta, asta va fi de ajuns pentru o zi sau două.

— Ce?

— Doar o diversiune, Davey, ştiu eu ce fac. Pentru început,

trebuie să pleci imediat din Washington, eşti totuşi o mică celebritate şi, pentru câteva zile, va trebui să nu fii văzut de nimeni. Te conduc eu la aeroport, ne oprim numai ca să-ţi cumpăr nişte ochelari de soare…

— Am o pereche în buzunar.

— Bine. Atunci îţi cumperi un bilet în ce direcţie vrei, cu bani gheaţă, nu cumva să foloseşti vreo cartelă de credit. Ai destul la tine?

— Mai mult decât am nevoie.

— Iar e bine… N-ar mai fi decât o problemă, dar s-ar putea să fie destul de dificil de rezolvat, băiete. Pentru câteva zile telefonul tău, cel cu numărul corespunzător lui *Scorpio* 1, ar trebui reprogramat să transmită toate convorbirile la mine. Dacă va suna Bajaratt şi nu i se răspunde, sau nu luăm legătura cu ea dacă lasă vreun mesaj, cei din Valea Baaka ar putea exploda, mai ales nebunii ăia din gruparea ei. *Il padrone* mi-a spus că putem fi siguri de aşa ceva.

— Ar trebui să mă întorc la birou…

— În nici un caz, îl întrerupse analistul. Ai încredere în mine Davey, ştiu cum trebuie făcute chestii din astea. Cu cine ai vorbit ultima dată?

— Cu secretara mea… nu, cu omul de la agenţia de închirieri, cel care mi-a adus maşina. Am condus chiar eu, n-am vrut să folosesc maşina mea.

— Foarte bine. Când vor găsi maşina aici, vor începe să caute. Şi secretarei, ce i-ai spus?

— Că am o problemă urgentă, o problemă strict personală.

A înţeles, lucrează pentru mine de ani de zile.

— Sunt convins. Ai vreun program pentru diseară?

— Dumnezeule, am uitat complet! exclamă Ingersol. Midgie şi cu mine suntem invitaţi la familia Heflin, e dineul lor anual de aniversare.

— Tu însă n-o să fii prezent. Patrick Timothy O’Ryan îi zâmbi candid avocatului cuprins de panică. Totul pică de minune, Davey. Dispariţia ta pentru câteva zile… Să revenim la telefonul din biroul tău. Unde îl ţii?

— E în peretele din spatele biroului meu. Panoul dulapului se deschide cu ajutorul unui comutator fixat în sertarul din dreapta, jos, al biroului.

— Bine. După ce te las la aeroport, o să mă duc să-l

reprogramez, să transmită totul la mine.

— O să o facă oricum, dacă eu nu răspund timp de cinci ore.

— Cu Bajaratt asta, trebuie să o facem imediat, băiete.

— Jacqueline, secretara mea, n-o să te lase să intri în birou. O să cheme imediat paza.

— Dar dacă îi dai dispoziţie, mă va lăsa, nu crezi?

— Bineînţeles!

— Atunci *dă-i* dispoziţie. Acum, pe loc, David, adăugă O'Ryan, scoţând din buzunar telefonul său portabil. Chestiile astea nu funcţionează prea bine în maşini, din cauza caroseriei şi la aeroport n-o să mai avem timp. Opresc doar să sari din maşină şi o şterg imediat.

— Deci ai vorbit serios? Chiar crezi că trebuie să dispar imediat din Washington? Ce-o să zică soţia mea?

— Sun-o mâine şi spunei că ai nişte probleme. Mai bine să nu doarmă o noapte de îngrijorare, decât să rămână fără tine pentru tot restul zilelor. Adu-ţi aminte de nebunii ăia din Valea Baaka!

— Dă-mi telefonul! Ingersol sună la birou şi obţinu imediat legătura cu secretara lui:

— Jackie, o să vină un domn... Johnson, să ia nişte hârtii din biroul meu. Este ceva extrem de confidenţial, te-aş ruga mult ca, atunci când te va anunţa recepţia că a sosit, să laşi toate uşile de la noi descuiate şi tu să te duci să bei o cafea. Te rog mult Jackie, se poate?

— Bineînţeles, David, nu e nici o problemă.

— În regulă, Patrick, hai să mergem!

— Un moment, trebuie să mă uşurez, în următoarea oră şi ceva o să conduc tot timpul şi n-aş vrea să fac chiar pe mine. Stai cu ochii pe pod, să nu ne vadă cineva împreună. O'Ryan înaintă câţiva paşi în pădure, privind cu coada ochiului spre avocat. Dar, în loc să se uşureze, se aplecă şi luă de jos o piatră mare, colţuroasă, cam cât o minge de fotbal. Apoi o porni fără nici un zgomot înapoi pe cărare, apropiindu-se de avocatul care privea nervos printre frunze spre pod şi izbi din răsputeri cu piatra grea în capul lui David Ingersol.

O'Ryan dădu corpul la o parte din cărare şi fluieră după beţivanul cel tânăr, angajatul lui de moment, care răspunse imediat:

— Sunt aici, omule. Tânărul sosea gonind pe cărare, atât cât îl lăsa băutura şi ţipând: Vin, vin, uite-mă!

Au fost ultimele lui cuvinte, pentru că fu întâmpinat de o piatră colţuroasă, care-l izbi în plină faţă. Patrick O'Ryan se uită din nou la ceas: avea suficient timp să tragă ambele cadavre până pe mal şi să le arunce în apă. Şi să ia câteva lucruri de la unul din cadavre şi să le pună în buzunarele celuilalt. După asta totul se reducea la o problemă de planificare exactă: Mai întâi o vizită la biroul lui Ingersol, după aceea scuze profunde adresate directorului CIA – arabul lui nu dăduse nici un semn de viaţă, îl aşteptase degeaba la Baltimore – şi, în final, câteva telefoane, unul dintre ele poate chiar de la un martor anonim, care văzuse două cadavre pe malul vestic, în aval de podul Riverwalk.

Era zece şi un sfert seara şi Bajaratt se plimba în sufrageria apartamentului lor de la hotelul Carillon, în timp ce Nicolo stătea în dormitor, se uita la televizor şi se îndopa cu cina pe care o comandase la *room-service.* Fusese surprins când îi spusese că nu se vor muta decât dimineaţă, dar, în cele din urmă, înghiţise totul fără prea multe proteste.

Şi Bajaratt ţinea televizorul deschis, dar ea privea pe postul local, la ştirile de la ora zece. Şi, pe măsură ce privea, devenea din ce în ce mai furioasă. Apoi brusc supărarea îi trecu şi pe faţă îi apăru un zâmbet. Crainica se oprise în mijlocul unei fraze despre o echipă de baschet, atunci când cineva din studio îi întinsese o foaie de hârtie:

— În acest moment am primit o nouă ştire. Proeminentul avocat David Ingersol, din Washington, a fost găsit mort, cu aproximativ o oră în urmă, lângă podul Riverwalk din Falls Fork, Virginia. Lângă el se găsea cadavrul unui individ îmbrăcat în haine murdare, identificat ca fiind Steven Cannock, un om despre care personalul restaurantului din apropierea podului afirmă că era toxicoman şi că ceva mai devreme fusese dat afară din localul lor, pentru că era beat şi nu mai avea cu ce-şi plăti consumaţia. Ambele cadavre erau pline de sânge, poliţiştii au impresia că avocatul Ingersol a opus o rezistenţă deosebit de violentă atunci când Cannock, încă beat, a încercat să-l jefuiască… David Ingersol, considerat ca unul dintre cei mai influenţi avocaţi din capitală, era fiul lui Richard Abercrombie Ingersol, cel care acum opt ani a stârnit uimirea întregii ţări, dându-şi demisia din funcţia de judecător la Curtea Supremă, sub motiv de *stagnare intelectuală* şi, prin aceasta, punând sub

semnul întrebării însăşi procedura numirii pe viaţă a judecătorilor înaltului for…

Bajaratt închise televizorul. Askelon reputase încă o victorie. Nu era cea importantă, dar se apropia şi clipa aceleia!

Când Jackson Poole năvăli în camera pe care o împărţea cu Hawthorne, era aproape două noaptea.

— Tye, trezeşte-te! strigă locotenentul.

— Ce…? Abia adormisem, fir-ar a dracului de treabă! Hawthorne clipea des şi îşi săltă capul. Ce dracu' mai e? Până dimineaţă nu putem face nimic. Davenport e mort şi Stevens se ocupă de asta… E vorba de Davenport? Vreo scurgere?

— Zi-i Ingersol şi ai nimerit-o, domnule comandant.

— Ingersol…? Avocatul, pista noastră falsă?

— Cadavrul lui, Tye. A fost omorât într-un loc numit Falls Fork. Poate că pilotul nostru nu te-a pus pe o pistă chiar falsă.

— De unde ştii că a fost omorât?

— Sincer să fiu, din întâmplare. M-am uitat la *Pe Aripile Vântului* – e un film formidabil, l-am văzut de nu ştiu câte ori – şi la sfârşit au dat ştirea asta.

— Unde e telefonul?

— Chiar lângă capul tău.

Hawthorne se ridică în capul oaselor şi înşfăcă telefonul, în timp ce Jackson aprindea lumina. Formă numărul de la NI şi nu fu de loc surprins când îi răspunse chiar Stevens.

— Henry… *Ingersol!*

— Da, ştiu. Vocea lui Stevens era ca de om bolnav. Ştiu de aproape patru ore. Mă aşteptam să mă suni, pentru că eu n-am avut timp nici să mor. Secretarul de Stat Palisser parcă e lovit de apoplexie, a activat la maximum tot ce putea fi activat în legătură cu moartea lui Davenport, Casa Albă a luat foc, Ingersol era pe lista A de invitaţii, iar omorul din parkingul de la voi mi i-a pus în cârcă pe toţi nenorociţii de la *New York Times.*

— La toţi dracii, I*ngersol*. Percheziţionează-i biroul!

— S-a făcu deja, Tye-boy. Parcă aşa îţi spune prin insule…

— S-a făcut? Tu ai făcut-o?

— Nu, nu eu. I-am pus pe cei de la FBI. Doar ei o pot face.

— Iisuse! Şi acum?

— O să răsară soarele şi mizeria o să fie mult mai mare!

— Tu nu vezi ce face aia, Henry? Am ajuns la limită. Toată

lumea se învârte în cerc, ne izbim unii de alţii. *Destabilizare.* Cine-i suspect, cine nu-i? Căţeaua aia nenorocită ne face să alergăm după propria noastră coadă şi, cu cât alergăm mai repede, cu atât ne lovim mai des cap în cap, mai rău ca nişte orbi, cu atât mai dese sunt crăpăturile în zidul din jurul Preşedintelui şi, când o să-i vină bine. O să sară de voie printr-una din crăpăturile astea!

— Vorbe goale, Tyrell. Preşedintele este complet izolat.

— S-o crezi tu! Cine ştie pe cine o mai fi manipulând tipa!

— I-am pus sub lupă pe toţi cei de pe lista ta.

— Şi dacă nu e cineva după lista aia?

— Ce să zic? Doar nu-s ghicitor.

— Încep să cred că Bajaratt asta chiar este…

— Asta nu ne ajută cu nimic, nu face decât să confirme că tot ce-am auzit mai rău despre ea e adevăr gol-goluţ.

— Are un grup de sprijin aici, un grup de oameni influenţi, legaţi de ea… sau de resursele ei.

— Asta e şi logic şi evident. Ne faci plăcerea să dai de urma lor?

— O să-mi dau toată silinţa, căpitane, pentru că de acum povestea asta devine o înfruntare între ea şi mine. Vreau să pun mâna pe *Little Girl Blood* şi vreau s-o văd *moartă.* Tyrell trânti telefonul.

Dar nu voia să pună mâna doar pe Bajaratt, voia să pună mâna pe minciuna aceea ambulantă numită *Dominique,* pe cea care-i sfâşiase sufletul într-un mod cumplit, aşa cum nici o fiinţă omenească n-ar fi trebuit s-o facă unei alte fiinţe omeneşti. Îi primise dragostea şi îşi bătuse joc de ea, îi dăduse în schimb numai minciuni. Şi făcuse asta atâta timp, cu atât de multă viclenie şi falsitate. De câte ori, oare, nu-şi stăpânise ea cu greutate râsul, văzându-l cât de îndrăgostit era şi cât de convins că-şi găsise perechea?

Femeia *killer.*

Dar uitase ceva. Şi el era un *killer* dacă voia.

23

Patrick O'Ryan stătea într-un balansoar, dorindu-şi din tot sufletul ca vara să se fi terminat, iar puştii să fie la şcoală – departe de casă şi la şcoală, mulţumită *Sponsorilor.* Nu pentru că nu s-ar fi bucurat de prezenţa lor, dimpotrivă, îi plăcea să-i ştie acasă, mai ales că o ţineau ocupată pe soţia lui şi atunci avea mai puţin timp să se certe cu el. Nu se certau pentru că nu-şi iubea soţia, avea impresia că, în felul lui, o iubea încă, dar ei doi se înstrăinaseră prea mult, mai ales din cauza lui, era perfect conştient de asta. Un bărbat normal putea veni acasă şi putea povesti câte-n lună şi-n stele despre munca lui, despre şefii lui, despre faptul că nu era plătit atât cât merita, dar el nu putea face aşa ceva. Şi mai ales nu se mai putea plânge de bani, după ce în viaţa lui apăruseră *Sponsorii.*

Patrick Timothy O'Ryan se născuse într-o familie irlandeză numeroasă, în cartierul Queens din New York. La insistenţele câtorva călugăriţe şi preoţi din conducerea şcolii parohiale pe care o urma, abandonase ideea de a se înscrie la academia de poliţie, conform tradiţiei familiei – tradiţie respectată cu scrupulozitate de trei fraţi mai mari, care se dedicaseră carierei de poliţişti, păşind pe urmele tatălui şi bunicului lor. În loc de asta, pornind de la premiza că tânărul Patrick Timothy are un cap excepţional, mult deasupra mediei, el făcuse cerere pentru o bursă la Universitatea Fordham. Aprobarea fusese considerată de toţi firească. Apoi, după ce-şi impresionase serios profesorii de la Fordham, primise o altă bursă. La Universitatea Syracuse, pentru a-şi lua *masters*-ul în Relaţii Internaţionale, secţie aflată sub permanenta observaţie a recrutorilor de la CIA.

Iar el se încadrase în *companie* la trei săptămâni de la absolvire. Pe parcursul primei luni în serviciu, fusese atenţionat de mai mulţi superiori că există un anume cod al ţinutei, la care ar trebui să se alinieze şi el, că pantalonii de poliester, necălcaţi, pe care-i purta el, ca şi cravata portocalie la cămaşă albastră şi haina ponosită, care se vedea că provine de la solduri, pur şi simplu nu cadrau cu mediul. Îşi dăduse toată silinţa să facă faţă cerinţelor, ajutat şi de proaspăta lui soţie, o fată de origine

italiană din Bronx, care avea impresia că soţul ei arată foarte bine, dar începuse să colecţioneze reclame din ziare, ce arătau cum trebuie să se îmbrace un mascul în mediul elevat de la Washington.

Anii trecuseră şi, după cum afirmaseră şi călugăriţele şi preoţii care-l sfătuiseră în tinereţe, eşaloanele superioare ale *Agenţiei* înţeleseseră, în cele din urmă, ce minte extraordinară zace în Patrick Timothy O'Ryan. Nu era genul de om pe care să-l trimiţi ca purtător de cuvânt pe Colina Capitoliului, garderoba lui nu se îmbunătăţise decât într-o măsură nesemnificativă, cât despre diplomaţie, nu avea nici cea mai vagă idee, limbajul lui nu ştia ce înseamnă curtoazia, era totdeauna direct şi presărat cu vulgarităţi. Dar analizele lui erau întocmai ca el, scurte, incisive şi mergeau direct la obiect, fără să facă apel la rezerve exprimate în numele unei auto-protecţii greşit înţelese, sau la limbajul confuz utilizat de mulţi în acest scop. În 1987 prezisese prăbuşirea Uniunii Sovietice în cel mult trei ani. Acest raport, considerat pur şi simplu un ultragiu, fusese trecut la *strict secret,* iar O'Ryan fusese chemat de unul dintre directorii adjuncţi, care-i ordonase *să uite dracului toată povestea.* Iar în ziua următoare fusese avansat şi i se mărise salariul, pentru a se sublinia axioma conform căreia băieţii cuminţi şi ascultători sunt totdeauna răsplătiţi cum trebuie.

Imediat după căsătorie, familia O'Ryan avusese cinci copii în opt ani, o situaţie extrem de stresantă din punct de vedere economic, pentru un mărunt funcţionar al CIA. Dar Patrick Timothy reuşise să facă faţă tuturor greutăţilor pentru că, datorită slujbei la *Agenţie,* împrumuturile la bănci erau atât posibile cât şi cu o dobândă destul de redusă. Însă nu reuşise niciodată să se obişnuiască cu ideea că rezultatele muncii lui erau foarte adesea în centrul atenţiei, dar nu şi persoana lui. Cuvintele lui erau auzite destul de des la audierile comisiilor Congresului, dar erau rostite fie de filfizoni eleganţi, care vorbeau ca şi cum s-ar fi născut în Anglia, fie de foarte selecţi senatori şi deputaţi, sau membrii ai Cabinetului, în show-urile politice televizate, cu cea mai mare audienţă. Era complet dezgustat şi, parcă pentru a-l înfuria şi mai mult, când se plânsese directorului, după ce aşteptase două săptămâni să fie primit în audienţă, acesta îl concediase rapid, spunându-i:

— Dumneata îţi faci treaba dumitale, noi ne-o facem pe a

noastră. Şi *noi* ştim ce este mai folositor pentru *Agenţie.*

Rahat!

Apoi, într-o duminică, acum cincisprezece ani, la el acasă, în Vienna, Virginia, apăruse un individ cu ţinută de dandy, care se recomandase *domnul Neptun* şi adusese o servietă plină cu rapoarte ultra-secrete redactate de O'Ryan.

— De unde dracu' ai luat toate rahaturile astea? îl întrebase O'Ryan, după ce se retrăseseră în bucătărie.

— Asta e treaba noastră. Treaba ta, ca şi grijile tale, sunt evidente. Cât de sus crezi că poţi ajunge la Langley? Poate că ai putea ajunge la G 12, dar asta nu înseamnă decât ceva bani şi nici ăia prea mulţi. Însă alţii, pe baza celor redactate de tine, ar putea face sute de mii, fie şi numai scriind nişte cărţi, iar după aceea ar trâmbiţa sus şi tare că sunt mari experţi, deşi totul îţi aparţine ţie…

— Unde vrei să ajungi?

— Ca să încep cu începutul, ai o datorie totală de treizeci şi trei de mii de dolari la o bancă din Washington şi la alta din Virginia – *Arlington and Melean…*

— Cum *dracu'…*

— Ştiu, ştiu, îl întrerupsese *Neptun.* Sunt informaţii confidenţiale, dar nu prea dificil de obţinut. În afară de asta, mai ai şi o ipotecă serioasă pe casă, iar şcolile parohiale şi-au majorat taxele… Nu eşti într-o situaţie tocmai de invidiat, domnule O'Ryan.

— Te cred că nu! Crezi că ar trebui să-mi dau demisia şi să mă apuc să-mi scriu chiar eu cărţile?

— Legal, nu poţi face aşa ceva. La angajare ai semnat un document prin care te obligi să nu faci asta – cel puţin să nu o faci fără să te supui unei cenzuri din partea CIA. Dacă vei scrie trei sute de pagini, după ce vor trece pe la ei probabil că nu vor rămâne mai mult de cincizeci… Dar mai există o soluţie, care ar putea elimina dificultăţile financiare în care te găseşti şi ţi-ar permite un stil de viaţă mult mai bun.

— Care anume?

— Organizaţia noastră este foarte redusă numeric, foarte bine finanţată şi promovează interese care sunt în perfectă concordanţă cu interesele ţării, practic se confundă cu ele. *Trebuie* să mă crezi că aşa este, ăsta e adevărul adevărat, îţi garantez asta personal. Am la mine un plic, în care se află un

cec, pe numele tău, emis de *Irish Bank of Dublin,* în valoare de două sute de mii de dolari, venitul domeniului unchiului tău, Sean Cafferty O'Ryan, din comitatul Kilkenny, decedat acum două luni, care a lăsat un testament cam ciudat, însă recunoscut de un tribunal. Eşti singura lui rudă în viaţă pe care a recunoscut-o ca moştenitor.

— Nu-mi aduc aminte să am un unchi cu numele ăsta.

— În locul dumitale, eu nu mi-aş pune prea multe întrebări pe tema asta, domnule O'Ryan. Cecul este aici şi este autentic. Era un crescător de cai pur-sânge foarte bogat, asta e tot ce trebuie să-ţi aduci aminte.

— Atâta tot?

— Poftim cecul. *Neptun* scoase un plic din servieta lui. Şi acum, putem discuta câte ceva despre organizaţia noastră şi despre intenţiile acesteia cu privire la naţiunea noastră?

— La toţi dracii, de ce nu? răspunsese Patrick O'Ryan, luând plicul.

Asta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă şi, Dumnezeule, cum se duseseră anii! Ca fulgerul! În fiecare lună *Irish Bank of Dublin* îi trimetea un extras al contului deschis pe numele lui la *Banque Credit Suisse* din Geneva. Familia O'Ryan devenise bogată, mult mai bogată decât îşi imaginase vreodată că poate ajunge, iar legenda despre unchiul crescător de cai devenise un adevăr unanim recunoscut, fie şi numai datorită insistenţei cu care fusese repetată. Puştii fuseseră trimişi la o şcoală-internat renumită, cei mai mari la universităţi şi mai renumite, iar nevastă-sa trecea înnebunită prin magazinele universale, făcând cumpărături pentru casă. Se mutaseră într-o casă mai mare, în Woodbridge şi cumpăraseră şi o casă de vară destul de impozantă, în Chesapeake Beach.

Viaţa era plăcută, într-adevăr plăcută, iar pe Patrick îl deranja din ce în ce mai puţin faptul că alţii culegeau roadele muncii lui, pentru că de fapt lui îi plăcea *munca* în sine. Nu se mai enerva pe tema asta decât atunci când se nimerea să vadă duminica dimineaţa la televizor, în cadrul vreunei audieri în Congres, câte un clovn infatuat, debitând gânditor cuvintele scrise de el şi concluziile lui dureroase.

Şi *Sponsorii!* Lor le dădea pur şi simplu orice informaţii doreau, de la cele de rutină până la cele strict secrete de importanţă deosebită. Desigur, totdeauna prin intermediul lui *Scorpio* 1, sau

al lui *il padrone.* Sfântă Fecioară, unele din materialele alea erau aşa de *fierbinţi,* încât nu erau comunicate nici măcar Preşedintelui, să nu mai pomenim de senatori sau de deputaţi. Oamenii aceia fie că aveau prea puţină minte din punct de vedere politic, fie că erau prea proşti, fie erau pur şi simplu nişte iresponsabili… Dar *Sponsorii* nu erau nimic de genul ăsta. Oricine ar fi fost – şi fără nici un dubiu nu erau nici pe departe nişte sfinţi – obiectivele lor erau preponderent economice. Nu erau sub nici o formă comunişti şi mai mult ca sigur aveau toate motivele să apere interesele ţării în care obţineau nişte profituri atât de substanţiale. Şi probabil că erau mai eficienţi decât politicienii, care erau sclavii sondajelor de opinie, sau ale unor contribuţii substanţiale la finanţarea campaniilor electorale. Aşa că, dacă *Sponsorii* făceau nişte bani serioşi datorită unor informaţii obţinute înaintea altora, pe termen lung asta nu era chiar rău. Şi era sigur că vor avea grijă ca găina care făcea atâtea ouă de aur să fie o pasăre sănătoasă şi fericită… Analistul din Queens găsise, în sfârşit, consideraţia pe care şi-o dorise atât de mult şi nu avea de gând să uite asta.

Acum doisprezece ani, la trei ani după ce devenise tăcutul *Scorpio* 2, într-o după-amiază, la Langley, ieşind dintr-o şedinţă cu un grup de alţi analişti, văzuse trecând pe coridor un bărbat îmbrăcat foarte bine şi elegant, care se îndrepta direct spre biroul directorului. Şi, pe toţi sfinţii, omul era *Neptun.* Fără să stea prea mult pe gânduri, se apropiase de el:

— Hei, nu mă recunoşti…?

— Te rog să mă ierţi, replicase omul calm şi rece, cu ochii ca două pumnale. Am o întâlnire cu directorul şi mă grăbesc, dar, dacă se mai întâmplă vreodată să mă abordezi în public, familia dumitale va rămâne fără un ban, iar dumneata vei fi un cadavru.

Nu era o formulă de salut pe care să o poţi uita.

Dar acum, în momentul ăsta, astăzi, diseară, se gândea O’Ryan, privind spre apă de pe veranda casei lor din Chesapeake Beach, se întâmplase ceva grav cu *Sponsorii.* Defunctul, lamentabilul David Ingersol avusese dreptate: Întreaga afacere Bajaratt era nebunie curată. În procesul lor de decizie intervenise un grup de interese sau o altă reţea – un *cineva* individual sau colectiv care avusese *puterea* să intervină. Sau era vorba pur şi simplu de un moment de senilitate dementă al bătrânului muribund de pe insula din Caraibe, care se aruncase de bună-

voie în aer şi ale cărui ordine trebuiau încă să fie ascultate? Adevărul era că răspunsul în sine, corectitudinea lui, nu era de loc extrem de importantă. Pentru că era necesar să fie găsită o soluţie care să menţină un *status quo*, care să nu-i prejudicieze câtuşi de puţin, sau cât mai puţin, pe cei din reţeaua *Scorpio.* Acesta fusese motivul pentru care, cu şase ore în urmă, înţelesese că era obligat să devină *Scorpio* 1, cu toate drepturile şi obligaţiile care decurgeau din această poziţie. Realizase asta atunci când auzise cuvintele lui Ingersol: *Ea a ordonat să fiu omorât, a ordonat ca David Ingersol să fie omorât.*

Fie! Reţeaua *Scorpio* nu putea fi periclitată pentru unul singur dintre membrii ei, chiar dacă acesta era *Scorpio* 1. Iar acum aştepta. Mai devreme sau mai târziu va primi un telefon şi va avea la-ndemână cea mai dezarmantă explicaţie: adevărul. Dar acum, imediat, trebuia să aducă în joc mult lăudatele lui calităţi de analist, trebuia să se concentreze şi să se răsconcentreze asupra tuturor factorilor implicaţi, nu numai asupra lui Bajaratt şi a celor din spatele ei, ci şi asupra guvernului Statelor Unite. Pentru că reţeaua *Scorpio* nu putea, *nu trebuia* sub nici o formă să fie periclitată!

De pe plajă se auziră hohote de râs. Puştii, prietenii lor şi nevastă-sa erau adunaţi în jurul unui foc aprins în nisip. Era o seară calmă şi plăcută. Dumnezeule atotputernic, cât de plăcută putea fi uneori viaţa!... Nu, reţeaua *Scorpio* nu putea fi periclitată, nimic nu trebuia să se schimbe.

Se auzi ţârâitul unui telefon, un ţârâit înăbuşit despre care toţi din familie ştiau că este numai pentru el. Familia îl poreclise *cântecul spionului,* iar puştii se distrau frecvent pe socoteala telefonului gri aflat în micul birou al tatălui lor. O'Ryan se prinsese în joc, întărindu-le presupunerea că prin intermediul acelui aparat era chemat de centrala de la Langley, uneori inventând chiar şi povestioare melodramatice, pe care puştii le ascultau cu ochii mari şi cu sufletul la gură, până când interveneau în discuţie fraţii lor mai mari:

— Au nevoie de tata să le ducă urgent o pizza, nu-i aşa agent zero-zero?

Totul era distractiv, o distracţie cam macabră, dar necesară. Pentru că telefonul gri nu avea nimic de-a, face cu *Agenţia*. Patrick Timothy se ridică din balansoar şi traversă sufrageria micuţă, intrând în biroul lui. Ridică telefonul, apăsă tastele cerute

şi începu să vorbească.

— Alo? Cine-i acolo?

— Cine eşti dumneata? Vocea feminină de la celălalt capăt al firului avea accent străin. Nu eşti cel cu care am mai vorbit.

— O înlocuire temporară, nimic neobişnuit.

— Nu-mi plac schimbările. O'Ryan raţionă rapid şi apoi ripostă:

— Nici lui nu-i plac dar uneori n-ai încotro. Chiar şi noi ne putem îmbolnăvi, nu crezi? Dar dacă ai impresia că o să-ţi spun cum îl cheamă şi la ce spital este internat, te-aş sfătui să-ţi muţi gândul, stimată doamnă. Ai obţinut ceea ce ai dorit: Ingersol este mort.

— Da, da, am aflat şi vă felicit pentru eficienţă.

— Încercăm să ne mulţumim prietenii... *Il padrone* ne-a ordonat să te sprijinim cât se poate mai bine şi cred că asta şi facem.

— Mai este un om care trebuie scos din joc, spuse Bajaratt. Tonul lui O'Ryan deveni rece ca gheaţa:

— Nu ne ocupăm de asasinat pe bandă rulantă, stimată doamnă. Este prea periculos.

— Acesta trebuie executat, şuieră Amaya Bajaratt hotărâtă. Vă ordon!

— Acum, că *il padrone* nu mai este, s-ar putea ca ordinele dumitale să fie acceptate doar în anumite limite.

— *Sub nici o formă.* Voi trimite echipe peste echipe din Valea Baaka, să vă intercepteze la Atena, la Palermo şi la Paris! Nu glumiţi cu mine, *signore.*

Analistul era precaut, pentru că era foarte familiarizat cu mentalitatea teroriştilor, cu înclinaţiile lor către violenţă:

— OK, OK, calmează-te stimată doamnă. Ce mai doreşti?

— Ai auzit de un individ pe nume Hawthorne, un fost ofiţer de marină, acum în retragere?

— Am auzit de el. A fost recrutat de MI 6, de la Londra, din cauza cunoştinţelor lui asupra zonei Caraibelor. Ultima dată când am aflat ceva despre el, se găsea în Porto Rico.

— Acum e aici, l-am văzut cu ochii mei!

— Unde?

— Într-un motel din Virginia, *Shenandoah Lodge...*

— Îl ştiu, o întrerupse O'Ryan. A reuşit să te urmărească?

— Omorâţi-l! Trimiteţi *gli animali.*

— S-a făcut, stimată doamnă, zise O'Ryan, gata de a-i promite

orice fanaticei. Omul e ca şi mort.

— Şi acum referitor la pachet…

— Ce pachet?

— *Scorpio* 1 mi-a spus că predecesorul lui mi-a lăsat un pachet. O să trimit băiatul după el. Unde trebuie să ajungă?

O'Ryan îşi depărta receptorul de ureche, gândindu-se rapid. *Ce dracu' făcuse Ingersol? Despre ce pachet era vorba?...* Dar asta era o ocazie de a pune mâna pe băiat. Oricare era scopul în care îl utiliza Bajaratt, oricare i-ar fi fost locul în planul ei, era o ocazie de a fi eliminat.

— Spune-i să o ia spre sud, pe şoseaua 4, până la intersecţia cu şoseaua 260 şi apoi să meargă spre Chesapeake Beach, sunt indicatoare peste tot. Când ajunge acolo, să mă sune de la orice restaurant care are o cabină telefonică afară. O să ne întâlnim pe digul de la cea mai apropiată plajă publică, nu-mi va lua mai mult de zece minute să ajung.

— Un moment să notez... Sper că nu ai deschis pachetul.

— De nici un fel, nu-i treaba mea.

— *Bene.*

— Şi eu zic la fel. Şi nu mai fi îngrijorată de acest Hawthorne. Poţi să-l consideri *finito.*

— Observ că faci progrese la italiană, *signore.*

Nicolo Montalvi stătea în ploaie, pe stâncile digului, privind la luminile din spate ale taxiului care îl adusese până acolo şi apoi plecase, lăsându-l singur în acel loc pustiu. Fusese nevoie ca impozantul portar al hotelului să fie foarte insistent faţă de şofer, pentru ca acesta să accepte să-l ducă pe tânăr acolo unde voia să ajungă şi nu reuşise să-l convingă decât atunci când îi repetase că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa banilor. Dar călătoria, care durase aproape trei ore, îl înfuriase pe şofer şi plecase imediat ce coborâse el din maşină, nici nu voise să audă să mai stea să-l aştepte. Nicolo spera din toată inima că prietenul lui Cabi îl va ajuta şi va găsi o soluţie pentru întoarcere. Se întunecase deja complet şi tânărul hamal din Portiei privea atent la silueta care se ivise din noaptea cenuşie. Dar, pe măsură ce omul se apropia de el, Nicolo se simţea din ce în ce mai neliniştit, pentru că omul nu căra nimic ce ar fi putut aduce cu un pachet, mâinile îi erau pur şi simplu băgate în buzunarele trenciului şi mergea prea încet pentru cineva venit la o întâlnire,

parcă se furişa, nu era tocmai natural. Silueta începuse să se caţăre pe pietrele sparge-valului, alunecă şi îşi scoase mâinile din buzunare, ca să se oprească din cădere. Dar în mâna dreaptă avea *un pistol.*

Nicolo se răsuci pe călcâie şi se aruncă de pe stânci în apa întunecată, în timp ce în spatele lui răsunară mai multe împuşcături, un glonte zgâriindu-i braţul şi altul trecându-i de puţin pe deasupra capului. Băiatul înotă pe sub apă cât putu mai mult, mulţumind în gând copilăriei lui de pe docuri, datorită căreia era mult mai pregătit decât alţi oameni pentru aşa ceva. Ieşi la suprafaţă la mai puţin de treizeci de metri de plajă şi se învârti de mai multe ori, dezorientat, până când îşi concentră întreaga atenţie asupra digului. Cel care îl atacase avea acum în mână o lanternă şi fasciculul acesteia se plimba pe suprafaţa apei. În aparenţă, omul părea convins că îl omorâse pentru că începuse să se deplaseze către plajă. Nicolo continuă să stea în apă, croindu-şi drum în tăcere spre zidul de stânci din faţa lui. Îşi scoase cămaşa şi, înălţându-şi mâinile deasupra capului, o stoarse cât putu mai bine, sigur că, atunci când o va arunca, aceasta o să plutească un minut sau două înainte de a se scufunda. Poate că, dacă reuşea să o arunce cum trebuie, va fi suficient pentru ce avea el de gând să facă. Continuă să înoate pe lângă dig, deplasându-se împreună cu silueta de deasupra spre plajă. Nu mai avea decât câteva clipe de aşteptare, apoi veni şi *clipa.* Aruncă din toate puterile cămaşa în apropierea fasciculului lanternei, care continua să se plimbe pe suprafaţa apei.

Împuşcăturile porniră cu zgomot de tunet, iar pânza tresări sub impactul gloanţelor, înainte de a se scufunda definitiv. Şi după aceea Nicolo auzi exact ceea ce se aştepta să audă: mai multe *clic*-uri, care-i arătau că încărcătorul pistolului este gol. Se năpusti în sus pe dig, însângerându-şi mâinile în pietrele colţuroase, apoi se aruncă înainte, apucând de încheieturile mâinilor silueta împietrită, rămasă fără apărarea pistolului. Omul urlă, începând să se lupte, dar forţa şi masivitatea nu-i fură de nici un folos în faţa forţei şi supleţii tânărului italian. Acesta îşi repezi pumnii mai întâi în stomacul agresorului său, apoi în faţă şi, în cele din urmă, îl apucă de gât şi-l aruncă pe stânci. Trupul bărbatului rămase nemişcat, cu capul sfărâmat în cădere şi cu ochii mari. Încet, încet, alunecă în apă şi dispăru în ploaie şi în

întuneric.

Nicolo simţi cum îl cuprinde din nou panica, paralizându-l şi făcând să-i ţâşnească sudoarea prin toţi porii, în ciuda ploii reci şi a hainelor ude, atâtea câte mai avea pe el. Ce făptuise? Şi totuşi ce altceva putuse să facă? Omorâse un om, pentru că acel om încercase să îl omoare pe el! Dar se afla într-o ţară ciudată, era străin într-o ţară străină, unde oamenii erau executaţi pentru uciderea altor oameni, pentru că alţi oameni, care nu fuseseră de faţă, hotărau că cei care uciseseră trebuie să moară, convinşi că judecata lor poate ţine loc ochilor veşnic treji ai Domnului!

Acum ce-o să facă el? Nu numai că era dezbrăcat de la brâu în sus, nu numai că pantalonii îi erau fleaşcă, dar mai era şi zgâriat pe piept, plin de sânge, iar rana din umăr încă mai sângera şi ea, deşi nu era prea adâncă. Se tăiase de multe ori mult mai rău atunci când se scufunda pentru diverşi arheologi, dar poliţiştilor de aici, din America, nu le putea spune o asemenea poveste. Probabil că nu ar fi găsit-o *pertinente* şi, dacă vor afla că a mai şi omorât un american, poate că se vor întreba dacă nu cumva este un *capo-subordinato* din Mafia, pe care o urau atât de mult. Sfântă Fecioară, el unul nu fusese niciodată în Sicilia!

Nicolo înţelese că trebuie să se stăpânească. Trebuia să se gândească, să nu mai piardă timpul cu poveşti inutile. Trebuia să ia legătura imediat cu *signora* Cabrini – căţeaua de Cabrini! Oare-l trimesese la moarte cu bună-ştiinţă?... Nu, rolul lui era prea important pentru grandomana *contessa, il barone-cadetto* era prea important. Dar ceva mersese prost în socotelile acestei *salvatrice signora putana* a lui: un om în care ea avusese încredere încercase să o distrugă, omorându-l pe un anume Nicolo Montalvi din Portiei.

Începu să meargă grăbit pe digul alunecos, prin burniţă, considerând că era mult mai bine pentru el să se îndepărteze cât mai repede de apa înşelătoare. Sări de pe dig pe plajă, apoi o luă la fugă pe nisip, către parcare. Nu era decât un singur automobil, fără nici o îndoială al celui care îl atacase. Se întreba dacă va putea să smulgă firele contactului şi să-i pornească motorul, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte cu alte maşini.

Nu putea s-o facă. Era o *machina da corsa,* un model sport pentru bogătaşi, iar aceştia se pricepeau cum să-şi apere investiţiile. Nici la Portiei, nici la Neapole nu se atingea nimeni de asemenea maşini. Chiar dacă reuşeai să le ridici capota, alarma

intra totuşi în funcţiune – se auzea fără nici un efort de la o sută de metri – bateria era deconectată automat, iar volanul se bloca complet.

Restaurantul de la marginea drumului, unde era cabina aceea de telefon, din sticlă. Avea destule monede în buzunar, câteva dintre ele i le aruncase furios şoferul taxiului, până când începuse să îi ceară scuze, atunci când Nicolo îi dăduse o bancnotă de douăzeci de dolari în chip de *mancia,* spunându-i totodată că ştia foarte bine cât de importante erau bacşişurile pentru unii oameni. O porni pe drum, mergând precaut prin ploaie, ţinându-se pe margine şi întorcându-şi din când în când capul în spate, ascunzându-se după copacii de pe marginea şoselei ori de câte ori se zăreau farurile vreunei maşini.

Ajunse la restaurant cam într-o oră şi citi pe firma mare că se numea *Rooster's Nest.* Se ascunsese în întunericul de lângă o clădire, privind atent la maşinile şi la camioanele care treceau continuu, numai puţine dintre ele oprindu-se în faţa cabinei cu telefon. În cafenelele italiene, telefonul de afară, de lângă ele, era un fel de însemn distinctiv, de cele mai multe ori cei care-l întrebuinţau intrau şi în local, comandând mâncare sau băutură... Dintr-o dată, femeia furioasă care se găsea în cabină ţipă tare, atât de tare încât glasul ei străbătu prin ploaia fină şi ajunse până la el. Apoi trânti receptorul în uşă, atât de tare încât geamul acesteia se făcu praf, după care ieşi clătinându-se afară, începând să vomite în nişte tufişuri din apropiere, care mărgineau parcarea. Mai mulţi nou-sosiţi se repeziră la ea prin ploaie şi Nicolo îşi dădu seama că acum era momentul potrivit. În cabină lumina era încă aprinsă şi se reflecta pe cioburile ameninţătoare rămase încă înfipte în ramă. Trecu drumul în fugă, cu monedele pregătite, în mână.

— *Informazioni,* vă rog, informaţiile! Îmi puteţi da, vă rog, numărul hotelului *Carillon* din Washington? Operatorul i-l dădu şi, pentru siguranţă, îl zgârie pe telefon cu cantul unei monede. Brusc, în faţa cabinei se opri un camion enorm, iar şoferul, un individ mătăhălos, cu o barbă mare, îl privi cu ochi scrutători.

— Ce dracu faci aici, băieţaş?

Din instinct, tânărul solid împinse uşa cu putere şi urlă, arătând spre pieptul lui plin de sânge:

— Am fost împuşcat, *signore.* Sunt italian şi tot locul este înconjurat de mafioţi. Mă puteţi ajuta cumva?

— Nici să nu te gândeşti! Camionul ţâşni înainte şi Nicolo putu să-şi continuie convorbirea.

— *Ce?* zise aspru Bajaratt.

— Să nu fii supărată pe mine, *signora*, răspunse furios Nicolo, din Chesapeake Beach. Omul ăsta îngrozitor a venit să mă omoare, nu să-mi dea vreun pachet.

— Nu pot să cred una ca asta!

— N-ai fost aici să auzi împuşcăturile, sau să-ţi fie aproape smuls din umăr braţul stâng, aşa cum este al meu şi încă mai sângerează.

— *Il traditore Bastardo!...* S-a întâmplat ceva Nicolo, ceva groaznic, oribil. Omul ăla nu numai că trebuia să te protejeze chiar şi cu preţul vieţii lui, dar trebuia să-ţi dea un pachet.

— N-a avut nici un pachet la el. Nu-mi poţi face una ca asta *signora,* să nu-mi spui că face şi asta parte din contractul nostru! N-o să mor de dragul tău, nici măcar pentru banii ăia de la Neapole!

— În nici un caz, băiatul meu drag, în nici un caz. Doar eşti iubitul meu, amantul meu cel tânăr, nu ţi-am dovedit asta până acum?

— Te-am văzut cum ai omorât doi oameni, menajera şi şoferul...

— Dar ţi-am explicat de fiecare dată. Ai fi preferat să ne omoare ei pe noi?

— Acum fugim dintr-un loc într-altul...

— Cum am făcut şi la Neapole... ca să-ţi salvez viaţa.

— Sunt prea multe lucruri pe care nu le înţeleg, *signora* Cabrini! Şi întâmplarea din seara asta a pus capac la toate!

— Nu trebuie să gândeşti aşa, să nu gândeşti niciodată aşa! Miza este deja prea mare!... Rămâi pe loc, vin imediat să te iau, unde eşti?

— Lângă un restaurant, *Rooster's Nest,* din locul ăsta oribil care se cheamă *Cheez-a-peake Beach.*

— Rămâi pe loc, vin cât de repede pot. Şi gândeşte-te la banii de la Neapole, Nicolo, la viitorul tău. Rămâi pe loc!

Bajaratt trânti telefonul, furioasă, şocată, nesigură, fără să ştie încotro să se întoarcă. Cei din reţeaua *Scorpio* vor muri, vor muri toţi, dar cui îi putea da un asemenea ordin? *Il padrone* era mort, Van Nostrand dispăruse undeva, în Europa, omul care pretindea

că este *Scorpio* 2 fusese omorât de Nicolo pe o plajă oarecare, iar necunoscutul *Scorpio* 1 era undeva, într-un spital, imposibil de contactat, nici măcar nu-i ştia numele. Tânărul docher din Portiei, aşa primitiv cum era, avea dreptate, era nebunie curată. Şi totuşi, către cine putea să se îndrepte pentru ajutor? Reţeaua de legături a Văii Baaka se întindea peste tot, pe tot globul, dar, de data asta, pentru Statele Unite, *ea* se bazase exclusiv pe relaţiile lui *il padrone.* Adică pe reţeaua *Scorpio*. Şi, Dumnezeule, conducerea reţelei se întorsese împotriva ei, transformându-se dintr-un atu formidabil într-o ameninţare cumplită!

Aşa ceva nu se putea întâmpla! Era vorba de încununarea întregii ei vieţi trăită în durere, unicul ţel care o ajutase să supravieţuiască, să treacă peste durerea agonizantă pe care o resimţise în Pirinei – *Muerte a toda autoridad.* Nu o puteau opri nişte filfizoni obişnuiţi să poarte costume elegante, pe care limuzine luxoase îi duceau de la un domeniu imens la altul, dintr-un centru de putere într-altul, la fel cum erau căraţi faraonii egipteni în baldachinele lor. Aşa ceva nu se putea întâmpla! Ce ştiau indivizii ăştia despre brutalitate, despre oroarea de a fi forţată să privească decapitarea părinţilor ei dragi de către *autorităţi?...* Şi asemenea lucruri se întâmplau în multe alte locuri, sate întregi ale bascilor erau cuprinse de flăcări pentru că locuitorii lor voiau să obţină ceva ce le aparţinea de drept, poporul iubitului ei soţ era măcelărit, casele oamenilor erau dărâmate de buldozere, pentru că şi ei doreau să obţină ceva ce le aparţinea de drept, pământul lor, care le fusese furat de un alt popor, înarmat de toţi giganţii lumii, care se simţeau vinovaţi moral de faptul că nu puseseră capăt din vreme măcelăririi evreilor din Germania – dar poporul soţului ei nu avea *nimic* de-a face cu asta! Unde era dreptatea, unde era omenia?... Nu, *autorităţile* trebuiau să primească o lecţie. Trebuia să le lovească cineva, să le demonstreze că erau oameni ca toţi oamenii, la fel de vulnerabili cu cei pe care îi distrugeau cu planurile lor pline de minciuni.

Bajaratt ridică telefonul şi formă numerele pe care i le dăduse Van Nostrand. Nu răspundea nimeni. Şi îşi aminti vorbele lui *il padrone:*

Toţi oamenii mei au dispozitive de tip pagei; prin care sunt avertizaţi că trebuie să răspundă imediat la orice apel, indiferent de situaţia în care se află. Şi, dacă sunt într-o situaţie în care nu

au posibilitatea să răspundă un timp mai îndelungat, telefoanele sunt programate să facă automat legătura la unul dintre subordonaţi. Aşteaptă douăzeci de minute şi sună din nou.

Dar dacă tot nu răspunde nimeni, părinte al meu spiritual?

Atunci nu trebuie să te mai încrezi în nimic. În zilele astea codurile de protecţie electronice pot fi sparte fără prea multe dificultăţi. Fii consecventă, copila mea, pune totdeauna răul înainte şi abandonează orice legătură.

Şi după aceea?

După aceea Bajaratt va fi pe cont propriu, copila mea.

Bajaratt aşteptă cele douăzeci de minute şi apoi sună din nou. *Nimic.* După cum o instruise şi *il padrone*, puse răul în faţă. *Scorpio* 2 încercase să-l omoare pe Nicolo şi fusese omorât pe când încerca să facă asta.

De ce?

Când telefonul începu să-i zgârie auzul lui Hawthorne, ceasul din camera de la *Shenandoah Lodge,* pe care o împărţea cu Poole, arăta ora 6:36 dimineaţa.

— Ai răspuns tu, Tye? întrebă locotenentul din patul lui, mult mai treaz decât cel pe care îl întrebase.

— Răspund acum, Jackson. Tyrell bâjbâi după telefon, ridică receptorul din furcă şi-l duse la ureche, continuând să-şi ţină capul pe pernă. Alo?

— Domnul locotenent-comandant Hawthorne?

— *Fost,* da, la telefon. Cu cine vorbesc?

— Locotenent Allen, John Allen, USNI. Îl înlocuiesc temporar pe căpitanul Stevens, care a plecat de la serviciu, pentru a se odihni puţin. Avea mare nevoie de asta, *sir!*

— Ce s-a întâmplat, domnule locotenent?

— Înainte de a-mi prelua serviciul, domnul căpitan Stevens mi-a făcut un instructaj limitat asupra situaţiei şi în acest moment aş dori să cunosc punctul dumneavoastră de vedere asupra unui eveniment recent, care s-ar putea să-mi influenţeze direct decizia mea de a-l deranja pe domnul căpitan…

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte lămurit, omule!

— Cunoaşteţi, l-aţi cunoscut sau aţi avut recent vreo legătură cu un analist CIA pe nume Patrick Timothy O’Ryan?

Tyrell tăcu un moment, apoi răspunse calm:

— N-am auzit niciodată de el. De ce?

— Acum o oră sau o oră şi jumătate, cadavrul lui a fost găsit într-o plasă de pescuit a unui pescar din Chesapeake. Şi am considerat că, înainte de a-l deranja pe domnul căpitan Stevens, este mai bine să vă sun pe dumneavoastră.

— Cine v-a raportat cazul?

— Garda de Coastă din Chesapeake, *sir.*

— Poliţia locală a fost informată?

— Încă nu, *sir.* Când au loc asemenea evenimente, cum a fost şi acum doisprezece ani, când a fost împuşcat un comandant de navă care se plimba într-o barcă cu pânze, încercăm ca, temporar, să nu fim implicaţi decât noi, fără însă de a ne atinge de ceva de la faţa locului…

— Mulţumesc, domnule locotenent, am înţeles despre ce e vorba. Ţine lucrurile sub control până sosim şi noi. Unde te afli?

— În portul de agrement River Bend, la aproximativ trei kilometri sud de Chesapeake Beach. Dar voi pleca într-acolo imediat ce terminăm de vorbit, *sir.* Credeţi că trebuie să-l sun pe domnul căpitan Stevens?

— N-are rost, locotenente. Lasă omul să doarmă. Ne vom ocupa noi de tot.

— Vă mulţumesc, sir. Domnul căpitan se poate supăra uneori foarte tare…

Hawthorne sări din pat, pe când Poole, deja în picioare, aprindea lumina în cameră.

— Pe drum înainte, Jackson, spuse Tyrell. Asta e chiar o penetrare, una adevărată.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Am zis că nu-l cunosc pe defunctul O’Ryan şi e adevărat, personal nu l-am cunoscut niciodată, dar ştiu despre el că este poate cel mai bun analist pe care l-a avut vreodată *Agenţia…* Acum vreo şase sau şapte ani a apărut şi pe la Amsterdam, în timpul unuia dintre exerciţiile acelea făcute de evaluare practicate de CIA, căuta surse de erori în procedurile militare de achiziţie a informaţiilor. Eu şi colegii mei fugeam din calea lui ca şi cum ar fi fost un fel de pneumonie ambulantă.

— Şi cei cu asta?

— Tipul era cel mai bun în materie şi Bajaratt nu-i foloseşte decât pe cei mai buni, până când nu-i mai sunt utili. Atunci se descotoroseşte de ei, îi omoară, ca să taie orice posibilitate de urmărire ulterioară.

— Asta e o afirmaţie cam sălbatică, Tye. Te cam ambalezi.

— S-ar putea, Jackson, dar instinctul îmi spune că am dreptate, probabil că tipul a fost, cumva, o verigă slabă. E tot ce-mi trebuie ca să plec pe pista asta.

— Dare destul de puţin probabil, domnule comandant. Nu uita că e vorba de unul din vârfurile serviciilor noastre secrete.

— Ştiu, locotenente. Trezeşte-o pe Cathy.

Pe o stradă mărginită de copaci, din aristocraticul comitat Montgomery, Maryland, în casa senatorului Paul Seebank, telefonul de pe noptiera de lângă patul acestuia începu să sune. Suna atât de înăbuşit, încât nu putea fi auzit decât de cel de lângă aparat. Seebank deschise ochii, se întinse şi apăsă pe butonul de transfer al convorbirii, făcând să tacă bâzâitul emis de aparat, apoi se sculă din pat încet, în linişte şi coborî în biblioteca plină de cărţi. Aici apăsă pe un buton al telefonului, ridică receptorul, introduse codul pentru recepţie şi auzi imediat în aparat o voce monotonă, vorbind în engleză:

Asociaţii noştri au probleme şi liniile de comunicaţii nu mai funcţionează. Toate convorbirile vor fi dirijate spre dumneata. Preiei întreaga autoritate asupra reţelei.

Senatorul Paul Seebank, unul dintre conducătorii înaltului for legislativ, apăsă cu mâinile tremurânde tastele de rigoare, introducând în aparat codul care-i conferea autoritate de decizie în faţa angajaţilor clandestini ai *Sponsorilor.* Nu fusese decât *Scorpio* 4, dar, de acum înainte, în faţa tuturor, era cel dintâi dintre membrii reţelei *Scorpio.*

Senatorul înţepenise în scaunul lui, cu faţa albă ca varul. Nu-şi putea aminti dacă se mai simţise vreodată atât de emoţionat.

24

Cadavrul care se legăna în plasa de pescuit era alb ca varul şi rigid, pielea îi era zdrelită, era umflat de apă, iar trăsăturile îi erau deformate hidos. Pe dig, sub lumina singurului felinar din preajma locului, se aflau toate lucrurile găsite asupra decedatului, scoase din buzunarele acestuia de oamenii din Garda de Coastă.

— Asta este tot ce am găsit, domnule comandant, îi zise John Allen, ofiţerul NI care-i sunase mai devreme. Cadavrul n-a fost deranjat cu nimic, totul a fost scos din buzunare cu penseta. După cum vedeţi, este funcţionar CIA, are acreditare de securitate de nivel maxim şi este cât se poate de mort. Domnul doctor de faţă, după o examinare preliminară, crede că moartea a survenit în urma unei lovituri la cap cu un obiect solid, sau în urma lovirii cu capul de unul sau mai multe astfel de obiecte. Ne-a spus că autopsia ar putea dezvălui şi alte aspecte, dar se îndoieşte că acestea ar putea schimba diagnosticul său iniţial.

— Bine lucrat, locotenent, spuse Hawthorne. Poole şi Cathy Nielsen erau lângă el, dezgustaţi de imaginea oferită de corpul din faţa lor. Ridicaţi cadavrul şi efectuaţi autopsia, adăugă el.

— Pot să întreb ceva? zise Poole.

— Mă şi miram că ai tăcut atâta, răspunse Tyrell. Ce este?

— Ei, eu nu sunt decât un băiat de la ţară…

— Sări peste rahaturile astea, îl întrerupse Cathy calmă, uitându-se la cadavru. *Întreabă.*

— La noi, în Louisiana, apele aruncă destul de des pe maluri oameni înecaţi, aşa că mai ştiu şi eu câte ceva. Râul ăsta, Chesapeake, curge normal, de la nord la sud?

— Cred că da, zise Allen.

— Sigur că da, adăugă un pescar bărbos, care auzise discuţia, în timp ce încerca să scoată cadavrul din plasă. Cum dracu’ ar putea curge?

— Ei bine, Nilul nu respectă regula asta.

— Las-o baltă, îl întrerupse Hawthorne. Ce vrei să ştii?

— Ei bine, dacă râul curge de la nord la sud, ţinând cont că în opera asta sunt implicate şi nişte *obiecte solide,* îmi puteţi spune

şi mie dacă mai la nord de locul ăsta sunt ceva zăgazuri?

— Ce vrei să spui, Jackson? îl întrebă Cathy, perfect conştientă că subalternul ei nu punea niciodată întrebări prosteşti.

— Uitaţi-vă puţin, doamnă maior…

— Prefer să nu o fac, locotenente.

— Ce vrei să demonstrezi Poole? îl întrebă şi Tyrell.

— Capul individului ăsta a fost lovit în multe locuri, uitaţi-vă singuri la toate juliturile de pe el. Nu poate fi vorba de *un singur* obiect solid, au fost multe. Şi flăcăul a fost lovit peste tot. Sunt zăgazuri pe râu, nu-i aşa?

— Da, sunt, răspunse pescarul cel bărbos, cu mâinile pe plasă, dar cu ochii la Poole. Mai sus şi mai jos de *Peake,* pentru ca tipii care locuiesc acolo să poată înota în faţa caselor.

— Unde-i cel mai apropiat, *sir?*

— Pe aici nu prea sunt proprietăţi de prima mână, amice, răspunse pescarul. Cred că ce căutaţi voi veţi găsi în partea de nord a localităţii. Pe acolo oamenii şi puştii lor stau destul de mult la plajă.

— E rândul meu s-o spun, Tye: pe drum înainte!

Bajaratt îşi stăpânea cu greu nerăbdarea.

— Nu poţi merge mai repede? îl întrebă ea rece pe şoferul limuzinei închiriată de la hotel.

— Doamnă, dacă merg mai repede o să ne oprească poliţia şi ne va lua mai mult timp până vom ajunge.

— Te rog doar să te grăbeşti cât se poate de mult!

— Fac tot ce pot, doamnă.

Bajaratt stătea pe bancheta din spate şi simţea că îi explodează mintea. Nu-l putea pierde pe Nicolo, el era *cheia.* Plănuise totul cu atâta grijă, atât de inteligent, fiecare pas fusese făcut cu atenţie, fiecare mişcare şi fiecare nuanţă fusese calculată în amănunt, era doar la câteva zile de momentul căruia îi consacrase practic toată viaţa ei, lovitura finală care va fi preludiul unei perioade de haos în întreaga lume. *Muerte a toda autoridad.*

Trebuia să fie blândă, înţelegătoare, îngrijorată, convingătoare. De îndată ce băiatul o va ajuta să ajungă în Casa Albă, în biroul Preşedintelui şi, după aceea, afară din birou, putea scăpa oricând de el, de acest *barone-cadetto* care nu exista decât datorită imaginaţiei ei. Evident că nu-i putea permite să

supravieţuiască mai mult decât câteva minute din momentul în care se va afla că Preşedintele fusese asasinat.

Dar, până atunci, se va preface că este adusă în pragul isteriei de nenorocirile lui Nicolo, va jura pe mormintele tuturor sfinţilor că cei responsabili vor plăti cu vârf şi îndesat, va face dragoste cu tânărul Adonis aşa cum acesta nici măcar nu-şi imagina că se poate face dragoste, va face *orice.* Tânărul trebuia să redevină o marionetă în mâinile ei, cât de repede cu putinţă. Întrevederea din Biroul Oval era prea apropiată ca să-şi poată asuma vreun risc.

— Am ajuns în Chesapeake Beach, doamnă, restaurantul pe care îl căutaţi este acolo, pe stânga, o anunţă şoferul în uniformă. Doriţi să vă însoţesc înăuntru?

— Te rog să intri dumneata singur, spuse Bajaratt. Prietenul meu nu se va apropia de maşină decât dacă va vedea că sunt singură. S-ar putea să am nevoie de o pătură, ai vreuna?

— Chiar în spatele dumneavoastră, doamnă. Sunt două.

— Mulţumesc. Acum te rog să mă laşi singură.

— Da, domnule căpitan Stevens, exact aşa am procedat, rosti nedumerit locotenentul Allen în telefonul de la bordul maşinii NI. Domnul comandant a fost categoric, *sir.* Mi-a ordonat să nu vă deranjez.

— *Nu* mai e *comandant* şi nu-ţi poate da ordine! urlă Stevens în telefonul de lângă pat. Unde dracu' e acuma?

— Spuneau ceva de o raită prin Chesapeake Beach…

— Acolo unde locuieşte O'Ryan?

— Cred că da, *sir.*

— Familia O'Ryan a fost anunţată?

— Sub nici o formă, *sir.* Domnul comandant…

— Nu mai e *comandant.*

— Instrucţiunile dânsului au fost ca totul să rămână secret şi asta este în perfectă concordanţă cu politica noastră în asemenea cazuri. În privinţa asta am fost perfect de acord. Este vorba numai de nişte măsuri temporare, evident.

— Evident, oftă Henry Stevens resemnat. O să-l informez pe directorul CIA şi o să anunţe el familia. Şi du-te chiar acum după ticălosul ăla şi spune-i să mă sune imediat!

— Vă rog să mă scuzaţi, *sir,* dar, dacă domnul Hawthorne nu este ofiţer de informaţii, atunci ce este?

— O amintire, domnule Allen. O amintire din nişte vremuri pe care toţi vrem să le uităm.

— Atunci de ce este implicat în această operaţiune, domnule căpitan?

Tăcere. Apoi, într-un târziu, Stevens răspunse calm:

— Pentru că era cel mai bun ofiţer pe care-l aveam, locotenente. Dar n-am înţeles asta când trebuia. *Du-te după el.*

În timp ce şoferul era în restaurant, Nicolo, cu pieptul gol şi plin de sânge, se apropie de fereastra spălată de ploaie a limuzinei. Bajaratt deschise grăbită uşa şi-l trase pe bancheta din spate, lângă ea, ţinându-l strâns în timp ce-i arunca o pătură pe umeri.

— Încetează, *signora,* urlă el. De data asta ai mers prea departe în ceea ce mă priveşte. Era cât pe ce să fiu omorât!

— Nu înţelegi, Nicolo. Omul ăla era un alt *agente segreto,* un om care ni se împotrivea, un om care mi se împotrivea, care se împotrivea dorinţelor Sfintei Biserici!

— Atunci de ce este totul atât de secret? De ce nu puteţi vorbi despre acest ţel atât de teribil, nici tu şi nici prietenii tăi? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Lucrurile nu sunt niciodată aşa de simple, copilul meu minunat. Tu ai încercat odată, ai încercat să le arăţi oamenilor că în docuri era un individ necinstit şi corupt, dar unde te-a dus asta? Te urmăresc toţi docherii din Portiei, vor să te omoare, nici măcar iubitoarea ta familie nu te poate adăposti, pentru că aţi fi omorâţi cu toţii. Nu ţi-ai dat încă seama?

— Îmi dau seama doar că te foloseşti de mine, *signora,* că te foloseşti de acest *barone-cadetto,* invenţia ta, pentru propriile tale scopuri, despre care eu nu ştiu nimic.

— *Naturalmente!* Te-am ales pe tine pentru că eşti mult mai inteligent decât majoritatea oamenilor de rând. Doar ţi-am mai spus asta, nu-i aşa?

— De câteva ori. Atunci când nu mă faci prost şi tâmpit.

— La furie omul zice multe. Dar altfel… Crede-mă, Nicolo, te rog să ai încredere în mine. Peste ani, când eu nu voi mai exista în viaţa ta, când, datorită banilor de la Neapole, vei fi un *erudito,* îţi vei aminti de clipele astea şi vei înţelege. Şi vei fi mândru de rolul tăcut pe care l-ai jucat la atingerea acestei măreţe cauze!

— Dacă este chiar aşa atunci, pentru numele lui Dumnezeu,

spune-mi despre ce e vorba!

— Într-un fel, este vorba de ceva asemănător cu ceea ce ai încercat să faci tu la Portiei. Să expui nişte oameni corupţi oprobriului public. Dar scena nu va fi un simplu doc, oamenii respectivi vor fi expuşi în faţa întregii lumi în care trăim.

Nicolo scutură din cap, tremurând sub pătură şi clănţănind din dinţi.

— Iar mă îngropi în cuvinte, iar spui lucruri pe care nu le pot înţelege…

— Le vei înţelege, dragul meu. Cu timpul… Acum suferi! Pot să te ajut cu ceva?

— Ăsta e un restaurant, nu? Poate nişte cafea, sau nişte vin. Mi-e atât de frig…

Bajaratt apăsă pe mânerul uşii, coborî şi se îndreptă grăbită, prin ploaia deasă, spre treptele de la intrarea în restaurant. Brusc, în parcare intrară două maşini care, după ce patinară uşor pe betonul ud, se opriră în scrâşnet de frâne, exact în momentul în care ea ajunsese la uşă. Şi, prin ploaie şi prin vânt, se auziră nişte vorbe:

— Domnule comandant, trebuie să faceţi exact cum v-am spus eu! Este un *ordin.*

— Cară-te de aici, pisălogule!

— Tye, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-l! ţipă o femeie, în timp ce vocile celor care se certau se apropiau de intrarea în restaurant.

— *Nu!* Au făcut destule prostii până acum! De acum încolo o să mă fac rău de tot şi o să scot tot ce poate fi scos de la familiile O'Ryan şi Ingersol. Asta este!

Era *Hawthorne.* Bajaratt, îmbrăcată în hainele ei de matroană, cumpărate pe Via Condotti, se năpusti în restaurant, văzându-l pe şofer cu o bucată mare de plăcintă în faţă, într-un separeu, aproape de intrare.

— *Afară!* îi şopti ea. *Imediat!*

— Cine dracu'… ah, *Dumnezeule!* Da, desigur doamnă! Şoferul aruncă trei dolari pe masă şi se ridică grăbit, chiar în clipa în care şase oameni, nişte oameni furioşi, intrau în restaurant. Trei sau patru dintre ei se certau pe un ton foarte ridicat.

— *Stai jos!* îi ordonă Bajaratt, apucându-l de umăr şi împingându-l sub nivelul peretelui despărţitor al separeului.

Cei şase nou-veniţi se aşezară la o masă mare de la perete,

chiar lângă intrare. Cearta lor continua, tonul nu mai era la fel de ridicat ca afară, dar, din ce vedea, Amaya Bajaratt îşi putea da seama că fostul ei iubit nu putea fi clintit din hotărârea lui. Avusese şi ea parte de asta de multe ori: fostul ofiţer de informaţii ştia exact când instinctul lui avea dreptate, când îl putea duce drept la ţintă. Omul acela mort era o cheie care putea deschide drumul către *Little Girl Blood*. *Bine lucrat Tye-boy,* îşi zise ea în gând, pe când aştepta în separeu, împreună cu şoferul. *N-am suportat decât rareori să fac dragoste cu un om care-mi era inferior. Semeni atât de mult cu fostul meu soţ, Tyrell, eşti un animal cumsecade, căruia îi place doar ce e mai bun… Şi lui, ca şi ţie, iubitul meu, v-am dat tot ce era mai bun în mine. De ce oare, în lumea asta atât de mârşavă, nu ne-am întâlnit de aceeaşi parte a baricadei? Să ştii că am dreptate, iubitul meu. Dumnezeu nu există! Pentru că, dacă ar exista, n-ar trebui să mai fie copii muritori de foame, cu pântecele umflate, tăvălindu-se de durere. Ce face Dumnezeu pentru ei?* Îl urăsc *pe acest Dumnezeu al tău, Tyrell! Dacă este Dumnezeul tău, pentru că asta n-am ştiut-o niciodată, nu mi-ai spus nimic despre asta, nici albă, nici neagră. Dar acum trebuie să te omor, Tye-boy. Nu vreau s-o fac, pe St Barts n-am fost în stare, deşi ar fi trebuit să te omor pe loc, cred că il padrone a înţeles ce s-a întâmplat. Cred că el şi-a dat seama cât de mult te iubesc şi a fost destul de înţelept să nu mă sâcâie din cauza asta, pentru că şi el iubea pe cineva pe care nu-l putea omorî, deşi ştia că ar fi trebuit să o facă. Dacă e să spunem adevărului pe nume, iubitul meu Tye-boy, reţeaua Scorpio se prăbuşeşte pentru că, cu ani în urmă, il padrone n-a făcut ceea ce trebuia să facă. Neptun trebuia să fie eliminat. Era prea emotiv când era vorba de dragoste.*

Dar asta nu mi se aplică şi mie, domnule comandant!

— Şi acum, zise Bajaratt către şoferul de lângă ea, te ridici încet, mergi liniştit până la uşă, ieşi şi alergi la maşină. Să nu te sperii, pe bancheta din spate se află un tânăr rănit. Este nepotul meu, a fost atacat şi jefuit de nişte tâlhari. Tragi maşina în faţa scării. Când ai ajuns, claxonezi de două ori.

— Doamnă, până acum nimeni nu mi-a mai cerut să mă comport în felul ăsta!

— Acum ţi-o cer eu şi, pentru asta, vei primi o mie de dolari. *Du-te!*

Şoferul o porni spre uşă nelinişti, mergând mult mai repede

decât îi spusese ea. Împinse uşa atât de tare încât, la auzul zgomotului puternic, se ridicară mai multe capete, de la diferite mese, privind spre cel ce ieşea, printre ele aflându-se şi capul lui Tyrell Hawthorne, care şedea la un colţ de masă. Bajaratt nu-i putea vedea faţa, nu-l putea vedea cât este de încruntat şi de intrigat de gestul celui care ieşise, dar cei de lângă el o puteau face.

— Ce este, Tye? îl întrebă Cathy Nielsen.

— Ce caută şoferul ăla furios aici?

— L-ai auzit pe pescar. Spunea că pe aici nu locuiesc decât oameni bogaţi. Nu e normal ca unii dintre ei să aibă şoferi?

— Poate…

Bajaratt nu auzise nici acest scurt schimb de replici, pentru că aştepta încordată să audă semnalul că maşina ajunsese în faţa intrării. În sfârşit, îl auzi.

— Un şofer? spuse Tyrell mai mult pentru sine. *Şoferul lui Van Nostrand!* zise el cu voce tare. Lăsaţi-mă să ies de aici, strigă el, împingându-l pe Poole şi apoi pe Cathy.

Simultan cu el, Bajaratt se ridică din separeul unde stătuse până atunci şi o porni spre uşă, cu capul înfipt rigid între umeri. Erau două siluete grăbindu-se spre ieşire, fiecare cu alte intenţii.

— *Mă scuzaţi!* zise Tyrell scurt când trecu pe lângă femeie, ştergându-i umărul. Împinse cu mâna dreaptă în uşă, o deschise şi ieşi în ploaia deasă de afară.

— Hei, tu! urlă el la şoferul maşinii, pe când se năpustea pe trepte spre limuzina enormă.

Dar brusc se opri, se răsuci pe călcâie şi, ca şi cum un fulger i-ar fi luminat dintr-o dată mintea, privi spre intrarea restaurantului, spre femeia pe care tocmai o împinsese. Motelul *Shenandoah Lodge,* bătrâna, *ochii. Dominique, Bajaratt!*

În ploaie se auziră împuşcături şi gloanţele găuriră mai întâi tabla maşinii, apoi ricoşară din pavaj, în timp ce Hawthorne fugea cât putea de repede spre stânga. Dintr-o dată simţi o arsură sus, în coapsă. Fusese atins! Se aruncă pe burtă şi se rostogoli sub o camionetă, la adăpost, pe când pe uşa restaurantului ţâşnea o altă femeie, ţipând după el. Bajaratt trase gloanţele ce-i mai rămăseseră în direcţia ei, deschise uşa şi sări în automobil. În timp ce limuzina demara în trombă, spre autostradă, Catherine Nielsen se împletici pe treptele scării până jos şi căzu la pământ.

Era ora unu noaptea şi Henry Stevens recunoscu primele semne ale unei stări ce, printre cei cu meseria sa, era aproape o boală profesională. Era atât de obosit, încât nu mai putea adormi, de fapt nu mai putea adormi după ce primul somn îi fusese tulburat de telefon. Pur şi simplu mintea refuza să i se oprească, nu se mai putea opri şi relaxa, în cap i se acumulau întrebări în progresie geometrică până ce şi-l simţea plin până la refuz numai cu posibilităţi şi cu probabilităţi, moment în care trebuia să abandoneze orice tentativă de imobilism. Dacă ar fi rămas în pat, nu ar fi făcut decât să se sucească de pe o parte pe alta, cu ochii deschişi şi strălucitori, ca un drogat, preocupat numai de faptul că soţia lui, în patul de lângă el, l-ar putea auzi cum se foieşte şi, ca de obicei, s-ar trezi şi ar încerca să îl potolească. De fapt ea se pricepea bine de tot la asta, ştiuse totdeauna cum să-l calmeze. De obicei nu recunoştea nici faţă de sine, dar, în rarele lui momente de adâncă sinceritate introspectivă, nu putea să nu admită că, fără Phillys, n-ar fi ajuns în nici un caz în funcţia şi la situaţia pe care o avea. Ea era o femeie fantastic de raţională, chiar iritantă din punctul ăsta de vedere, îşi păstra totdeauna un calm feroce, ca un cârmaci solid care, fără a se comporta vreun moment dictatorial, menţinea cursul bărcii care era viaţa lor de familie exact pe direcţia cea mai bună, făcând şi pe dracu-n patru ca soţul ei să treacă prin valuri, oricât de grele, fără să clacheze.

Era ciudat că începuse să gândească în limbaj marinăresc, se gândi el amuzat, pe când se aşeza pe sofaua din veranda lor acoperită cu sticlă. Nu fusese pe mare decât o singură dată, când era în ultimul an la Annapolis, moment în care toţi viitorii absolvenţi trebuiau să îndure o croazieră de iad pe una din imensele nave cu pânze ale marinei americane, comportându-se exact ca nişte marinari din afurisitul de secol nouăsprezece. Abia îşi mai aducea aminte de acele zece zile, cea mai mare parte din timp şi-o petrecuse cu un scaun de W.C. În braţe, dând la boboci continuu.

Deşi a naviga era, în ceea ce-l priveşte, absolut imposibil, Marina Militară îi apreciase alte calităţi şi anume capacitatea lui excepţională ca organizator. Era un marinar *de birou* extraordinar, îi depista pe mediocri şi pe incompetenţi cu o viteză de speriat şi-i dădea de-o parte, fără multă vorbă şi fără

vreo urmă de remuşcare. Dacă ai ceva de făcut, atunci *rezolvă tot,* dacă apărea vreo problemă pe care un subordonat nu putea să o rezolve, atunci să *vină la el,* să nu se chinuie inutil dacă nu putea lua o decizie. El le lua fără ezitare şi, de cele mai multe ori, nici nu greşea.

Nu greşise, practic, decât o dată, o singură dată. Dar greşeala fusese fatală. La Amsterdam îi povestise lui Phyllis despre Ingrid, soţia lui Hawthorne, iar ea îi spusese calm:

Hank, greşeşti, de data asta greşeşti. Îl cunosc pe Tyrell, o cunosc şi pe Ingrid şi senzaţia mea e că ţie îţi scapă ceva.

Iar când fusese găsit cadavrul lui Ingrid Hawthorne, în canalul acela împuţit din Amsterdam, ea venise în biroul lui de la ambasadă:

Hank, ai vreo legătură cu asta?

Doamne Dumnezeule, nu Phyll! Au fost sovieticii şi-au pus ştampila peste tot!

Henry, sper că aşa este, pentru că eşti pe punctul de a pierde cel mai bun ofiţer de informaţii pe care l-a avut Marina vreodată.

Phyllis nu-i spunea *Henry* decât atunci când era furioasă foc pe el.

Fir-ar a dracului de treabă! De unde să ştie el? Dosarul scos din sistem! Ce porcărie mai era şi asta?

— Hank?

Stevens tresări şi îşi suci capul spre uşa verandei:

— Iartă-mă, Phyll, stăteam aici dus pe gânduri.

— De când a sunat telefonul ăla, n-ai mai dormit. Vrei să vorbeşti despre ceea ce te frământă? Poţi să vorbeşti sau trebuie să mă ţii pe dinafară?

— Este ceva legat de prietenul tău Hawthorne.

— A revenit în serviciu? Dacă ai reuşit asta, e o adevărată minune, Hank. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de tine.

— Dar i-a plăcut totdeauna de tine.

— Şi de ce nu? Eu îi programam călătoriile, nu viaţa.

— Vrei să spui că eu asta am făcut?

— Adevărul e că nu ştiu. Mi-ai spus că nu ai făcut-o.

— N-am făcut-o.

— Atunci capitolul ăsta este închis, nu crezi?

— Ba da, este închis.

— Ce lucrează Tyrell acum pentru tine? Sau nu-mi poţi spune? În tonul lui Phyllis nu se simţea nici un resentiment, era de la

sine înţeles că soţiile sau soţii celor cu funcţii de conducere din aparatul de informaţii erau persoane vulnerabile şi, pentru propria lor protecţie, nu trebuiau să ştie prea multe: nu puteau fi forţaţi să spună ceva ce nu ştiau.

— În ultimul timp ai lucrat mult peste program, deci presupun că este o alarmă roşie, adăugă ea.

— Îţi pot spune câte ceva, scurgerile probabil că sunt mult mai importante… E vorba de o teroristă din Valea Baaka, o femeie care ajurat să-l asasineze pe Preşedinte.

— Ăsta e subiect de desene animate, Hank! izbucni nevastă-sa, dar, dintr-o dată, se opri gânditoare: Sau poate că nu e. Sinceră să Fiu, sunt o droaie de lucruri pe care o femeie le poate face şi un bărbat nu poate.

— Aşa a făcut deja şi individa, lăsând în urma ei o droaie de morţi în circumstanţe foarte ciudate şi de *accidente fatale.*

— Nu-ţi cer să fii mai explicit.

— Nici n-aş face-o.

— Şi Tyrell? Care e rolul lui?

— Un timp femeia asta a fost prin Caraibe… Şi Hawthorne lucrează acolo.

— Exact.

— Dar cum ai reuşit să-l aduci înapoi? N-aş fi crezut că mai e posibil să facă cineva asta!

— N-am făcut-o noi, au reuşit cei de la mi 6. Noi nu suntem decât pe post de bază permanentă, la dispoziţia lui. A fost angajat de Londra.

— Dragul de Tye. Nu-i plăcea niciodată să meargă cu clasa a treia, doar dacă era strict necesar pentru acoperirea lui.

— Ţie chiar îţi plăcea de el?

— Probabil că ţi-ar fi plăcut şi ţie Hank, dacă ai fi încercat să-l înţelegi, zise Phyllis, aşezându-se într-un fotoliu de răchită de lângă soţul ei. Tye era isteţ, o isteţime din aceea de stradă – nu de clasa ta, nu era un candidat MENSA cu un IQ de o sută nouăzeci sau mai mult – instinctele lui erau foarte treze şi el avea tăria să asculte de ele, chiar şi atunci când superiorii lui erau convinşi că greşeşte. Era obişnuit să-şi asume riscuri.

— Vorbeşti de parcă ai fi fost îndrăgostită de el.

— Toate fetele mai tinere erau moarte după el, dar nu e cazul meu. Îmi plăcea de el, eram fascinată de ceea ce făcea, dar niciodată n-a fost vorba de ceva care să semene fie şi numai vag

cu *dragoste.* Cred că mă gândeam la el ca la un fel de nepot mai îndepărtat, a cărui carieră o urmăreşti cu interes, pentru că are obiceiul să calce în picioare toate regulile, dar vine tot timpul cu plasa plină. Chiar tu ai spus asta.

— Da, aşa am spus. Şi adevărul e că avea rezultate, era eficient. Dar, pe de altă parte, a şi dezorganizat multe reţele şi a durat niţel până le-am făcut la loc. Nu i-am zis niciodată nimic despre agenţii care, pentru un timp, s-au depărtat de noi, pentru că spuneau că prin *underground* a început să umble liber un maniac. Erau speriaţi bine de tot, el încerca să ajungă la o înţelegere cu duşmanii – *fără omoruri* – asta ne spuneau toţi că le zice. Dar nu noi omoram, ceilalţi făceau asta!

— Şi atunci a fost omorâtă şi Ingrid.

— Da. De sovietici, nu de noi.

Phyllis Stevens îşi schimbă poziţia picioarelor pe sub cămaşa de noapte, de mătase şi-l privi atentă pe omul cu care era măritată de douăzeci şi şapte de ani.

— Hank, spuse ea blând, ai ceva pe suflet, ceva care te sâcâie al dracului de tare. Cred că ştiu deja când trebuie să nu insist, dar de data asta cred că trebuie să spui cuiva despre ce e vorba. Ai ceva pe suflet care te macină, dar, dragul meu, trebuie să-ţi spun că nimeni, din toată Marina noastră Militară, n-ar fi fost în stare să facă ceea ce ai făcut tu la Amsterdam. Ai reuşit să menţii întreaga organizaţie intactă şi la ambasadă şi la Haga şi la NATO. Tu erai creierul din spatele tuturor rezultatelor obţinute şi erau nişte timpuri în care era mare nevoie de un intelect superior, care să coordoneze operaţiile clandestine. Tu ai reuşit să o faci, Hank, chiar dacă eşti cam temperamental, ai reuşit dragul meu. Şi nu cred că altcineva ar fi fost în stare de una ca asta. În nici un caz Tyrell Hawthorne.

— Îţi mulţumesc, Phyll, răspunse Henry. Brusc se aplecă înainte şi-şi duse ambele mâini spre faţa palidă, degetele lui răsfirate acoperind lacrimile ce începuseră să-i curgă. Continuă cu voce gâtuită:

— Să ştii că la Amsterdam am şi greşit, *eu* am greşit grav. *Eu* am omorât-o pe soţia lui Tyrell.

Phyllis ţâşni din fotoliul ei şi se repezi pe sofa lângă el, luându-l în braţe.

— Haide, Hank, de omorât au omorât-o sovieticii. Mi-ai spus-o şi tu, am citit şi rapoartele. Erau ştampilele lui!

— Eu i-am condus la ea... Şi acum el este implicat în operaţiunea asta şi, pentru că eu am greşit şi iar am greşit şi am greşit din nou, s-ar putea să moară şi el.

— *Termină!* strigă ea. *Destul,* Hank. Acum eşti extenuat, dar, chiar şi aşa, poţi să te stăpâneşti, trebuie să fii mai tare decât asta. Dacă asta te macină, ştii că poţi să-l scoţi oricând pe Tyrell din joc, pentru tine e chiar foarte simplu.

— N-o să vrea, nu ştii ce are pe suflet şi el. Au fost omorâţi mai mulţi prieteni de-ai lui, prea mulţi.

— Poţi să trimiţi o unitate militară după el şi să-l reţii. Chiar atunci începu să sune telefonul, ţârâitul avea un ton jos, grav, absolut neobişnuit. Phyllis se ridică de pe sofa şi se îndreptă spre micul alcov de pe verandă unde, în spatele unui panou, se aflau trei telefoane: negru, roşu şi albastru.

— Casa Stevens, rosti ea în receptorul telefonului roşu, cel pe care pâlpâise lumina de apel.

— Cu domnul căpitan Stevens vă rog.

— Cine-l caută? Domnul căpitan a stat treaz mai bine de şaptezeci şi două de ore şi are nevoie de puţină odihnă.

— OK, cred că oricum nu mai contează, răspunse vocea tinerească de la celălalt capăt al firului. Sunt locotenent Allen, NI. Domnul căpitan ar trebui să afle că domnul comandant – fost comandant – Hawthorne a fost împuşcat în faţa unui restaurant din Chesapeake Beach, Maryland. Din câte ne dăm seama, rănile nu-i pun viaţa în pericol, dar, până când vine ambulanţa cu medicii, nu putem fi siguri de nimic. Dar doamna maior Air Force...

— Henry!

25

Hawthorne şi Poole – ultimul cu faţa scăldată în lacrimi – stăteau faţă în faţă pe coridor, lângă intrarea în sala de operaţii, Tyrell într-un scaun pe rotile, cu cârje lângă el, locotenentul pe o banchetă, aplecat înainte, cu capul sprijinit în palme. Nu vorbea nici unul dintre ei, nu era nimic de spus. Rana din coapsa lui Hawthorne nu fusese gravă, o extracţie de glonţ şi şapte copci aranjaseră totul, iar el doar nu sărise de pe masa de operaţie, ceruse tot timpul să fie dus imediat în zona de aşteptare şi pregătire operatorie, unde Cathy Nielsen se lupta cu moartea.

— Dacă moare, zise Poole, spărgând liniştea cu o voce tensionată, abia audibilă, dau dracului uniforma şi, dacă va fi nevoie, o să-mi petrec tot restul vieţii urmărind şi pedepsind lepădăturile care au omorât-o.

— Te înţeleg foarte bine, Jackson, zise Tyrell, îndreptându-şi privirea spre locotenent.

— Poate că totuşi nu mă înţelegi prea exact, domnule comandant. Una dintre persoanele vizate s-ar putea să fii chiar tu.

— Pot înţelege şi asta, chiar dacă sunt convins că e o eroare.

— *Eroare!* Ticălosule! Poole îşi îndepărtă mâinile, îşi săltă capul şi privi ţintă la Tyrell. În vocabularul meu, care este cu mult superior celui pe care-l posezi tu, ăsta e cel mai blând calificativ pe care-l poţi obţine. Nu eşti de loc nevinovat ca un prunc, domnule Hawthorne. Nu ne-ai spus absolut nimic despre rahatul ăsta până când nu te-am forţat s-o faci, pe insula aia nenorocită, după ce a fost omorât Charlie.

— Ar mai fi avut vreo importanţă, după ce murise Charlie?

— De unde să ştiu? exclamă locotenentul. De unde dracu’ pot *eu* să ştiu? Vreau doar să spun ca n-ai fost sincer faţă de noi de la început.

— Am fost pe cât de sincer îmi puteam permite să fiu, fără să vă pun inutil în pericol vieţile cu informaţii pe care nu trebuia să le deţineţi.

— Astea-s tâmpenii de *spion* sută-n sută!

— Bineînţeles, dar nu trebuie să uiţi că am fost, totuşi, spion,

fără ghilimele şi că am văzut destui oameni – bărbaţi şi femei – omorâţi pentru că ştiau anumite lucruri, sau chiar numai fragmente de informaţii şi asta era de ajuns să le semneze condamnarea la moarte. Am ieşit de destul de multă vreme din circul ăla, dar amintirea oamenilor de care-ţi spuneam încă mă mai urmăreşte.

Uşa care dădea spre sala de operaţii se deschise şi apăru un doctor îmbrăcat cu un halat alb, pătat cu sânge.

— Sunt aici de peste trei ore, rosti el obosit. Care dintre voi este Poole?

— Eu sunt, răspunse Jackson, cu răsuflarea tăiată.

— Mi-a cerut să-ţi spun să o laşi moale, să te potoleşti, exact aşa mi-a zis.

— Cum se simte?

— O să ajung şi acolo. Chirurgul se întoarse spre Tyrell. Înseamnă că dumneata eşti Hawthorne, celălalt pacient?

— Da.

— Vrea să te vadă…

— Ce mama dracului spui dumneata? Poole sărise în picioare. Dacă o să vadă pe cineva, pe mine o să mă vadă!

— Am pus-o să aleagă, domnule Poole. N-ar fi trebuit să admit nici măcar asta, dar doamna este foarte încăpăţânată şi insistentă. Însă nu poate primi decât un singur vizitator, cel mult două minute, din punct de vedere medical ar fi de dorit chiar mai puţin.

— Cum se simte, domnule doctor? spuse Tyrell, repetând întrebarea lui Jackson, dar pe un ton suficient de autoritar ca să fie clar că aşteaptă un răspuns.

— Presupun că, practic, dumneavoastră reprezentaţi familia?

— Puteţi presupune tot ce doriţi, replică Tyrell calm. Am fost aduşi aici împreună şi cred că este destul de clar că ne aflăm în regim de prioritate guvernamentală.

— Da, e al dracului de clar. Două internări neînregistrate, fără raport la poliţie, interzisă orice întrebare despre evenimentele care v-au adus aici… iar pacienţii prezintă plăgi prin împuşcare. Se trece peste orice prevedere legală, dar nu pot eu pune la îndoială corectitudinea deciziilor luate de autorităţi. N-am mai întâlnit până acum cazuri de un asemenea nivel în serviciile de informaţii.

— Atunci v-aş ruga să-mi răspundeţi la întrebare.

— Următoarele douăzeci şi patru de ore sunt decisive.

— Decisive *pentru ce?* explodă Poole. Va trăi sau nu?

— Sincer să fiu, încă nu putem fi siguri în privinţa asta, cred însă că eventualitatea unui deces este deja extrem de puţin probabilă. Dar nu vă pot promite că după operaţie va redeveni un om întreg, că-şi va recăpăta întreaga mobilitate.

Poole se prăbuşi pe bancheta de pe care se ridicase, cu capul din nou în mâini.

— Cathy… Cathy, suspină el.

— Probleme cu coloana vertebrală? întrebă Tyrell.

— Cunoaşteţi asemenea răni?

— Hai să zicem că am mai văzut câteva. Reacţia posttraumatică a terminaţiilor nervoase…?

— Dacă răspund corect, dădu chirurgul aprobator din cap, doamna ar putea intra în regim normal de convalescenţă în cel mult două zile. Dacă nu… ce să vă spun?

— Ne-aţi spus destul, domnule doctor. Acum o pot vedea?

— Desigur… Vă rog, daţi-mi voie să vă ajut, din câte ştiu aţi suferit şi dumneavoastră o intervenţie chirurgicală. Hawthorne se ridică în picioare, clătinându-se nesigur şi o porni spre uşă. Cârjele, îi zise chirurgul, întinzându-i-le.

— Consideraţi că vi le-am predat, domnule doctor, răspunse Tyrell. Oricum, vă mulţumesc foarte mult.

O asistentă medicală îl conduse în camera în care se găsea Cathy, atrăgându-i atenţia pe un ton amabil, dar ferm, că durata vizitei este strict limitată. Hawthorne privea ţintă la silueta din pat, îmbrăcată pentru operaţie. De sub bonetă îi ieşeau câteva şuviţe de păr blond, iar lampa de pe noptieră îi reliefa chipul palid, cu trăsături frumoase. Cathy îi auzi paşii, deschise ochii, întoarse capul spre el şi-i făcu semn cu mâna să se apropie de ea, arătându-i scaunul de lângă pat. El se apropie şchiopătând şi se aşeză. Apoi, încet, cu ezitări, mâinile lor se apropiară şi se strânseră puternic.

— Mi-au zis că eşti bine, spuse Cathy cu voce slabă, zâmbind uşor.

— O să te faci şi tu bine, răspunse Tye. Trebuie să fii tare.

— Haide Tye, credeam că eşti în stare de mai mult.

— Încerc din răsputeri… Jackson e niţel cam întors pe dos, că n-ai vrut să-l vezi pe el.

— Mi-e foarte drag, dar nu cred că este momentul potrivit

pentru o discuţie cu un copil genial, comportamentul lui ar fi prea previzibil. Cathy vorbea încet, cu respiraţia întretăiată, cu efort vizibil, dar clar şi scutură din cap când Hawthorne ridică mâna stângă şi-i făcu semn să o lase uşor. Nu este ăsta genul de decizie pe care trebuie să o ia un ofiţer? Cred că atunci când a murit Charlie încercai să-mi spui ceva de genul ăsta.

— S-ar putea, Cathy, dar nu cred că sunt un profesor prea bun. Ofiţerul din mine s-a făcut praf la Amsterdam, s-a prăbuşit complet, nu-ţi mai aduci aminte?

— Dar de data asta nu te vei prăbuşi, promiţi?

— Ciudat să te aud vorbind aşa... Da, sper să nu mă prăbuşesc. Sunt furios, Cathy, tot atât de furios pe cât eram la Amsterdam şi acum şi tu faci parte din furia mea... Dar de ce mi-ai zis asta?

— M-am mai gândit şi eu puţin, Tye, am pus nişte lucruri cap la cap şi acum mi-e frică...

— Frică ne e tuturor, o întrerupse Tyrell blând.

— Mi-e frică pentru tine, pentru ceea ce cred că e în sufletul tău acum... Când tu şi Jackson v-aţi întors de la San Juan, de la Simon, erai schimbat. Nu pot spune despre ce era vorba, nici nu sunt convinsă că vreau să ştiu ceva despre asta, dar am simţit că era ceva profund, oribil...

— Pierdusem doi prieteni buni, o întrerupse Hawthorne nervos, la fel cum l-aţi pierdut şi voi pe Charlie.

— Şi mai târziu, continuă ea, fără să bage în seamă că o întrerupsese. Când eram la *Shenandoah,* ai primit un mesaj la telefon. N-am văzut în viaţa mea om să se schimbe la faţă aşa cum te-ai schimbat tu atunci, te-ai făcut dintr-o dată alb ca varul, aproape albastru şi parcă aveai flăcări în ochi. Nu ne-ai spus decât că îţi dăduse de veste cineva care făcuse o greşeală. Totuşi, ceva mai târziu – ştiu că nu ţi-ai dat seama că te puteam auzi – i-ai dat lui Henry Stevens un număr de telefon de la Paris.

— Era...

— Te rog... Iar în seara asta ai luat-o la fugă din restaurant ca un nebun, ca şi cum ai fi vrut să-l omori pe şofer... Eu am fugit după tine şi am ajuns la uşă chiar înainte de a începe împuşcăturile, încă nu se închisese complet şi te-am auzit strigând – nu, Tye, ai urlat – *Tu...!* Şi după aceea femeia aia a început să tragă.

— Da, aşa e, spuse Tyrell privind-o drept în ochi.

— Era Bajaratt.
— Da.
— Ştii cine este, nu-i aşa? O cunoşti.
— Da.
— O cunoşti foarte bine, nu?
— Credeam că da. Se pare însă că nu.
— Îmi pare rău, Tye… N-ai mai spus asta nimănui?
— N-ar avea rost. În realitate, ea nu este persoana pe care am cunoscut-o eu, n-are nici o legătură cu femeia aceea.
— Eşti sigur de asta, n-ai nici un dubiu?
— Absolut nici unul. Lumea ei este în Valea Baaka. Eu o credeam dintr-o altă lume, care nu are nici o legătură cu Valea Baaka.
— Din lumea aceea bună, unde viaţa este frumoasă şi în care barca ta taie valurile de la o insulă la alta?
— Da.
— Numărul de la Paris e bun la ceva?
— S-ar putea. Sper. Mi-aş dori asta.
Catherine se uită atentă la figura lui obosită, la ochii lui în care se citea atâta durere şi atâta mânie.
— Dumnezeule… Săracu' de tine! Îmi pare atât de rău să te ştiu aşa de nefericit Tye… Gata, nu mai vreau să spun nimic pe tema asta.
— Cred că ar fi mai bine, Cathy… Cum de te mai poţi gândi la mine, când tu eşti în starea în care eşti?
— Simplu, şopti ea cu voce şi mai slabă, dar încă zâmbind. E mai uşor decât să mă gândesc la mine, nu crezi?
Tyrell se aplecă înainte, îşi luă mâna din mâna ei şi-i prinse faţa în palmele lui. Încet, încet, capetele lor se apropiară şi buzele lor se atinseră.
— Eşti atât de drăguţă, Cathy, atât de drăguţă…
— Hei, sună mai bine decât *remarcabilă,* domnule comandant. Uşa se deschise şi în pragul ei apăru asistenta. Tuşi uşor, să le atragă atenţia şi spuse:
— Vizita s-a terminat. Cea mai frumoasă pacientă din spitalul ăsta trebuie să se odihnească.
— Fac pariu că dumneata spui asta tuturor celor pe care le pregăteşti de operaţie, replică Nielsen.
— Dacă o fac, înseamnă că mint destul de mult. Dar acum nu e cazul.

— Tye?

— Poftim, răspunse Hawthorne ridicându-se de pe scaun.

— Să nu renunţi la Jackson, ia-l ca partener până la capăt. Poate face tot ce puteam face şi eu, dar mult mai bine.

— Bineînţeles că aşa va fi, dar cred că voiai să spui altceva.

— Asta o să-l facă să nu se mai gândească prea mult la mine.

Phyllis Stevens se năpusti la telefon. Era zece dimineaţa, dar soţul ei nu reuşise să adoarmă decât pe la cinci, atât era de obosit şi copleşit de sentimentul de vinovăţie. Femeia-ofiţer din aviaţie fusese operată, prognoza medicală era încă incertă, dar scăpase cu viaţă. Tye Hawthorne nu fusese rănit serios, asta mai uşurase grijile imediate ale lui Henry Stevens, însă nu şi neliniştile lui mai profunde – *câţiva centimetri şi ar fi fost ucis!*

— Alo, da? rosti Phyllis calm în aparat, trăgând receptorul cât mai departe de soţul ei.

— FBI-ul, doamnă Stevens. V-aş ruga, dacă se poate, cu domnul căpitan.

— Sinceră să fiu, nu prea se poate. N-a mai dormit de trei zile şi abia a aţipit câteva ore. Nu-mi puteţi spune mie despre ce e vorba?

— Numai în parte, doamnă.

— Bineînţeles.

— Phyll, ce este? Henry Stevens se ridicase brusc în patul de alături. Am auzit telefonul, sunt sigur că am auzit telefonul!

— Uite-l pe căpitan, domnule *federal.* Phyllis oftă şi întinse receptorul spre soţul ei, care era deja cu picioarele pe podea.

— Stevens la telefon, ce este?

— FBI, *sir,* agent Becker, în legătură cu percheziţia de la biroul Ingersol.

— Aţi găsit ceva?

— Greu de precizat, *sir.* Am găsit un telefon, într-un dulap de oţel camuflat sub lambriuri, părea că face parte din perete.

A trebuit să folosim un aparat de sudură să-l deschidem…

— E un telefon normal? De ce era ascuns?

— Asta e nebunia mare, domnule căpitan. Băieţii de la serviciul tehnic au lucrat la el toată noaptea şi toată dimineaţa şi n-au reuşit încă să afle mare lucru.

— Ce au găsit?

— Au găsit o antenă de transmisii via-satelit pe acoperiş, care

era legată la acel telefon. În afară de asta nu au reuşit să afle decât că era o legătură bilaterală cu un punct situat undeva în statul Utah.

— În Utah? Dar unde dracu' în Utah?

— Sunt câteva sute de frecvenţe posibile şi cel puţin o mie de antene cu care s-ar fi putut face legătura acolo, *sir.* Poate chiar mai multe…

— Asta e o tâmpenie!

— Asta e tehnologia modernă, domnule căpitan.

— Atunci puneţi-vă nepreţuitele calculatoare la treabă, maşinile alea vrăjite, pe care s-au dat atâtea grămezi de bani şi scoateţi la iveală ceva mai concret, palpabil.

— La asta lucrăm, *sir.*

— Atunci daţi-vă mai multă osteneală şi mai repede! Stevens trânti telefonul şi se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Au ajuns să aibe proprii lor sateliţi în spaţiu, şopti el. Mi se pare că visez!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Hank, dar dacă te gândeşti la ceea ce cred eu că te gândeşti, să ştii că asta e posibil pentru că noi toţi am contribuit la situaţia asta. Acum nu ai nevoie decât de bani ca să pui aşa ceva la punct.

— Progresul, zise Stevens, nu-i aşa că e minunat?

— Cred că depinde de cine îl controlează, îi răspunse nevastă-sa. Noi am crezut că va fi sub controlul celor mai buni şi celor mai deştepţi dintre noi. Dar se pare că mai şi greşim.

Era dimineaţa târziu, iar de la spital nu li se spusese despre pacienta Catherine Nielsen decât că se odihneşte şi că starea ei este stabilă. Hawthorne, în şort, îşi încerca piciorul rănit, în dormitorul lor de la *Shenandoah Lodge,* sub privirea scrutătoare a lui Poole.

— Te doare, nu-i aşa? întrebă locotenentul. Se vede că încă te doare.

— Nu foarte tare, răspunse Tyrell. Am dormit aproape bine, nu mă aşteptam. Principalul este să nu-mi las toată greutatea pe piciorul stâng.

— Ar fi mai bine dacă ai sta în pat vreo două zile, spuse Poole. Ca să se prindă suturile ca lumea.

— Nu am vreme de aşa ceva. Pune mâna pe leucoplast şi strânge bine. Se auzi telefonul: Probabil că e Stevens, Phyllis mi-a promis că o să-i zică să mă sune imediat ce se trezeşte.

— Să vedem, răspund eu, zise Jackson, ducându-se spre birou. Alo?... Da, e aici. Un moment. Locotenentul se întoarse spre Hawthorne: Cineva care zice că e fratele tău şi cred că este. Până şi vocea îi seamănă cu a ta, e doar un pic mai plăcută.

— În realitate nu e chiar aşa, e un truc pe care l-a învăţat pe vremea când preda. Tyrell şontâcăi până lângă noptiera patului şi se aşeză încet jos. Am sunat la St Thomas azi-noapte, de la spital, adăugă Tye în timp ce ridica receptorul. Salut, Marc, eram sigur că o să ajungi azi pe la birou.

— Am ajuns acum vreo oră, a fost drăguţ din partea ta să mă anunţi că eşti încă în viaţă, spuse Marc Anthony Hawthorne sarcastic. Eşti încă în viaţă, nu-i aşa?

— Termină, Bro, am fost foarte ocupat, să nu mă întrebi ce-am făcut că nu pot să-ţi spun...

— După ce mesaje primeşti, aşa s-ar zice.

— Ce mesaje? Azi-noapte n-am verificat.

— Primul este de la un anume *B. Jones.* A sunat ieri, la patru şi un sfert după-masa, ţi-a lăsat un număr din Mexico City şi te sfătuieşte cât se poate de serios să iei legătura cu el în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Dă-mi numărul. Frate-său i-l spuse şi Tyrell îl scrise pe o bucată de hârtie. Altcineva?

— O femeie numită *Dominique,* zicea că sună de la Monte Carlo. A sunat aseară, pe la unsprezece şi jumătate.

— *Mesajul!*

— O să ţi-l pun. Nu e de genul celor pe care le poate asculta un frate mai mic, să nu mai vorbim de a i-l repeta modelului său de viaţă... Te-ai dat dracului, Tye.

— Pune-mi-l să-l ascult şi rămâi pe fir, fără alte comentarii.

— *Aye, aye, sir*.

Tyrell, iubitul meu, dragostea mea, sunt Domie! Te sun de la L'Hermitage, *din Monte Carlo. Ştiu că este foarte târziu, dar abia acum am rămas singură, soţul meu s-a dus la cazinou şi am nişte veşti de-a dreptul minunate! În ultimele zile mi-am jucat rolul extrem de bine, dar, sinceră să fiu, m-am săturat până peste cap de comedia asta, mi-e tare dor de tine şi, pe deasupra, simt că e de datoria mea să fiu lângă unchiul meu acum, că îşi trăieşte practic ultimele lui zile. I-am spus despre asta soţului meu – despre unchiul meu, bineînţeles – şi n-o să crezi ce mi-a răspuns! Mi-a zis: „Întoarce-te lângă unchiul tău pentru că are nevoie de*

tine, tot atât de mult, cât ai şi tu nevoie de iubitul tău". Îţi spun, am fost pur şi simplu uluită. L-am întrebat dacă era furios pe mine şi răspunsul lui a fost ca un dar de la bunul Dumnezeu: „Nu, draga mea soţie, nu sunt deloc supărat, mai ales că, în următoarele câteva săptămâni, am şi eu propriul meu program. Dimpotrivă, îţi doresc să ai parte de cât mai multe bucurii"... Nu-i aşa că e minunat? De altfel, ţi-am spus că e cumsecade, chiar dacă îi lipsesc alte calităţi masculine. Oricum, plec imediat, cum termin mă duc la Nisa, la aeroport şi iau primul avion. Mâine o să fiu la Paris, o să alerg peste tot – sunt atâtea de făcut înainte de a pleca într-o vacanţă prelungită – şi, dacă vrei să vorbim, sună-mă acasă. Dacă nu mă găseşti, să nu vorbeşti cu altcineva decât cu Pauline. Dacă nu, o să te caut eu oricum... Parcă simt deja cum mă strângi în braţe. Dumnezeule, probabil că asta sună ca şi cum aş fi o puştoaică îndrăgostită şi nu mai sunt chiar puştoaică! O să ajung în insule peste o zi, cel mult două, în nici un caz nu va dura mai mult de trei zile şi o să te caut imediat... Iubitul meu, dragul meu...

Hawthorne se simţea ca strâns de gât de valul de furie care-l cuprinsese. Reuşi să şi-o stăpânească, dar nu reuşi să-şi reprime şi dorinţa de reacţie violentă în faţa acestui noian de vorbe de dragoste, atât de plăcute auzului, dar, în cazul ăsta, atât de mincinoase, atât de vicioase. Mesajul fusese transmis la o oră după ce autoarea lui încercase să îl omoare! Nu pe un iaht din Mediterana, ci pe treptele unui restaurant din Maryland... Cât de simplu era să-i spui unui robot telefonic să transmită că erai unde îţi trecea prin cap să spui că eşti! Amintiri ale jocurilor mortale pe care le jucase la Amsterdam*: agaţă-te de legenda de acoperire cu orice preţ, s-ar putea să fie singurul lucru care-ţi mai poate fi util. Little Girl Blood* îşi juca mai departe cărţile ei măsluite, sperând că el le va accepta pe masa verde de joc. Dar el se asigurase deja că, în caz că Bajaratt suna la Paris, să vorbească cu acea Pauline, se va declanşa instantaneu alerta la Deuxieme.

— OK, Tye, se auzi vocea fratelui său. Am derulat banda, dacă vrei ţi-o pot pune din nou... Nu-ţi pare bine că nu am nici un comentariu?

— Nu e nevoie de ele, Marc.

— Dar ceva tot mai este, din moment ce în i-ai spus să rămân pe fir...?

— Iisuse, da! Bro, te rog să mă ierţi, îl întrerupse Hawthorne, revenind la realitate. Nişte probleme curente, d-ale noastre… presupun că banii au sosit şi că ai început să cauţi două bărci de clasă A.

— Haide, Tye, am aruncat ancora la Red Hook abia acum o oră! Da' să ştii că am luat legătura cu Cyril, de la filiala Chase din Charlotte Amalie şi mi-a confirmat că ni s-a transferat o sumă incredibilă de la Londra. Mă tot întreba dacă nu avem vreo legătură cu gaşca lui Noriega!

— O să urmărească de unde vin banii şi o să afle că sunt tot atât de curaţi ca şi lenjeria de corp a Reginei. Pune-te pe treabă, caută bărcile.

— Fără să fii şi tu aici?

— Am zis să le cauţi, nu să închei afacerea. Dacă găseşti ceva ce merită, depune o garanţie şi aşteaptă-mă.

— Ah, da, acum îmi aduc aminte, mi-ai mai spus asta cu garanţia. Când crezi că te întorci?

— Nu mai poate dura mult, trebuie să se termine într-un fel sau în altul.

— Ce vrei să spui cu *într-un fel sau altul?*

— Nu-ţi pot explica mai multe. O să te sun într-o zi sau două.

— Tye…?

— Da?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine, fii atent!

— Evident, Bro. Îmi ştii vorba, nu-mi plac eroii post-mortem, e o prostie.

— Tu ai zis-o!

Hawthorne închise telefonul şi avu o ezitare atunci când călcă pe piciorul stâng.

— Unde-mi sunt notele pe care le aveam în buzunarul de la pantaloni? îl întrebă el pe Poole.

— Uite-le aici, răspunse Jackson, ducându-se până la birou şi aducându-i cele câteva foi de hârtie împăturite împreună.

Hawthorne le luă, le răsfoi şi scoase una dintre ele, punând-o pe pat şi netezind-o cu grijă. Se clătină din nou când se răsuci spre telefon, citi atent cifrele scrise cu roşu şi formă numărul.

— Cu domnul Secretar de Stat Palisser, rosti el politicos. La telefon T. N. Hawthorne.

— Imediat, *sir,* răspunse secretara. Ni s-a comunicat să vă facem imediat legătura.

— Vă mulţumesc.

— Domnule comandant? Vocea lui Palisser era aidoma omului, autoritară fără a fi şi agresivă. Ai mai aflat ceva?

— Încă o crimă şi aproape că m-a doborât şi pe mine după aceea.

— Dumnezeule! Acum te simţi bine?

— Am scăpat doar cu câteva copci. Am nimerit – am dat buzna chiar peste Bajaratt.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă povestesc mai încolo, domnule Secretar, acum am o altă problemă. Cunoaşteţi cumva un analist CIA pe nume O'Ryan?

— Da, cred că da. Era, parcă, aghiotantul directorului Gillette la ultimele noastre întâlniri. Din câte îmi amintesc, am tot dat cu ochii de el de-o vreme, este considerat un adevărat vrăjitor în meserie. S-ar putea să greşesc, dar parcă îl chema Ryan sau O'Ryan.

— Nu greşiţi deloc, iar la ora asta omul este mort, graţie bunelor oficii ale lui *Little Girl Blood.*

— Incredibil!

— Dacă mă gândesc bine, cred că el era sursa primară de scurgere a informaţiilor către Bajaratt şi grupul ei.

— Nu cumva te contrazici singur? îl întrerupse Palisser care, deşi uluit, nu renunţase să şi gândească. Dacă era atât de important pentru ea – pentru ei – atunci de ce l-au omorât?

— Nu-s decât presupuneri, cred că ori individul a făcut o greşeală care ne-ar fi putut conduce la ea, ori că şi-a îndeplinit misiunea şi trebuia eliminat, pentru că ştia ce ştia.

— Ceea ce pare să confirme teza dumitale că penetrarea celor din Valea Baaka la Washington ajunge la nivele periculos de înalte.

— Conştient sau inconştient, domnule Secretar, îl întrerupse Hawthorne repede. Faptul că dumneavoastră l-aţi ajutat pe Van Nostrand a fost un gest prietenesc, nu complicitate. Aţi fost înşelat.

— E aşa de greu de crezut…

— Mai mult, dacă moartea lui Howard Davenport are vreo legătură cu asta – şi eu, unul, sunt convins că aşa este – nici măcar un maniac al contraspionajului nu l-ar putea eticheta pe dânsul drept prieten al lui Bajaratt, la fel cum nu puteţi fi nici dumneavoastră etichetat astfel. Este imposibil să fiţi considerat

astfel, e o logică elementară la mijloc.

— Iisuse Cristoase, evident!

— Dar O'Ryan era…

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Femeia aia se găsea la un kilometru de locul în care fusese omorât O'Ryan.

— De unde ştii?

— V-am spus, a încercat să mă pună şi pe mine pe listă.

— Ai văzut-o?

— Hai să zicem că m-am străduit ca toţi dracii să ies din linia ei de tir… Vă rog, domnule Secretar, ne pierdem timpul. Aveţi hârtiile pe care vi le-am cerut?

— O să le avem în cel mult o jumătate de oră, deşi am încă reţineri în legătură cu asta.

— Aveţi vreo altă alternativă? Avem alta?

— Dacă dosarul dumitale de serviciu n-a fost scris de mâna propriei dumitale mame, nu, nu cred că avem altă posibilitate. Fiindcă veni vorba, să ştii că am folosit fotografia pe care o aveai pe ultima legitimaţie de la NI, de acum şase ani. Se pare că nu te-ai schimbat prea mult.

— N-am îmbătrânit prea rău – pentru că fac o muncă mai omenoasă. Altfel, întrebaţi-o pe mama!

— Mulţumesc frumos, nu-mi doresc încă un Hawthorne pe cap, chiar dacă doamna ar fi mai mult decât fermecătoare, îmi ajunge un reprezentant al familiei. Trimite-l pe locotenent să ia hârtiile. Să ceară să fie primit la adjunctul meu pentru probleme din zona Caraibelor. Va avea un plic cu toate actele. Agent Special, Departamentul Operaţii Consulare. Plicul este închis şi pe el va scrie: *Cercetări Geologice, Coasta de Nord: Montserrat.*

— Se scrie la fel cu *Bajaratt.*

— Trebuie totdeauna să anticipezi posibilele audieri în comisiile Congresului, domnule comandant. Şi mai ales mentalitatea inchizitorilor. O denumire codificată atât de sugestivă poate îndepărta binişor spectrul unei secretomanii considerată de unii mai rău decât o crimă.

— Chiar aşa?

— Bineînţeles… Te întreabă un senator: „Montserrat şi *Bajaratt?* Nu e cam sugestiv, domnule Secretar?"… „Dar, domnule senator, aveţi un spirit de observaţie remarcabil. De aceea vă pot spune că, aşa cum atât de strălucit aţi remarcat şi

dumneavoastră, practic nu ne-am angajat în nici un fel de operaţie duplicitară când l-am susţinut pe domnul comandant în retragere Hawthorne. Dacă am fi făcut aşa ceva, n-am fi ales în nici un caz – după cum aţi subliniat şi dumneavoastră – un cod cu o semnificaţie atât de evidentă."

— Pe scurt, acoperiţi spatele Departamentului de Stat.

— Absolut corect, încuviinţă Secretarul. Dar şi pe-al dumitale, domnule comandant. Şi… Hawthorne?

— Poftiţi, *sir?*

— Cum ai de gând să abordezi cele două familii?

— Brutal şi scârbos.

— Dacă tot ţi-am făcut pe voie şi ţi-am pregătit toate actele pentru acoperire, n-ai vrea să fii ceva mai explicit?

— O să caut o confruntare cât mai directă, fără menajamente. Voi pretexta că s-a declanşat o criză extrem de acută la Departamentul de Stat, o criză în care s-ar putea să fie implicaţi defuncţii. Şi nu mai e timp să respectăm perioada de priveghi, chiar dacă nu e prea creştineşte.

— Vei crea resentimente serioase, s-ar putea ca unii membri ai familiilor sau clerici să încerce să te oprească.

— Sper din toată inima s-o facă, *sir,* pentru că am şi eu ceva resentimente la activ pe care aş dori tare mult să le distribui pe spinarea altora… Să zicem că din punct de vedere personal sunt extrem de motivat. Faţă de tot ce ştiţi că s-a întâmplat până acum, a mai apărut încă ceva: undeva, într-un spital, se găseşte o doamnă, o bună prietenă, care s-ar putea să nu mai poată merge vreodată.

Tyrell închise telefonul şi se întoarse spre Poole, care privea gânditor spre fereastră.

— Trebuie să te duci la subsecretarul de stat pentru problemele Caraibelor. Are un plic mare pentru mine, pe care trebuie să-l iei şi să-l aduci aici… La ce te gândeşti?

— Toate se întâmplă atât de repede, Tye, e un ritm infernal, răspunse locotenentul, dându-se un pas înapoi de la fereastră şi întorcându-se spre Hawthorne. Numărul cadavrelor începe să crească mai repede decât putem noi să le ţinem socoteala… Van Nostrand şi şeful pazei lui, paznicul de la poartă, apoi femeia aia bătrână, un şofer, un reporter cu părul roşu doborât chiar aici în parcare, Davenport, Ingersol şi acum acest O'Ryan.

— Nu crezi că ai uitat câteva nume în pomelnicul ăsta,

locotenente? întrebă Hawthorne. Şi, dacă îmi aduc bine aminte, este vorba de nişte prieteni buni de-ai mei şi chiar şi de un foarte bun prieten de-al tău. Nu cred că e momentul să ne lăsăm copleşiţi de pacifism creştinesc.

— N-ai înţeles ce-am vrut să zic, domnule comandant.

— Mi-a scăpat vreun înţeles adânc?

— Aici nu mai suntem în Caraibe, unde puteam controla cât de cât evenimentele, cel puţin acolo unde ne găseam. Geografic, aria cercetărilor s-a restrâns al dracului de mult, dar sunt implicaţi din ce în ce mai mulţi oameni, despre care nu ştim nimic şi mai ales nu ştim dacă putem avea încredere în ei.

— Perfect logic, e adevărat că nu avem un plan clar de acţiune, însă ştim că se apropie momentul final, pentru că Bajaratt elimină sistematic orice legătură care crede că ne-ar putea conduce la ea.

— Despre ea, ştim de unde vine, dar cine conduce, de fapt, jocul ăsta mortal? Şi, mai ales, cine e de partea noastră? Pe noi cine ne va ajuta, cine ne va coordona acţiunile?

— O să procedăm la fel ca la San Juan, răspunse Hawthorne. Tu o să iei locul lui Cathy şi o să ne fixăm baza operativă chiar aici. Şi-mi vei coordona toate mişcările, pe măsură ce sosesc date noi.

— Cu ce şi de la cine?

— Cu acea tehnologie atât de sofisticată şi de înaltă, care se presupune că va înlocui oamenii de genul meu. Sper că ne va fi de ceva folos. Nu e chiar aşa de nouă, dar, pe vremea când eram activ, cred că băieţii de la laboratoare nu-şi imaginau că am fi în stare să învăţăm să o folosim.

— Ce echipamente avem la dispoziţie?

— Mai întâi un dispozitiv numit *transponder...*

— Este în modul de urmărire în banda UHF, replică Poole concis. Pe o rază limitată, poate afişa poziţia ta pe o grilă de referinţă sau pe o hartă.

— Aşa am înţeles şi eu că funcţionează. Emiţătorul va fi încorporat într-o curea din plicul pe care-l vei primi tu. Şi tot acolo o să mai fie şi un *pager,* gândit să emită mici descărcări electrostatice. Aşa voi fi anunţat că mă caută cineva, două semnale repetate de două ori înseamnă să sun imediat ce pot, trei semnale repetate de un număr oarecare de ori înseamnă că e ceva urgent. Pager-ul este făcut din fibre optice şi încorporat

într-o brichetă de plastic ordinară, nu poate fi depistat de nici un detector de metale.

— Cine va controla *pager*-ul?

— Tu, aşa am convenit.

— Atunci să fixăm nişte semnale distincte, ca să poţi şti dacă te caută *Agenţia* sau Departamentul de Stat. Iar numărul celor care-ţi urmăresc poziţia trebuie să fie restrâns strict la persoanele necesare pentru lucru în schimburi de câte patru ore, consemnaţi la locul de urmărire, sub pază militară, fără să aibă acces la vreun telefon.

— Poole, am eu impresia, sau ai început să-mi furi fosta mea meserie?

— Nu, domnule comandant, eu nu sunt decât operator principal de calculatoare pe un AWAC. Şi în munca asta, unul dintre coşmarele noastre este informaţia falsă, informaţia deliberat falsă.

— Mă întreb unde o fi acum Sal Mancini… Iartă-mă.

— N-ai de ce să te scuzi. Dacă mai dau vreodată ochii cu el, o să afli sigur, din ziare. Pentru că în clipa aceea va fi un om mort, este tot atât de vinovat de moartea lui Charley ca şi cel care a pus bomba! Şi asigură-te că oamenii care-ţi transmit informaţii şi date sunt tot cei care-ţi urmăresc poziţia pe grilă.

— Ce *grilă?*

— Imaginea de pe ecran pe care e proiectată poziţia ta, aşa cum o transmite transponderul. Ajunge o singură echipă pentru asta, dacă vor fi două pot apare neglijenţe.

— Nu crezi că am început să o luăm razna? Palisser mi-a spus răspicat că nu vor lucra cu noi decât cei mai experimentaţi şi mai verificaţi oameni de la *Agenţie.*

— Cu alte cuvinte, zise locotenentul, unul dintre ei ar fi putut fi chiar defunctul domn O’Ryan?

— O să vorbesc cu Palisser şi o să-i cer să fie exact cum ai zis tu, răspunse Hawthorne dând încet din cap. Bine, hai să ne apucăm de treabă. Tyrell se ridică de pe pat, încă nesigur pe picioare şi arătă spre coapsă: Adineauri am vorbit serios, Jackson. Bandajează chestia asta bine şi strâns.

— Ce te faci de haine? Poole luase rola de leucoplast de pe birou, Hawthorne îşi dăduse jos şortul şi acum îl urmărea pe locotenent cum îi oblojea rana cu mişcări îndemânatice. Nu cred că te poţi duce nici la O’Ryan nici la Ingersol în chiloţei!

— I-am spus secretarei lui Palisser ce măsuri am la haine, o să-mi trimită totul aici în cel mult o oră. Costum, cămaşă, cravată, pantofi – *uniforma* de rigoare pentru orice funcţionar de la Departamentul de Stat. Se auzi din nou telefonul şi Hawthorne ridică receptorul, lăsându-se să cadă pe pat cu o grimasă de durere.

— Alo? zise el scurt.

— Henry la telefon, Tye. Ai reuşit să dormi ceva?

— Mai mult decât credeam.

— Cum te simţi? Cum e cu rana?

— Sunt nerăbdător s-o iau din loc şi, deocamdată, copcile ţin bine. Phyllis mi-a zis că până la urmă ai ajuns şi tu la fundul sacului şi ai picat lat. Crezi că o să înveţi şi tu vreodată să fii ceva mai subtil, Hank?

— Mulţumesc – pentru *Hank,* vreau să zic.

— Cu plăcere. Nu te prea am eu la inimă, poate că odată şi odată o să completezi paginile alea rămase albe pentru mine la Amsterdam, dar acum lucrăm împreună. Şi fiindcă veni vorba, ai ceva noutăţi? Ai aflat ceva de telefonul de la Paris?

— E vorba de o casă din Parc Monceau, aparţine unei familii vechi, am impresia că e un fel de dinastie, se numeşte Convier, familie foarte veche şi foarte bogată. Băieţii de la Deuxieme ne-au transmis că proprietarul este, practic, ultimul dintre marii cuceritori de pe bulevarde. Se apropie de optzeci de ani, a fost însurat de cinci ori, actuala soţie era, până anul trecut, animatoare pe plaja de la St Tropez.

— Ceva apeluri telefonice internaţionale recente?

— Patru, toate din zona noastră. În ultimele zece zile. Două din Caraibe şi două de pe continent. Au fost înregistrate toate, iar de acum înainte vor depista pe loc numărul de la care se vorbeşte, inclusiv prefixul internaţional.

— Familia Couvrier este acasă?

— Din câte spune menajera-şefă, nu, sunt la Hong Kong.

— Menajera răspunde la telefon?

— Am înţeles că da, îl întrerupse Stevens. O cheamă Pauline, este supravegheată tot timpul, electronic şi fizic. În clipa în care se întâmplă ceva, cei de la Deuxieme o să ia imediat legătura cu noi.

— Dar-ar Domnul să se întâmple cât mai repede!

— Pot să te întreb de unde ai aflat de telefonul ăsta?

— Îmi pare rău, Henry, poate mai încolo, mult mai încolo... Altceva?

— Evident. Avem dovada că Ingersol era vârât până peste cap în afacerea asta cu Bajaratt. Căpitanul îi povesti pe scurt despre telefonul ascuns în biroul avocatului asasinat şi despre antena parabolică de pe acoperiş.

— Era în legătură permanentă cu iachtul de la Miami şi cu insula bătrânului ăla nebun, trase el concluzia.

— Se pare că vorba *nebunie* e la ordinea zilei, Henry. Pe Van Nostrand îl pot înţelege, dar pe nişte oameni ca Ingersol şi O'Ryan? De ce să se fi vârât într-un rahat ca ăsta? Pur şi simplu nu găsesc explicaţii.

— Ba există destule explicaţii şi chiar simple, răspunse şeful NI. Adu-ţi aminte de Albert Simon, pilotul ăla al tău. Era convins că îl au la mână şi că-l pot trimite la Fort Lauderdale pe patruzeci de ani. Probabil că la fel este şi cu Ingersol şi cu O'Ryan. O să aflăm. *Agenţia* ne trimite absolut toate datele pe care le au despre ei.

— Fiindcă ai pomenit de el, pe unde mai e Simon? Ce mai face?

— Îmi imaginez că are senzaţia că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap, Pentagonul îl adoră pur şi simplu, l-a cazat într-un apartament de la *The Watergate*. A avut loc o ceremonie restrânsă – nici mai mult nici mai puţin decât în Biroul Oval – şi i s-au înmânat două medalii şi un cec substanţial.

— Credeam că în perioada asta Preşedintele nu are întâlniri...

— N-ai fost atent la ce ţi-am spus. A fost o ceremonie extrem de restrânsă, fără fotografi, fără presă, n-a durat mai mult de cinci minute.

— Şi cum dracu' şi-a justificat Simon – să zicem aşa – *absenţa* lui atât de lungă?

— Din câte mi s-a spus, se pare că la modul foarte isteţ. Şi, mai ales, suficient de confuz pentru nişte persoane care, de fapt, nici nu vor să li se explice ceva. A îndrugat ceva despre înştiinţarea de lăsare la vatră, care zice-se i-a fost expediată la o bază din Australia şi s-a pierdut pe drum. Iar el s-a tot mutat din loc în loc în străinătate – un adevărat exilat – timp de mai mulţi ani şi nimeni nu şi-a mai dat osteneala să-l găsească şi să-l anunţe.

— Şi uite aşa a scăpat drăguţul de Simon basma curată, zise

Hawthorne. Dar nu este şi cazul unui avocat extrem de influent, trecut pe lista *A* de invitaţi a Casei Albe, nici al unui extrem de apreciat analist de la CIA. Ingersol şi O'Ryan nu erau croiţi din aceeaşi stofă cu Al Simon.

— Nici n-am spus asta, dar diferenţele nu sunt prea mari, probabil că preţul materialului a fost un pic mai scump. În receptor se auzi un sunet melodios, de sonerie electrică muzicală şi imediat vocea lui Stevens: Aşteaptă-mă un moment, Tye, sună cineva la uşă şi Phyll e la baie.

Linişte.

Căpitanul Henry Stevens nu a mai revenit la telefon.

26

— Plecăm imediat! zise Bajaratt cu voce tare, deschizând uşa dormitorului şi trezindu-l pe Nicolo din somnul lui adânc. Ridică-te şi fă bagajele, repede!

Tânărul se ridică de pe pernă şi începu să-şi frece ochii, din cauza luminii puternice a soarelui de după-amiază care pătrundea prin fereastră.

— Aseară m-am aflat faţă în faţă cu Dumnezeu şi am avut norocul să scap cu viaţă. Lasă-mă să dorm.

— Scoală-te şi fă ce ţi-am spus. Am comandat o maşină, în zece minute va fi aici.

— De ce? Sunt atât de obosit şi mă dor toate oasele…

— Să fiu sinceră, şoferul nostru de noaptea trecută s-ar putea să aibă o gură mare, pe care mia de dolari pe care i-am dat-o să nu o ţină închisă, chiar dacă i-am promis că o să-i mai dau.

— Încotro mergem?

— Am aranjat eu totul, nu-ţi mai fă griji de pomană. *Repede!* Între timp mai am de dat un telefon. Bajaratt dispăru grăbită în sufragerie şi formă numărul pe care-l ţinea atât de bine minte pe dinafară.

— Prezintă-te, răspunse o voce necunoscută de la capătul firului şi spune care e problema.

— Nu eşti cel cu care am mai vorbit, replică Bajaratt.

— S-au făcut schimbări…

— Se fac pre a multe schimbări, spuse Bajaratt pe un ton calm, dar nemulţumit.

— Sunt gândite numai în bine, o întrerupse bărbatul ce răspunsese în numele reţelei *Scorpio* şi, dacă eşti cine presupun eu că eşti, vei beneficia de ele şi dumneata.

— Cum pot fi sigură… cum mai pot să fiu sigură de ceva? În Europa, un asemenea haos ar fi inadmisibil, iar în Valea Baaka aţi fi fost deja executaţi cu toţii.

— *Scorpio* 2 şi *Scorpio* 3 nu mai există, nu-i aşa? Nu au fost practic executaţi, *Little Girl Blood!*

— Nu încerca să te joci cu mine, *signore,* răspunse Bajaratt cu o voce rece ca gheaţa.

— Nici dumneata cu mine, stimată doamnă... Vrei dovezi, OK, cu asta sunt de acord. Fac parte din cercul restrâns de aici şi cunosc fiecare mişcare făcută pentru a te depista. Printre cei implicaţi în operaţiunea asta se numără un anume căpitan H. R. Stevens, şeful USNI. Lucrează cu un locotenent-comandant în retragere, al cărui nume este Hawthorne...

— Hawthorne? Ştii...

— Ştiu toate detaliile, inclusiv faptul că au reuşit să te urmărească până într-o localitate numită Chesapeake Beach. Am fost toţi informaţi pe liniile fax speciale. Însă căpitanul Henry Stevens n-o să se mai ocupe de nici o urmărire. E mort şi, mai devreme sau mai târziu, o să i se descopere cadavrul în tufişurile de lângă garajul lui.. Când îl vor găsi, vei afla imediat din ediţiile de după-amiază ale ziarelor. S-ar putea ca ştirea să apară chiar astă seară, dacă nu cumva se hotărăşte să fie ţinută secretă.

— Sunt mulţumită, *signore,* zise Bajaratt repede, îmblânzită.

— Aşa de repede? întrebă *Scorpio* 1. Din câte am aflat despre dumneata, parcă nu-ţi stă în fire să te laşi convinsă uşor.

— Am dovada pe care o aşteptam.

— Cuvântul meu?

— Nu, un nume.

— Stevens?

— Nu.

— *Hawthorne!*

— Asta îmi e de ajuns, *Scorpione Uno.* Am nevoie de nişte echipament. Urgent, momentul decisiv poate sosi în orice clipă.

— Dacă e mai mic decât un tanc, poţi cere orice!

— Nu e ceva mare, însă e destul de sofisticat. Mi-aş fi putut aduce un exemplar din Valea Baaka, via Londra sau via Paris, dar nu am încredere în tehnicienii noştri. Cele făcute de ei nu au funcţionat de două din cinci utilizări. Şi eu nu-mi pot permite un asemenea risc.

— Nici cei care gândesc la fel ca mine nu pot şi află că oraşul ăsta e plin de ei. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat la Dallas acum treizeci de ani, noi ne amintim bine. Cum procedăm?

— Am schiţe detaliate...

— Fă-le să ajungă la mine, o întrerupse omul *Scorpio.*

— Cum?

— Presupun că nu vrei să-mi spui unde te găseşti.

— Bineînţeles că nu, izbucni Bajaratt. O să-ţi las o copie la

recepţia unui hotel, pe care o să-l aleg chiar eu. O să te sun la câteva minute după ce las hârtiile.

— Pe ce nume o să le laşi?

— Alege-l dumneata.

— Raklin.

— Te-ai hotărât repede.

— Era un locotenent, prizonier de război, a dat de bucluc în Vietnam. Gândea la fel cum gândim noi. Ura ideea de a ne retrage din Saigon şi, mai ales, îi ura pe poponarii de la Washington, care nu ne lăsau să folosim puterea de foc de care am fi avut nevoie.

— Bine, Raklin să fie. Unde te sun, tot la numărul ăsta?

— O să mai rămân aici încă cel mult două ore. După aceea trebuie să mă întorc la birou, am o şedinţă... Subiectul eşti evident dumneata, *Little Girl Blood.*

— Codificare este absolut fermecătoare, diminutivă şi letală în acelaşi timp, spuse Bajaratt. O să te sun în... să zicem o jumătate de oră. Puse receptorul în furcă. *Nicolo!*

— *Henry!* strigă Tyrell în telefon. Unde dracu' eşti?

— S-a întâmplat ceva? întrebă Poole.

— Nu ştiu, răspunse Hawthorne scuturându-şi capul agitat. Când apare ceva nou, Henry este totdeauna distrat. Poate că a primit un raport. Dacă e aşa, o să-l citească pe loc, uitând că vorbea la telefon. O să-l sun mai târziu, oricum nu poate avea noutăţi importante. Hawthorne închise telefonul şi se uită la locotenentul de aviaţie. Hai, vino să mă bandajezi şi apoi mişcă-ţi fundul la Departamentul de Stat. Vreau să o iau din loc, să pornim odată. Abia aştept să mă întâlnesc cu îndoliatele familii O'Ryan şi Ingersol!

— Până nu sosesc hainele şi actele tot nu pleci nicăieri. Cu tot respectul de rigoare, *sir,* pot să vă sugerez ca până atunci să vă întindeţi şi să vă odihniţi? Am urmat cursuri de pregătire pentru prim ajutor în condiţii de luptă şi, ţinând cont de relaţia dintre rană şi stres, sunt convins că domnul comandant...

— Tacă-ţi gura, Jackson şi bagă leucoplast!

După ce-l sunase pe *Scorpio* 1 şi-i dăduse numele hotelului, Bajaratt lăsase plicul ce conţinea schiţele mortale la portarul de la Carillon. Pe plic, numele destinatarului era scris cu litere clare:

Raklin Esq. Se va ridica prin curier; cu sigiliul intact.

— *Sono desolato!* şopti Nicolo, pe când bagajele lor erau puse în limuzină. Încă n-am mintea prea limpede. I-am promis lui Angel că o s-o sun de la hotelul la care o să ne mutăm şi am întârziat!

— N-am timp acum de asemenea prostii! i-o reteză Bajaratt, pornind spre enormul vehicul alb.

— Dar trebuie! strigă băiatul, apucând-o de umeri şi oprind-o. Trebuie să ai şi tu puţin respect pentru mine, pentru *ea.*

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta?

— Ascultă, *signora,* de când sunt cu tine am trecut prin nişte întâmplări teribile, am omorât chiar şi un om care, altfel, m-ar fi omorât el pe mine. Însă tu m-ai adus în lumea asta nebună a ta, tu m-ai apropiat de fata asta pentru care simt o mare afecţiune. Şi nu o să-mi stai în cale. Ştiu că sunt tânăr, ştiu că am avut deja multe femei aşa cum nu e prea onorabil de mărturisit, dar cu fata asta *este altceva.*

— Când vorbeşti italiana eşti mult mai convingător decât în engleză... Bine, poţi să-ţi suni prietena din limuzină, dacă ţii atât la asta.

Odată ajunşi în maşină, şoferul – un negru bătrâior – porni motorul şi se răsuci spre ei, pe când Nicolo înşfăca nerăbdător telefonul şi spuse:

— Dispecerul mi-a transmis că urmează să-mi daţi o adresă, doamnă.

— O clipă, vă rog. Bajaratt îl atinse pe Nicolo uşor pe obraz: Să vorbeşti încet, zise ea în italiană. Trebuie să lămuresc ceva cu şoferul.

— Atunci prefer să aştept până când termini, pentru că s-ar putea să urlu de fericire.

— Dacă o să mai fii în stare să aştepţi încă puţin, să zicem vreo jumătate de oră, o să poţi să urli cât îţi doreşte inima.

— Da?

— Da, înainte de a ajunge la viitoarea noastră locuinţă trebuie să ne oprim – trebuie să fac o scurtă vizită. Nu e nevoie să mă însoţeşti şi cred că o să fii singur în maşină cel puţin douăzeci de minute.

— Atunci o să aştept. Crezi că şoferul o să se simtă ofensat dacă îl voi ruga să ridice geamul dintre noi?

— De ce? Bajaratt se întrerupse brusc, ochii ei iscodindu-l cu

răceală. Şi sunt sigură că şoferul nu vorbeşte italiană. Iar tu *trebuie* să vorbeşti italiana cu actriţa ta, nu-i aşa?

— Te rog, *signora...* Înainte de a pleca în California, Angelina ştia despre ce e vorba. Ştie că vorbesc engleza. Mi-a zis că şi-a dat seama după ochii mei, când ne întâlneam cu diverşi oameni, cum îmi râdeau ochii când se spunea ceva nostim.

— Şi tu *ai recunoscut* că vorbeşti englezeşte?

— La telefon am vorbit tot timpul aproape numai englezeşte, ce e rău în asta?

— Toată lumea crede că *nu* vorbeşti engleza!

— Greşeşti, Cabi. Ştia şi ziaristul acela de la Palm Beach.

— Ăla nu mai contează, e...

— Ce e cu el?

— Nu contează.

— Îmi daţi vă rog adresa, doamnă? îi întrerupse şoferul, sesizând scurta pauză intervenită în conversaţia celor doi.

— Da, imediat.

Bajaratt îşi deschise poşeta şi scoase o bucată de hârtie mototolită, de culoare maro, pe care erau aşternute caractere arabe, codificate. Decodificând totul în minte, citi cu voce tare un număr şi numele unei străzi din Silver Spring, Maryland.

— Ştiţi unde se găseşte? adăugă ea.

— O găsesc eu, doamnă, răspunse şoferul. Nu e o problemă.

— Atunci vă rog să ridicaţi geamul.

— Cu plăcere, doamnă.

— *Angel* asta a ta vorbeşte despre tine şi cu alţi oameni? întrebă Bajaratt supărată şi foarte nemulţumită, întorcându-şi capul spre Nico.

— Nu ştiu, Cabi.

— Actriţele sunt ieftine, sunt exhibiţioniste şi caută întotdeauna publicitatea!

— Angelina nu e aşa!

— Ai văzut fotografiile din ziare, toată bârfa aia...

— Ce ziceau acolo era de-a dreptul oribil.

— Şi cum crezi că s-a ajuns la asta?

— Pentru că ea este o personalitate foarte cunoscută, doar am înţeles asta toţi trei.

— Ea a pus totul la cale! Nu vrea de la tine decât publicitate, nimic altceva.

— Nu te cred!

— Nu eşti decât un băiat prost din docuri, crescut pe malurile apei, crezi că le ştii chiar pe toate? Dacă ar fi ştiut cine eşti tu în realitate, crezi că s-ar fi uitat măcar la tine?

Nicolo amuţi. În cele din urmă vorbi din nou, aplecându-şi capul pe spate şi rezemându-şi-l de perna maşinii:

— Ai dreptate, Cabi, sunt un nimic, un nimeni. M-am întins mai mult decât mi-e plapuma şi am ajuns să cred în nişte lucruri în care nu trebuia să cred, din cauza hainelor astea frumoase şi din cauza atenţiei cu care sunt înconjurat, de când jucăm jocul ăsta colosal al tău.

— Ai o viaţă întreagă în faţa ta, băiatul meu drag. Trebuie să consideri toate astea ca pe o experienţă extraordinară, care te va ajuta să devii un bărbat în toată firea… Acum te rog să taci, trebuie să mă gândesc.

— La ce trebuie să te gândeşti?

— La femeia cu care o să mă întâlnesc la Silver Spring.

— Şi eu trebuie să mă gândesc, răspunse băiatul.

Hawthorne se îmbrăcase în hainele sale noi cu ajutorul lui Poole care, după ce-i legase cravata, se dădu un pas înapoi şi-i aruncă o privire de ansamblu.

— Ştii, atât cât se poate spune despre un civil că arată bine, nu arăţi rău de loc.

— Mă simt ca un sac legat bine la gură, să nu curgă, răspunse Tyrell întinzându-şi gâtul, jenat de gulerul cămăşii.

— Când ai purtat ultima dată o cravată?

— Când mi-am dat jos uniforma. Începu să sune telefonul şi Hawthorne se răsuci spre el cu o grimasă de durere pe faţă.

— Rămâi pe loc, zise Poole. Răspund eu. Traversă camera şi ridică receptorul. Da?… La telefon aghiotantul domnului comandant. Vă rog să aşteptaţi o clipă. Acoperi microfonul cu mâna şi se întoarse spre Tyrell: Să mă ia toţi dracii, te caută de la biroul directorului CIA. Gaşperu' vrea să vorbească cu tine.

— Şi cine sunt eu să am vreo obiecţie la asta? spuse Hawthorne, aşezându-se cu greutate pe pat şi întinzându-se spre telefon. Hawthorne la aparat, zise el.

— Domnul director doreşte să vorbească cu dumneavoastră, *sir.* Vă rog rămâneţi pe fir.

— Bună ziua, domnule comandant.

— Bună ziua, domnule director. Cred că ştiţi deja că sunt în

retragere.

— Ştiu mult mai multe decât un asemenea amănunt nesemnificativ, tinere şi unele chiar spre profundul meu regret.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Am vorbit cu domnul Secretar de Stat Palisser. Ca şi el, am fost şi eu implicat în maşinaţiile astea extraordinare ale lui Van Nostrand. Pe Dumnezeul meu, omul ăla era de o inteligenţă fantastică.

— Se afla în postura potrivită pentru a fi aşa de inteligent, *sir.* Dar se întâmplă că acum este şi puţin mort.

— Ştia al dracului de bine pe ce butoane să apese ca să pună oamenii în mişcare. Dacă lucrurile ar fi luat o altă turnură, probabil că ar fi putut pretinde că a făcut încă un serviciu major ţării. Era un actor înnăscut şi eu, ca şi colegii mei, i-am crezut povestea aia în totalitate.

— Cu ce l-aţi ajutat?

— Cu banii, domnule comandant, peste opt sute de milioane de dolari, transferaţi în diverse conturi din Europa.

— Şi acum cine o să-i încaseze?

— Ţinând cont de sumele de care e vorba, cred că se va ajunge la un litigiu internaţional. Dar mai întâi, atunci când va sosi momentul potrivit, va trebui să dezvăluim aceste transferuri ilegale. Bineînţeles că eu, unul, va trebui să demisionez şi, odată cu asta, toate visurile pe care mi le făcusem când am acceptat postul ăsta se vor duce pe apa sâmbetei.

— Dar aţi profitat cu ceva personal de pe urma transferurilor pe care le-aţi efectuat?

— Dumnezeule, nu.

— Atunci de ce să vă daţi demisia?

— Pentru că, indiferent că intenţiile mele erau bune, ceea ce am făcut era ilegal. Am utilizat organizaţia pe care o conduc în folosul unei persoane particulare, am eludat legea şi nu am făcut publice acţiunile mele.

— În condiţiile astea puteţi fi învinuit, cel mult, de aprecierea eronată a unei situaţii date şi nu aţi fost singurul care a făcut o asemenea greşeală. Faptul că recunoaşteţi de bună voie ce aţi făcut şi motivele pe care le-aţi avut să faceţi asta ar trebui, în opinia mea, să vă scoată din cauză.

— Pentru un om care cară poverile pe care le cari dumneata, afirmaţia asta este absolut remarcabilă. Dar îţi poţi imagina

presiunile ce se vor exercita asupra Preşedintelui? O persoană numită de el într-un post extrem de sensibil şi de influent, efectuând transferuri ilegale, în valoare de opt sute de milioane de dolari? Opoziţia va urla imediat că cele mai înalte nivele ale administraţiei sunt atinse de corupţie, cum a făcut şi în cazul afacerii *Irangate* şi eu nici măcar nu mă voi putea replia în spatele scutului numit *securitate naţională.*

— Astea sunt vorbe goale, domnule director, zise Hawthorne cu ochii aţintiţi la telefon, strălucitori, plini de un amestec de furie şi frică. Dar ce poveri duc eu în spinare?

— Ei bine… credeam că ai înţeles despre ce e vorba.

— Amsterdam?

— Da. De ce pari aşa de surprins?

— Ce ştiţi dumneavoastră despre Amsterdam? îl întrerupse Tyrell cu voce răguşită.

— Întrebare grea, domnule comandant.

— Răspundeţi-mi!

— Nu-ţi pot spune decât că nu căpitanul Stevens a fost răspunzător de moartea soţiei dumitale. A fost o eroare datorată sistemului, nu unui individ.

— Asta e cea mai rece şi mai afurisită afirmaţie pe care-am auzit-o vreodată, exceptând „Am executat ordinele primite”.

— Întâmplător este adevărul gol-goluţ, Hawthorne.

— Al cui adevăr? Al dumneavoastră, al lui, al sistemului? Nimeni nu este răspunzător pentru nimic, corect?

— Vindecarea bolii ăstei a fost una din iluziile pe care mi le-am făcut, când am acceptat postul în care sunt. Şi, până ai apărut dumneata şi această Bajaratt, mă descurcam destul de bine, zic eu.

— Să nu cumva să te atingi de cazul meu, ticălosule!

— Eşti întors pe dos, domnule comandant, dar ţi-aş putea răspunde cu propriile dumitale cuvinte. Să-ţi spun ceva. Nu-mi place deloc să văd personal pregătit în SUA – pregătit excepţional, cum ai fost pregătit şi dumneata, pe banii contribuabilului american – vânzându-se pe bani grei unui guvern străin! Am fost destul de clar?

— Nu mă interesează nici ce spuneţi nici ce gândiţi. Dumneavoastră şi *sistemul* dumneavoastră mi-aţi omorât soţia şi o ştiţi prea bine. Nu vă datorez absolut nimic!

— Atunci dă-te la o parte din drumul nostru. Am cel puţin o

duzină de agenţi mult mai buni decât dumneata, care te pot înlocui imediat, fără să-ţi simţim lipsa nici măcar un singur minut. Vorbesc serios, fă-mi plăcerea şi ieşi din joc!

— Nici să nu visaţi aşa ceva! Au fost omorâţi prieteni de-ai mei – prieteni buni – şi o supravieţuitoare rănită s-ar putea să nu mai poată merge toată viaţa ei! Dumneata şi aşii dumitale aţi fost, până acum, la fel de nefolositori ca de obicei. Am de gând să mă fac rău şi să sap cât mai adânc şi vă sfătuiesc să-mi ţineţi urma bine de tot, pentru că vă voi duce direct la *Little Girl Blood.*

— Ştii, domnule comandant, cred că aşa ceva este perfect posibil pentru că, aşa cum ţi-am spus mai înainte, ai beneficiat de o pregătire excepţională. În privinţa monitorizării dumitale, cât timp echipamentul dumitale este cuplat direct la calculatoarele noastre principale, poţi să fii liniştit. Să trecem la lucruri serioase, domnule comandant. Conform cererii dumitale, aşa cum ne-a transmis-o Palisser, comunicaţiile şi transponderul dumitale vor fi combinate pe un singur canal şi cei care lucrează nu vor avea acces la telefoane cu exteriorul. Sincer să fiu, cred că este exagerat şi oamenii noştri, atât individual cât şi ca grup, se vor simţi frustraţi – sunt printre cei mai buni specialişti ai noştri.

— Şi O'Ryan era la fel. Le-aţi povestit despre el?

— Înţeleg ce vrei să spui. Directorul tăcu o clipă sau două, se simţea că nu terminase ce avea de spus şi că era doar o pauză. Poate că o să le spun, deşi încă nu avem nici o dovadă concretă că făcea joc dublu.

— De când suntem la tribunal, domnule CIA? El era acolo şi ea era acolo. Unul a supravieţuit, unul nu. S-au schimbat regulile noastre de apreciere a unei situaţii?

— Nu, nu, nu s-au schimbat. Coincidenta este lucru rar. Poate că o să le explic asta, că există dovezi cum că operaţia în curs s-ar putea să fie penetrată din exterior, s-ar putea să fie de ajuns. Izolarea este o problemă serioasă pentru moralul unei unităţi militare, iar oamenii ăştia sunt absolut remarcabili. O să mă mai gândesc cum să rezolv asta.

— Nu mai pierdeţi timpul. Spuneţi-le despre O'Ryan! De ce drac de dovezi mai aveţi nevoie? Avem sute de mii de kilometri pătraţi de coastă, cum dracu' de se afla Bajaratt la numai câteva sute de metri de locul unde fusese doborât el?

— Asta nu e absolut relevant, domnule Hawthorne…

— Nici în cazul soţiei mele nu a fost relevant, domnule director. Dar dumneavoastră ştiţi la fel de bine ca şi mine ce a omorât-o! Nu trebuie să ne gândim, *ştim.* Nu aţi făcut încă acest salt calitativ? Dacă nu l-aţi făcut, nu ar trebui să fiţi în scaunul în care vă aflaţi acum.

— L-am făcut cu mulţi ani în urmă tinere, dar, aici unde mă aflu acum este necesar să fac încă un salt – nu atât în direcţia intuiţiei cât în privinţa practicii. Sunt multe lucruri pe care aş vrea să le schimb pe aici, dar nu o pot face doar dând ordine. S-a procedat aşa de prea multă vreme. Dar, indiferent de cum rezolv eu aceste probleme, dumneata şi cu mine suntem *acum* de aceeaşi parte a baricadei.

— Nu, domnule director, eu sunt numai de partea mea şi a unui dram de înţelepciune, dacă asta vă linişteşte cu ceva. Dar, în nici un caz, de partea dumneavoastră. Repet, nu vă datorez nimic, dumneavoastră îmi datoraţi ceva ce nu veţi putea plăti niciodată. Simţind că, de furie, i se ridică sângele în cap, Hawthorne trânti telefonul atât de tare, încât plasticul carcasei crăpă din cauza şocului.

Raymond Gilette, directorul CIA, se aplecă peste biroul lui, masându-şi cu mâna fruntea care-l durea teribil. Îşi adusese aminte de Comandamentul din Saigon, se simţea furios şi supărat şi nu ştia de ce se întâmplase asta. Apoi, dintr-o dată, totul fu clar – era din cauza lui Tyrell Hawthorne... din cauza celor ce i le făcea el acestui ofiţer de marină în retragere. Similitudinea cu cele întâmplate la Saigon era dureros de neplăcută.

Pe vremea aia, în Vietnam, un tânăr ofiţer de aviaţie, absolvent de la West Point, fusese doborât şi sărise cu paraşuta, împreună cu tot echipajul, undeva lângă graniţa cu Cambogia, la mai puţin de zece kilometri de căile de aprovizionare ale lui Ho Şi Min. Cum reuşise omul ăla să supravieţuiască drumului prin junglă şi prin mlaştini şi să scape şi Viet-Congului şi nord-vietnamezilor, numai Dumnezeu ştie, dar reuşise să o facă. Îşi croise drum spre sud prin păduri şi peste râuri, se hrănise cu poame şi cu rădăcini şi ajunsese, până la urmă, în teritorii controlate de prieteni. Şi informaţiile pe care reuşise să le aducă şi pe care le transmisese ofiţerului său de informaţii la interogatoriu, erau de-a dreptul fantastice.

Descoperise un complex camuflat enorm, mai mare decât douăzeci de terenuri de fotbal, săpat în măruntaiele unui munte, în care se adăposteau zilnic, cât timp era lumină, sute de camioane, de tancuri, de cisterne şi de vehicule blindate, care noaptea o porneau din nou spre sud. Conform celor spuse de tânărul ofiţer, tot acolo se găsea şi un depozit de muniţii, pentru că văzuse camioane purtând fanioanele specifice unor asemenea transporturi intrând pline şi ieşind goale.

Amintirea celor întâmplate la baza de rachete germană de la Peenemunde, în cel de-al doilea război mondial, înflăcărase imaginaţia ofiţerului de informaţii, care acum se găsea în scaunul de director al CIA. A bombarda şi a distinge un asemenea complex n-ar fi fost numai o victorie strategică imensă, ci şi un stimulent psihologic extrem de necesar unei maşinării militare foarte uzată de simpla perseverenţă a unui inamic ce nu avea nici obiceiul, nici nu simţea nevoia să ţină cont de pierderi.

Unde se găsea acest enorm sanctuar montan în care şi-ar fi putut găsi adăpost o întreagă divizie, cu tot echipamentul şi artileria din dotare? *Unde!*

Tânărul ofiţer de aviaţie nu putea fixa cu precizie locul pe hărţile aeriene, făcuse tot drumul pe sol, fugind să-şi salveze viaţa. Dar ştia coordonatele exacte ale punctului în care fusese doborât şi credea că, dacă va fi paraşutat în aceeaşi zonă, va putea să refacă drumul pe care-l parcursese. Şi, refăcându-l, era convins că va ajunge şi la colinele de lângă muntele cu pricina, de unde observase cele povestite. Era absolut convins de asta, în toată regiunea nu văzuse decât un singur grup de asemenea coline „aşezate una peste alta ca nişte calupuri de îngheţată verde”, care, însă, nu apăreau sub nici o formă pe hărţile aeriene.

— Nu-ţi pot cere aşa ceva, domnule locotenent, îi spusese Gilette. Ai slăbit mai mult de douăsprezece kilograme pe drum şi condiţia dumitale fizică este încă precară.

— Cred că puteţi să mi-o cereţi şi chiar că *ar trebui* să o faceţi, *sir,* îi răspunsese pilotul. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât amintirile mele vor deveni mai confuze.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, în fond nu e decât un depozit oarecare…

— Iertaţi-mă, *sir,* dar acesta este *Depozitul.* N-am văzut niciodată ceva atât de mare, nicăieri pe unde m-am dus şi nici

dumneavoastră n-aţi văzut ceva similar. Arată ca şi cum am fi întors o bucată din Marele Canion cu fundul în sus şi l-am fi transformat în garaj! Lăsaţi-mă să mă duc, domnule căpitan, vă rog.

— Mi se pare că mai ai ceva pe suflet, domnule locotenent. De ce eşti aşa de nerăbdător să pleci? Eşti un om raţional, nu eşti genul care aleargă după nişte fleacuri de medalii, iar ce vrei dumneata s-ar putea dovedi o misiune foarte periculoasă.

— Am toate motivele din lume pentru a-mi dori o asemenea misiune, domnule căpitan. Ceilalţi doi coechipieri ai mei din echipaj au sărit cu paraşuta odată cu mine şi au aterizat pe un câmp, unul lângă celălalt, în timp ce eu am nimerit printre nişte copaci, la vreo cinci sute de metri de ei. Mi-am aruncat paraşuta sub nişte crengi şi am luat-o la fugă spre câmp, cât de repede mă duceau picioarele. Am ajuns la marginea acestuia în acelaşi timp cu nişte soldaţi care apăruseră în cealaltă parte – soldaţi în uniformă, nu nişte puştani în pijamalele Viet-Congului – şi m-am aruncat imediat pe burtă în iarbă. A trebuit să stau acolo înţepenit şi să mă uit la ticăloşii ăia cum îmi măcelăresc camarazii cu *baionetele.* Nu-mi erau numai prieteni, domnule căpitan, unul dintre ei îmi era văr primar. *Soldaţi,* domnule căpitan! Soldaţii nu doboară prizonieri cu baionetele pe câmp, ziua-n amiaza mare! ... Aşa că vedeţi, trebuie să mă întorc acolo. Acum, imediat. Mai înainte de a se aşterne ceaţă peste amintirile mele.

— Vei avea la dispoziţie toate mijloacele de protecţie pe care le pot obţine. Vei avea asupra dumitale cel mai sofisticat echipament de comunicaţii de care dispunem şi fiecare pas pe care-l vei face va fi monitorizat de la comandament. Elicopterele *Cobra* nu vor fi nici un moment la mai mult de cinci kilometri de locul în care te vei afla şi vor fi gata să intervină şi să te scoată de acolo la cel mai mic semnal de alarmă din partea dumitale.

— Ce mi-aş putea dori mai mult, *sir?*

Ţi-ai fi putut dori mult mai mult, tinere, pentru că nici tu şi nici eu n-am înţeles despre ce e vorba. Serviciile de Operaţii Speciale nu se conformează unui astfel de mod de gândire. Au o altă morală, o altă etică, al căror credo fundamental este „îndeplineşte misiunea indiferent de preţul plătit pentru asta”.

Tânărul ofiţer fusese dus cu avionul spre nord-est, împreună cu un dezertor din Viet-Cong, care petrecuse o vreme în taberele

de la graniţa cambodgiană. Au fost amândoi paraşutaţi noaptea. În imediata apropiere a locului în care fusese doborât avionul pilotului şi au început să refacă, împreună, drumul parcurs de acesta. Gilette, ca ofiţer de informaţii responsabil cu această misiune, s-a dus la rândul lui în nord, într-un punct situat imediat la sud de Han Minh şi s-a alăturat unităţii O.S. care monitoriza mişcările micii patrule de cercetare de numai doi oameni.

Unde sunt Cobrele? întrebase ofiţerul de informaţii de la Comandamentul Saigon.

Nu te nelinişti, domnule căpitan, sunt pe drum, îi răspunsese un colonel, comandantul unităţii O.S.

Dar ar trebui să fie deja acolo. Pilotul nostru şi dezertorul din Viet-Cong se apropie de ţintă. Ascultaţi ce transmit!

Ascultăm cu mare atenţie, răspunsese un maior aplecat peste un receptor radio. *Relaxează-te. Se apropie de punctul Zero şi releveele poziţiei lor sunt practic perfecte.*

Dacă au transmis semnalul, înseamnă că sunt la maximum cinci sute de metri vest de obiectiv, adăugase colonelul.

Atunci trimiteţi Cobrele *după ei!* urlase căpitanul venit de la Saigon. *Nu le-am cerut să facă mai mult de atât!*

Când o să-şi termine treaba, răspunsese colonelul.

Şi, dintr-o dată, în difuzoarele receptorului răsunase o erupţie de paraziţi urmată imediat de stacato-ul unui pistol-mitralieră. După aceea, linişte, o linişte de mormânt.

Asta este! strigase maiorul. *Legătura a fost tăiată. Transmiteţi bombardierelor să intervină şi să le verse în cap absolut tot ce au la bord! Uite coordonatele!*

Cum adică legătura a fost tăiată? urlase Gilette.

Au fost, evident, descoperiţi de o patrulă nord-vietnameză şi omorâţi, domnule căpitan. Şi-au dat viaţa pentru a duce la bun sfârşit o misiune extrem de importantă.

Dar unde dracu' au fost Cobrele, *elicopterele alea blestemate, care trebuiau să-i scoată de acolo?*

Care Cobre? zisese, sarcastic, maiorul de la O.S. *ai crezut că vom risca să compromitem misiunea, ridicând în aer Cobrele la numai câţiva kilometri de obiectiv? Ar fi fost prinse imediat pe radare!*

Dar nu asta ne-a fost înţelegerea! urlase căpitanul, *l-am dat pilotului ăla cuvântul meu de onoare că nu va fi abandonat!*

Cuvântul dumitale de onoare, într-adevăr, replicase colonelul,

nu al nostru. *Treaba noastră, însă, este să încercăm să câştigăm un război pe care suntem pe punctul de a-l pierde.*

Ticăloşilor! Îi promisesem pilotului ăla...

Dumneata îi promiseseşi, nu noi. Şi fiindcă veni vorba, cum te numeşti dumneata domnule căpitan?

Gilette, răspunsese, perplex, ofiţerul de informaţii. Raymond Gilette.

Parcă şi văd un titlu pe prima pagină: „Briciul căpitanului Gilette taie o rută majoră de aprovizionare!” *Să ştii că ne pricepem destul de bine şi la publicitate.*

Raymond Gilette, acum director al CIA, îşi săltă capul, întinzându-şi gâtul şi apăsându-şi degetele pe tâmple. Titlul acela de ziar. *Briciul căpitanului Gilette,* îi deschisese uşa lumii marilor corporaţii, cu preţul vieţii acelui pilot şi a camaradului său vietnamez. Se pregătea oare să repete istoria? De data asta cu Hawthorne în rolul principal? Era oare posibil să mai existe un O’Ryan în eşaloanele superioare ale CIA?

Orice e posibil, trase concluzia Raymond Gilette pe când se ridica din scaun şi o pornea spre uşă. Va sta de vorbă personal cu fiecare bărbat şi cu fiecare femeie din unitatea de transmisiuni, se va uita în ochii fiecăruia dintre ei şi-şi va folosi toată experienţa pe care o acumulase o viaţă întreagă ca să încerce să observe şi cea mai slabă urmă de ezitare din privirea lor. Datora măcar atâta lucru memoriei acelui ofiţer de aviaţie şi camaradului său vietnamez, morţi cu ani în urmă în junglă. Şi măcar atât îi datora şi lui Tyrell Hawthorne, în faţa căruia îşi dăduse un cuvânt cu numai câteva minute mai înainte. Dar trebuia să facă mai mult, trebuia să-i studieze în amănunţime pe toţi cei care vor ţine în mâinile lor viaţa lui Hawthorne. Deschise uşa şi-i spuse secretarei:

— Helen, te rog să pui în stare de alarmă unitatea *Little Girl Blood.* Tot personalul să fie în Secţia Operativă, camera cinci, în douăzeci de minute. Vreau să vorbesc cu ei.

— Am înţeles, *sir,* răspunse femeia căruntă, de vârstă mijlocie, ridicându-se de pe scaunul ei şi ocolind biroul la care stătea. Dar, mai întâi, i-am promis doamnei Gilette că mă voi îngriji să vă luaţi pilula pe care trebuie să o luaţi la ora două. Secretara scoase o tabletă dintr-o cutie mică, de plastic, turnă apă dintr-o sticlă într-un pahar de hârtie şi i le întinse nerăbdătorului director al CIA: Doamna Gilette a insistat să nu beţi decât apă

îmbuteliată, *sir.* Nu conţine sare.

— Doamna Gilette poate fi uneori groaznic de sâcâitoare, Helen, zise directorul, aruncându-şi pilula în gură şi bând apoi din paharul cu apă.

— Are grijă de sănătatea dumneavoastră, *sir.* Şi tot dânsa insistă, după cum ştiţi de altfel prea bine, să staţi liniştit un minut sau două, după ce luaţi pastila. Vă rog să luaţi loc, domnule director.

— Sunteţi o adevărată pacoste pe capul meu, Helen şi n-o să vă mai fac jocul multă vreme, spuse Gilette zâmbind, pe când se aşeza pe scaunul cu spătar drept din faţa biroului secretarei. Urăsc pastilele astea, după ele mă simt ca după trei whisky-uri, mai puţin plăcerea de a le bea.

Brusc, fără nici un semn că nu s-ar simţi bine, Raymond Gilette începu să alunece din scaun, pe figură i se întipări o grimasă de suferinţă, tuşi, îşi duse mâinile la faţă şi se prăbuşi pe podea, cu capul în piept, cu gura deschisă şi cu ochii mari.

Murise.

Secretara se năpusti la uşa biroului, o încuie şi reveni lângă cadavru. Îl trase de lângă biroul ei, îl târî până în biroul directorului şi-l lăsă în faţa canapelei de lângă fereastra cu vedere spre nord. Apoi reveni în anticameră, închizând după ea uşa de la biroul şefului şi încet, în timp ce respira adânc, ridică telefonul special ce se afla pe biroul ei şi formă numărul ce o punea în legătură cu ofiţerul care comanda unitatea *Little Girl Blood.*

— Alo? îi răspunse o voce masculină.

— Sunt Helen, de la biroul domnului director. Mi-a cerut să vă sun şi să vă transmit să începeţi verificarea echipamentelor imediat ce domnul comandant Hawthorne vă anunţă că este gata să intre în acţiune.

— Ştim deja, am convenit asta acum un sfert de oră.

— Cred că n-a vrut să aveţi impresia că trebuie să-l aşteptaţi pe dânsul. Va fi prins cu diverse şedinţe cea mai mare parte a după-amiezei.

— Nu-i nici o problemă. Îi dăm drumul imediat ce primim semnalul de la Hawthorne.

— Bine, mulţumesc, spuse *Scorpio* 17, închizând telefonul.

27

Era ora 4:35 după-amiaza şi Andrew Jackson Poole V, aşezat la biroul din camera motelului *Shenandoah Lodge,* era de-a dreptul impresionat de echipamentul pus la dispoziţie de CIA. În final primise cele două dispozitive pe care le ceruse cu atât de multă insistenţă. Era vorba, în primul rând, de un aparat de emisie-recepţie care-i permitea să ţină permanent legătura cu Hawthorne, ocolind canalele de trafic radio normal ale CIA, un aparat protejat la intercepţie şi în regim de transmisie şi în cel de recepţie, care făcea ca orice intruziune din exterior să fie semnalată instantaneu de un X galben, ce apărea pe ecranul din faţa lui. Al doilea aparat, cu un ecran miniatural pe care se mişca un cursor clipitor, îi confirma funcţionarea normală a transponderului lui Hawthorne. Băieţii de la Langley fuseseră ultragiaţi când le solicitase aceste echipamente, considerau că integritatea lor trebuia situată mai presus de orice bănuială, dar, aşa cum Tye avusese grijă să-i spună cât se poate de verde-n faţă directorului lor, ar fi putut exista încă un O'Ryan, fie că Gilette voia sau nu să admită una ca asta.

— Mă auzi, Tye? zise Poole, comutând întrerupătorul de pe consola miniaturală a transmiţătorului lor special care-i făcea legătura cu Hawthorne.

— Da, te aud, răspunse Tyrell din maşină. Suntem încă singuri pe frecvenţa asta?

— Exclusivitate absolută, replică locotenentul. Mă descurc cu aparatele astea ca peştele în apă. Suntem în legătură bilaterală exclusivă, nici urmă de intruşi.

— Noutăţi de la spital?

— Nimic, nici bine nici rău. Nu spun decât că starea lui Cathy este *stabilă* şi nu ştiu ce dracu' o însemna asta pe limba lor.

— Mai bine aşa decât altfel, Jackson.

— Doamne… tu chiar n-ai sânge în vene?

— Îmi pare rău că-ţi imaginezi aşa ceva… Care e poziţia mea, afişată pe grilă?

— Ah, da… Secţia operativă de la Langley transmite că eşti undeva spre sud-est, pe şoseaua 270, te apropii de intersecţia cu

şoseaua 301. Poziţia este fixată ferm pe hartă. Pe stânga ta este un parc de distracţii de mâna a treia, unde roata gigantică se opreşte când ţi-e lumea mai dragă şi unde nu poţi câştiga nimic la barăcile de tir, pentru că ţintele sunt înţepenite zdravăn, să nu cumva să cadă când le nimereşti.

— Tocmai am trecut pe lângă el. Am senzaţia că am pornit-o cu dreptul!

Telefonul de pe consolă începu să bâzâie, sunetul era continuu, fără pauzele obişnuite.

— Stai aşa, Tye, legătura de urgenţă cu Langley a început să scoată fum. Revin la tine imediat.

În maşina al cărui număr de înmatriculare dovedea că aparţine Departamentului de Stat, Hawthorne avea ochii aţintiţi la drum, atenţi la traficul de după-amiază, dar mintea îi era în altă parte. Ce s-o fi întâmplat la sediul CIA, de ce fusese folosită linia de urgenţă? Apelurile de urgenţă trebuiau să pornească de la el, nu de la Langley. Se afla la aproximativ patruzeci şi cinci de minute de Chesapeake Beach, locul în care se găsea casa de vară a familiei O'Ryan. Dacă ar fi fost să fie vreun pericol, numai acolo ar fi putut să apară vreunul. Tyrell simţi bricheta de plastic din buzunarul de la cămaşă, cea care trebuia să emită mici descărcări electrice, atunci când era chemat şi nu se găsea în maşină. O testase împreună cu Poole, funcţiona, dar descărcările erau slabe, poate prea slabe. Să fi descoperit Langley-ul vreo defecţiune la ea? Asta chiar că ar fi fost alarmant.

— Dumnezeule, ce groaznic! se auzi vocea surescitată a lui Jackson. Dar nu s-a schimbat nimic, continuăm conform celor stabilite iniţial.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce grozăvie e vorba?

— Directorul Gilette a fost găsit mort în biroul lui. Inima. Avea probleme cardiace, era sub tratament medicamentos.

— Cine zice asta? întrebă Hawthorne.

— Doctorul lui personal, Tye, răspunse Poole. El le-a spus medicilor de la CIA că deznodământul era inevitabil, dar că nu se aştepta să survină aşa de repede.

— Ascultă-mă, locotenent şi ascultă-mă cu atenţie. Vreau să se procedeze imediat – şi când zic imediat înţeleg chiar imediat – la o autopsie a lui Gilette, efectuată de o echipă independentă de medici, urmărindu-se în mod deosebit traiectul traheal, bronhiile şi stomacul. Să se facă în cel mult două ore. Executarea!

— Ce… ce tot spui…? se bâlbâi Poole. Doar ţi-am spus ce-a zis doctorul lui.

— Şi eu o să-ţi spun ce mi-a zis Gilette, cu nici trei ore în urmă: *Coincidenţa este lucru rar.* Şi moartea directorului CIA care, de fapt, este cel care conduce această operaţiune, ei bine, asta e o *coincidenţă* prea a dracului! Spune-le să caute urme de digitală! continuă el. Este tot atât de veche ca scopolamina, e demodată, dar e al dracului de eficientă. N-ai nici măcar nevoie de o afecţiune cardiacă clinică pentru a provoca cuiva o aritmie şi, în cazul unei afecţiuni chiar minore, termini pe oricine. Pe deasupra, mai şi dispare foarte repede în sânge.

— De unde ştii…?

— Să te ia toţi dracii, înjură Hawthorne, ştiu pentru că *ştiu*. Acum mişcă, fă ce ţi-am spus şi, până când nu va fi confirmat de un laborator independent că moartea lui Gilette este naturală, întrerupem orice legătură pe linia asta. Când şi dacă primeşti o asemenea confirmare, dă cinci semnale pe pager. Altfel să ştii că nu răspund, chiar dacă ar fi să ţină toată noaptea!

— Tye, n-ai înţeles despre ce e vorba. Gilette a fost găsit acum aproximativ două ore şi jumătate. Cadavrul a fost transportat imediat la spitalul *Walter Reed,* la Urgenţă…

— Un spital patronat de guvern! explodă Hawthorne. Suntem terminaţi, întrerupem orice legătură.

— Asta ar fi cea mai mare tâmpenie! îl întrerupse Poole. Cunosc echipamentul ăsta la perfecţie şi Langley-ul ştie că îl cunosc. Nu ne înregistrează nimeni. Am simulat până acum două încercări de interceptare şi aparatul le-a detectat imediat. Suntem în legătură bilaterală exclusivă, nu mai e nimeni pe frecvenţa noastră.

— Numai ce ştiu eu despre înşelătoriile care se practică la Washington şi tot e o listă kilometrică, Jackson. Vreau să spun că *ar fi posibil* să fim interceptaţi.

— OK, hai să o luăm razna şi să admitem că ai dreptate, ceea ce este imposibil. Să zicem că mai sunt şi alţi băieţi răi, ca O’Ryan, la Langley, care vor să te urmărească şi să te trateze fără mănuşi. În cazul ăsta trebuie să renunţăm la *transponder,* să nu-ţi mai ştie poziţia, nu să renunţăm la comunicaţie.

— Îmi scot cureaua şi o arunc pe fereastră, zise Tyrell fără nici un alt comentariu.

— Sir, v-aş propune să vă întoarceţi imediat ce este posibil, să

reveniţi la parcul de distracţii şi să lăsaţi drăcia acolo.

— Poole, să ştii că îţi merge mintea. Mă întorc imediat. Abia aştept să aud că *Tunelul Iubirii* a fost luat cu asalt de o echipă specială de la CIA.

— Cu puţin noroc, poate rămân înţepeniţi în roata gigantică!

Era o casă enormă, replică a unei reşedinţe de plantator din perioada anterioară războiului civil. O potecă pavată cu dale de piatră ducea până la intrarea cu colonade. Bajaratt urcă treptele şi se apropie de uşa dublă sculptată, ale cărei basoreliefuri reprezentau călătoriile lui Mohamed, pe care acesta le făcuse până când reuşise să pătrundă învăţăturile Coranului, care-i fuseseră încredinţate de profeţii de pe munte.

— *Prostii!* murmură ea pentru sine.

Nu existase nici un munte magic, nici un Mohamed, iar profeţii nu fuseseră decât nişte păstori de capre, complet ignoranţi! Şi nici Cristos nu existase! Nu fusese decât un evreu radical şi răzvrătit, fabricat de semianalfabeţii de esenieni, ce nu ştiau nici măcar cum să-şi cultive pământurile pe care le aveau. Nu exista nimic superior vocii interioare a fiecărui individ, care-i poruncea fiecăruia să lupte pentru dreptate, în numele tuturor celor oprimaţi. Ce putea fi deasupra unei astfel de porunci? Bajaratt scuipă scârbită pe jos, apoi se linişti, ridică mâna ca o adevărată doamnă şi apăsă pe butonul soneriei.

În câteva clipe uşa fu deschisă de un arab îmbrăcat într-un caftan, ale cărui poale ştergeau podeaua de parchet din casă.

— Sunteţi aşteptată, doamnă şi aţi întârziat.

— Şi dacă întârziam mai mult nu m-ai mai fi lăsat să intru?

— Posibil…

— Atunci prefer să plec imediat, zise Bajaratt. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe un asemenea ton?

Din casă se făcu auzită o voce feminină:

— Te rog s-o inviţi pe doamna să intre, Ahmet Ashad şi te mai rog să-ţi laşi arma de-o parte, e cât se poate de nepoliticos.

— Nu este la vedere, doamnă, răspunse servitorul.

— Atunci impoliteţea e şi mai mare. Pofteşte-o pe doamna să intre.

Încăperea era o sufragerie absolut normală în privinţa ferestrelor, a perdelelor şi a tapetului, dar aspectul obişnuit se limita la atât. Nu era nici un scaun, numai nişte perne enorme,

aşezate direct pe podea, fiecare având câte o măsuţă miniaturală în faţă. Şi – în vârful unei asemenea mici movile de satin purpuriu – era aşezată o femeie cu pielea de culoare închisă, extraordinar de frumoasă, a cărei vârstă era imposibil de precizat, cu o figură ce părea o mască suplă a perfecţiunii, îngemănând toate trăsăturile clasice de frumuseţe, dar care, datorită căldurii umane pe care o emana şi a lipsei rigidităţii hieratice, risipea imediat impresia de mască, pe care o crea la prima vedere. Când zâmbi, ochii i se aprinseră ca două opale, comunicând interlocutoarei interes şi curiozitate sinceră.

— Ia loc, Amaya Aquirre, zise ea cu voce blândă şi mătăsoasă, care părea o transpunere în registrul sonor a hainelor de mătase grea, de culoarea smaraldului, pe care le purta. Vezi, nu numai că îţi cunosc numele adevărat, dar mai ştiu şi multe altele despre tine. După cum poţi observa, mă conformez obiceiului arab de a ne afla la acelaşi nivel – pentru noi asta înseamnă podeaua, pentru beduini, nisipul – pentru ca nici una dintre noi două să nu pară că are o poziţie dominantă asupra celeilalte. Asta mi se pare una dintre cele mai importante concesii făcute de eticheta arabă: ne tratăm chiar şi inferiorii ca şi cum ar fi egalii noştri.

— Vrei să spui că-ţi sunt inferioară?

— Nu, de loc, dar nu eşti arabă.

— Am luptat pentru cauza voastră, soţul meu a murit în numele acestei cauze!

— Într-o misiune stupidă, care n-a fost de nici un folos, nici evreilor, nici arabilor.

— A fost autorizată de Valea Baaka!

— Valea Baaka a încuviinţat pentru că soţul tău era un lider şi un viteaz, cu mintea înfierbântată, un adevărat erou în ochii oamenilor şi moartea lui – eveniment care era, practic, inevitabil – i-ar fi transformat numele într-un simbol, într-un strigăt de luptă. *Amintiţi-vă de Askelon.* Cred că ai auzit deja fraza asta. Exceptând aspectul emoţional, totul a fost o prostie.

— Ce vrei să spui? Viaţa mea, soţul meu, noi suntem nişte *nimicuri?* Bajaratt sărise de pe pernă, dar, în aceeaşi clipă, Ahmed apăruse în pragul uşii. Eu sunt gata să-mi dau viaţa pentru cea mai măreaţă cauză din întreaga istorie! Moarte porcilor care deţin puterea!

— Despre asta şi trebuie să discutăm, Amaya... Poţi să pleci Ahmet, nu are nici o armă... Nerăbdarea ta de a muri nu este

extraordinar de importantă, draga mea. În lumea asta sunt o mulţime de bărbaţi şi de femei gata să moară pentru o anume credinţă a lor şi, despre cea mai mare majoritate a lor, nu se ştie nimic, nici înainte nici după săvârşirea acestei fapte… Nu, pentru tine vreau mai mult, noi avem nevoie de mai mult decât atât.

— Ce să vrei *tu* de la şi pentru mine? întrebă Bajaratt, lăsându-se încet înapoi pe pernă şi privind ţintă la femeia aflată de cealaltă parte a încăperii.

— Până acum te-ai descurcat excepţional, ai fost şi ajutată, dar la bază se află oricum capacitatea ta extraordinară. În numai câteva zile ai ajuns o adevărată forţă, o putere obscură căutată de oameni puternici, care au nevoie de ceea ce presupun ei că ar putea obţine de la tine. Nici unul dintre noi nu te-ar fi putut ajuta să realizezi asta, ideea îţi aparţine în totalitate şi a fost efectiv strălucită. Tânărul *viitor baron,* familia de la Ravello cu milioanele ei de investit… Chiar şi actriţa aceea, un scenariu colateral atât de izbutit. Îţi meriţi pe deplin reputaţia de care te bucuri.

— Fac ceea ce consider că trebuie făcut şi-i las pe alţii să mă judece. Pentru că, sincer, modul în care sunt judecată nu mă interesează câtuşi de puţin. Te întreb din nou, ce vrei de la mine? Marele Consiliu al Văii Baaka mi-a cerut să iau legătura cu tine în ultimele zile în care mai sunt aici – probabil că ultimele zile pe care le mai am de trăit. Clipa se apropie.

— Cred că înţelegi că noi – eu – nu avem autoritatea de a-ţi ordona ceva. Această autoritate nu o are decât Marele Consiliu.

— Ştiu foarte bine. Dar mi s-a ordonat să-ţi acord tot respectul datorat unui prieten şi sprijinitor sincer al cauzei noastre şi să-ţi ascult vorbele cu mare atenţie… Deci. Te ascult!

— Da, prieten Amaya, dar sprijinitor… numai până la un punct, draga mea. Noi nu suntem reţeaua *Scorpio* a lui Van Nostrand, grupul ăla clandestin de oportunişti, al căror singur scop este să-şi servească *Sponsorii* pentru a obţine profituri cât mai mari, care nu-şi doresc decât bogăţie şi, putere. Eu – noi – dispunem aici de destul şi putere şi bogăţie.

— Dar voi cine sunteţi? Văd că ştii multe.

— Asta e misiunea noastră, să ştim cât mai multe.

— Dar cine sunteţi voi?

— Germanii, în timpul celui de-al doilea război mondial, aveau o unitate militară care seamănă cu noi. Ei îi spuneau

Nachrichtendienst. O unitate de informaţii de elită, despre care nici măcar Marele Cartier General al celui de-al treilea Reich nu ştia mare lucru. Era alcătuită din vreo zece sau doisprezece ofiţeri destul de în vârstă. Cei mai mulţi erau prusaci, aristocraţi cu toţii şi, împreună, totalizau aproape opt sute de ani de experienţă ca experţi în domeniu. Erau germani până în adâncul sufletului, dar acţiunile şi le plasau deasupra emoţiilor şi pasiunilor războiului, urmărind numai ce era folositor pentru *Vaterland,* realizând pe deplin dezavantajele suferite de naţiunea lor datorită faptului că ajunsese să fie condusă de Adolf Hitler şi clica lui... Aşa cum şi noi realizăm dezavantajele pe care le avem datorită teroriştilor, care asasinează femei şi copii în Israel. Aşa ceva este, pur şi simplu, inutil şi contraproductiv.

— Cred că discuţia asta a durat destul! zise Bajaratt ridicându-se în picioare. Tu şi elitiştii tăi v-aţi gândit vreodată la alungarea unui popor întreg? Aţi fost vreodată în taberele de refugiaţi? Aţi văzut vreodată cum îţi dărâmă buldozerele evreieşti propria-ţi casă, la cea mai vagă bănuială? Aţi uitat băile de sânge de la Shatila şi de la Sabra?

— Ni s-a comunicat că întrevederea ta cu Preşedintele va avea loc mâine seară, în jurul orei opt, îi spuse calm femeia, continuând să stea aşezată pe perna ei.

— Deci mâine va fi? La opt?

— Iniţial fusese programată la ora trei după-amiaza, dar, ţinând cont de natura vizitei doamnei *contessa* în America, anume prospectarea unor posibilităţi de investiţii – subiect delicat în aceste zile, într-o ţară aşa de mândră ca asta – s-a sugerat Casei Albe că o oră ceva mai târzie, poate chiar seara, ar fi mult mai potrivită. Ar fi mai puţine riscuri ca presa să afle cumva că Preşedintele acordă un tratament preferenţial unui aristocrat străin ambiţios, care încearcă să subjuge o parte a economiei ţării.

— Şi răspunsul lor...? întrebă Bajaratt uimită.

— Şeful personalului de la Casa Albă a aprobat ideea imediat, cu foarte mult entuziasm. El detestă să fie primiţi senatori şi congresmeni, dar Preşedintelui nu-i place, cel puţin în egală măsură, să aducă cuiva ofense din punct de vedere politic. De asemenea, tu vei avea şanse mult mai multe să scapi – să scapi ca să revii în luptă – dacă vei da lovitura la ora opt. La ora asta se schimbă detaşamentul de gardă de la Casa Albă, ceea ce

înseamnă că santinelele sunt ceva mai relaxate, în timp ce celor care îi vor înlocui li se transmit ultimele instrucţiuni. Te vor ajuta trei bărbaţi – unul în uniformă de şofer – care, sub pretextul evitării presei, te vor duce prin culoarele din spate la o altă maşină, care va aştepta acolo. Maşina noastră. Se vor identifica cu o parolă: Askelon. Cred că eşti de acord.

— Nu vă înţeleg, spuse Bajaratt. De ce faceţi asta? Tocmai mi-ai dat de înţeles că voi nu sunteţi de acord…

— Cu alte proiecte ale tale, o întrerupse autoritar femeia. Dar, în schimbul vieţii tale, vrem să-ţi cerem ceva, să te rugăm ceva, dacă preferi aşa. Vezi tu, nu avem nici o obiecţie reală în privinţa asasinării Preşedintelui american, nici din punct de vedere geopolitic, nici din alte puncte de vedere. Omul este condus de grupuri de interese, nu de principii şi, de aceea, nu este un individ indispensabil. Oamenii simt asta şi personalitatea lui nu stârneşte pasiuni. Ah, bineînţeles, aparatul de stat se va simţi ultragiat, vor urma anchete fără de sfârşit, dar, noi cel puţin, vom reuşi să ne descurcăm. Iar vicepreşedintele este o figură extrem de populară. Cât priveşte asasinatele din Franţa şi din Anglia, chiar dacă ni se pare că un asemenea mod de a gândi este melodramatic, dacă tu insişti, le putem accepta şi pe acelea. Acolo avem de-a face cu guverne sofisticate, guverne europene solide, care nu-şi transformă liderii politici în idoli, care sunt obişnuite să abordeze direct realitatea, indiferent cât de brutală şi crudă este şi să negocieze, mai degrabă decât să riposteze. Sinceră să fiu, în haosul care o să se dezlănţuie aici, în America, vom avea chiar şansa să ne îmbunătăţim poziţia. Ca să fiu mai la obiect, probabil că succesorii Preşedintelui şi cabinetele lor de miniştri vor primi mesaje de avertisment, să fie atenţi. N-om avea noi banii evreilor, nici numărul lor de voturi de aici, dar s-ar putea să avem altceva, ceva demn de talia nepreţuitului Mossad. Asta va fi demonstraţia practică a faptului că nu suntem un mit, o legendă creată de un grup de visători. Că suntem reali. Şi că, aşa cum ai spus cu numai câteva minute mai înainte, avem bărbaţi şi femei în carne şi oase, gata oricând să moară pentru a tăia capul balaurului. Iar asta este ceva ce creează o frică viscerală, copila mea şi, aşa cum ţi-ai conceput tu această strălucită strategie, nu vor fi niciodată în stare să ştie din ce parte şi de cine trebuie să se ferească. Asta-i va face pe cei din culisele puterii să se gândească de două ori înainte de a pupa

cizma israeliană. Ceea ce, de fapt, înseamnă că şi America va deveni sofisticată şi va fi gata să negocieze.

— Şi ce vrei să-mi ceri, să mă rogi, în schimbul vieţii mele – ceea ce, de fapt, nu înseamnă mare lucru?

— Să nu-l omori şi pe evreu. Cheamă-ţi la ordine oamenii de la Ierusalim şi de la Tel Aviv.

— Cum poţi îndrăzni să-mi ceri una ca asta? Este chiar scopul nostru ultim, răzbunarea masacrului de la Askelon!

— *Una ca asta* va însemna mii şi mii de morţi pentru poporul *meu,* Amaya. Israelul are obiceiul să acţioneze unilateral, într-o manieră personală, să zicem aşa. Nu-i pasă de ceea ce se întâmplă dincolo de frontierele sale, decât dacă aceasta reprezintă o ameninţare pentru existenţa sa. Şi, dacă ar mai exista vreo mică ţară care să fi trecut prin Holocaustul german, probabil că la fel ar proceda. Ţi-am spus, noi nu încercăm decât să fim raţionali şi obiectivi. Dacă îl asasinaţi pe liderul evreu, vor urma bombardamente de represalii zi şi noapte, timp de săptămâni, iar taberele de refugiaţi şi aşezările noastre vor fi făcute praf, nu va mai rămâne piatră peste piatră. Aminteşte-ţi nişte întâmplări recente, evreii au fost în stare să elibereze *o mie două sute* de prizonieri în schimbul a şase soldaţi de-ai lor şi, un pic mai târziu, au expulzat patru sute de palestinieni din pricina morţii *unui singur soldat* de-al lor. Iar liderul lor este considerat ca valorând zece mii de soldaţi evrei, pentru că este mai mult decât un simplu om, este simbolul personificat al naţiunii lor.

— Îmi cereţi să plătesc un preţ teribil, spuse Bajaratt abia şoptit. Un preţ pe care nu sunt pregătită să-l plătesc. Am aşteptat clipa asta o viaţă întreagă, acesta este momentul care-mi va justifica întreaga existenţă.

— Copila mea… începu femeia.

— *Nu!* Nu sunt copila ta, nu sunt copila nimănui, zise Bajaratt pe un ton distant, ca de gheaţă. N-am fost niciodată o copilă. *Muerte a toda autoridad!*

— Nu înţeleg…

— Nici nu-i treaba ta să mă înţelegi. După cum ai spus chiar tu, nu ai autoritatea de a-mi da ordine.

— Bineînţeles că nu, sunt perfect de acord. Nu încerc decât să te protejez, să te aduc pe calea raţiunii.

— Raţiune? şopti Bajaratt. Ce are raţiunea de-a face cu poporul tău sau cu al meu? Ai tăi sunt cel puţin în tabere, chiar

dacă sunt murdare şi mizere, dar ai mei sunt vânaţi ca animalele în munţi, executaţi, măcelăriţi pe loc, *decapitaţi. Muerte a toda autoridad!* Fie ca ei să piară de peste tot.

— Te rog, draga mea, spuse femeia fără vârstă, pe figura ei citindu-se îngrijorarea cauzată de fascinanta siluetă din faţa ei. *Te rog,* Amaya, eu nu-ţi sunt duşman.

— Acum încep să mă lămuresc, spuse Bajaratt. Încerci să mă opreşti, nu-i aşa? Ai un servitor înarmat, care ar putea să mă omoare foarte uşor.

— Şi să atragem asupra noastră ura tuturor celor din Valea Baaka? Eşti fiica lor adoptivă, eşti adorată de ei, eşti soţia eroului căzut la Askelon, o femeie atât de respectată încât până şi Marele Consiliu îţi cere părerea şi ţi-a acordat binecuvântarea lui permanentă. Din câte ştiu, agenţii Văii Baaka te-au urmărit la venirea în această casă.

— În nici un caz! Acţionez pe cont propriu, nimeni nu are voie să se amestece în treburile mele!

— Sunt sigură că eşti convinsă de asta, dar, în ceea ce mă priveşte, nu am nici o certitudine în acest sens, aşa că, atât timp cât te vei afla aici, nu ţi se va întâmpla nimic. Te rog să mă crezi, acum eşti prea tensionată, dar crede-mă, nu-ţi sunt duşman, sunt prietena ta şi vreau să te ajut.

— Şi totuşi îmi ceri să anulez acţiunea de la Ierusalim, *cum* îmi poţi cere aşa ceva?

— Ţi-am spus deja motivele mele – asta probabil că va însemna moartea pentru aproximativ un milion de palestinieni. Şi atunci nu va mai exista nici o cauză a poporului palestinian, pentru simplul motiv că acest popor, inima lui, va dispare fizic.

— Dacă tot v-au luat sau v-au distrus pământurile, copii, viitorul, de ce să nu vă distrugă şi sufletul?

— Vorbe goale, Amaya, cuvinte prosteşti…

— Nouă nu ne vor distruge niciodată sufletele!

— Asta e o prostie chiar şi mai mare. Suflete fără trupuri nu pot lupta. Ca să poţi lupta mai departe, prima condiţie este să supravieţuieşti, tu ar trebui să ştii asta mai bine decât orice altă femeie. Pentru că eşti un strateg de prima mână.

— Şi tu? Cine eşti tu, care trăieşti în asemenea lux, să-mi faci mie morală? Mâna lui Bajaratt se mişcă, arătând spre camera opulentă în care se găseau.

— Ah, astea, răspunse femeia, râzând uşor. Imaginea

bunăstării şi a mulţumirii de sine, o combinaţie emanând iz de putere şi relaţii, pentru că acestea merg mână-n mână în lumea asta materialistă. Şi noi toţi ne conformăm acestor concepte. Iar imaginea, masca, este cel mai important lucru pentru oricine, nu-i aşa? Dar, de fapt, noi două nu suntem prea deosebite, Amaya Aquirre. Tu creezi diversiuni din afară, doreşti să străpungi exteriorul. Eu, pe de altă parte, îmi croiesc drum din interior şi, la momentul potrivit, arunc carcasa în aer cu muniţia pe care o am la-ndemână... Iar acea muniţie eşti chiar tu, explozibilul de care am nevoie, copila mea – şi să nu-mi spui că nu eşti copila mea atunci când vorbesc în numele sfintei noaste cauze – pentru că acum eşti ca propria-mi fiică.

— Nu mai sunt fiica nimănui, niciodată! M-am născut din moarte, privind în ochii morţii!

— Dar eşti *a mea.* Indiferent ce-ai văzut, indiferent de ce-ai avut parte, nimic nu se poate compara cu cele prin care am trecut eu. Vorbeai de Shatila şi de Sabra, dar tu n-ai fost niciodată acolo. *Eu am fost.* Crezi că vrei răzbunare, copila mea de alt sânge? Eu îmi doresc această răzbunare mult mai mult decât îţi poţi tu imagina, din mult mai multe motive.

— Atunci de ce vrei să nu-l omor pe evreu?

— Pentru că vei dezlănţui mii de lovituri aeriene cumplite împotriva poporului meu – *poporul meu,* nu al tău.

— Sunt una cu voi, o ştii prea bine! V-am dovedit-o. V-am dat viaţa soţului meu şi mă pregătesc să vă dau şi viaţa mea.

— Nu e mare lucru să dăruieşti ceva ce dispreţuieşti, Amaya.

— Şi dacă refuz să-ţi îndeplinesc rugămintea?

— Atunci nu o să mai ajungi la Casa Albă şi, cu atât mai puţin, în Biroul Oval!

— *E ridicol!* Accesul meu la Casa Albă e garantat! Omul care mă va duce acolo este hotărât să obţină milioanele de la Ravello şi nu e un tâmpit.

— Şi despre acest om, despre acest senator de Michigan pe nume Nesbitt, cât de multe ştii?

— Ştii despre cine e vorba...? Femeia dădu din umeri.

— Doar ţi-am spus că ora întrevederii a fost schimbată.

— Da bineînţeles... Pare să fie un politician american obişnuit şi vreau să-ţi spun că am făcut ceva cercetări asupra lui.

Vrea foarte mult să fie reales şi, cum în statul lui şomajul este în floare, trebuie să se zbată serios ca să-şi convingă electoratul

că merită să-l voteze. Şi cum ar putea face asta mai bine decât aranjând investiţii masive, de sute de milioane de dolari?

— Mda, nu pot zice că nu ţi-ai făcut bine temele, draga mea. Dar despre omul în sine, ştii ceva? Poţi spune dacă este un om bun, un om cinstit, onest?

— N-am nici cea mai vagă idee şi nici nu mă interesează. Mi s-a spus că e fost avocat sau judecător, dar nu ştiu dacă asta are vreo importanţă pentru mine.

— Aşa e, totdeauna au fost judecători şi judecători... Te-ai gândit vreun moment că ar putea face parte din reţeaua *Scorpio?* Că s-ar putea să te ajute pentru că i s-a ordonat să o facă?

— Nu, nu mi s-a părut...

— *Noi* suntem siguri că este un *Scorpio* în senat.

— Mi-ar fi spus, zise Bajaratt în defensivă. De ce să nu-mi fi spus? Van Nostrand mi-a spus cine este el şi mi-a dat şi codurile telefonice de la reţeaua lor.

— Transmisii via-satelit, imposibil de detectat. Ştim.

— E greu de crezut...

— Nouă ne-a luat aproape trei ani, dar, în cele din urmă, am dat de urma unui *Scorpio,* l-am cumpărat şi acum ne aparţine trup şi suflet. De fapt e o *ea,* ai cunoscut-o în Florida. Gazda voastră de la Palm Beach. Are un domeniu formidabil, nu-i aşa? Dar Sylvia şi soţul ei nu şi-ar putea permite să-l păstreze fără nişte subvenţii enorme. Singurul talent al soţului ei a fost să toace o moştenire de peste şaptezeci de milioane de dolari în mai puţin de treizeci de ani. De aceea, ea a devenit specialistul în probleme mondene al reţelei *Scorpio.* O postură şi o persoană foarte utilă. Am ajuns la ea foarte simplu, urmărindu-l pe Van Nostrand, i-am oferit mai mult decât *Sponsorii* şi am înrolat-o de partea noastră.

— Ea mi-a făcut cunoştinţă cu Nesbitt... sunt amândoi din reţeaua *Scorpio:*

— Ea da, este, dar senatorul nici cât negru sub unghie. Eu am avut ideea de a-l face să vină la Palm Beach, iar el e convins că a făcut asta numai din nişte motive politice bine întemeiate. N-are nici cea mai vagă idee cine eşti tu în realitate, sau de ce eşti aici. Te cunoaşte numai în calitate de *contessa Cabrini,* cea care are un frate fantastic de bogat la Ravello.

— Atunci asta nu face decât să-mi confirme că nu mă poţi opri

decât dacă mă omori şi consecinţele acestui gest văd că le cunoşti prea bine. De aceea cred că discuţia noastră s-a terminat. Mi-am îndeplinit obligaţia luată în faţa Marelui Consiliu şi am ascultat ce aveai de spus!

— Mai acordă-mi puţină atenţie, Amaya. N-o să-ţi facă nici un rău şi s-ar putea să mai înveţi câte ceva. Araba se ridică încet în picioare, cu graţia unei feline. Era o femeie scundă, dacă avea un metru şaizeci, dar silueta ei, de o eleganţă de păpuşă, emana o autoritate fantastică.

— Noi ştiam că vei lucra cu reţeaua *Scorpio* – doamna noastră din Palm Beach fusese anunţată imediat ce aţi aterizat la Fort Lauderdale – şi, când am aflat că întrevederea ta de la Casa Albă este certă, trebuia să mă asigur că vei veni mai întâi aici, la mine.

— Ştiai că aşa voi face, o întrerupse Bajaratt. Întâlnirea asta a fost programată cu săptămâni în urmă, în Valea Baaka. Mi s-au transmis toate informaţiile necesare, adresă, zi, dată, oră, absolut totul.

— Aveam toată încrederea în tine, dar încă nu te cunoşteam, deci poţi să-mi înţelegi neliniştea. Dacă n-ai fi apărut până diseară, probabil că mâine dimineaţă devreme, la hotelul *Carillon* ar fi fost arestată o anume doamnă Balzini.

— Balzini… *Carillon…?* Ştii şi asta?

— Evident că nu cu ajutorul acelor *Scorpio,* răspunse femeia pe când traversa camera, îndreptându-se spre un interfon auriu, fixat în perete. Pentru simplul motiv că nici ei nu ştiau asta, continuă ea, întorcându-se din nou cu faţa spre Bajaratt. Ne-a sunat prietena noastră din Palm Beach şi ne-a spus că până şi ea avea probleme să ia legătura cu superiorii ei prin reţeaua telefonică *Scorpio.* De fapt, chiar renunţase la asta, de frică să nu fie descoperită cumva.

— Se pare că au fost nişte probleme, remarcă Bajaratt, fără alte comentarii.

— Aşa se pare… Dar, după cum vezi, noi nu avem nevoie de nici un *Scorpio.* Femeia întinse o mână fără să se uite şi apăsă pe un buton argintiu de pe panoul interfonului: *Acum,* Ahmet, zise ea, continuând să o privească pe Bajaratt. Şi acum, dragă Amaya, vei vedea un om cu două personalităţi – feţe – diferite, poţi spune chiar cu două identităţi distincte. Cea pe care tu i-o cunoşti, deja, este tot atât de reală ca aceea pe care i-o vei afla

acum. Prima faţă este cea a unui funcţionar public, un om cinstit şi bun. Cealaltă aparţine unui om care a îndurat prea multă vreme o viaţă nefericită, chiar dacă dispunea de puterea necesară să şi-o schimbe… *Nefericită* este chiar un termen blând, mai potrivit ar fi cel de insuportabilă.

Înmărmurită, Bajaratt privi cum pe scara ce ducea la etaj coboară un bărbat, flancat de servitorul Ahmet şi de o blondă senzuală, îmbrăcată doar cu un neglijeu transparent, prin care se reliefau cu claritate mişcările sânilor grei şi ale şoldurilor. Bărbatul era Nesbitt! Cei doi îl ţineau bine, ajutându-l să coboare treptele. Era palid – alb ca varul – ochii îi semănau cu două biluţe de porţelan nemişcate, iar faţa avea o mină perfect imobilă, ca şi cum ar fi fost în transă. Era îmbrăcat cu un halat de catifea albastră şi umbla cu picioarele goale.

— I s-a făcut o injecţie, zise, încet, gazda lui Bajaratt. Nu te va recunoaşte.

— E drogat?

— Sub supraveghere medicală, conform reţetei prescrise de un doctor foarte bun. Este un dual.

— Dual?

— Personalitate dualã, Amaya, dublă. Un fel de Jekyll şi Hyde, care însă nu se manifestă cu răutate, are doar nişte dorinţe nesatisfăcute… Chiar după ce s-a însurat – cu mai bine de patruzeci de ani în urmă – a avut loc o întâmplare tragică, un atac în urma căruia soţia lui a rămas definitiv marcată, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic. Pe scurt, de atunci soţia lui a fost iremediabil frigidă. Actul sexual îi provoca repulsie, cea mai uşoară aluzie la aşa ceva o făcea să devină isterică şi, trebuie spus, pe bună dreptate. Fusese violată de un psihopat, un tâlhar care dăduse buzna în apartamentul lor, îl legase burduf pe tânărul avocat şi-l obligase să privească violul. Iar din noaptea aceea, femeia nu-şi mai putuse îndeplini obligaţiile conjugale. Totuşi el era un soţ devotat şi, mult mai rău pentru el, un om profund religios, aşa că nu a căutat să-şi satisfacă în vreun fel necesităţile sexuale absolut normale. Şi când, în cele din urmă, acum trei ani, ea a murit, tensiunea acumulată l-a distrus şi pe el, sau, mai bine zis, a distrus o parte din el.

— Cum aţi aflat? Cum l-aţi depistat?

— Sunt exact o sută de senatori şi noi eram absolut siguri că unul dintre ei face parte din reţeaua *Scorpio.* I-am studiat pe toţi,

în ordine alfabetică, le-am studiat fiecare amănunt al vieţii lor... Din păcate n-am reuşit să-l depistăm pe acel *Scorpio* pe care-l căutam, dar am descoperit un om profund suferind, ale cărui dispariţii misterioase erau ascunse cu grijă de singurul prieten adevărat pe care-l avea, menajera lui din ultimii douăzeci şi opt de ani, o femeie trecută de şaptezeci de ani.

Nesbitt şi cei doi însoţitori ai săi terminaseră de coborât scara şi intrau în sufragerie.

— Nu e conştient de nimic...! şopti Bajaratt.

— Nu, nu e, încuviinţă cealaltă femeie. Peste ceva mai mult de o oră îşi va reveni, dar nici atunci nu-şi va aminti ceva clar. Nu va realiza decât că se simte satisfăcut, va avea un fel de mulţumire interioară liniştitoare.

— I se întâmplă des asta?

— O dată sau de două ori pe lună, de obicei seara târziu. Mai întâi începe să fredoneze o melodie ciudată, o amintire de-a lui foarte veche. Apoi începe să-şi schimbe hainele, ca un somnambul, adoptă o ţinută complet diferită de cea pe care o poartă de obicei, costumaţia şi-o ţine în dulapul defunctei soţii. Când termină, arată mai degrabă a chefliu bogat decât a senator: jachetă de piele neagră, frecvent o perucă sau o beretă, totdeauna ochelari negri, niciodată acte de identitate. Pentru menajeră, asemenea zile erau groaznice. Acum însă, ne sună imediat pe noi şi ne ducem să-l luăm.

— Colaborează cu voi?

— Nu are încotro. E foarte bine plătită, ca şi şoferul.

— Şi aşa l-aţi pus sub control.

— Noi nu suntem decât nişte prieteni mai deosebiţi. Îl ajutăm ori de câte ori are nevoie şi, uneori, avem şi noi nevoie de el, de puterea funcţiei lui.

— Am înţeles, zise Bajaratt cu răceală.

— Desigur, soluţia optimă pentru noi ar fi să aflăm cine e acel *Scorpio* din senat pentru că, aşa cum îl controlează *Sponsorii,* tot aşa îl putem controla şi noi. Dar asta nu mai e decât o chestiune de timp, până la urmă tot îl vom afla. Chiar şi acţiunea ta ne va fi utilă în sensul ăsta, pentru că vom studia din nou comportamentul fiecărui membru al senatului. Şi, din reacţia lor la haosul care va urma, ne vom da poate seama care este cel mai slab dintre ei, cel care l-a atras pe Van Nostrand.

— E ceva atât de important pentru voi?

— Să nu înţelegi greşit, dragă Amaya, nu este ceva de importanţă vitală. Repet, avem multă simpatie şi relaţii foarte strânse cu cei din Valea Baaka, dar astea nu se extind şi asupra mercenarilor din reţeaua *Scorpio.* Ei sunt creaţia lui Van Nostrand şi a tovarăşului acela nebun al lui, din Caraibe, au fost recrutaţi prin şantaj şi ţinuţi în frâu cu ajutorul banilor, nişte sume complet nesemnificative comparativ cu banii pe care-i fac *Sponsorii* de pe urma lor. Iar *Sponsorii* au fost, de fapt, nimeni altcineva decât *il padrone* şi Van Nostrand. Reţeaua *Scorpio* nu luptă în numele unei cauze, tot ce fac este determinat de frică şi de banii pe care îi primesc, Asemenea oameni nu merită prea multă consideraţie. Trebuie să fie distruşi, făcuţi neputincioşi… sau recrutaţi de noi.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc o întrerupse Bajaratt. Reţeaua *Scorpio* m-a ajutat din plin pe *mine* şi, prin asta, au servit şi interesele celor din Valea Baaka.

— Atotputernicul Van Nostrand le-a ordonat să facă asta! Le poate tăia toate fondurile cu un singur apel telefonic, să nu mai vorbim că poate face publice toate crimele lor – din trecut şi din prezent. Crezi că dau măcar doi bani pe noi, pe idealurile atât de scumpe nouă? Dacă aşa gândeşti, atunci nu eşti omul care am crezut că eşti.

— Van Nostrand s-a retras. Acum este undeva, în Europa, sau este deja mort. Nu mai este el *Scorpio Uno.*

— … Problema doamnei din Palm Beach cu telefoanele… zise araba, abia audibil. Asta e o veste neaşteptată, eşti absolut sigură?

— Nu sunt sigură dacă este viu sau mort. Un alt bărbat, un fost ofiţer de informaţii, pe nume Hawthorne, este încă viu şi liber, deşi credeam că este arestat. Dar Van Nostrand a dispărut, mi-a spus cu gura lui că trebuie să dispară.

— Vestea nu este numai neaşteptată ci şi extrem de neplăcută. Atât timp cât Van Nostrand era în locul în care era, puteam să-i urmărim fiecare mişcare. Aveam oameni pe domeniul lui, la poartă, informatori care ne erau perfect loiali… Acum cu cine ai de-a face? *Trebuie* să-mi spui despre cine e vorba!

— Nu ştiu…

— Aminteşte-ţi de Casa Albă, Amaya!

— Nu te mint. Spui că ştii codurile lor telefonice, poţi să

verifici. Cel care este acum *Scorpio* 1 nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Desigur, bineînţeles...

— Dar îţi pot spune că ultimul *Scorpio* cu care am vorbit eu e un om cu o funcţie atât de importantă, încât are acces la cele mai secrete informaţii. Mi-a dat detalii asupra stadiului în care se află oamenii guvernului care mă urmăresc pe mine. Detalii foarte amănunţite şi corecte. A pomenit ceva de un *cerc restrâns*.

— *Cercul restrâns...?* Frumoasa palestiniană se încruntase şi pe faţa ei apăruseră câteva cute. *Cercul restrâns,* repetă ea, în timp ce traversa gânditoare camera, cu mâna pe obraz. Dacă este cumva vorba de senatorul pe care-l căutam noi, informaţii de genul ăsta nu se transmit decât unui singur comitet. Comitetul pentru supravegherea serviciilor de informaţii. Desigur, este normal, este atât de simplu! De când cu scandalurile *Watergate* şi *Irangate,* fiecare agenţie de informaţii de la Washington are grijă să raporteze în detaliu comitetului până şi cea mai măruntă operaţiune întreprinsă. Nu-şi pot permite să nu o facă, pentru că nici un ofiţer sau funcţionar nu va risca să se confrunte cu o acuzaţie de ilegalitate în faţa întregului Congres... Vezi Amaya, deja ne-ai ajutat fantastic cu asta.

— Mai mult decât atât, este un ucigaş, cel puţin mie aşa mi-a spus. Mi-a spus că a omorât un om numit Stevens, şeful de la Naval Intelligence, pentru că acest Stevens ajunsese periculos de aproape de mine. Pentru asta îi sunt îndatorată.

— Nu-i eşti îndatorată cu nimic. Nu făcea decât să execute nişte ordine, nimic altceva!... Fie că ţi-a spus adevărul, fie că te-a minţit ca să-i fii recunoscătoare, asta nu are nici o importanţă! În tot senatul nu există decât un singur om în stare să vorbească aşa... Seebank, intolerabilul, nestăpânitul general Seebank. Îţi mulţumesc, Bajaratt!

— Dacă despre el este vorba, trebuie să-ţi spun că, în ceea ce mă priveşte, am început să-l testez. După cum probabil ştii, în diverse situaţii militare, când un anumit obiectiv – un obstacol, un post de comandă, sau ceva de genul ăsta – trebuie eliminat cu orice preţ, atunci nu ezităm să alegem pe cineva să execute misiunea, conştient că se sacrifică pentru asta. Pentru că încălţămintea lui este plină cu exploziv.

— *Cizma lui Alah,* spuse palestiniana. Explozivul este camuflat

în talpă şi în toc, iar explozia se declanşează lovind cu bombeul într-un obiect solid. Purtătorul moare, împreună cu toţi cei care sunt în apropierea lui.

— Da, i-am dat omului un proiect, continuă Bajaratt, dând încet din cap. Dacă îmi va înapoia un dispozitiv funcţional, îţi voi transmite şi vei putea avea încredere în el. Dacă nu, voi întrerupe orice legătură cu ei. Dacă se dovedeşte de încredere, îl voi utiliza mai departe... iar voi vă veţi obţine acest *Scorpio* după care aţi alergat atât.

— Resursele tale nu au *chiar* nici o limită, Amaya?

— *Muerte a toda autoridad!* Asta este tot ce mă interesează!

28

Era o după-amiază întunecoasă, cerul era plin de nori negri. Senatorul Paul Seebank mergea pe jos, se afla pe un drum de ţară, undeva la periferia localităţii Rockville, Maryland. Avea în mână o lanternă pe care o tot aprindea şi stingea, nervos. Părul cărunt, tuns perie, era aproape acoperit de o bască, iar faţa îi era ascunsă de reverul ridicat al unui fulgarin subţire, de vară. Adevărul era că durul fost general de brigadă Seebank – actualmente durul şi renumitul senator Seebank – intrase în panică şi era aproape pe punctul de a-şi pierde echilibrul interior. Nu-şi putea stăpâni nici mâinile, care îi tremurau din ce în ce mai tare, nici ticul care îi contorsiona partea dreaptă a buzei de jos în spasme scurte, ce se accentuau.

Trebuia să se adune, nu-şi putea permite să-şi piardă stăpânirea de sine. Şi totuşi, simţea că neliniştea ce-l cuprinsese când aflase că devenise *Scorpio* 1 punea din ce în ce mai mult stăpânire pe el.

Nebunia aceea începuse cu opt ani în urmă, chiar pe acest drum, mai bine zis chiar în locul spre care se îndrepta acum, un hambar dărăpănat, de mult părăsit, al unei ferme care, acum, nu mai era decât pământ lăsat în pârloagă, pentru că actualii proprietari preferau legumicultura, nu creşterea grânelor. Întâlnirea fusese pregătită de un apel telefonic înfricoşător, o convorbire care avusese loc la sacrosanctul aparat ce suna direct pe biroul său de proaspăt ales senator, un număr de telefon rezervat numai membrilor familiei şi prietenilor foarte apropiaţi. Dar cel care-l sunase nu era nici rudă şi nici nu se arătase prea prietenos. Era un necunoscut ce se recomandase *Neptun.*

— Ţi-am urmărit campania electorală cu mare interes, domnule general.

— Cine dracu eşti dumneata şi cum ai obţinut acest număr de telefon?

— Nu are nici o importanţă, avem de discutat nişte probleme serioase. Propun să ne întâlnim cât mai curând posibil, pentru că şefii mei sunt extrem de nerăbdători în privinţa asta.

— Iar eu propun să te duci dracului!

— Atunci îţi sugerez să te gândeşti încă o dată la ceea ce a stat la baza campaniei dumitale electorale: faptul că ai fost prizonier de război în Vietnam, că te-ai comportat eroic până şi în această situaţie şi ai reuşit să-ţi protejezi oamenii în condiţiile acelea intolerabile, datorită calităţilor dumitale de conducător şi datorită curajului de care ai dat dovadă. Dar avem şi noi prieteni la Hanoi, domnule senator. E nevoie să continui?

— Ce mama dracului...?

— Chiar lângă Rockville, pe un drum de ţară care iese din localitate, e un hambar...

— Fir-ai al dracului! Ce-oi fi aflat?

Seebank se dusese acum opt ani la întâlnire, la fel cum se ducea şi acum, tot în urma unei convorbiri telefonice cu un necunoscut. Însă acum opt ani, la lumina unui felinar vechi, în prezenţa elegantului *Neptun,* care se ţinea mai mult în întuneric, citise declaraţiile comandanţilor celor cinci lagăre în care fusese internat împreună cu oamenii pe care îi comanda:

Colonelul Seebank a colaborat cu noi de bunăvoie, luam de multe ori masa împreună...

Colonelul ne dezvăluia planurile de evadare concepute de el şi de ceilalţi ofiţeri...

De mai multe ori m-am prefăcut că-l torturăm, iar el ţipa ca din gură de şarpe, să-l audă camarazii...

Utilizam o soluţie acidă diluată pentru a-i decolora pielea – de obicei pe când el era beat turtă – şi îl trimeteam înapoi la barăci, cu hainele rupte...

A colaborat cu noi, ne-a ajutat, dar asta nu înseamnă că îl şi stimam...

Acolo era scris tot. Generalul de brigadă nu era câtuşi de puţin un erou. Era cu totul altceva.

Dar pentru *Sponsor*i era deosebit de valoros, atât de valoros încât i se acordase o poziţie de elită în reţea: devenise *Scorpio* 4. Toate realegerile îi erau ca şi garantate, pentru că nici un contracandidat nu ar fi putut dispune de fondurile lui. De altfel, începând cu al doilea mandat pe care-l obţinuse, totul se datora banilor, avalanşei de bani sub care îşi îngropa oponenţii. Iar el, ca senator şi expert militar, nu trebuia decât să dirijeze contractele ţinând de apărare spre cei pe care-i alegeau *Sponsorii.*

Începuse să se vadă hambarul – o clădire ruinată, în vârful

unei movile acoperită de iarbă sălbatică. Seebank părăsi drumul şi începu să urce. Fasciculul lanternei pe care o ţinea în mână nu mai tremura. În şase minute ajunse în dreptul uşilor sparte ale clădirii, care nu mai rămăseseră decât pe jumătate în picioare şi rosti cu glas ferm, sigur:

— Am sosit. Unde eşti?

Îi răspunse fasciculul unei alte lanterne, ce se aprinse înăuntru şi o voce din întuneric:

— Te rog să intri. Este o adevărată plăcere să-mi întâlnesc superiorul – nu cel din armată, desigur. Stinge-ţi lanterna.

Seebank se conformă.

— Am fost cumva camarazi de arme? Ne-am mai cunoscut până acum?

— Până acum nu ne-am mai cunoscut personal. Dar s-ar putea să-ţi aduci aminte de un număr matricol, de un grad, chiar şi de nişte barăci – *lagărul de sud.*

— Prizonier, ai fost prizonier! Am fost prizonieri împreună?

— E mult de atunci, domnule senator… Sau preferi să-ţi spun *domnule general.*

— Prefer să-mi spui de ce m-ai sunat şi de ce ai ales tocmai acest loc de întâlnire.

— Nu-i ăsta locul în care ai fost recrutat? În hambarul ăsta? În cazul meu, aici a fost. Şi n-am vrut decât să subliniez cât de urgentă şi de importantă este întâlnirea noastră.

— Recrutat…? Tu? Atunci eşti…

— Bineînţeles. Altfel de ce m-aş afla aici? Dă-mi voie să mă prezint, domnule general. Sunt *Scorpio* 5, ultimul dintre *Scorpionii* de elită. Ceilalţi douăzeci sunt la fel de importanţi ca şi noi, dar nu au nici o putere de decizie.

— Dacă aş spune că nu mă simt uşurat, aş minţi. Mâinile lui Seebank încă mai tremurau uşor. Clădirea asta mi-a adus evident aminte de multe. Sincer să fiu, am crezut că mă voi întâlni cu unul dintre… cu unul dintre…

— Curaj, domnule senator… Cu unul dintre *Sponsori?*

— Da… Cu un *Sponsor.*

— Ţinând cont de evenimentele din ultimele două zile, mă mir că încă nu s-a întâmplat asta şi mă simt şi eu oarecum uşurat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, în conformitate cu alocarea codurilor telefonice, la ora asta *Scorpio* 4 a devenit, din toate punctele de vedere,

Scorpio 1, corect?

— Da, cred că da. Ticul lui Seebank se accentuase din nou.

— Ştii cumva şi de ce?

— Nu, oricum nu sunt sigur. Senatorul îşi încleştase mâinile pe lanternă, pentru a le stăpâni tremurul.

— Da, sunt convins că nu ştii. Nu ai acces la informaţii. Din fericire, eu am acces şi am şi acţionat în consecinţă.

— Vorbeşti în bobote, soldat. Şi asta nu-mi place.

— Ce-ţi place ţie nu contează, chiar deloc, *Scorpio* 2 şi *Scorpio* 3 au fost eliminaţi. Au trişat, n-au înţeles şi n-au vrut să se implice în scenariul în curs de desfăşurare şi atunci *Little Girl Blood* i-a scos din joc. Asta e o chestiune care nu mă priveşte pe mine.

— Nu înţeleg, cine dracu' este această *Little Girl Blood?*

— Mă şi întrebam dacă ai vreo idee în privinţa asta. Văd că n-ai. Munca ta pentru *Sponsori* se desfăşoară într-un domeniu diferit, foarte profitabil, dar foarte diferit. Asta nu e vina ta. Ţinând cont de cine eşti tu în realitate – de ceea ce ştim noi despre tine – nici nu cred că ai putea face faţă. Eşti o închipuire mincinoasă, *Scorpio* 4, mi s-a cerut de ani de zile să te supraveghez... Acum ai devenit un punct slab şi periculos pentru noi.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! mugi Seebank cuprins de panică. Doar îmi eşti subordonat!

— Te rog să mă scuzi că n-am mai avut răbdare să aştept până când schimbarea s-ar fi produs pe căi normale – până când şmecheriile alea electronice ar fi făcut comutările de rigoare, reclamate de înlocuirea ta. Dacă acum ai putea să-ţi suni soţia, ai afla că azi dimineaţă, la opt şi zece, exact la douăsprezece minute după ce plecaseşi, tu de acasă, a apărut un tehnician de la telefoane. A umblat niţel la telefonul tău special... Vezi, domnule general, suntem prea aproape de ţel, prea aproape de momentul în care vom putea aşeza ţara asta în locul care i se cuvine. Am fost despuiaţi, bugetele noastre pentru cheltuieli militare au fost reduse până la un nivel dezastruos, personalul a fost decimat de reduceri de efective, capacitatea noastră de luptă a fost făcută praf şi pulbere. În Europa şi în Asia sunt douăzeci de mii de focoase nucleare, toate calate drept pe noi, iar noi ne apărăm pretinzând că toate astea pur şi simplu nu există!... Ei bine, asta se va schimba din temelii când *Little Girl*

Blood îşi va fi îndeplinit misiunea ei: Ne vom afla din nou la conducere şi vom guverna această naţiune a noastră aşa cum trebuie guvernată ea. Ţara va fi paralizată şi normal, ca totdeauna, îşi va îndrepta speranţele spre noi, cerând protecţie şi îndrumare.

— Nu-ţi stau cu nimic împotrivă, soldatule, reuşi să îngaime senatorul printre tremurături. Ce-ai spus tu acum ar putea fi luat drept propriile mele cuvinte, cred că ştii asta.

— La dracu', domnule general, bineînţeles că ştiu, dar n-ar fi decât cuvinte. Eşti tot numai vorbe goale, de sus până jos. Laşitatea dumitale este un pericol, peste care acum nu mai putem trece cu vederea. Pentru că te va face să-ţi pierzi cumpătul.

— De ce?

— Pentru că este vorba de asasinarea Preşedintelui! Cum îţi pică asta?

— Dumnezeule, sunteţi inconştienţi! şopti Paul Seebank. Din cauza groazei, mâinile nu-i mai tremurau, iar ticul de la buză i se oprise. Nu-mi pot crede urechilor. Cine eşti tu?

— Mda, cred că a sosit momentul să mă şi vezi. Din spatele unui zid de cărămidă se desprinse o siluetă cu un singur braţ, cu mâneca dreaptă împăturită şi prinsă de umăr. Mă recunoşti, domnule general?

Seebank se holba nedumerit şi complet confuz la trăsăturile unei figuri pe care o cunoştea mai mult decât foarte bine.

— Dumneata…?

— Lipsa braţului meu îţi mai împrospătează ceva amintiri? Ţi s-a spus cu certitudine cum s-a întâmplat.

— Nu…! Nu-mi amintesc nimic! Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Sunt sigur că ştii chiar foarte bine, domnule general, chiar dacă atunci nu m-ai văzut la faţă – în ceea ce te priveşte nu eram decât un oarecare *căpitan X,* unul ceva mai deosebit, e drept…

— Nu… Nu! Vorbeşti aiurea, nu ne-am cunoscut niciodată!

— După cum ţi-am şi spus deja, personal nu ne-am cunoscut până acum, într-adevăr. Nici nu-ţi poţi imagina cât de amuzat eram, de fiecare dată când vreo şedinţă ne aduna la aceeaşi masă şi când te ascultam debitându-ţi consideraţiile de aşa-zis expert militar, nişte rahaturi de cea mai ordinară speţă cu care erai alimentat de binefăcătorii noştri *Sponsori* prin intermediul lui

Scorpio 1. Armata şi-a dovedit recunoştinţa punându-mi la dispoziţie o proteză, un braţ drept artificial menit să umple mâneca uniformei. Pentru că Pentagonul a fost conştient că talentul şi capacitatea mea nu depind de existenţa unui sărman braţ, că ele nu reclamă decât existenţa unui creier şi un dram de elocinţă, atât cât poţi pretinde de la un militar.

— Jur pe Dumnezeul meu, nu te cunosc decât în postura dumitale actuală, nu te-am cunoscut mai înainte!

— Atunci dă-mi voie să-ţi ameliorez puţim amnezia asta temporară, care pare să te fi cuprins aşa subit. Îţi aminteşti de *lagărul de sud?* Îţi aminteşti de un căpitan necunoscut de acolo, care pregătise o evadare ce nu se putea să nu reuşească? O evadare care ar fi şi reuşit, cu siguranţă... Dar n-a reuşit pentru că un ofiţer american a şoptit ceva la urechea comandantului lagărului. Paznicii au năvălit din senin în baraca noastră, mi-au prins mâna dreaptă şi mi-au tăiat-o cu una din împuţitele alea de săbii ale lor. Şi după aceea, într-o engleză aproape perfectă, translatorul lor a adăugat: „Mai încearcă şi acum să evadezi”.

— Dar eu n-am avut nici o legătură cu asta... cu ceea ce ţi s-a întâmplat dumitale!

— Las-o baltă, domnule general, totul s-a întâmplat din cauza ta şi numai a ta. Când m-a recrutat, *Neptun* mi-a arătat şi mie declaraţiile de la Hanoi. Şi mi-a spus că trebuie să fiu cu ochii pe tine.

— Dar astea sunt toate trecute şi îngropate! Nu mai contează!

— Mă crezi dacă-ţi spun că pentru mine încă mai contează, chiar foarte mult? Că aştept de douăzeci şi cinci de ani să ţi-o plătesc?

În hambarul dărăpănat de lângă Rockville, Maryland, răsunară două împuşcături în succesiune rapidă.

Iar şeful JCSC o porni prin iarba înaltă spre Buick-ul său personal, ascuns în apropiere. Dacă totul se desfăşura conform planului, *Little Girl Blood* făcuse încă un pas spre ţinta ei.

Perplex şi frustrat, Hawthorne se găsea la volanul maşinii Departamentului de Stat, îndreptându-se către Melean, Virginia. Se străduia să înţeleagă enigma familiei O’Ryan. Ori erau cea mai tembelă adunătură de fiinţe umane ce-i fusese dat să întâlnească vreodată, ori O’Ryan îi dresase atât de bine, încât ar fi fost în stare să păcălească până şi un detector de minciuni,

susţinând senin, că nici măcar nu se află la faţa locului, în timp ce, de fapt, tocmai jefuiau o bancă.

Sosise la casa lor de lângă plajă puţin după ora cinci şi jumătate şi, pe la şapte, Hawthorne era aproape convins că Patrick Timothy O'Ryan fusese irlandezul cu gura cea mai ferecată din istoria întregii rase celtice. După ce citise dosarul lui O'Ryan de la *Agenţie,* bunul simţ al lui Tyrell fusese profund jignit de o enormă omisiune în verificările de rutină asupra acestuia. Şi anume cele legate de brusca schimbare survenită în starea materială a familiei O'Ryan, atât de radicală încât le permisese să schimbe locuinţa destul de modestă de până atunci – dar care corespundea în totalitate unui funcţionar cu salariu mediu de la CIA – cu una mult mai mare, la care se adăugase o casă de vară serioasă, aflată chiar pe plajă. Explicarea tuturor acestor schimbări prin moştenirea lăsată de unchiul crescător de cai din Irlanda era subţire, subţire de tot. Iar *Compania* se mulţumise cu justificările furnizate de acte, fără verificări mai profunde. Deşi, după părerea lui Hawthorne, ar fi trebuit să cerceteze totul în amănunţime, să sape cât mai adânc posibil. Fie şi numai pentru că ceilalţi doi fraţi O'Ryan, care lucrau la New York City Police Departament, fuseseră complet neglijaţi de înstărita lor rudă, deşi, din cele spuse de doamna O'Ryan, unchiul lor nu-şi cunoscuse niciodată personal nepoţii.

— Unchiul Finead a fost un *sfânt!* ţipase Maria Santoni O'Ryan printre lacrimi. Iar bunul Dumnezeu l-a luminat, arătându-i că Paddy al meu este cel mai iubit de Iisus Cristos dintre cei trei fraţi O'Ryan! Dar cum îţi permiţi dumneata ca tocmai acum, când sunt copleşită de durere şi întristare, să vii să-mi pui asemenea întrebări?

Asta nu prea seamănă a răspuns, stimată doamnă O'Ryan, îşi zisese Tyrell în gând. *Dar se pare că nu la dumneata trebuie să caut răspunsuri la întrebările mele.* Şi nici la cei trei fii şi la cele două fiice, care-l întâmpinaseră cu o furie inocentă, manifestată cu diverse intensităţi. Hawthorne simţea că era ceva putred la mijloc, instinctele lui erau copleşite de un fel de duhoare aproape insuportabilă, dar nu reuşea să-şi dea seama despre ce era vorba.

Când coti pe drumul particular din Melean, Virginia, ce ducea spre enorma casă în stil colonial a familiei Ingersol, era aproape nouă şi jumătate. Rondul larg, cu două benzi, pe care drumul îl

făcea chiar în faţa casei, era plin cu maşini de culoare închisă, numai mărci scumpe – Jaguaruri, Mercedesuri şi o droaie de Cadillac-uri şi de Lincoln-uri. În stânga casei se afla o pajişte mare, momentan transformată în parking, deservit de servitori, care duceau şi aduceau maşinile musafirilor.

La uşă îl întâmpinase fiul lui David Ingersol. *Un tânăr plăcut, curtenitor, sincer, în ochii căruia se vede un ocean întreg de tristeţe,* îl evalua Tyrell în gând, pe când îi prezenta împuternicirile lui.

— Cred că ar fi mai bine să îl chem pe asociatul tatălui meu, îi spuse fiul defunctului. Eu nu vă pot fi de nici un folos, indiferent care este motivul ce vă aduce aici.

Edward White, de la firma *Ingersol and White,* era un om robust, de statură mijlocie, cu o chelie destul de avansată, sub fruntea căruia se puteau vedea doi ochi pătrunzători.

— Mă ocup eu de asta! zise el scurt, după ce examinase atent hârtiile lui, Hawthorne. Tu rămâi la uşă, Todd. O să mă duc împreună cu acest domn pe culoar.

Odată ajunşi în coridorul îngust. White continuă:

— Să-ţi spun cât sunt de uimit de apariţia dumitale aici, în seara *asta,* cred că este inutil.. O anchetă a Departamentului de Stat, când sărmanul David nici nu s-a răcit încă bine... pentru asta e neapărat nevoie să tulburaţi o familie îndoliată? Cum de vă puteţi permite aşa ceva?

— Foarte simplu, domnule White, răspunse Tyrell. Rapiditatea este, în acest caz, un factor vital.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că s-ar putea ca David Ingersol să fie prima verigă într-o operaţie masivă de spălare de fonduri, în care sunt implicate atât vechiul cartel al drogurilor de la Medelin, cât şi cel nou, de la Cair. Punctul de lansare al acestei acţiuni este Porto-Rico.

— Asta este pur şi simplu absurd! Noi avem clienţi în Porto-Rico, au fost mai ales clienţi ai lui David, dar n-a existat niciodată nici umbra unei ilegalităţi în operaţiile noastre. Am fost asociatul lui, aş fi ştiut una ca asta!

— Poate că ştiţi mult mai puţin decât aveţi impresia. Ce-aţi zice dacă v-aş spune că, prin filiera Departamentului de Stat, s-a aflat de existenţa unor conturi ale lui David Ingersol la bănci din Zurich şi din Berna, nişte conturi cu sold depăşind opt cifre, în

valută americană? Asemenea sume nu provin de la firma dumneavoastră de avocatură. Aveţi afaceri prospere, dar nici chiar aşa!

— Dumneata eşti fie un mincinos ordinar, fie un paranoic... Să mergem în biroul lui David, nu avem unde discuta în altă parte. Pe aici.

Cei doi bărbaţi trecură pe lângă îmbulzeala din sufragerie şi o porniră pe un alt coridor, până când Edward White deschise o uşă ce dădea într-o cameră plină de cărţi aşezate în biblioteci. Pereţi erau acoperiţi de lambriuri de lemn, iar tapiseriile erau numai în piele maro închis – scaune, două sofale şi spătarul înalt al unui scaun rotativ, aşezat în spatele enormului birou pe care se aflau hârtiile lui David Ingersol.

— Nu pot crede o iotă din ce spui dumneata, zise White pe când închidea uşa.

— Domnule consilier juridic, aici nu e vorba de o arestare. Este vorba de o anchetă. Dacă vă îndoiţi de spusele mele, vă rog să sunaţi la Departamentul de Stat. Sunt convins că puteţi ajunge uşor la acele persoane care vă pot confirma totul.

— Ticălos nenorocit! Gândeşte-te la familia lui David!

— Nu mă pot gândi decât la anumite conturi din străinătate depistate de BCCI şi la un anume cetăţean american, care şi-a utilizat puterea sa de influenţă, deloc neglijabilă, pentru a proteja afacerile unor traficanţi de droguri.

— Domnule Hawthorne, în cadrul anchetei ăsteia pe care o faci, ţii cumva loc de tot şi de toate? Eşti şi poliţist şi judecător şi juriu? Te-ai gândit vreo dată cât de simplu este să deschizi un *cont în străinătate,* pe absolut orice nume doreşti, transmiţând unei bănci un facsimil de semnătură?

— Nu, niciodată. Se pare că dumneavoastră aţi făcut-o.

— Da, bineînţeles, am studiat problema într-o oarecare măsură şi îţi pot spune că orice client al firmei noastre trebuie să ne prezinte nişte motive al dracului de bine întemeiate pentru a deţine un astfel de cont, mai ales dacă îl utilizează pentru a ne plăti pe noi.

— În domeniul ăsta cunoştinţele mele sunt nule, minţi Tyrell, dar, dacă ceea ce mi-ai spus dumneata este adevărat, nu ne rămâne decât să faxăm semnătura lui David Ingersol la Zurich şi la Berna şi vom afla.

— Scanerele de control ale băncilor nu acceptă semnături

remise prin fax. Mă mir că nu ştii atâta lucru.

— Dumneata eşti expertul în domeniul ăsta. O să-ţi spun însă domeniul în care sunt eu expert – sunt un observator al dracului de bun. Vă observ pe voi, cowboy-ii care se fâlfâie în limuzine de lux prin oraşul ăsta, scăldându-se, pur şi simplu, în respectabilitate, în timp ce vă străduiţi din răsputeri să vă puneţi influenţa la dispoziţia celui care dă mai mult. Şi când călcaţi pe bec, mă prezint imediat să vă înhaţ.

— Greu de presupus că limbajul dumitale se conformează normelor Departamentului de Stat. Pare mai degrabă limbajul unuia dintre acei *răzbunători* paranoici din benzile desenate. Cred că, până la urmă, o să dau totuşi telefonul acela de care pomeneai mai devreme…

— Nu te mai osteni să faci asta, Edward. Cea de-a treia voce ce se făcuse auzită în cameră îi surprinse pe cei doi interlocutori. Brusc, scaunul de piele cu spătar înalt din spatele biroului se roti, aducându-le în faţa ochilor un bărbat în vârstă, subţire, pe care-l bănuiai înalt chiar dacă stătea în scaun. Avea o ţinută ireproşabilă – elegantă, conformă cu ultima modă – Încât, o clipă, pulsul lui Tyrell se acceleră pentru că, în lumina difuză din încăpere, avusese impresia că îl are în faţă pe Nils Van Nostrand.

— Mă numesc Richard Ingersol, domnule Hawthorne, am fost judecător la Curtea Supremă. Cred că dumneata şi cu mine ar trebui să stăm de vorbă – singuri, Edward – dar nu în această încăpere. Şi nici în vreo altă încăpere din această casă.

— Nu înţeleg, *sir,* zise uimit asociatul lui David Ingersol.

— Nici nu ai cum, dragul meu. Te rog să ai grijă ca nora şi nepotul meu să fie permanent ocupaţi cu… creaturile de dincolo. Domnul Hawthorne şi cu mine o să ieşim prin bucătărie.

— Dar domnule judecător…

— Fiul meu e *mort,* Edward şi nu cred că-i mai pasă ce se va scrie în cronica mondenă din *Washington Post* despre priveghiul *lui.* Mai ales că o parte dintre cei prezenţi au şi început să-i fure clienţii!

Bătrânul se ridică greoi din scaun şi ocoli biroul.

— Haide, domnule Hawthorne, cât suntem încă în casa asta nu-ţi pot spune nimic. Şi, pe deasupra, e o seară minunată pentru o plimbare.

Vizibil frustrat, White ţinu uşa deschisă în timp ce Tyrell îl urma pe bătrânul Ingersol pe hol şi apoi, trecând prin bucătăria

vraişte, afară, pe pajiştea înconjurată cu gard din spatele casei, unde se vedea o piscină luminată şi o grădină enormă, la poalele unei coline de vreo şase-şapte metri. Judecătorul o porni pe aleea pavată cu cărămidă şi începu să vorbească:

— Care este motivul *real* pentru care te afli aici, domnule Hawthorne şi cât de multe ştii?

— Aţi auzit deja ce i-am spus domnului White.

— Spălări de bani? Cartelurile drogurilor?... Haide, *sir,* David nu avea nici tendinţa, nici curajul să facă aşa ceva, nici măcar n-ar fi luat în considerare o asemenea idee. Dar menţiunea dumitale, despre conturile din Elveţia, nu se poate spune că nu are oarecari merite.

— Atunci poate că ar fi cazul să vă întreb *eu* pe dumneavoastră ce anume ştiţi, domnule judecător.

— Povestea este macabră, oscilează între triumf şi dezastru şi aduce foarte mult a tragedie – atenian㠠ca fond, dar lipsită de măreţia dramelor greceşti.

— Elocvent, într-adevăr, dar mi-e teamă că nu-mi spune nimic...

— M-ai privit ciudat acolo, în birou, zise Ingersol, ignorând observaţia lui Tyrell. Nu era vorba numai de faptul că erai surprins că eram acolo, era vorba şi de altceva, n-am dreptate?

— Ba da, mi-aţi adus aminte de cineva.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Brutalitatea cu care ţi-ai făcut simţită prezenţa aici sugerează o strategie de şoc, urmăreşte să descumpănească şi să creeze panică. Fapt confirmat de reacţia dumitale, atunci când ai dat cu ochii de mine.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— Ba eu sunt convins că înţelegi foarte bine... De Nils Van Nostrand – domnul *Neptun,* dacă preferi să-i spui aşa... Similitudinea de înfăţişare dintre, noi te-a şocat, ţi se citea în priviri deşi, te asigur, asemănarea asta este numai de suprafaţă. Dacă întâmplarea face ca anumite caracteristici extrem de generale să fie asemănătoare – mă refer la înălţime, siluetă şi la culoarea pielii – asta este din cauză că bărbaţii în vârstă, ca noi, cu poziţia noastră socială, au tendinţa de a arăta cam la fel, la prima vedere. Însă, în cazul ăsta este mai degrabă vorba de o ironie a sorţii. Sunt însă convins că îl cunoşti pe Nils Van Nostrand şi că biroul ăla este ultimul loc din lume unde te-ai fi aşteptat să-l vezi. Iar asta mi-a spus foarte mult.

— Ţinând cont de implicaţii, sunt surprins să vă aud recunoscând atât de senin că îl cunoaşteţi pe *Neptun.*

— Ah, asta face parte din povestea de care pomeneam adineauri, continuă Ingersol pe când intrau într-un mic luminiş împânzit de flori – un mic port liniştit, izolat de casă. Şi de mulţimea vizitatorilor. După ce a *pus la punct* lucrurile aici, Nils a venit de mai multe ori pe *Costa del Sol.* Nu ştiam cine este, bineînţeles, începusem chiar să ne împrietenim. Părea să fie unul de-al nostru – un singuratic bătrân, cu destui bani, care umbla din loc în loc, în căutarea unei umbre de amuzament. Îi dădusem chiar o recomandare, pentru croitorul meu, de la Londra.

— Când aţi aflat că era *Neptun?*

— Acum cinci ani. Începusem să bănuiesc că e ceva ciudat cu el, apărea brusc şi pleca la fel de brusc. Aveam şi suspiciuni în legătură cu familia lui, despre care nu vorbea niciodată, cât şi despre averea pe care o avea, a cărei provenienţă era incertă.

— Ciudat să vă aud vorbind aşa, îl întrerupse Tyrell. Nu prea am auzit de mulţi indivizi locuind în cartierele dumneavoastră care să-şi prezinte vecinilor extrasele de cont.

— Ai bineînţeles dreptate, aşa e, dar, în general, baza de la care s-a pornit este cunoscută, aproape pentru orice avere. Un individ inventează ceva, sau produce ceva ce nu există pe piaţă, acoperind un gol de ofertă, sau înfiinţează o bancă la momentul oportun, sau se lansează în afaceri imobiliare. Astea sunt, în general, căile prin care se ajunge la extrasele de cont de care vorbeai dumneata. În cazul meu, înainte de a fi numit la Curtea Supremă, eram fondatorul şi asociatul majoritar al unei firme de consultanţă juridică extrem de profitabilă, cu birouri atât la Washington cât şi la New York. Evident că, în atari condiţii, mi-a fost simplu să-mi permit şi să accept onoarea numirii.

— Da. V-aţi putut permite, spuse Hawthorne, reamintindu-şi de dosarul lui David Ingersol, în care erau incluse extrem de multe date despre tatăl lui. Singura absenţă notabilă era motivul real al demisiei lui Richard Ingersol. Brusc, Hawthorne îşi dădu seama că tocmai asta urma să afle.

— *Neptun,* zise Ingersol, parcă citindu-i gândurile. Se aşezase pe o bancă de fier forjat de la capătul grădinii. Şi asta este o parte din poveste, un capitol neplăcut şi inutil de brutal, într-o seară, pe când săream pe veranda iacht-clubului şi priveam Mediterana sub clar de lună, Van Nostrand, permanent atent şi în

alertă, mi-a zis: „Vi se pare ceva ciudat la mine, domnule judecător?” I-am răspuns că aveam impresia că este homosexual, dar că asta nu era, oricum, mare lucru. În comunitatea aceea cosmopolită erau destul de mulţi cu asemenea gusturi. Apoi, cu cel mai diabolic zâmbet ce mi-a fost dat să văd, mi-a spus: „Eu sunt omul care te-a ruinat pe dumneata şi care este stăpân pe destinul şi pe viitorul fiului dumitale. Eu sunt *Neptun.”*

— Iisuse Cristoase, chiar aşa, brusc şi dintr-o dată?

— Şi eu am fost şocat. L-am întrebat de ce ţinuse atât să-mi spună toate astea, la atâta vreme după ce se consumaseră acele evenimente. Ce gen de satisfacţie crudă şi perversă obţinea din asta? Pe atunci aveam optzeci şi unu de ani, nu puteam să reprezint o ameninţare fizică pentru el, cu atât mai puţin să-l omor. Soţia mea murise, eram singur şi, sincer fiind, în fiecare seară când mă duceam la culcare mă întrebam dacă mă voi mai trezi dimineaţa. „De ce, Nils?” am întrebat eu din nou. „De ce ai făcut-o, de ce mi-ai spus acum toate astea?”

— Şi v-a răspuns ceva?

— Da, domnule Hawthorne, mi-a răspuns. De aceea mă aflu acum aici... Fiul meu nu a fost omorât de un toxicoman. A fost asasinat metodic, de oamenii care m-au *ruinat* pe mine şi care-l *stăpâneau* pe el, cum s-a exprimat Van Nostrand. Am optzeci şi şase de ani şi, la modul meu de viaţă, faptul că încă mai trăiesc constituie o profundă şi sinceră nedumerire pentru doctorii mei. Dimineaţa aceea, în care nu mă voi mai trezi şi nu voi mai vedea lumina soarelui, se apropie, am acceptat de mult faptul în sine ca fiind inevitabil. Dar nu pot accepta să iau cu mine în mormânt secretul care a transformat o viaţă neonorabilă într-una pur şi simplu de ticăloşenie şi care, în final, mi-a omorât şi fiul.

— Ce v-a răspuns *Neptun?* insistă Tyrell.

— Mi-a răspuns cu acelaşi zâmbet pe buze şi cu ochii ca de gheaţă, în spatele cărora se ghiceau văpăile iadului. Îmi aduc aminte fiecare cuvânt, pentru că vorbele acelea mi s-au întipărit în minte de parcă ar fi fost scrise cu litere de foc... „Pentru că astfel am dovedit de ce suntem în stare, *Dickie* bătrâne, am dovedit că putem domina şi controla două generaţii succesive de oameni. Cu timpul, vom domina întreg guvernul Statelor Unite, noi, *Marte* şi *Neptun.* Iar eu am vrut să vezi asta, să o ştii şi să îţi dai seama că nu poţi face nimic”... Asta era satisfacţia lui, pe

care mi-a aruncat-o în faţă, în faţa unui bătrân neputincios, a cărui avere renăscută se datora corupţiei. Când mi-au ucis fiul, în i-am dat seama că este cazul să ies din paradisul luxos care pare să fie iadul în care trăiesc eu şi să găsesc pe cineva căruia să-i spun adevărul. Nu eram sigur de unde să încep şi încotro să mă îndrept, mai ales că sunt unele lucruri pe care, în nici un caz, nu am intenţia să le dezvălui. Nepotul meu este un tânăr foarte reuşit şi promiţător – potenţialul lui este mult mai ridicat decât al tatălui şi al bunicului lui – şi trebuie să-l protejez atât cât îmi stă în puteri, dar, în rest, trebuie dezvăluit totul. Apoi te-am auzit pe dumneata vorbind acolo, în birou, am rotit scaunul şi te-am privit cu atenţie. Ei bine, tinere, dumneata eşti alesul, ai în dumneata ceva ce inspiră un fel de încredere circumspectă.

Ochii lui Ingersol erau aţintiţi în cei ai lui Hawthorne.

— Nu-ţi faci pur şi simplu meseria, continuă bătrânul. Eşti devotat trup şi suflet unei anumite cauze, probabil că asta este singura explicaţie a apariţiei dumitale în plină forţă pe scena de aici.

— Nu sunt un actor, Ingersol…

— Toţi suntem actori, domnule Hawthorne, toţi cei care intrăm şi ieşim, *în* şi *din* vieţile altor oameni, fie din motive altruiste, fie pentru a regla nişte conturi.

— Dacă o luăm aşa, mai rămâne cineva exceptat de la acest calificativ?

— După cum spuneam, *toţi* suntem actori… Şi acum să revenim la înţelegerea verbală dintre noi, în ceea ce mă priveşte…

— Ce înţelegere?

— Sunt gata să-ţi furnizez anumite informaţii, cu condiţia ca identitatea mea să nu fie dezvăluită. Voi rămâne o *sursă* anonimă a dumitale şi toate discuţiile noastre vor fi exclusiv personale.

— Nici nu se discută. Informaţiile trebuie confirmate în faţa unor terţi.

— Atunci, după funeraliile fiului meu, mă voi întoarce pe *Costa del Sol.* Şi, dacă se va mai arăta Van Nostrand pe acolo, primul şi ultimul meu gest în prezenţa lui va fi să scot din buzunar un pistol şi să-l împuşc în cap. Apoi mă voi pune la dispoziţia justiţiei spaniole. În fond, n-ar fi prima dată când cineva omoară un om, în numele onoarei sale.

— Van Nostrand n-o să se mai arate pe nicăieri. E mort.

Bătrânul îl privi surprins pe Tyrell:

— N-a apărut nici o ştire referitor la moartea lui…

— Dumneata, eşti unul dintre puţinii privilegiaţi care au aflat-o. Ştirea e secretă, nu a fost dată publicităţii.

— De ce?

— Să zicem că pentru inducerea inamicului în eroare.

— *Inamicul?* Ştiţi deci că este vorba de o întreagă reţea, foarte bine organizată?

— Da, ştim.

— Indivizii sunt recrutaţi la fel cum a fost recrutat şi fiul meu. Prin şantaj lipsit de orice scrupule. Dacă cei vizaţi nu consimt, sunt ameninţaţi cu distrugerea completă. Dacă îşi dau consimţământul, urmează compensaţii substanţiale.

— Exceptându-i pe cei câţiva pe care i-am depistat până acum – toţi erau morţi – sau pe care credem că i-am depistat, nu ştim nici despre cine e vorba, nici de unde să-i luăm. Ne puteţi ajuta cu ceva în această privinţă?

— Cred că vrei să mă întrebi dacă sunt dispus să te ajut pe *dumneata,* n-am dreptate?

— Hai să zicem că în operaţiunea în curs mi-au fost omorâţi mai mulţi prieteni foarte buni, că o prietenă la care ţin foarte mult are şanse să rămână infirmă pe viaţă şi să ne rezumăm la atât.

— Răspunsul şi motivaţia dumitale sunt perfect acceptabile şi mă satisfac deplin… Organizaţia şi-a luat numele de reţeaua *Scorpio,* sunt douăzeci şi cinci de oameni, cei desemnaţi de numerele unu până la cinci au autoritate de comandă asupra celorlalţi douăzeci. Chiar dacă această autoritate se rezumă exclusiv la a transmite ordinele pe care ei înşişi le primesc de la, să zicem, consiliul lor de directori.

— Ce *consiliu de directori?*

— Sunt cunoscuţi sub numele – destul de adecvat, trebuie să o recunoaştem – de *Sponsori.*

— Şi cine sunt?

— Să consider că înţelegerea noastră verbală, de care pomeneam mai devreme, este acceptată? De *dumneata?*

— Cum îmi puteţi cere să-mi ţin gura? Nu aveţi nici cea mai vagă idee despre ce e în joc.

— Am însă o idee fixă şi foarte clară: nepotul meu nu trebuie

să fie implicat cu nimic şi de nimic. Todd are-n faţă o viaţă întreagă şi refuz să aplic pe această viaţă stigmatul corupţiei, pentru că păcatul aparţine predecesorilor, nu lui.

— Cred că vă daţi seama că pot spune uşor o minciună!

— S-ar putea să fii tentat, dar nu cred că o vei face, în nici un caz, dacă îmi dai cuvântul de onoare că nu o vei face. E un risc pe care trebuie să îl accept... Am cuvântul dumitale de onoare?

Supărat şi furios, Tyrell făcu câţiva paşi spre dreapta lui Ingersol, aruncă o privire scurtă către luna palidă, apoi se întoarse şi se uită drept în ochii trişti, dar care-i susţineau privirea, ai bătrânului din faţa lui.

— Îmi ceri să transmit asemenea informaţii fără să dezvălui cine e *sursa* mea? E o tâmpenie, n-o să mă creadă nimeni pe cuvânt!

— Nu cred. Adu-ţi aminte de *Deep Throat* şi, mai ales, adu-ţi aminte de integritatea morală de care a dat dovadă ziarul care a beneficiat de dezvăluirile lui.

— Îmi poţi furniza informaţii concrete, verificabile?

— Îţi pot dezvălui nişte ipoteze, pe care eu le cred foarte apropiate de realitate, restul te priveşte.

— Atunci îţi dau cuvântul meu de onoare, zise încet Hawthorne. Şi să ştii că nu mint... Poţi să-i dai drumul.

— Pe *Costa del Sol* Van Nostrand are o vilă micuţă, dar foarte scumpă, genul de clădire construit pentru burlacii singuratici, cărora nu le place să aibă oaspeţi peste noapte, exceptând iubiţi sau iubite. După ce mi-a spus cine este el în realitate şi ce învârte, i-am pus vila sub *microscop* – parcă aşa se spune în jargonul serviciilor de informaţii. I-am mituit administratorul, am mituit funcţionarii de la oficiul telefonic local şi centralistele de la club. Ştiam sigur că nu-l pot omorî pe individ fără a suporta consecinţele de rigoare – de care, evident, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie – dar nu-mi doream aşa ceva, voiam să aflu cât mai multe despre ticălosul ăla, tot ce se putea afla, cu speranţa că s-ar putea ivi ceva care să-mi permită să inversăm rolurile.

— Folosind propriile lui metode? îl întrerupse Tyrell. Şantaj? Ameninţări cu dezvăluiri compromiţătoare?

— Exact... folosind în plus şi informaţiile pe care mi le comunica fiul meu. Noi doi trebuia să fim extraordinar de precauţi. Nu ne scriam, nu discutam despre aşa ceva la telefon. David călătorea mult, uneori se deplasa la cererea CIA, pentru a

le rezolva lor diverse probleme…

— Mi s-a spus deja asta, îl întrerupse din nou Hawthorne. Când am pronunţat prima dată numele fiului dumitale, şeful NI mi-a zis că sunt de-a dreptul idiot. Fiul dumitale era curat ca lacrima şi, pe deasupra, era şi un fel de agent voluntar, folosit din când în când de CIA.

— O adevărată ironie a sorţii, nu crezi?… Oricum, noi nu ne întâlneam decât în secret, ne luam cât mai multe măsuri de prevedere, ca nu cumva să fim văzuţi împreună. Ne întâlneam în Trafalgar Square, în plină aglomeraţie, în vreo cafenea de pe *Rive Gauche,* sau în fel de fel de hanuri de ţară izolate. David mi-a dat codurile lor telefonice – este vorba de transmisii via-satelit…

— Am aflat deja asta…

— Aţi făcut ceva progrese, nu vă pierdeţi timpul!

— Nu suficiente. Continuă…

— David îl cunoştea pe Van Nostrand din societate, era inevitabil, dat fiind că se învârteau cam prin aceleaşi cercuri mondene din Washington. Nu-şi vorbeau însă decât foarte rar în public. Odată, datorită unei probleme urgente care trebuia rezolvată imediat – revizia urgentă a unor documente CIA; ordonată pe neaşteptate – Van Nostrand i-a ordonat fiului meu să ia legătura cu *Scorpio* 2 şi să-i transmită acestuia documentaţia necesară.

— Scorpio 2…? O'Ryan?

— Da. Ştii, David nu era decât *Scorpio* 3.

— Dar, oricum, era unul dintre cei cinci *şefi.*

— Numai pentru că nu avea încotro, te asigur. Cât despre motivele acestei supuneri… asta nu face parte din înţelegerea noastră.

— Cine sunt ceilalţi doi? Adică *Scorpio* 4 şi *Scorpio* 5?

— David nu a putut afla exact, dar presupunea că unul dintre ei este un senator – Van Nostrand îi spusese odată că Comitetul senatorial pentru controlul serviciilor de informaţii e o *sursă* excelentă. Cât despre celălalt, David zicea că O'Ryan a încercat să-i dea de urmă, dar nu i-a spus despre el decât că e *unul de* «categorie grea» de *la Pentagon – cel mai* «greu».

— Locul ăla e plin de indivizi de *categorie grea,* remarcă Tyrell morocănos.

— De acord. Dar asta este o informaţie confirmată de propriile

mele descoperiri, pe *Costa del Sol*. Ori de câte ori era acolo, Van Nostrand avea o mulţime de convorbiri telefonice, multe dintre ele cu Pentagonul. Dar, aşa cum mi-a spus şi David, orice listă de nume este lipsită de orice utilitate. Pentru că, atunci când *Neptun* dorea să ia legătura cu un *Scorpio,* folosea codurile telefonice.

— Cu excepţia cazurilor când folosea *orbi* pentru a transmite câte un mesaj, spuse Hawthorne. Fiul dumitale avea dreptate. Orice listă de nume este inutilizabilă. În afara codurilor telefonice, ai mai aflat ceva din vila aia?

— Da, există o corespondenţă regulată cu o firmă din Lausanne, specializată în afaceri imobiliare. După toate aparenţele, Van Nostrand avea o proprietate undeva pe malul lacului, pe un nume fictiv, cu rezonanţă spaniolă. În acte el nu apărea decât în calitate de custode.

— Nimic util în chestia asta, sau, dacă e ceva, va dura prea mult până să descoperim. Altceva?

— Da, mai am, zise Ingersol zâmbind. O listă de douăzeci de nume şi adrese, pe o hârtie cu antet de la *Gemeinschaft Bank* din Zurich. Acum un an şi jumătate hârtia se mai afla încă în seiful personal al lui Van Nostrand. Am plătit zece mii de dolari pentru ca un deţinut de la închisoarea din Estepona – un specialist de clasă – să deconecteze sistemul de alarmă al vilei şi să deschidă seiful. Douăzeci de nume, domnule Hawthorne. *Douăzeci.*

— Să fiu al dracului! şopti Tyrell. Ceilalţi *Scorpio!* Fiul dumitale ştia de asta?

— Sunt un jurist cu experienţă, domnule Hawthorne. Ştiu foarte bine când trebuie prezentată o dovadă scrisă şi când nu, mai ales dacă acea dovadă poate aduce prejudicii propriului tău avocat.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule judecător?

— Vorbind pe şleau, David n-a fost nici crescut, nici pregătit să ajungă în postura în care a fost forţat să ajungă. Era un avocat foarte bun, un consilier juridic de primă mână, dar nu era un *leu al barei*, unul dintre acele *pumnale juridice* utilizate de lumea interlopă. Era mai tot timpul speriat, avea momente dese de depresiune şi de panică. Dacă i-aş fi dat lui lista, exista pericolul să o utilizeze într-un moment nepotrivit, într-o încercare pripită de a se smulge de sub puterea celui ce-l şantaja.

— Şi ce dacă?

— Dumnezeule mare! Ia mai gândeşte-te, tinere! Van Nostrand, un individ aflat în termeni intimi cu mai mulţi Preşedinţi şi cu relaţii peste tot la Washington, în toată protipendada. O'Ryan, un analist de vârf de la CIA, cu acces la informaţiile cele mai secrete. Şi o listă de douăzeci de nume necunoscute, aruncată în joc de un om cuprins de panică, ce nu poate spune nimic în plus despre acele nume, nici cine sunt, nici cu ce se ocupă?

— Dar codurile telefonice?

— Liniile de comunicaţii pot fi întrerupte instantaneu de oricare dintre acei *Scorpio* care au autoritatea de a da alarma… Dacă, atunci când a fost omorât John Kennedy, aş fi fost unul dintre conspiratori, aş fi putut concepe extrem de uşor o modalitate de acoperire care să scape oricărei încercări de depistare a *Comisiei Warren.* Reţeaua *Scorpio* este o dovadă elocventă în acest sens.

— De ce a fost omorât fiul dumitale?

Pentru că a intrat în panică. De ce s-a întâmplat asta – n-am habar – dar este vorba de ceva recent. După cum ţi-am spus, nu ne scriam nici nu discutam la telefon pe tema asta. Pentru că el era absolut convins că atât casa, cât şi biroul lui erau sub supraveghere, că erau ascultate permanent, din dispoziţia Sponsorilor.

— Şi nu era adevărat?

— În ceea ce priveşte casa – nu – cât despre birou, nu ştiu. Firma e mare, are un sistem telefonic complicat şi sofisticat.

— În privinţa casei, eşti sigur?

— Casa era verificată de oamenii mei în fiecare lună, totuşi David nu putea fi convins. Îmi spunea mereu: „Nu ştii de ce sunt în stare". Şi nu puteam să nu fiu de acord cu afirmaţia, chiar dacă repetam într-una că în casă nu sunt microfoane. Pentru că, după cum sunt sigur că ştii, astea sunt uşor de găsit.

— Cine sunt *Sponsorii?*

— Nu sunt sigur, dar am nişte bănuieli. Pe Van Nostrand veneau să-l vadă mulţi oameni când era pe *Costa del Sol*, majoritatea călătoreau cu avioane personale. Iar eu am împrăştiat destul de mulţi bani printre funcţionarii aeroportului din Marbella şi printre vameşi. Da, domnule Hawthorne, am numele şi adresele tuturor celor care l-au vizitat şi, printre ele,

sunt cu certitudine şi cele ale *Sponsorilor,* dar, spre regretul meu, nu am aflat nimic sigur. Falsificarea unor documente de călătorie nu e dificilă, dar, chiar ţinând cont de asta, tot nimic nu am aflat, nici un fir de care să mă agăţ... Cu două excepţii, un bărbat şi o femeie, el din Milano, ea din Bahrain, care apăreau mult mai frecvent decât alţii. La început am crezut că la mijloc erau motive sentimentale – nişte amanţi care beneficiau, de ospitalitatea lui Van Nostrand. Abia mai târziu mi-am dat seama de prostia ce o făceam. Era vorba de nişte oameni de vârstă destul de înaintată şi, mai ales, graşi, obezi, enormi. Dacă ar fi fost amanţi, nu s-ar fi putut sui unul peste celălalt decât cu ajutorul valeţilor... Nu, domnule Hawthorne, era imposibil să fie amanţi. Părerea mea este că oamenii ăştia sunt legaţi indisolubil de *Sponsori,* posibil să fie chiar şefii lor, în cel mai rău caz sunt curierii lor.

— Milano, corespondentul din nord al centrului de la Palermo, înseamnă Mafia, zise Tyrell încet. Iar Bahrain-ul, acolo unde se adună toţi banii din lume, este una din sursele majore de finanţare pentru cei din Valea Baaka. Îi poţi identifica, îmi poţi spune cine sunt?

— *Ssst!* şopti brusc Ingersol, ridicându-şi mâna dreaptă cu palma înainte. Vine cineva!

Hawthorne începu să se întoarcă, însă era prea târziu. Se auzi un zgomot sec, ca şi cum ar fi scuipat cineva, un foc de pistol cu amortizor. Glonţul îl atinse pe bătrân chiar în frunte.

Tyrell făcu un salt spre dreapta, aruncându-se spre un boschet de trandafiri, în timp ce-şi ducea mâna la arma de la centură, dar nu mai apucă să o scoată. Asupra lui se năpusti o siluetă întunecată, ca o pasăre uriaşă. Simţi în cap izbitura unui obiect greu, de metal, după care nu mai ştiu nimic.

29

Hawthorne simţi mai întâi o durere ascuţită, năucitoare şi abia apoi sângele care-i curgea şiroaie pe faţă. Cu respiraţia încă întretăiată, încercă să îşi salte puţin capul, dar nu reuşi decât să-şi încurce şi mai mult părul în ghimpii care-i zgâriau pielea. Era culcat într-un boschet de trandafiri, crengile pline de spini îl înconjurau din toate părţile, agăţându-i hainele, ca şi cum cineva şi-ar fi dat multă osteneală, utilizându-şi inclusiv picioarele, pentru a rupe toate acele ramuri agăţătoare şi aducătoare de durere şi pentru a le lipi de trupul lui. Probabil că asta se şi întâmplase, iar autorul nu era altul decât ucigaşul lui Richard Ingersol, tatăl lui *Scorpio* numărul trei.

Încet, clătinându-se şi strâmbându-se de durerea provocată de spini, Tyrell reuşi să se ridice în picioare, dându-şi brusc seama că ţine în mână un pistol, care însă era prea mare şi prea greu să fie propria lui armă. Privi mai atent obiectul în lumina slabă care venea dinspre piscină. Era un *magnum* calibrul 0,357, la ţeava căruia fusese montat un amortizor – arma cu care fusese omorât bătrânul Ingersol. O înscenare! gândi imediat Hawthorne şi, abia atunci, realiză că undeva, în interiorul hainei, simţea o pulsaţie iritantă – *una, două, trei... una, două, trei* – semn că Poole încerca să ia legătura cu el, de urgenţă. De cât timp, nu putea spune.

Se scutură de pământul de pe haine, încercând, în acelaşi timp, să se şi orienteze, să-şi dea seama ce şi cum. Îşi trase cămaşa din pantaloni şi se şterse pe faţă cu poalele ei. Prin apropiere nu se zărea nimeni, era singur cu cadavrul judecătorului Ingersol, a cărui ţeastă nu mai era decât o masă sângerândă şi a cărui faţă se transformase într-o mască purpurie. Tye începu să se mişte repede, bazându-şi toate acţiunile pe instinct, convins că, indiferent ce ar fi de făcut, trebuia făcut repede. Coborî cadavrul lui Ingersol de pe banca de fier forjat, îl întinse pe pământ şi-l târî până sub tufişurile de la capătul grădinii. Controlă rapid buzunarele bătrânului – nu găsi decât un portofel plin cu bani şi cu cartele de credit pe care îl puse la loc – şi, odată treaba asta terminată, smulse batista

curată al cărei colţ se ivea din buzunarul de la piept. Lumina care venea dinspre piscină… *apă!*

Hawthorne o luă la fugă printre tufişuri, privind cu atenţie în jur, pe când îşi băga pistolul cu care se trezise în mână sub centura pantalonilor. Nu se zărea nimeni. Sunetul înăbuşit al vocilor din casă îi spunea că acum numărul vizitatorilor ajunsese la câteva zeci bune, care se învârteau calmi prin sufrageria strălucitoare. Cufundă batista în piscină şi şi-o trecu peste faţă şi pe cap. Dacă ar reuşi să treacă neobservat prin bucătăria aglomerată, ar putea ajunge în culoarul care ducea la biroul lui David Ingersol. Trebuia să facă asta cu orice preţ! Trebuia să ia imediat legătura cu Jackson, să afle despre ce era vorba şi să-i spună ce i se întâmplase. Pe un şezlong văzu un prosop umed. Îl înşfăcă imediat, deşi nu era tocmai sigur că îi va folosi la altceva decât să încerce să-şi ascundă, cumva, hainele pline de murdărie. Şi, dintr-o dată, îşi dădu seama de ce se trezise din starea de inconştienţă provocată de lovitura pe care o primise: din cauza acelor pulsaţii electrice, slabe, dar insistente, care proveneau de la bricheta din buzunarul cămăşii lui! Fără acele mici şocuri electrice, probabil că ar fi fost găsit la câţiva metri de cadavrul plin de sânge al lui Richard Ingersol şi ar fi fost imediat reţinut de poliţie ca suspect. Şi asta ar fi scos din joc doi oameni dintr-o lovitură, probabil pe singurii doi oameni care – exceptând-o pe terorista Bajaratt – aveau habar de existenţa reţelei *Scorpio.* Mişcă-te, *imediat!*

Tyrell îşi duse prosopul la faţă şi o porni grăbit pe poteca pavată cu dale de piatră, spre uşa bucătăriei. Pătrunse în grămada de şorţuri şi de uniforme albe ca şi cum ar fi fost unul dintre vizitatorii care se lăsase copleşit de durere şi, pentru a-şi mai alina supărarea, băuse un pahar în plus în această casă năpăstuită de umbra unei morţi triste. Aceia care îi remarcară prezenţa se întoarseră cu spatele – aveau şi aşa destule pe cap. Ajuns în culoarul îngust prin care trecuse şi la ieşire, se grăbi spre birou, dându-şi seama cu uşurare că uşa acestuia era tot închisă. Intră, încuie uşa după el şi o porni imediat spre ferestre, trăgând toate draperiile acestora. Rana din cap i se deschisese din nou, dar, slavă Domnului, copcile rănii de la coapsă rezistaseră. Poole îşi făcuse treaba bine, nu simţea nici urmă de sângerare. Lângă birou se afla o mică baie, a cărei uşă era deschisă. O să se îngrijească imediat şi de rana din cap, dar

acum, pe primul loc se afla locotenent A. J. Poole din forţele aeriene ale SUA.

— Unde ai fost? urlă la el Poole, evident îngrijorat. Încerc să iau legătura cu tine de patruzeci şi cinci de minute.

— Mai încolo, Jackson. Spune-mi mai întâi tu ce ai de spus. Ceva despre *Cathy?*

— Nu. Cei de la spital spun că nu e nici o schimbare.

— Atunci despre ce e vorba?

— Aproape că nu-mi vine să-ţi spun, Tye, dar trebuie să o afli… Henry Stevens a fost omorât, a fost înjunghiat în piept cu un cuţit enorm. Poliţia i-a găsit cadavrul în spatele garajului de acasă. Locotenentul făcu o pauză, apoi adăugă: Cred că trebuie să-ţi mai spun şi că doamna Stevens l-a bătut la cap pe domnul Secretar de Stat Palisser până când i-a dat numărul nostru de telefon de aici. Zicea că *trebuie* să-ţi transmită un mesaj şi că nu admite să o facă altfel decât personal. Eu am scris pe hârtie fiecare cuvânt pe care mi l-a spus şi mi-am dat cuvântul de onoare că o să ţi-l transmit exact aşa cum mi l-a dictat. Ţi-l citesc chiar acum: „Tye, mai întâi a fost Ingrid, acum e Henry. Cât mai poate continua asta? Lasă totul baltă, cât mai eşti în toate minţile”… Ce vrea să însemne asta, domnule comandant?

— O asociere între două întâmplări fără nici o legătură una cu alta. Tyrell nu-şi putea permite acum să se gândească la durerea pe care o resimţea Phyllis Stevens. Nu avea timp pentru asta! Poliţia a descoperit ceva? întrebă el.

— Până acum nimic deosebit. Totul s-a trecut sub tăcere. Poliţia a primit ordine stricte, să nu comunice absolut nimic presei sau altcuiva.

— Dar rana?

— Este vorba de o lamă mare şi groasă, extrem de rară după cum susţin ei.

— Care ei? Cine ţi-a spus asta?

— Domnul Palisser. De când cu atacul domnului director Gilette, Palisser a preluat întreaga conducere a operaţiei aşa că acum lucrezi sub acoperirea Departamentului de Stat. El este acum şeful.

— Deci acum iei legătura direct cu el? întrebă Tyrell.

— E cam neliniştitor pentru un amărât de locotenent ca mine, dar asta e situaţia. Mi-a dat numerele lui directe de telefon şi de acasă şi de la Departamentul de Stat.

— Ascultă-mă cu atenţie Jackson, notează-ţi şi, dacă este ceva ce nu înţelegi, întrerupe-mă să-ţi explic. Şi Hawthorne îi povesti lui Poole în detaliu tot ce se întâmplase la reşedinţa familiei Ingersol din Melean, Virginia, insistând în mod deosebit asupra discuţiei pe care o avusese cu Richard Ingersol şi asupra morţii violente a fostului judecător.

— Cât de rău eşti rănit? îl întrebă locotenentul.

— O să mai am nevoie de câteva copci în plus, o să am un timp, o durere de cap groaznică, dar o să supravieţuiesc. Caută-l imediat pe Palisser şi spune-i tot ce ţi-am spus eu acum. Vreau să aranjeze să am acces imediat la toate dosarele CIA şi la toate informaţiile lor despre orice senator care este membru în comitetele cărora le raportează serviciile de informaţii, despre toţi ofiţerii superiori de la Pentagon, despre oricine deţine o funcţie suficient de înaltă pentru a lua decizii.

— Scriu cât de repede pot, zise Poole. Iisuse, ce scenariu!

— Ai priceput tot?

— Nu prea am obiceiul să greşesc, domnule comandant. Se întâmplă să am ceea ce se cheamă *memorie auralã...* Ce mi-ai spus, aia o să-i transmit... Şi fiindcă veni vorba de memorie, a sunat din nou fratele tău, Marc. Era supărat.

— El e supărat totdeauna. Despre ce mai e vorba?

— De piloţii ăia ai lui Van Nostrand, fraţii Jones. Ai douăsprezece ore să le dai banii, sau dau totul publicităţii.

— La dracu' cu ei. Să dea publicităţii tot ce vor. O să intre în panică toţi *Scorpionii* ăştia şi unul dintre ei este chiar acum aici, în casă! Oricine ar fi, m-a văzut când ieşeam cu bătrânul afară. *Scorpio* 3 s-a dus, la fel O'Ryan şi Van Nostrand. Asta înseamnă că nu mai sunt decât doi în eşalonul lor superior. Şi panica nu e decât la început.

— Tye, cât de urâtă e rana de la cap?

— Face cam multă mizerie şi doare ca dracu'.

— Caută pe undeva nişte leucoplast şi lipeşte-ţi-l pe deasupra, peste păr. Întinde-l bine şi fură de undeva o pălărie.

— Cecul pentru consultaţie este deja la poştă, domnule doctor... Trebuie să o întind de aici. Spunei lui Palisser că sunt în drum spre Langley. O să-mi ia cel puţin douăzeci de minute, aşa că are destul timp să-mi obţină permisul de intrare şi, când o să sosesc, să mă aştepte deja nişte listinguri din calculatoarele alea minunate ale CIA, într-una dintre camerele lor secrete, fără uşi şi

fără ferestre. Spune-i să-şi mişte fundul repede şi mai spune-i că eu ţi-am ordonat să te exprimi exact aşa.

— Îţi cam place să-i scuipi în faţă pe granguri, nu-i aşa?

— E una din puţinele bucurii pe care le mai am.

În laboratorul criminalistic al spitalului *Walter Reed,* cei doi doctori care lucrau pe cadavrul căpitanului Henry Stevens se priviră unul pe altul, uimiţi. Pe masa sterilizată, din oţel inoxidabil, de la capătul mesei de operaţii, erau aşezate o mulţime de lame tăioase, mai exact treizeci şi şapte, începând cu un cuţit mediu de tăiat legume şi mergând până la cel mai mare cuţit de bucătărie disponibil pe piaţă.

— Dumnezeule, s-a folosit o baionetă, spuse doctorul din dreapta.

— Un mesaj al vreunui psihopat, completă cel din stânga.

Bajaratt îşi croi drum prin mulţime, spre uşile cu comandă electronică ale clădirii. Odată intrată în terminalul companiei *El Al,* o luă la dreapta, către un grup de casete de depozitare a bagajelor. Deschise fermoarul lateral al genţii ei, scoase o cheie micuţă pe care o primise la Marsilia şi începu să se uite la numerele scrise pe casete. Când ajunse la cea pe care era scris *116* o deschise, îşi strecură înăuntru mâna, cu degetele întinse şi pipăi în partea de sus a acesteia unde, imposibil de văzut, se afla un plic gros, lipit de perete cu bandă adezivă. Bajaratt îl smulse, îl scoase afară, îl deschise şi scoase din el o chitanţă de la magazia de bagaje, pe care o lăsă imediat să cadă în despărţitura încă deschisă a genţii.

O porni înapoi spre înghesuiala din hol, o traversă şi, când ajunse în dreptul ghişeului de bagaje, scoase nonşalant chitanţa şi i-o dădu fetei din spatele geamului.

— Unul dintre piloţii dumneavoastră a lăsat un colet pentru mine, zise ea, zâmbind. Cu cât înaintăm în vârstă, cu atât mai mult avem nevoie de parfumuri de la Paris!

Funcţionara luă petecul de hârtie şi dispăru. Trecură câteva minute şi Bajaratt începu să se simtă neliniştită. Dura prea mult. Pe când ochii ei începură să privească înjur cu o căutătură de animal încolţit, încercând să descopere potenţiali inamici şi presupuse capcane, tânăra se întoarse.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea. Prietenul dumneavoastră,

pilotul, a încurcat ţările de unde venea, adăugă funcţionara, în timp ce-i întindea lui Bajaratt un pachet de formă pătrată, cu latura puţin mai mare de treizeci de centimetri, pe al cărui înveliş fusese consumată o cantitate apreciabilă de bandă adezivă. Pachetul nu vine de la Paris, vine direct de la Tel Aviv... Şi – rămâne între noi – pachetele de acasă sunt depozitate într-o cameră separată. Cei care vin după ele sunt atât de nerăbdători să le primească... sper că mă înţelegeţi!

— Nu complet, dar, oricum, vă mulţumesc. Bajaratt luă pachetul – era uşor – şi îl scuturâ. Probabil că pilotul ăla neascultător s-a dus mai întâi acasă şi i-a dăruit jumătate din porţia mea unei alte femei!

— Aşa-s bărbaţii, încuviinţă funcţionara. Cine poate avea încredere în ei, mai ales dacă sunt şi piloţi?

Bajaratt îşi cără pachetul prin înghesuială, îndreptându-se spre intrare. Era entuziasmată, procedura dăduse rezultatele scontate. Dacă plasticul exploziv din pachetul ei trecuse prin toate controalele de securitate israeliene, atunci va trece cu siguranţă şi prin toate dispozitivele de verificare ce s-ar fi putut afla la Casa Albă! Rămăseseră mai puţin de douăzeci de ore! *Askelon!*

Trecu printre uşile glisante şi, ajunsă afară, îşi dădu imediat seama că maşina nu era acolo. Probabil că, datorită interdicţiei de parcare din zonă, fusese obligată să mai facă un tur. Era uitată, dar nu supărată, succesul repurtat cu pachetul din mână o umpluse de voie-bună. Pentru că acesta trecuse fără a fi detectat nu numai prin echipamentul aeroportului, ci scăpase şi de scanerele magaziei de bagaje a *El Al*-ului care, de când cu exploziile din terminal de la începutul deceniului şapte, controlau obligatoriu toate bagajele lăsate în păstrare. În pachet se afla o geantă elegantă, de seară, pe care puţini ştiau să o folosească aşa cum trebuie: dacă trăgeai afară un mic ştift din oţel, camuflat cu îndemânare într-una dintre întărituri, intrau în funcţiune nişte mici baterii cu litiu, care transformau acel delicat obiect într-o bombă, a cărei explozie era la fel de puternică cu cea produsă de multe kilograme de dinamită. Ca să declanşezi explozia, abia dacă era nevoie să mişti mâinile, trebuia să potriveşti limbile ceasului încrustat cu diamante ce însoţea geanta la ora douăsprezece şi să apeşi de trei ori pe capacul lui. Se simţea de parcă era din nou fetiţa de zece ani ce împlântase

un cuţit de vânătoare în soldatul spaniol care, cu gesturi flămânde, furioase, îi răpise virginitatea. *Muerte a toda autoridad!*

— Să nu-mi spui că nu eşti tu acea doamnă Sabra din kibuţul Bar-Shoen. Cuvintele veniră asupra ei ca un trăsnet, îşi simţi creierul cuprins de flăcări, gândurile fragmentate. Îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de un necunoscut care, de fapt, nu-i era de loc necunoscut. Era acel agent al Mossad-ului – cândva brunet, acum blond bătând în alb – pe care-l văzuse la recepţia hotelului *Carillon.*

— Atâta doar că nu cred că numele adevărat al doamnei este *Racheta,* continuă bărbatul de lângă ea. Cred că numele doamnei începe cu litera *B,* la fel cu *Bajaratt.* Ştim că ai prieteni la Ierusalim şi la Tel Aviv, aşa că unde putea fi mai bine să primeşti pachete sau mesaje, dacă nu într-un loc în care nimeni nu se aştepta să apari? N-a fost decât o simplă presupunere, dar, în domeniul ăsta, suntem al dracului de buni…

— A trecut *atâta vreme,* dragul meu! strigă Bajaratt. Ia-mă în braţe, strânge-mă cât poţi de tare în braţe dragul meu, sărută-mă, iubitule, *dragostea mea*. Bajaratt îl îmbrăţişă pe ofiţerul Mossad-ului sub privirile zâmbitoare şi pline de înţelegere ale celor de pe trotuar. A trecut atâta vreme de când eram la kibuţul *Bar-Shoen.* Hai înăuntru, să bem o cafea şi să stăm de vorbă, avem *atâtea* să ne spunem!

Bajaratt se prinse de braţul bărbatului şi-l trase prin mulţimea din faţa intrării, care se dădea la o parte cu bunăvoinţă din calea lor, pe când ea continua să îndruge nimicuri de îndrăgostită în ebraică. Odată intraţi, îl conduse pe ofiţerul de informaţii, încă stânjenit, spre cea mai apropiată şi cea mai lungă coadă din faţa ghişeelor pentru bilete. Şi brusc, începu să ţipe, un ţipăt în care se putea ghici cea mai sinceră groază:

— *El este!* urla Bajaratt, fără a se adresa cuiva anume, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de isterie, cu ochii măriţi de spaimă, cu venele gâtului umflate. Este *Ahmet Souci, din Hezbollah!* Uitaţi-vă la părul lui, este vopsit, dar îl recunosc! Mi-a omorât copiii şi *m-a violat* în timpul războiului. Cum de a intrat aici? Chemaţi poliţia, chemaţi funcţionarii *noştri! Puneţi mâna pe el!*

Mai mulţi bărbaţi se desprinseră din cozile la care stăteau şi se aruncară asupra ofiţerului Mossad-ului, pe când Bajaratt ţâşni pe uşă şi de acolo mai departe, pe aleea cu sens unic ce trecea prin

faţa terminalului.

— Pleacă *imediat* de aici! urlă ea, oprind maşina ce se apropia încet şi sărind pe bancheta din spate, lângă Nicolo.

— În ce direcţie, doamnă? o întrebă şoferul.

— Mergi spre cel mai apropiat hotel cât de cât decent, răspunse Bajaratt cu răsuflarea tăiată.

— Există câteva chiar aici, la aeroport.

— Atunci du-ne la cel care e mai bun.

— *Basta signore,* zise Nicolo, ţintuind-o pe Bajaratt cu ochii lui mari şi negri, pe când ridica geamul ce separa şoferul de partea din spate a maşinii. De două ore tot încerc să-ţi vorbesc, dar nu vrei să mă asculţi. Acum mă vei asculta.

— Am prea multe pe cap, Nicolo. N-am timp de…

— Ori îţi găseşti timp *acum,* pe loc, ori opresc maşina, mă dau jos şi plec.

— *Ce?…* Cum îndrăzneşti?

— Nu e vorba de o îndrăzneală prea mare, *signora.* O să-i spun şoferului să oprească şi, dacă nu mă ascultă, o să-l oblig să o facă, chiar şi cu forţa.

— Nu eşti decât un copil obraznic… Bine, te ascult.

— Ţi-am spus că am vorbit cu Angelina…

— Da, da, te-am auzit. În California actorii sunt în grevă şi ea vine acasă cu avionul mâine.

— Vine mai întâi la Washington, ne întâlnim la ora două după-amiază la Aeroportul Naţional.

— Exclus, răspunse Bajaratt pe un ton ferm. Mâine avem programul nostru.

— Atunci o să ţi-l faci fără mine, *mătuşică* Cabrini.

— Nu poţi, *nu se poate…!*

— Nu-ţi sunt sclav, *signora.* Îmi tot spui că lupţi pentru o cauză măreaţă, că mor atâţia oameni pentru că *tot tu* zici că altfel te vor opri din drum… deşi nu văd cum ar fi putut face una ca asta o servitoare de pe o insulă pustie, sau un şofer nenorocit…

— M-ar fi trădat şi atunci aş fi fost omorâtă!

— Mi-ai mai spus asta, dar nimic mai mult. Îmi dai prea multe ordine pe care nu le înţeleg. Dacă această cauză a ta e atât de bună, atât de măreaţă, atât de binecuvântată de Sfânta Biserică, de ce trebuie să ne prefacem a fi nişte închipuiri, nişte oameni diferiţi de ceea ce suntem noi în realitate?… Nu, chiar dacă nu mă voi atinge de banii de la Neapole, prefer să nu-ţi mai suport

ordinele, să nu te mai aud spunându-mi că nu o pot vedea pe Angelina. Sunt solid şi nu sunt deloc prost. O să găsesc eu ceva de lucru... poate chiar papa Capelli o să mă ajute să fac ceva, după ce-i voi spune adevărul. Şi, de data asta, îi voi spune adevărul.

— O să te dea afară din casa lui!

— O să am grijă să mă însoţească un preot care să-mi binecuvânteze mărturisirea şi să-mi ierte apoi păcatele. Aşa, va fi convins că sunt sincer şi că într-adevăr am remuşcări, datorită minciunilor pe care le-am spus... dar nu voi pomeni nimic de omul pe care l-am omorât. Sărmanul şi-a plătit păcatele, iar eu nu vreau să fiu pedepsit pentru ceea ce am fost *obligat* să fac.

— Şi-i vei spune despre *mine!*

— O să le spun că nu eşti contesă, că eşti o femeie bogată, dintr-o familie foarte bună. Căreia îi plac anumite lucruri despre care noi, cei de pe docuri, ştim că sunt la modă printre cei bogaţi. De câte ori nu am pregătit noi iachturi la Portiei şi la Neapole, pentru mari domni şi doamne care, în realitate, nu erau decât proxeneţi şi prostituate de la Roma?

— Nu poţi face una ca asta, Nicolo!

— N-o să spun nimic rău despre tine, o să uit totul, meriţi să tac, pentru că mi-ai adus-o în cale pe Angelina Capelli.

— Nicolo, ascultă-mă. Rămâi încă o singură zi şi, după aceea, eşti şi liber şi bogat!

— Ce spui?...

— Mâine, atât, numai mâine. Seara, va dura puţin de tot! Asta e tot ce-ţi mai cer, după aceea dispar...

— Dispari...?

— Da, băiatul meu adorat şi toţi banii aceia de la Neapole vor fi ai tăi, ca să nu mai vorbim de familia aceea nobilă, care te aşteaptă – toate vor fi ale tale, Nicolo! Visul la care visează mii de copii pe docuri! Nu-l lăsa să se ducă pe apa sâmbetei!

— Mâine seară?

— Da, da, nu durează mai mult de o oră... Şi bineînţeles că te poţi întâlni cu Angelina la prânz, adineauri eram preocupată de alte gânduri şi nu am fost atentă. Atâta că eu n-o să te însoţesc la aeroport. S-a făcut?

— Fără alte minciuni şi poveşti născocite la iuţeală, *signora* Cabrini. Nu uita că sunt crescut pe cheiuri şi pe străzi. Şi cred că ştiu să simt adevărul mult mai repede decât tine. Pentru că nu e

ceva prea complicat.

Hawthorne închise telefonul din biroul lui Ingersol şi privi în jur. Văzu baia, intră în încăperea strâmtă şi deschise dulapul cu medicamente. Înăuntru erau de toate, inclusiv tablete de Valium, pilule antiacide, două creioane antiseptice, cremă de ras, loţiune după ras, o cutie de pansamente adezive şi o rolă de leucoplast. Pe etajeră era o cutie cu şerveţele, din care trase vreo cinci sau şase, pe care le făcu ghem. Apoi îşi înclină capul în faţa oglinzii, apropie marginile rănii din ţeastă şi apăsă peste ea tamponul de hârtie. Muşcându-şi degetele în grabă, rupse mai multe bucăţi de leucoplast pe care şi le lipi peste păr şi peste tampon, încercând să facă un pansament cât mai bun cu putinţă. Reveni în birou, găsi o pălărie în dulapul defunctului avocat şi şi-o trânti pe cap. Pansamentul acela improvizat va absorbi sângele până când va ajunge la Langley, cel puţin aşa spera să se întâmple.

Ieşi în hol şi, dintr-o dată, se pomeni întrebându-se dacă putea găsi o cale de a subtiliza cartea de onoare a casei, pusă atât de la vedere, în care toţi cei veniţi la priveghi fuseseră mai mult decât nerăbdători să semneze. Registrul de la intrarea pe domeniul lui Van Nostrand se dovedise destul de util. Iar unul dintre cei prezenţi în *această* casă era un *Scorpio,* fapt dovedit de moartea bătrânului judecător şi de arma aflată, acum, la centura lui Tyrell. Dar, odată ajuns în dreptul uşii, trebui să abandoneze orice intenţie de acest gen.

— Plecaţi, *sir?* îl întrebă tânărul Todd Ingersol, apropiindu-se de Hawthorne.

— Mi-e teamă că sunt obligat să plec, răspunse Tyrell, sesizând furia calmă din tonul tânărului. Am venit aici pentru că aveam o însărcinare oficială şi trebuia să-mi fac meseria, dar, personal, aş dori să vă exprim sincerele mele condoleanţe.

— Cred că deja ni s-au adresat destule, *sir.* Locul ăsta a început deja să arate ca o petrecere a unei confrerii, aşa că mă voi duce să îl caut pe bunicul meu.

— De ce?

— E tot atât de sătul ca şi mine de toată porcăria asta. După ce spun câteva cuvinte despre tatăl meu, fiecare nu mai vorbeşte decât despre sine însuşi. Priviţi-l, vă rog, pe exemplarul ăla de *Cro-Magnon,* domnul general Meyers, este de-a dreptul reprezentativ. Tata abia putea să-i suporte prezenţa, abia se

stăpânea când îl simţea prin preajmă.

— Îmi pare rău. *Ăsta* e Washington-ul.

Brusc, pe lângă Hawthorne şi pe lângă fiul lui Ingersol trecu un bărbat solid, cu păr tuns scurt, îmbrăcat cu un costum bleumarin ieftin, care se năpustise pur şi simplu pe uşă. O porni rapid spre Meyers şi începu să-i vorbească hotărât la ureche, aproape ca şi cum ar fi vrut să-i ordone ceva generalului.

— Cine-i omul ăsta?

— Ordonanţa lui *Maximum Mike.* De vreo jumătate de oră face eforturi să-l ia pe general de aici. Puţin mai devreme l-am văzut cum l-a apucat pe general de cot, doar-doar l-o hotărî să plece… Unde este bunicul meu? Domnul White mi-a spus că are ceva de discutat cu dumneavoastră. Bunicul ştie cum să-i dea afară pe neisprăviţii ăştia cu deosebită eleganţă – eu aş face-o fără nici o eleganţă şi asta ar supăra-o foarte tare pe mama.

— Mda. Hawthorne aruncă o privire scurtă spre tânărul din faţa lui. Ascultă Todd… Todd te numeşti, nu-i aşa?

— Da, *sir.*

— Probabil că pe moment n-o să înţelegi mare lucru, dar vreau să-ţi spun că bunicul tău te iubeşte foarte mult. Nu ştiu multe despre el, dar, în cele câteva minute pe care le-am petrecut împreună, mi-am dat seama că este un om într-adevăr superior.

— Dar toţi ştim asta…

— Să nu uiţi asta niciodată, Todd, să crezi în asta cu toată tăria ta… Cel puţin în ceea ce te priveşte.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Nu ştiu exact. Dar vreau să fii convins că plec din casa asta cu mâinile absolut curate.

— Faţa dumneavoastră, *sir!* Priviţi ce aveţi pe faţă! Tyrell simţi sângele care începuse să-i curgă pe obraji. Se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă pe uşă.

Hawthorne era la jumătatea drumului spre Langley când, brusc, trânti piciorul pe frână, făcând să derapeze maşina Departamentului de Stat până la marginea drumului. Meyers! *Maximum Mike Meyers,* preşedintele JCSC! Unul *de categorie grea* de la Pentagon – aşa spusese O'Ryan – să fie oare cu putinţă? În primul moment numele omului nu-i spusese nimic lui Tyrell, nu era la curent şi nici nu urmărea numirile legate de armată, ba, de fapt, sărea peste toate articolele din ziare care

tratau asemenea subiecte. Dar porecla – *Maximum Mike* – i se întipărise în memorie, dacă nu pentru alt motiv atunci măcar pentru că îl dezgusta, aşa cum îl dezgusta tot ceea ce era legat de această poreclă. Şi numele omului era *Meyers.* Cel mai *greu* dintre cei de categorie grea!

Tyrell apucă imediat microfonul care-i făcea legătura cu Poole pe linia lor specială şi apăsă pe buton.

— Te ascult, răspunse imediat vocea locotenentului.

— Ce mai ştii despre Cathy?

— A mişcat piciorul stâng, asta e bine, dar încă nu e concludent. Tu?

— Anulează povestea de la Langley. Sună-l pe Palisser şi spune-i că mă îndrept spre casa lui. Avem un uragan proaspăt la orizont.

30

— Mergi înainte! îi zise Bajaratt şoferului, când sesiză că acesta se pregătea să vireze pe aleea ce ducea la intrarea unui hotel de lângă aeroport. Aş prefera unul care să fie ceva mai departe.

— Toate sunt cam la fel, doamnă, răspunse şoferul.

— Te rog să încerci la altul. Bajaratt stătea cu ochii pe fereastră, supraveghind permanent şoseaua şi încercând să descopere vreun semn oarecare de urmărire, o maşină care ezita, nişte faruri care clipeau, orice. Pe când strângea cu putere pachetul pe care-l ţinea în poală, îşi simţea pulsul accelerat şi transpiraţia curgându-i pe gât în jos. Mossad-ul îi dăduse de urmă, o găsise în ciuda tuturor măsurilor pe care şi le luase pentru a-şi îngropa cât mai adânc orice urmă! Ierusalimul se înscrisese acum ca un factor important în ecuaţia căreia trebuia ea să-i facă faţă, trimiţând după ea pe acel singur om ce o cunoştea şi o putea identifica mai repede decât oricare altul, un amant din vremuri de demult, care-i ştia mersul şi toate acele mărunte gesturi reflex ce-i erau proprii numai ei, care de obicei se întipăresc pentru vecie în memoria oricărui ofiţer de informaţii care se culcă cu un suspect sau cu o suspectă.

Cum de îi dăduse Mossad-ul de urmă? *Cum?* Ce legătură avea acesta cu operaţiunea *Little Girl Blood* de la Washington?… Oare proaspătul conducător al reţelei *Scorpio* o fi ştiind ceva despre asta? Doar recunoscuse la telefon nu numai că ştia care este misiunea ei ci şi că o *aproba. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat la Dallas acum treizeci de ani? Noi ne amintim foarte bine,* spusese el cu entuziasm. Şi mai adăugase că *îi ura pe poponarii de la Washington, care nu ne lăsau să folosim puterea de foc de care am fi avut nevoie* în Vietnam. Merita să încerce, merita *să-l* încerce.

— Şofer, zise Bajaratt. Te rog să intri în prima parcare ce ne iese în drum.

— Poftim?

— Ştiu că nu e prea plăcut, dar am nevoie să-mi iau ceva din portbagaj.

— Cum doriţi dumneavoastră, doamnă.

— Şi te rog să opreşti în apropierea unui telefon public.

— Aveţi unul foarte apropiat, aici, în maşină.

— Aş prefera să nu-l folosesc…

— Mda, asta se întâmplă din ce în ce mai des, am văzut şi eu la televizor. Telefoanele astea celulare pot fi ascultate de cine nu trebuie…

— Nu asta e grija mea în momentul ăsta. *Deşi nici departe nu e,* continuă Bajaratt fraza în gând. Un parking este o zonă închisă, în care maşinile care vin şi pleacă pot fi descoperite foarte uşor. Dacă fuseseră urmăriţi şi-ar fi dat seama de asta în câteva clipe, iar suprafeţele vaste, întunecate, erau un mediu mai mult decât familiar pentru Amaya Aquirre… pentru Bajaratt. Îşi pipăi geanta, simţind conturul solid al pistolului ei. Era complet încărcat, gata de ripostă.

Minute întregi după ce se opriseră ei, singurul automobil care intrase în parcare fusese un Jeep vopsit în culori vii, plin cu nişte băieţi tineri şi exuberanţi. Erau în siguranţă, nu îi urmărise nimeni. Şi cabina telefonică era destul de aproape.

— Eu sunt, spuse Bajaratt. Putem vorbi?

— Sunt în căruţa mea de la Pentagon, aşteaptă zece secunde să pun scramblerul în funcţiune şi revin pe fir. Peste opt secunde glasul preşedintelui JCSC se auzi din nou: Eşti cam nerăbdătoare, stimată doamnă. Am dat proiectul tău unui specialist de la G2 care e pe statul meu de plată şi care mi-a spus că-l ştie la perfecţie, a lucrat un timp în Orientul Apropiat. Cred că o să fie gata mâine dimineaţă, înainte de şapte.

— Eşti un adevărat profesionist, *Scorpio* 1, dar nu de asta te-am sunat acum. Putem vorbi liniştiţi sau eşti înregistrat?

— Poţi transmite şi codurile armamentului nuclear, nu ne poate intercepta nici dracu.

— Dar eşti într-o maşină…

— E un vehicul cu totul special, draga mea. Mă întorc dintr-o vizită, mi-am prezentat omagiile memoriei unui burtă-verde de care mi-ai făcut serviciul să mă scapi. Un ticălos, care altfel ne-ar fi pricinuit multe necazuri.

— Poate că a şi făcut-o deja.

— Nici o şansă, stimată doamnă, aş fi aflat-o.

— Da, mi-ai spus că eşti la curent…

— Absolut la maximum, o întrerupse Meyers, ceea ce, ţinând

cont de porecla mea, este chiar nostim.

— Poftim?

— Nimic, doar puţin umor interior.

— Ceea ce vreau eu să te întreb nu are nici cea mai vagă legătură cu umorul. Şi-a făcut apariţia Mossad-ul. Ştii ceva despre asta?

— *Aici?*

— Exact.

— Să mă ia toţi dracii. Nu se pomeneşte nimic despre una ca asta în rapoartele noastre, aş fi remarcat orice referire la aşa ceva. O să mă interesez direct la sursă, am câţiva prieteni acolo, de dreapta, evident, nu porci de stângişti.

— Asta nu mă prea încălzeşte.

— Ordine şi disciplină, stimată doamnă. Ierarhia intereselor mele este foarte clară: pe primul loc se află persoana mea, ceilalţi au numere de ordine descrescătoare şi inferioare.

— Chiar şi eu?

— Da. Însă, la ora actuală, tratez problemele tale cu maximă prioritate. Pentru că, datorită dumitale, vom reveni acolo unde este locul nostru firesc şi, de aceea, sunt puţine lucruri pe care nu aş fi în stare să le fac pentru dumneata. Parcă şi simt în nări mirosul flăcărilor, parcă şi aud strigătele de spaimă ale mulţimilor, parcă şi văd coloanele noastre mărşăluind... Vom prelua din nou conducerea, sunt sigur.

— *Muerte a toda autoridad!*

— Ce-ai spus?

— Nu te priveşte pe dumneata. Ceva personal.

Bajaratt închise telefonul şi rămase pe gânduri, încruntată. Omul era un fanatic. Dacă era o realitate, asta îi plăcea. Era el sincer, sau era un agent infiltrat de acel *cerc restrâns* pe care, verbal, părea că-l dispreţuieşte? Va afla dimineaţă, când va demonta *Cizma lui Alah* şi-i va verifica circuitele aşa cum nu mai un terorist cu experienţă ştia să le verifice. Un tehnician bun ar fi putut încerca să construiască un exemplar în aparenţă perfect funcţional, dar existau trei puncte de contact care nu puteau fi realizate decât conform proiectului, orice abatere ar fi avut consecinţe imediate, mortale. Iar ea nu le pomenise nimic despre asta.

Bajaratt introduse încă o monedă şi sună la *Carillon,* pentru a-şi primi mesajele de la portar. Erau foarte multe, o droaie de

cereri, cu o singură excepţie. Un mesaj transmis de la biroul domnului Nesbitt, senator de Michigan, redactat în termeni deosebit de precişi: *Primirea doamnei contessa la Casa Albă este programată la ora opt, mâine seară. Domnul senator va suna mâine dimineaţă.*

Bajaratt o porni înapoi, spre limuzină, cercetând instinctiv parcarea în căutare de nou sosiţi – nu mai venise nici o maşină.

— Du-ne înapoi, la hotelul unde ai vrut să opreşti mai devreme, îi spuse ea şoferului. Cred că atunci m-am cam pripit.

Hawthorne stătea aplecat peste masa din bucătăria Secretarului de Stat. Acesta era aşezat pe un scaun, cu veşnica sa cană de cafea în faţă. Discuţia era încinsă.

— Vorbeşti ca un tâmpit, domnule comandant şi te şi porţi ca atare. Ţi-ai pierdut orice urmă de scepticism, chiar şi cea reclamată de bunul-simţ elementar?

— Dumneata eşti tâmpit Palisser, dacă nu mă asculţi.

— Tinere, îmi dai voie să-ţi aduc aminte că încă mai sunt Secretar de *Stat?*

— În momentul ăsta, din punctul meu de vedere, te porţi parcă ai fi Secretar de *Cracă!*

— Nu eşti de loc amuzant…

— Mi-ai mai spus asta şi când vorbeam despre Van Nostrand. Greşeai atunci, greşeşti şi acum. Poţi face cumplitul efort de *a gândi* şi de a mă urmări atent?

— Am ascultat tot ce mi-a spus – cum îl cheamă? – ajutorul dumitale şi încă mi se mai învârteşte capul din cauza asta.

— Numele lui este Poole, este locotenent Air Force şi este mult mai deştept şi decât mine şi decât dumneata, poate chiar luaţi împreună şi tot ce ţi-a spus el este adevărul gol goluţ. Dacă nu ar fi fost aşa, nu eram acum aici.

— Să punem puţin lucrurile la punct, Hawthorne, zise Palisser. Ce te face să crezi că, date fiind circumstanţele actuale, bătrânul Ingersol mai e în toate minţile? Se apropie de nouăzeci de ani, fiul lui a fost omorât cu brutalitate, astăzi a făcut un drum lung, a schimbat cinci sau şase fuse orare. Ţinând cont de vârsta lui şi de tensiunea care-l apasă, un om ca Ingersol o poate lua uşor razna şi poate începe să spună vrute şi nevrute, poate născoci armate întregi de demoni porniţi să ia lumea cu asalt, să creeze panică şi chiar să-i omoare fiul… Dumnezeule mare! O reţea de

Scorpioni, cu şefi care îndeplinesc ordinele unor *Sponsori* fantomatici? Este tot atât de puţin plauzibil ca un roman prost!

— La fel erau consideraţi şi cei din *Schutzstaffel!*

— Naziştii ăia de la începuturile lor?

— Nişte ticăloşi îmbrăcaţi în uniforme şi încălţaţi în cizme de piele, într-o perioadă în care majoritatea covârşitoare a germanilor nu-şi puteau permite să cumpere măcar o pâine întreagă, pentru ei şi familiile lor. Pe timpul colapsului economic al Republicii de la Weimar.

— Şi ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Că este vorba de un model, domnule Secretar, de un şablon. Cineva a furnizat toate acele uniforme şi toate acele cizme. Nu au apărut aşa, din senin, ca prin minune, au fost cumpărate de undeva şi cineva a plătit pentru ele, cineva care avea nişte interese anume şi care dorea să domine acea ţară! Iar aceşti *Sponsori* nu urmăresc ceva cu mult diferit. Au intenţia să ajungă să controleze guvernul nostru şi una dintre căile pe care pot obţine asta este asasinarea Preşedintelui, mai bine zis haosul care va urma după aceea. Pentru că au oamenii lor peste tot, în senat şi la Pentagon – de ăştia suntem siguri că există – poate că şi în justiţie şi în telecomunicaţii, gata să sară, când li se va da semnalul şi să pună mâna pe putere.

— Ce vrei să spui cu *suntem siguri?*

— Cei doi Ingersol, tatăl şi fiul, au dedus asta din cele ce le-a aflat fiul în calitate de *Scorpio* 3 şi din cele ce i le-a spus Van Nostrand bătrânului, pe *Costa del Sol.*

— Van Nostrand…?

— Ai auzit bine. Ticălosul ăla de o eleganţă teribilă era creierul întregii afaceri. Şi i-a spus-o verde-n faţă fostului domn judecător de la Curtea Supremă – i-a spus clar că el şi ai lui aveau intenţia să conducă tot ce mişcă în Washington şi că nici Ingersol nici fiul lui nu îi puteau împiedica. Ei doi erau dovada că pot obţine aşa ceva – control prin şantaj extins peste două generaţii.

— Absurd!

— Şi, pe cât e de sigur că dumneata şi defunctul nostru Secretar al Apărării, Howard Davenport, sunteţi curaţi, pe atât e de sigur că preşedintele JCSC nu este. Este unul dintre *Ei!*

— *Eşti* nebun de legat…

— Sunt nebun de furie, Palisser, dar în rest sunt mai sănătos ca niciodată, am şi o gaură în cap care poate dovedi asta.

Hawthorne îşi scoase pălăria pe care o furase de acasă de la Ingersol, se aplecă şi-i arătă cheagul de sânge din cap.

— Asta e de acasă de la Ingersol?

— Acum aproximativ două ore, *Maximum Mike Meyers,* atotputernicul preşedinte al JCSC, era şi el tot acolo. Despre unul dintre *Scorpioni* s-a spus că ar fi *unul de categorie grea de la Pentagon – cel mai greu.* E chiar aşa de dificil de recunoscut despre cine e vorba, domnule Secretar?

— Bine, o să-l luăm în serios pe bătrân şi o să-l interogăm sub asistenţă medicală, zise Palisser gânditor şi morocănos.

— Vă rog să mă iertaţi că v-am aplicat o veche metodă de lucru. Hawthorne îşi coborî tonul şi se aplecă din nou peste masă, sprijinindu-se în coate. Este o metodă pe care am perfecţionat-o mult pe când eram la Amsterdam, îi spuneam *scoaba* şi o întrebuinţam atunci când, aveam de-a face cu un agent nehotărât... Nu-l mai putem aduce nicăieri pe bătrânul Ingersol, pentru că e mort. Are un glonţ de calibrul 0,357 în cap şi cel care a făcut asta se îngrijise ca totul să pară ca făcut de mine.

Scaunul lui Palisser scârţâi prelung pe podeaua bucătăriei când el, involuntar, se împinse spre spate.

— Ce spui…

— Adevărul, domnule Secretar.

— Dar ar fi trebuit să apară deja în buletinele de ştiri! Mi s-ar fi comunicat!

— *Pentagonul* n-ar fi făcut în nici un caz una ca asta şi este perfect posibil ca nimeni de acasă de la Ingersol să nu fi ieşit în grădină mai departe de piscină. S-ar putea ca până dimineaţă să nu-l găsească, momentul nu e prea propice pentru plimbări, sau pentru o partidă de înot sub clar de lună, doar dacă am subestimat eu grosolan moravurile protipendadei din Washington.

— Cine l-a împuşcat şi *de ce?* Palisser era alb ca varul şi încă nu-şi putea închide gura din cauza şocului.

— Nu pot decât să fac presupuneri, bazate pe ceea ce am văzut şi pe ceea ce mi s-a spus chiar acolo. De văzut, am văzut un flăcău – ordonanţa lui Meyers – extrem de agitat, care s-a năpustit asupra domnului general şi aproape că voia să-l ia pe sus de acolo, nu se prea comporta aşa cum te-ai fi aşteptat să se comporte un subofiţer în faţa preşedintelui JCSC. Iar nepotul

bătrânului Ingersol mi-a spus că asta se repetase de mai multe ori în ultima jumătate de oră. Ceea ce corespunde, aproximativ, cu momentul în care a fost ucis bătrânul şi eu am fost scos din circulaţie.

— Dar nu are nici un sens. De ce să vrea cineva să-l omoare pe bătrânul judecător?

— Pentru că reţeaua *Scorpio* există, este o *realitate.* Nu ştiu ce a putut auzi asasinul, dar Ingersol era pe punctul de a-mi dezvălui numele unor persoane care-l vizitau frecvent pe Van Nostrand, când se găsea pe *Costa del Sol.* După părerea lui, aceştia erau oameni cheie, era aproape convins de asta. Şi ar fi fost în stare să facă orice pentru a se smulge – şi el şi fiul lui – de sub puterea acestor *Scorpio.*

— Deci vrei să spui că bătrânul Ingersol a fost împuşcat de ordonanţa lui Meyers?

— Este singura presupunere logică.

— Dar dacă l-ai văzut atunci când ai plecat, el de ce nu te-a văzut – doar te pocnise aproape mortal puţin mai devreme – şi, dacă te-a văzut, de ce n-a reacţionat în nici un fel?

— În foaier era întuneric, purtam pălărie şi era aglomeraţie mare. Pe deasupra, a trecut pe lângă mine şi pe lângă puşti ca o rachetă, parcă era posedat. Nu avea în cap decât un singur gând, să plece dracului cât mai repede de acolo.

— Şi pe baza unor simple supoziţii dumneata vrei să pun la îndoială integritatea morală şi patriotismul preşedintelui JCSC, un om care a îndurat patru ani de prizonierat în Vietnamul de Nord şi să-l arestez?

— Ăsta e ultimul lucru pe care aş dori să-l faceţi! zise Tyrell cu emfază. Vreau să mă ajutaţi să termin ceea ce am început, să mă insinuez printre oamenii ăştia cât mai repede cu putinţă... Generalul face parte din *cercul restrâns,* este unul din puţinii oameni care primesc rapoarte zilnice – dacă nu din oră-n oră – despre stadiul operaţiunii *Little Girl Blood,* nu-i aşa?

— Evident, doar este...

— Ştiu foarte bine ce funcţie are, îl întrerupse Hawthorne. Dar *el* nu ştie că *eu* am aflat că face parte din reţeaua *Scorpio.*

— Şi?

— Aranjaţi-ne o întâlnire. Astă seară, chiar în noaptea asta. Nu uitaţi că, în ceea ce o priveşte pe Bajaratt, expertul sunt eu şi, la Ingersol, era cât pe ce să fiu omorât.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai dreptate, înseamnă că el a încercat să te omoare!

— *Eu,* unul, n-am auzit de aşa ceva, n-am nici cea mai vagă bănuială în sensul ăsta, zise Tyrell insinuant. Cred însă că a făcut-o cineva care era acolo în casă şi, din moment ce şi domnul general era acolo, ce poate fi mai firesc decât să mă adresez domniei sale, rugându-l să mă ajute să-l găsesc pe făptaş? Hawthorne se răsuci pe călcâie, apropiindu-se de geamul întunecat al unui cuptor şi vocea lui căpătă un timbru aspru, inchizitorial: „*Amintiţi-vă,* domnule general! Vă rog să vă readuceţi în memorie fiecare nume, fiecare figură pe care aţi remarcat-o acolo! Este vital, domnule general, cineva din mulţimea aceea lucrează pentru *Little Girl Blood!*" Tyrell se răsuci din nou pe călcâie şi privi spre Palisser: Vedeţi cum am de gând să procedez, domnule Secretar?

— O să-ţi ghicească jocul.

— Dacă îmi joc bine rolul, n-o să ghicească nimic. Şi, fiindcă veni vorba de joc şi de jucării, o să am nevoie de un casetofon miniatural, din acelea care se pot pune în buzunarul de la pieptul unei cămăşi. Vreau să înregistrez fiecare cuvânt pe care o să mi-l spună ticălosul ăla.

— Hawthorne, cred că nu trebuie să-ţi mai atrag atenţia că, dacă ai dreptate şi Meyers are chiar şi cea mai vagă bănuială că e înregistrat, te va omorî pe loc.

— Dacă încearcă, nu dau doi bani pe viitorul lui!

Generalul Michael Meyers, preşedintele JCSC, stătea în picioare, nerăbdător, dezbrăcat până la brâu, doar cu pantalonii pe el, în timp ce ordonanţa îi desfăcea harnaşamentul cu care era prinsă proteza ce-i ţinea loc de mână dreaptă, pe care o purta când îmbrăca haine civile. Odată curelele desfăcute, generalul scutură ciotul ce se termina aproape lângă umăr, nemulţumit să constate că pielea acestuia se înroşise. Avea nevoie de un harnaşament nou.

— Aduc imediat alifia, spuse ordonanţa, urmărind privirea încruntată a şefului său.

— Mai întâi toarnă-mi un pahar şi notează-ţi să suni dimineaţă la *Walter Reed,* să vorbeşti cu doctorii. Spune-le ca, de data asta, să-şi facă dracului treaba ca lumea, OK?

— Tot asta le-am spus şi ultima dată când i-am sunat,

răspunse adjutantul de vârstă mijlocie care-i era ordonanţă, adică acum un an şi ceva. Dar mi-am tot bătut gura de pomană explicându-ţi că drăciile astea de curele se întind şi, atunci când se slăbesc, zgârie pielea. Nu vrei să-ţi bagi asta-n cap şi pace.

— Parcă ai fi o soacră…

— Uite ce e, sulică, nu mă insulta. Pentru chestia din seara asta îmi eşti dator vândut.

— Să ştii că *aud* cât de urât vorbeşti, zise generalul izbucnind în râs. Aşa că fii atent, sau îţi iau Porsche-ul ăla elegant pe care-l ţii ascuns în Easton.

— N-ai decât. O să folosesc Ferrari-ul pe care-l ţii tu la Annapolis, doar e tot pe numele meu.

— Eşti o adevărată pacoste pe capul meu, Johnny.

— Ştiu, zise adjutantul, turnând băutură în două pahare la bar şi privind spre Meyers. Suntem împreună de multă vreme, Michael. A fost o viaţă frumoasă, cu mult prea puţine excepţii.

— În curând o să fie şi mai frumoasă, adăugă generalul, aşezându-se pe un scaun şi punându-şi picioarele pe o pernă. Suntem pe cale să redevenim ceea ce am fost odată.

— D-asta a trebuit să fac treaba de astă seară?

— Evident, n-ar trebui să ai nici o îndoială, răspunse Meyers gânditor, calm, privind în gol spre un perete. Cei doi Ingersol erau nişte laşi ordinari. Şi dacă apucau să ia legătura cu Hawthorne – oricare dintre ei – ne-ar fi dat bătăi de cap serioase, nu glumă, chiar foarte serioase.

— Hawthorne…? Nu e el cel care voiai să pice de ţap ispăşitor, ăla care era cu bătrânul? Dacă nu vrei, nu trebuie să-mi spui nimic mai mult. Nu sunt curios să aflu, nu făceam decât să urmăresc un fir…

— Ed White mi-a zis că e afară, cu bătrânul. White voia să afle dacă ştiam ceva despre o anchetă a Departamentului de Stat, o investigaţie asupra fostului său asociat. Dar nu era decât praf în ochi, o găselniţă de-a lui Hawthorne. Şi *asta* nu era o veste bună.

— Acum n-o să mai fie nici un fel de veste M.M., nici bună nici rea. Poţi să vorbeşti despre amândoi la timpul trecut. Ţârâitul telefonului îl întrerupse pe adjutantul ce purta numele de Johnny din pregătirea băuturilor.

— Reşedinţa domnului general Meyers, rosti el în aparat. Da, *sir!* exclamă el câteva secunde mai târziu, întorcându-şi iute capul spre general, cu o expresie de uimire întipărită pe faţă.

Domnul general este la duş acum, domnule Secretar, dar îi voi spune să vă sune imediat ce iese din baie. Adjutantul luă un creion şi scrise ceva pe o bucată de hârtie. Am înţeles, *sir,* l-am notat. Vă va suna în câteva minute.

Omul închise telefonul, continuând să-l privească pe general, înainte de a vorbi, înghiţi de parcă ar fi avut un nod în gât:

— Era Secretarul de Stat! Probabil că au găsit cadavrele... Cristoase şi tu voiai să mai rămânem acolo!

— Eşti sigur că nu te-a văzut cineva când umblai pe afară?

— Exclus! Sunt prea bun, doar o ştii. De câte ori nu le-am făcut aceeaşi figură porcilor ălora gălbejiţi din Hon Chow? De nouă ori şi n-am fost bănuit nici măcar o singură dată!

— Te cred. Ce zicea Palisser?

— Doar că s-a întâmplat ceva groaznic şi că ei – aşa a zis, *ei* – au nevoie să-i ajuţi... Nu vreau să mai am de-a face cu asta, Max. Nu vreau să mai conduc maşina în seara asta, nu vreau să mai fiu văzut lângă tine, nu mai vreau să fac nimic!

— S-a marcat. Sună-ţi schimbul, pe Evrett, poţi s-o faci din maşină, zi-i să-şi pună un costum de culoare închisă şi du-te să-l iei. Pe drum încoace spune-i tot ce ai făcut acolo, în casă, mai ales pe cine ai văzut şi pe cine ai salutat.

— Am întins-o, spuse Johnny, aducându-i lui Meyers paharul cu băutură şi pornind-o spre uşă. Sună-l pe Palisser, nu întârzia prea mult. Era băgat în priză bine de tot!

— Adjutant, dumneata uiţi ca ai un scris execrabil. Până descifrez numărul ăsta, mai durează ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu Michael, o să te sune el şi nu cred că ar fi bine!

— Nici o teamă. În fond, aşa cum scrii tu, *şapte* arată de parcă ar fi *doi*, iar *trei* aproape ca un *opt...*

— Eşti tâmpit! Ai fi putut să mă întrebi! Imposibil... şi, în parte, chiar adevărat. Te-am trimis după ţigări, în eventualitatea că această discuţie cu domnul Secretar ar putea fi confidenţială. Nici o persoană neautorizată nu poate deţine informaţii referitoare la o anume fetiţă sângeroasă.

— Despre ce dracu' tot vorbeşti acolo?

— Vezi că am dreptate? Şterge-o, Johnny.

Adjutantul dădu din cap şi ieşi, murmurând pe sub mustaţă toate înjurăturile pe care şi le aducea aminte.

Maximum Mike Meyers sorbi din paharul cu whisky canadian,

cu ochii pe telefonul de pe bar, gândindu-se concentrat. Bruce Palisser era un tip deştept, în timpul războiului dăduse dovadă de curaj şi, aşa cum sugerau şi mijloacele *mass-media,* probabil că era cel mai onest om din actuala administraţie. Spunea lucrurilor pe nume, de multe ori chiar în defavoarea colegilor lui din guvern şi existaseră zvonuri – dezminţite totdeauna cu eleganţă – că îl admonestase serios chiar şi pe Preşedinte de câteva ori. El era un fel de George Shultz al actualei administraţii, chiar şi presa avansa de multe ori ideea asta, un om care nu se lăsase angrenat în jocurile de interese obişnuite la Washington, era ceva sub demnitatea lui. Deci, dacă un asemenea om cerea ajutor, însemna că avea nevoie de ajutor, era prea cinstit să se preteze la o înscenare. Lui Meyers nu-i plăcea de Secretarul de Stat – nu înţelegea care poate fi rostul unor savanţi în guvern, nu făceau decât să dezbată la nesfârşit orice problemă, fără să ia o hotărâre fermă – dar nu putea să nu-l respecte pe individ.

Generalul se ridică încet de pe scaun, ajutându-se cu mâna stângă şi, după ce-şi luă şi paharul, o porni spre bar. Puse paharul pe placa de marmură de deasupra acestuia şi se uită la ceasul de la mână. De când plecase Johnny trecuseră şapte minute. Ridică telefonul şi formă numărul scris cu cifre clare şi citeţe pe bucata de hârtie.

— Palisser la telefon, se auzi vocea Secretarului de Stat.

— Bruce, te rog să mă scuzi, zise Meyers pe un ton ferm. Adjutantul meu este o ordonanţă formidabilă, dar scrie oribil. Am sunat la încă trei numere până am dat de tine. L-am trimis la plimbare înainte de a suna, aşa că putem vorbi liniştiţi.

— Eram pe punctul de a te suna din nou, Michael. S-a întâmplat ceva groaznic – groaznic şi grotesc – însă care s-ar putea să fie legat de femeia asta oribilă, Bajaratt.

— Dumnezeule, despre ce e vorba?

— Ai fost astă seară la Ingersol, nu-i aşa?

— Da, a fost o vizită de protocol, trebuia să mă arăt. David a fost un bun prieten al Pentagonului, a fost de multe ori consilierul nostru juridic, pentru mai multe contracte…

— S-ar putea să fi fost o greşeală, dar nu aveai de unde să ştii.

— Nu te înţeleg.

— Eşti la curent cu rapoartele despre *Little Girl Blood!*

— Evident!

— Atunci ai remarcat că s-a stabilit cu certitudine că individa

are o întreagă organizaţie în spatele ei, nu se ştie cât de strâns legată de ea, dar există mai mulţi oameni deosebit de influenţi care o susţin.

— E de la sine înţeles, spuse generalul cu un zâmbet rău pe faţă. N-ar fi putut evita toate cursele ce i-au fost întinse dacă nu ar fi fost ajutată.

— Astăzi a apărut un element nou. E încă insuficient documentat pentru a fi trecut în rapoarte, dar este cât se poate de real. Cele întâmplate în seara asta o dovedesc din plin.

— Dovedesc *ce?*

— Ingersol făcea parte din grupul de sprijin al lui Bajaratt.

— *David!* exclamă Meyers cu o uimire bine mimată. Acesta e ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l aud.

— Mai e ceva. În aceeaşi situaţie se găsea şi tatăl lui, fost judecător la Curtea Supremă.

— Asta-i şi mai greu de crezut. Cine a descoperit asta?

— Domnul comandant Hawthorne.

— *Cine?...* Ah, ofiţerul acela în retragere, care a lucrat la NI şi acum a fost recrutat de englezi, mi-am adus aminte.

— A avut noroc că a scăpat cu viaţă A fost şi el la Ingersol.

— Cu viaţă...? Deşi surprins, Meyers îşi reveni rapid. Dar ce s-a întâmplat?

— Era afară, în grădină, dincolo de piscină şi stătea de vorbă cu bătrânul, acesta îşi dăduse drumul la gură şi începuse să-i spună nişte amănunte şocante despre el şi despre defunctul lui fiu... Se pare că cineva i-a urmărit şi l-a împuşcat pe Richard Ingersol în cap, omorându-l pe loc. Înainte ca Hawthorne să poată reacţiona, a fost atacat şi el, asasinul l-a lovit în cap şi l-a lăsat inconştient, lângă cadavru, cu arma crimei în mână.

— Incredibil! zise aspru generalul.

— Am trimis o unitate specială de la CIA să ridice cadavrul. Doamnei Ingersol şi fiului ei li s-a spus că bătrânul era obosit şi că a plecat la hotel.

— Nu li s-a părut nimic suspect?

— Deloc. Doar tânărul a fost puţin dezamăgit, spunea că dacă ar fi ştiut, s-ar fi dus şi el cu bunicu-său. Din moment ce toată întâmplarea este legată de *Little Girl Blood,* va trebui să o ţinem secretă, nu avem altceva de făcut decât să născocim o poveste plauzibilă, pentru mai târziu.

— Perfect de acord, Bruce, dar să ştii că n-am auzit nici o

împuşcătură cât eram acolo şi, cred că îţi dai seama, ar fi fost imposibil să nu recunosc un asemenea zgomot.

— Nici n-ai fi avut cum. Arma este încă la domnul comandant, este un pistol calibrul 0,357 cu amortizor de zgomot. Hawthorne şi-a revenit mai înainte de a-şi da cineva seama ce se întâmplase – el crede că din cauza ghimpilor din boschetul de trandafiri peste care căzuse – şi a plecat imediat de acolo... Uite, ţi-l dau la telefon, vrea să vorbească cu tine.

Înainte ca preşedintele JCSC să-şi dea bine seama ce se întâmplă, în receptor se auzi vocea lui Hawthorne:

— Domnul general Meyers?

— Da...?

— Îmi pare bine că am ocazia să vă cunosc *sir,* sunt un mare admirator al dumneavoastră.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră, *sir,* nu la telefon. Trebuie să rememorăm tot ce am văzut şi dumneavoastră şi eu, în seara asta, acasă la Ingersol, fiecare persoană cu care am stat de vorbă, singur nu mă descurc, pentru că eu nu-i cunosc pe toţi. Dar sunt convins că cineva din mulţimea aia de vizitatori lucrează pentru Bajaratt!

— Unde vrei să ne întâlnim?

— Pot veni la dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Te aştept, domnule comandant. Generalul Michael Meyers închise telefonul şi aruncă o privire scurtă la ciotul care-i ieşea din umăr. Nu mersese atât de departe doar ca să fie oprit din drum de un prăpădit de marinar.

31

Sediul Mossad, Tel Aviv

Colonelul Daniel, Abrams, din unitatea de luptă antiteroristă care se ocupa de Bajaratt, stătea în capul mesei din sala de şedinţe, cu mânecile suflecate. La dreapta lui era o femeie spre patruzeci de ani, cu pielea bronzată de soarele Israelului, cu păr brunet, pieptănat spre spate şi strâns într-o coadă la baza gâtului. La stânga lui stătea un bărbat cu alură de băieţandru, cu păr blond care începuse să se rărească, cu ochi albaştri strălucitori, al cărui nas suferise o operaţie estetică reparatorie serioasă, după cei fusese zdrobit, atunci când fusese capturat de adepţi ai mişcării *Hezbollah,* undeva în Libanul de sud. Cei doi aveau gradul de maior respectiv de căpitan, aparţineau Mossad-ului şi erau ofiţeri cu o experienţă deosebită în domeniul operaţiilor clandestine.

— Yakov, omul nostru, a fost tras pe sfoară de Bajaratt, zise colonelul. I-a dat de urmă în terminalul *El Al* de la aeroportul Dulles, din Washington, dar ea a reuşit să întoarcă capcana în favoarea ei. Până să înceapă oamenii să-l asculte şi să se uite la actele lui, sărmanul nostru Yakov a fost aproape linşat de călătorii înfuriaţi, majoritatea lor americani.

— N-ar fi trebuit să se apropie de ea de unul singur, spuse femeia. Nu se putea ca ea să nu-l recunoască, doar îi făcuse curte pe când erau la kibuţul Bar-Shoen. Aşa că ea era aceea care avea avantajul momentului.

— Ar fi putut fi şi altfel, remarcă tânărul căpitan. Pe vremea când erau la kibuţ, Yakov habar n-avea că ea este Bajaratt. Am aflat asta abia mai târziu, după Askelon, de la agenţii noştri din Valea Baaka. Aşa că Yakov poate mai avea încă dubii, dacă este sau nu este ea.

— Până la urmă a aflat pe propria-i piele că ea era, spuse Abrams. De ce o fi lăsat-o Yakov să plece?

— N-a lăsat-o el. Ieşise cu ea de câteva ori, mai mult pe ascuns, încerca să afle mai multe despre ea. Dar probabil că şi

ea încerca acelaşi lucru şi că a fost mai iute. Într-o bună dimineaţă, pur şi simplu n-a mai apărut la micul dejun şi dusă a fost, a dispărut din kibuţ.

— Atunci faptul că s-a apropiat de ea de unul singur nu poate fi taxat decât ca tâmpenie curată.

— Uite ce-i, doamnă maior, zise căpitanul, ai fi preferat să o înconjoare cu un pluton de agenţi şi cum, fără nici o îndoială, ea s-ar fi opus arestării şi ar fi tras, să rişte să provoace moartea unor oameni străini şi nevinovaţi, cei mai mulţi americani? Am hotărât să-l trimitem singur acolo şi să acţioneze tot singur, pentru că numai el era în stare să o recunoască, în ciuda talentului ei de a se deghiza. Mai mult, Yakov a recurs, la rândul lui, la deghizare, avea părul mai blond decât al meu – atât cât mi-a mai rămas – avea şi sprâncenele decolorate şi cu formă schimbată. Nu era ceva perfect – doar chirurgia plastică poate produce schimbări radicale – dar era destul, chiar privit de aproape.

— Bărbaţii privesc mai întâi faţa unui om şi abia apoi corpul. Femeile evaluează mai întâi corpul şi după aceea se uită la figură.

— Vă rog, îi întrerupse colonelul Abrams, hai să nu intrăm în probleme de diferenţe de comportament sexiste.

— Dar este un fapt dovedit *sir*, insistă femeia-maior.

— Sunt convins de asta, dar, din toată povestea noastră, a rezultat ceva cu totul diferit de ceea ce plănuisem noi, aşa că hai să vedem ce facem acum... Bine măcar că l-am făcut să vorbească pe palestinianul ăla pe care l-am arestat, cântăreţul acela care-i distra de minune pe ofiţerii noştri tâmpiţi, *tot timpul alerţi şi atenţi.* Noroc cu gardianul care a raportat încercarea de a-l mitui, că altfel poate că n-am mai fi apucat să ne mutăm prizonierul la închisoarea din Negev.

— Credeam că echipele *Askelon* ale lui Bajaratt juraseră să moară mai degrabă în cele mai groaznice torturi, decât să facă vreo dezvăluire, zise femeia cu maliţiozitate. Şi se mai vorbeşte atât despre curajul arabilor...

— Remarca dumitale este absolut stupidă, doamnă maior, răbufni colonelul. După toate aparenţele, nici o tortură – ceea ce, în sensul propriu al cuvântului noi, unii, nici măcar nu ne gândim să întrebuinţăm – n-ar fi dat rezultate în cazul omului ăsta. Când o să vă învăţaţi să-i consideraţi pe inamicii noştri tot atât de

hotărâţi pe cât suntem şi noi? Până nu ne von obişnui cu ideea asta, nu vom avea pace în ţară. Am folosit, evident, droguri şi alte chimicale.

— Am meritat-o, domnule colonel. Şi ce aţi aflat de la el?

— L-am făcut să ne povestească toate convorbirile telefonice pe care le-a avut cu Bajaratt, să ne confirme fiecare vorbă, fiecare nume, fiecare frază. Şi, acum vreo două ore, iată ce am aflat. Colonelul scoase un notes din buzunarul de la piept al cămăşii şi-l deschise. Sunt propriile lui cuvinte: „... Un senator american... strategia a fost bună... este hotărât să ne ajute... se numeşte Nesbitt”.

— Cine?

— Un senator de Michigan, pe nume Nesbitt. El este piesa principală. O să transmitem asta la Washington, evident, dar nu pe canalele uzuale. Ca să fiu sincer, nu mai am încredere în ele, prea multe lucruri au mers prost în ultima vreme.

— Până acum ar fi trebuit să fi pus deja mâna pe ea, încuviinţă căpitanul. Este de-a dreptul ridicol.

— Aroganţa nu se potriveşte cu stilul nostru, căpitane. Nu e, în nici un caz, momentul să ne-o manifestăm, cu atât mai mult cu cât femeia asta se dovedeşte un adversar redutabil. La fel de hotărât ca şi noi – v-am mai spus deja asta. În cazul ei, este vorba de o întâmplare nefericită din copilărie, este singura explicaţie cât de cât acceptabilă pentru fanatismul de care dă dovadă.

— Şi cum doriţi să transmiteţi informaţia, *sir?* Femeia începuse să-şi piardă răbdarea.

— Prin voi doi, răspunse colonelul. Plecaţi astă seară cu avionul, să fiţi la Washington dimineaţă. Vă veţi duce direct la Secretarul de Stat Palisser, nu vorbiţi cu nimeni altcineva, vă va aştepta şi vă va primi imediat.

— Dar de ce *el?* aproape că protestă căpitanul. Credeam că vreţi să luăm legătura cu unul din serviciile de informaţii ale lor, sau cu *Secret Service.*

— Îl ştiu bine pe Palisser. Am încredere în el. Şi nu cred că ştiu pe altcineva în care să pot avea într-adevăr încredere. Cred că pare niţel cam exagerat, dar asta e realitatea.

— Aşa este, *sir,* pare cam exagerat, zise doamna maior.

— Asta este, încheie colonelul discuţia.

Bajaratt stătea în picioare, la una din ferestrele hotelului de lângă aeroport. Geamul gros înăbuşea zgomotul făcut de motoarele avioanelor care aterizau şi decolau continuu, într-o sarabandă ce părea fără sfârşit. Soarele începuse să împrăştie ceaţa dimineţii, anunţându-i cea mai importantă zi din viaţa ei. Exaltarea de care se simţea cuprinsă nu era mult diferită de sentimentul pe care-l simţise cu ani în urmă, când condusese în pădure un soldat spaniol, fără altă armă asupra ei decât un cuţit cu lamă solidă şi lungă, legat de coapsă, sub fustă. Asemănarea era evidentă, bruta aceea fusese primul om pe care-l omorâse, dar ceea ce simţea astăzi depăşea cu mult capacitatea emoţională a copilei de atunci. Astăzi va fi un triumf al unei femei, al unui om adult, care va surclasa, datorită minţii lui, cea mai puternică gardă pretoriană din lume. Va intra în istorie, pentru că va schimba cursul istoriei şi întreaga ei viaţă va căpăta, în sfârşit, un sens.

Muerte a toda autoridad! Copila din amintiri zâmbea gigantului care era femeia matură, iar în zâmbetul ei se ghicea dragoste şi recunoştinţă, în numele unei răzbunări în sfârşit împlinite.

Vom păşi împreună pe tărâmul înroşit de sânge al răzbunării, copila mea, cu fruntea sus, acoperite de glorie. Să nu-ţi fie frică de ceva, copilă. Nu ţi-a fost frică atunci, să nu-ţi fie frică nici acum. Moartea nu e decât un somn liniştit şi poate că cea mai crudă pedeapsă pentru noi ar fi să supravieţuim. Dar, de va fi să supravieţuim, copilă supărată, să nu cumva să-ţi pierzi focul din ochi şi, dacă voi ezita vreodată, să reaprinzi cu ei furia în pieptul meu.

— *Signora!* exclamă Nicolo din pat. Cât e ceasul?

— Prea devreme să te trezeşti, răspunse Bajaratt. Angel a ta încă nu s-a urcat în avion, în California.

— Cel puţin e dimineaţă, răspunse băiatul căscând zgomotos şi întinzându-se. M-am trezit tot timpul, sperând să se facă odată ziuă.

— Sună la *room service* şi comandă-ţi un mic dejun uriaş, cum ai tu obiceiul, după ce termini am o treabă cu tine. Vreau să te îmbraci, să iei un taxi şi să te duci până la *Carillon.* O să iei toate bagajele noastre de acolo, împreună cu un pachet lăsat de cineva pentru mine şi te întorci aici.

— Perfect, o să-mi treacă timpul mai repede… Vrei să-ţi comand şi ţie ceva?

— Doar nişte cafea, Nicolo. O să beau o ceaşcă şi după aceea o să plec să mă plimb. Simt nevoia de o plimbare lungă, în soarele ăsta fantastic.

— Asta nu-i cumva poezie, *signora?*

— Dacă o fi, nu e de prea bună calitate, dar, pentru mine, este superbă. Ziua asta va fi o zi superbă, la fel cu vremea.

— De ce te tot uiţi pe fereastră şi vorbeşti pe tonul ăsta? Bajaratt se întoarse cu faţa spre cameră şi privi în jos, la tânărul docher din Portiei.

— Pentru că se apropie sfârşitul, Nicolo, punctul final al unei călătorii lungi şi foarte anevoioase.

— Ah, da, aşa e, mi-ai spus că, începând de astă seară, sunt liber să fac ce vreau. Să-mi folosesc banii de la Neapole şi chiar să fiu adoptat de acea familie renumită, de la Ravello.

— Vei face ceea ce trebuie să faci.

— Dar mă întrebam ceva, Cabi. Bineînţeles că o să mă întorc în Italia şi o să trec cel puţin prin Ravello, să le mulţumesc acelor oameni, indiferent dacă voi rămâne sau nu cu ei. Dar asta nu s-ar putea amâna cu câteva zile?

— De ce?

— Chiar e nevoie să întrebi, *signora?* Aş vrea să mai stau puţin cu Angelina.

— Faci cum vrei.

— Dar ziceai că tu, după întâlnirea din seara asta, vei pleca…

— Aşa este, încuviinţă Bajaratt.

— Atunci o să am nevoie de bani, de foarte mulţi bani, pentru că încă mai sunt *il barone-cadetto di Ravello* şi trebuie să-mi respect rangul.

— Nicolo, ce vrei să spui tu de fapt?

— Exact ceea ce ai auzit, *mia bella signora.* Tânărul italian azvârli cearceaful care-l acoperea şi rămase gol-puşcă în faţa ei. Cabi, chiar dacă sper că într-o bună zi asta nu se va mai cunoaşte, sunt convins că în mine va rămâne totdeauna ceva de docher, ceva ce nu se va schimba niciodată. Am studiat atent toate notele noastre de plată de la hoteluri şi de la restaurante, te-am urmărit atent şi pe tine… Dai un telefon şi cineva îţi aduce bani, de obicei noaptea, totdeauna în plicuri groase, pentru că sunt foarte mulţi. Aşa s-a întâmplat la Palm Beach, la New York şi la Washington.

— Păi cum crezi că am plătit totul până acum? îl întrebă

Bajaratt calmă, zâmbind dulce. Cu cartele de credit?

— Şi, după ce o să pleci tu, eu cu ce o să plătesc? Uite, vreau să mai rămân aici un timp. La asta nu cred că te-ai gândit şi sunt îngrijorat. Docherii se ţin aproape de clienţii lor, de frică să nu dispară şi, odată cu ei, să nu dispară şi bacşişul.

— Vrei să spui să-ţi dau bani?

— Da, exact şi cred că ar trebui să mi-i dai chiar în dimineaţa asta, în nici un caz diseară.

— Diseară…?

— În nici un caz, am nevoie de ei mult mai devreme. Unul din plicurile alea groase şi grele, o să i-l dau lui Angel după-masă, când ne întâlnim la aeroport. M-am şi gândit la o sumă, continuă Nicolo fără să ia în seamă furia ce începea să se citească pe faţa lui Bajaratt. Viaţa e aşa de scumpă aici… Cred că douăzeci şi cinci de mii de dolari îmi vor ajunge. Evident, îi poţi reţine din banii mei de la Neapole, o să semnez o hârtie prin care o să spun că sunt de acord cu asta.

— Eşti o *insectă,* un nimic! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti *mie* astfel? Să îmi ceri *mie* aşa ceva, când *eu* ţi-am arătat ce înseamnă viaţa adevărată. Refuz să continui discuţia asta, e de-a dreptul scabroasă!

— Atunci refuz şi eu să aduc bagajele şi nici nu o să mă mai găseşti aici, când o să te întorci de la plimbare… Iar la întâlnirea de diseară, pe care o ţii învăluită în atâta mister, o să te duci singură. O mare doamnă, aşa, ca tine, nu poate avea nevoie de o *insectă* pe lângă ea.

— Dar Nicolo, te vei întâlni cu cel mai puternic om de pe lumea asta, doar aşa ţi-am promis! Ne vom întâlni cu Preşedintele Statelor Unite ale Americii.

— Persoana lui nu mă interesează deloc. Pe el îl interesează cumva persoana *mea?* Sau îl interesează *il barone-cadetto di Ravello?*

— Nu-mi face una ca asta! ţipă Bajaratt. Am muncit o viaţă întreagă pentru seara asta! Tu nu poţi înţelege!

— O să înţeleg foarte bine dacă o să văd un plic, pe care Angelina n-o să-l deschidă până când nu ne vom întâlni acasă la ea, în Brooklyn. În sufletul meu sunt convins că ea mă va ajuta să scap de docherul pe care-l ştii tu. Nicolo se ridică în picioare şi o privi furios pe Bajaratt, drept în faţă: *Fă-o* Cabi. Fă-o sau am plecat.

— *Ticălosule!*

— De la tine am învăţat asta, *bella signora.* Când am ajuns pe insula aia ciudată, după furtună, ţi-am spus că eşti un monstru… Eşti mai rău decât un monstru, eşti atât de înveninată de răutate, încât capacitatea mea de înţelegere este depăşită. Du-te la telefon şi sună unde trebuie. Dacă la prânz banii nu sunt aici, am plecat.

Sediul MI 6, Londra

Când bărbatul de culoare, cu tonsură *afro,* intră grăbit în Sala de Planificare Strategică, trecuse de miezul nopţii. Bărbatul închise uşa şi o porni repede spre primul scaun liber de lângă masa rotundă de şedinţe. Era îmbrăcat cu o jachetă de piele cu mânecile suflecate şi avea nişte pantaloni uzaţi, de culoare ruginie. În „capul" mesei se afla sir John Howell, şeful, în continuare, în sens invers acelor de ceasornic, se afla un om cu un costum pepit şi, imediat lângă noul sosit, o siluetă înveşmântată într-un caftan, cu o *ghotra* împăturită cu grijă şi aşezată lângă dosarul din faţa lui. Acest om avea pielea de culoare măslinie şi nu era nici alb, nici negru. Era un arab.

— Cred că am găsit ceva, zise noul venit cu cel mai aristocratic accent cu putinţă, încercând să-şi netezească părul rebel. Informaţia iniţială provine de la garaj.

— Cum adică *iniţială?* întrebă omul cu costum pepit.

— Este vorba de unul dintre mecanicii principali din Downing Street. A observat de mai multe ori două maşini de protocol cu capotele ridicate, ca şi cum li s-ar fi verificat motoarele în afara garajului.

— Şi? întrebă sir John. Dacă ai probleme cu motorul, cum poţi să-l repari, altfel decât ridicând afurisita aia de capotă?

— Sunt maşini diplomatice, *sir,* zise orientalul. Orice reparaţii în afara garajului sunt interzise.

— Şi fiecare şofer este verificat şi para-verificat, aproape că i se face şi encefalograma.

— Exact asta este problema, *sir,* îl întrerupse negrul cu accent de Oxford. Orice probleme cu motoarele acestor maşini, oricât de mici, trebuie raportate dispeceratului. Mai mult, fiecare maşină are un sigiliu special, pe lacătul capotei. Dacă se deschide capota, sigiliul se colorează în galben. Nici una dintre maşinile în cauză n-a fost anunţată la dispecerat şi amândouă sunt conduse de acelaşi şofer.

— Vrei, cumva, să spui că encefalograful a dat vreun rateu? remarcă omul în costum pepit, zâmbind fin, în timp ce privea spre şef.

— Sau că pacientul este un actor extrem de antrenat şi de

bine pregătit, răspunse ofiţerul de culoare. Suficient de bine ca să obţină o slujbă la garaj.

— Dă-i drumul mai departe. E evident că ştii cum îl cheamă pe şofer şi mult mai multe.

— Într-adevăr, cu mult mai multe, *sir.* Omul se dă drept egiptean, naturalizat la noi, un fost şofer de-al lui Anwar Sadat, dar actele lui nu sunt în regulă. Sunt falsuri evidente, chiar dacă sunt de calitate excepţională.

— Atunci cum de a fost naturalizat? întrebă omul cu costum; Vreau să spun, cu asemenea acte.

— Atentatul ofiţerilor egipteni împotriva lui Sadat viza, în acelaşi timp, tot personalul din slujba lui. Aşa că omului nostru i s-a acordat azil politic.

— Al dracului de isteţ gândit, exclamă Howell. Sadat era un prieten foarte bun al *Foreign Office*-ului. Iar băieţii de acolo s-au făcut luntre şi punte, pentru toţi oamenii din slujba lui. Din păcate, în plasele de salvare s-au aflat cam prea mulţi peşti putreziţi. Continuă, te rog.

— Omul nostru se numeşte Barudi. În seara asta l-am urmărit, o bucată bună de timp, aş putea zice. S-a dus în Soho, în locurile cele mai sordide de acolo şi s-a întâlnit cu patru oameni în patru baruri diferite... Este momentul să fac o pauză şi să mulţumesc încă o dată, *sir,* celor ce m-au pregătit.

— Poftim?

— Cursurile de pregătire din Sussex. Au fost absolut remarcabile, *sir.* Mă refer la lecţiile privind îndepărtarea unor obiecte personale aflate asupra persoanelor suspecte, metodă la care se poate recurge ori de câte ori este necesar să obţinem informaţii altfel inaccesibile.

— Poftim?

— Cred că James se referă la buzunărirea suspecţilor, spuse omul cu costum. Se pare că a ajuns un adevărat artist în domeniul ăsta.

— Am reuşit să subtilizez două portofele, de la doi dintre acei gentlemani. Geanta femeii părea prea bine închisă ca să risc, iar cel de-al treilea flăcău nu avea buzunare. Am luat portofelele la toaletă, am copiat tot ce era în ele cu copiatorul meu de mână şi le-am înapoiat suspecţilor. Spre ruşinea mea, unul dintre ele a trebuit să-l plasez într-un alt buzunar, nu în cel din care-l luasem, dar nu aveam ce face.

— Cred că asta *este* într-adevăr remarcabil, spuse şeful. Şi ce-ai aflat despre aceşti prieteni ai şoferului?

— Portofelele nu conţineau, aparent, nimic deosebit: acte, cartele de credit, carnet de conducere. Probabil că, făcând abstracţie de numele persoanelor, toate erau autentice. Dar în ambele portofele am găsit câte o bucată de hârtie împăturită foarte strâns – nu depăşea dimensiunea a două timbre, puse unul lângă altul. Ofiţerul băgă mâna în buzunar şi scoase patru suluri micuţe de hârtie de copiator, pe care le desfăşură pe masă. Astea sunt copiile pe care le-am făcut pe loc.

— Despre ce e vorba? întrebă omul cu costum pepit, în timp ce şi el şi ceilalţi doi, apucau fâşiile de hârtie de pe masă.

— Rândurile tipărite sunt în arabă clasică, zise arabul. Rândurile scrise de mână sunt traducerea.

— Arabă? îl întrerupse Howell. *Bajaratt.*

— După cum se vede, sunt liste de date, ore şi adrese…

— Traducerile sunt teribil de bune, interveni arabul, chiar dacă unele denumiri sunt al dracului de dificile, aproape intraductibile. Cine le-a făcut?

— L-am sunat pe arabologul nostru şef şi, pe la nouă, am fost la el, în Chelsea. Nu i-au dat prea multe bătăi de cap.

— Sunt convins, răspunse ofiţerul în caftan. Cunoştea adresele şi, după ce a trecut de primele, a sesizat imediat care e cheia şi a folosit foneticele. Bravo lui.

— Şi astea ce sunt? insistă şeful. Cutii poştale?

— Ăsta e motivul pentru care am întârziat, *sir.* În ultimele trei ore n-am făcut nimic altceva decât să mă plimb de la o adresă la alta – sunt câte douăsprezece pe fiecare listă – şi, trebuie să mărturisesc, la început n-am înţeles nimic. Apoi, când am ajuns la a cincea adresă, totul era clar. M-am întors în primele patru locuri şi am fost absolut sigur. Nu este vorba de cutii poştale, *sir,* sunt telefoane publice.

— Deci suspecţii noştri sunt chemaţi de cineva, nu trebuie să sune ei, sugeră orientalul.

— De ce crezi una ca asta? întrebă englezul din stânga lui.

— Pe listele astea nu apare nici un număr de telefon. Dacă ar fi să le ţină cineva minte, ar însemna să memoreze între nouăzeci şi şase şi o sută optzeci de cifre. Nu e chiar uşor şi erorile pot fi catastrofale.

— Şi dacă ar fi vorba de un singur număr de telefon? întrebă

James.

— E posibil, zise arabul, dar asta ar presupune că cel care primeşte apelurile ar rămâne tot timpul într-un singur loc, ceea ce ar exclude-o pe Bajaratt. Mai mult, utilizarea unui singur număr de telefon în operaţii de genul ăsta este prea riscantă şi, conform tuturor profilelor psihologice ale lui Bajaratt, femeia e obsedată de măsurile de securitate, ceea ce mai înseamnă şi că, ori de câte ori va fi posibil, nu va utiliza intermediari. Normal ar fi să ia direct legătura cu camarazii ei.

— Pe mine m-ai convins, spuse sir John. Când şi în ce loc va fi următorul apel telefonic? întrebă el, aruncându-şi ochii pe fâşia din faţa sa.

— Mâine la prânz, pe Brompton Road, Knightbridge, lângă *Harrods,* răspunse ofiţerul de culoare. Ora şapte dimineaţa, ora Washington-ului.

— Înghesuiala şi aglomeraţia din timpul pauzei de prânz, remarcă omul cu costum. Seamănă cu strategia IRA.

— Următoarea? insistă şeful mi 6.

— Douăzeci de minute mai târziu, la colţul dintre Oxford Circus şi Regent Street.

— Şi mai mare înghesuială, remarcă arabul. Şi trafic foarte dens la ora aia.

— Cred că nu mai trebuie să-ţi spun ce ai de făcut, James, zise *sir* Howell. Câte o maşină cu aparatură de interceptare la ambele adrese, linii de transmisie deschise, atât cu Washington-ul cât şi cu calculatoarele reţelei telefonice. Avem nevoie de depistare instantanee şi vreau să fie *chiar* instantanee.

— Am înţeles *sir.* Mi-am permis să pun în stare de alarmă serviciul nostru de comunicaţii, dar mi-e teamă că la telefoane trebuie să interveniţi dumneavoastră personal. Cu mine nici nu vor sta de vorbă. Am impresia că, pentru a urmări un număr de telefon, este nevoie de autorizaţia Curţii Supreme.

— Curtea Supremă pe dracu'! explodă şeful de la MI 6 trântindu-şi brusc mâna dreaptă, paralizată, pe masă şi dându-şi seama dintr-o dată că nici el nu mai este cel de altădată. Să mă ierte Dumnezeu, l-am trimis pe Geoffrey Cooke la moarte, i-am dat ordin să plece chiar în camera asta. Hărţile erau aici, pe masa asta, el întorcea paginile şi-mi dădea detalii!... Vreau s-o văd odată moartă pe căţeaua asta psihopată! Fă-o pentru mine, fă-o pentru sufletul lui Cooke.

— Vom reacţiona cu maximă promptitudine *sir,* vă promit. James se ridică de pe scaun.

— Stai! Şeful făcu o pauză, ochii îi priveau în gol, capul îi era uşor aplecat spre faţă, era evident că se gândea intens. Am spus *linii* deschise spre Washington… cred că e cam mult. Bajaratt are propriile ei *cârtiţe* pe acolo. Trebuie să restrângem. O singură linie.

— Spre cine? întrebă omul cu costum pepit.

— Cine i-a luat locul lui Gilette, la CIA?

— Temporar, primul lui adjunct. Băieţii noştri, de peste ocean, îl consideră un om cumsecade, un specialist bun.

— Pentru mine asta e de ajuns, o să iau legătura cu el prin scrambler. Şi cu flăcăul acela care-l coordonează pe Hawthorne. Cum îl cheamă?

— Stevens, *sir.* Căpitan Henry Stevens, Naval Intelligence.

— Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi rezultatul, totul este strict secret, rămâne numai între noi, cei de faţă.

Şedinţa de la miezul nopţii avusese loc cu zece ore şi jumătate în urmă. Acum maşinile erau pe poziţii, atât în Knightbridge, cât şi pe Oxford Circus. Pe aeroportul internaţional Dulles, din Washington, era aproape ora şapte.

32

Bajaratt o porni pe trotuarul de ciment din faţa hotelului, apoi de-a dreptul pe iarbă, până dădu colţul clădirii. Cu capul întors, nu scăpase din ochi intrarea hotelului – totul era în regulă, îşi privi ceasul încrustat cu diamante de la mână, era ora 6:32. Rămăsese în camera de la hotel până când Nicolo se îmbrăcase şi devorase enormul mic dejun comandat, zorindu-l tot timpul, totuşi nu foarte insistent, pentru a nu-l face şi mai suspicios decât era deja.

Bajaratt continua să supravegheze intrarea hotelului când îşi făcu apariţia băiatul, care arăta splendid în hainele cu care era îmbrăcat, grăbindu-se spre taxiul ce-l aştepta lângă trotuar. Nicolo era, fără îndoială, o materializare a Galateei în variantă masculină, o statuie însufleţită, sculptată de visurile amantelor tuturor Pigmalionilor din lume – o fiinţă umană arătând excepţional de bine, tânăr, frumos, vibrând plin de viaţă. Păcat că un asemenea exemplar uman trebuia să moară, dar ţelul ei era mai valoros şi mai măreţ decât mii de asemenea băieţandri.

Era ora 6:47. Se întoarse pe trotuar, mergând liniştită şi intră în hotel. Trebuia să dea cinci telefoane, două la Londra, unul la Paris, unul la Ierusalim şi ultimul la banca unde erau depuse rezervele, practic nelimitate, ale celor din Valea Baaka. Nu mai conta că va folosi telefonul din cameră, nu mai avea nici o importanţă. În cel mult o oră va părăsi hotelul şi va lăsa o notă la recepţie – adresa unui alt hotel din Washington, unde Nicolo va veni cu bagajele. De venit, băiatul va veni cu siguranţă după ea, pentru că numai aşa îşi va căpăta banii. O sumă nesemnificativă, de care oricum nu va avea timp să se bucure.

Knightbridge, Londra

Pe Brompton Road, exact pe partea opusă intrării la *Harrods,* trei bărbaţi aşteptau într-un microbuz, pe care era scris *The Scotch House.* Echipamentul electronic dinăuntru depăşea cu mult puterea de înţelegere a sărmanilor muritori de rând, ce se luptau de obicei din greu cu manualele de utilizare ale televizoarelor. Pereţii insonorizaţi ai vehiculului erau străpunşi pe părţi de câte trei ferestre, cu geamuri speciale, de culoare închisă, prin care se putea privi în voie afară, dar prin care din exterior nu se vedea nimic înăuntru. Bărbatul care se uita prin fereastra dinspre trotuar era ofiţerul de culoare de la mi 6, ce răspundea la numele de James. Ochii lui scrutau atent zona din apropierea cabinei telefonice, în timp ce colegii săi verificau atent aparatura, cu căştile pe urechi.

— Uite-l, a sosit, zise James cu glas aspru, dar calm.

— Care e? Unul din cei doi tehnicieni, un bărbat de vârstă mijlocie, în cămaşă, cu mâinile suflecate, venise lângă fereastră.

— Flăcăul ăla în costum gri, cu cravată de militar, care ţine ziarul sub braţ.

— Nu seamănă cu cei doi pe care i-ai văzut tu în Soho, remarcă al treilea, un bărbat subţirel, cu ochelari, care-şi răsucise scaunul aflat pe partea dinspre stradă a microbuzului şi privea acum şi el pe fereastră. Arată mai degrabă ca unul din oamenii de afaceri care au birourile pe *Strand.*

— Poate că asta şi e, dar în clipa asta se uită la ceas şi o porneşte spre cabină... Uite! Tocmai a văzut o femeie care se străduie ca dracu' să i-o ia înainte!

— Politicos băiatu', spuse omul cu mânecile suflecate. Probabil că a fost jucător de rugby, aproape că a dat de pământ cu sărmana bătrânică.

— E supărată foc şi pe bună dreptate, remarcă cel slăbuţ. Se uită la el de parcă ar vrea să-l mănânce.

— Dar e prea grăbită ca să piardă timpul făcând scandal, zise James, care-şi concentrase atenţia asupra disputei dintre cei doi necunoscuţi de afară. A şi pornit-o spre telefonul ce se vede un pic mai încolo.

— *Nouăzeci de secunde până la începerea scanării,* se auzi o

voce dintr-un difuzor montat în panoul cu echipamente aflat spre trotuar.

— Verificaţi linia cu Washingtonul, ordonă ofiţerul MI 6.

— Echipa specială DC, sunteţi la post, băieţi?

— La posturi şi pregătiţi, Londra.

— Confirmaţi că frecvenţa continuă să nu fie interceptată?

— Nici măcar un singur parazit electrostatic nu poate fi interceptat. Nu ne pot prinde nici astronauţii de pe orbită. Dar vom trimite imediat rezultatele la brigada de poliţie în jurisdicţia căreia se află zona pe care o vom depista, ca să ajungă oamenii pe poziţii cât mai repede cu putinţă. Vom pune pur şi simplu respectiva brigadă în stare de alarmă roşie, fără alte explicaţii şi nu le vom transmite decât descrierile suspecţilor.

— Nici o obiecţie, DC. Faceţi-vă treaba cum credeţi voi că e mai bine.

— Mulţumim, Londra.

— Activaţi toate canalele, ordonă ofiţerul MI 6. Începeţi scanarea automată.

Linişte.

Trecură optzeci şi şapte de secunde, fără ca în microbuz să se audă altceva decât respiraţia calmă a celor trei oameni. Brusc, peste zgomotul de fond din difuzoare, răsună o voce de femeie.

— *Askelon,* eu sunt!

— Pari încordată, iubită fiică a lui Alah, răspunse vocea bărbatului aflat la zece metri de microbuzul din Knightbridge.

— Va avea loc în seara asta – diseară devreme, devotatul meu prieten!

— Aşa de repede? Trebuie să-ţi fim recunoscători… Noi suntem gata! Ai lucrat cu o viteză fenomenală.

— Şi asta te surprinde?

— Când e vorba de tine, nu mă mai surprinde nimic. Sunt doar uluit de capacitatea ta. Mai ai să ne spui ceva amănunte de ultimă oră?

— Nu. Rămâneţi lipiţi de aparatele de radio. Când se va difuza ştirea, intraţi în acţiune. Toate guvernele din lume se vor întruni imediat. În toate capitalele va fi multă dezordine, un adevărat haos. Îţi mai poţi dori altceva?

— Cred că nu, pentru că întunericul şi dezordinea sunt adevărate faruri pentru cei ce au în vedere un asasinat. Deoarece şi paza o să fie dată peste cap. Nu se poate să fie

altfel, pentru că pe aici nimeni nu bănuieşte nimic.

— Tu ai fost totdeauna unul din cei mai înţelepţi...

— *Stai!* Omul din cabina telefonică avea privirea aţintită la stânga lui.

— Iisuse, strigă James în microbuz. Se uită drept la noi!

— Pleacă imediat din locul în care te afli, urlă vocea omului în difuzoare. Un microbuz... ferestrele sunt negre, opace. Pleacă imediat, *pe tine* vor să te depisteze! Omul în costum trânti telefonul, ţâşni afară din cabină, traversă Brompton Road printre maşini şi se pierdu în aglomeraţia din faţa intrării de la *Harrods.*

— DC, DC! chemă tehnicianul aflat pe partea dinspre trotuar. Vă cheamă Londra, vă rog răspundeţi, au apărut probleme la noi.

— Suntem la curent cu totul, Londra, se auzi vocea americană în difuzoare. Uitaţi că auzim exact ce auziţi şi voi?

— Şi?

— Am localizat telefonul. E într-un hotel de lângă aeroportul internaţional Dulles!

— Excelent, bătrâne. Vă puneţi în mişcare?

— Nu e nici aşa de excelent, nici foarte simplu. Dar ne punem în mişcare.

— Nu înţeleg, explicaţi-ne! striga ofiţerul MI 6, aplecându-se spre rack-ul cu difuzoare.

— În primul rând, răspunse americanul, hotelul ăla are două sute şaptezeci şi cinci de camere, asta înseamnă două sute şaptezeci şi cinci de telefoane care nu utilizează centrala hotelului pentru a suna la Londra, sau oriunde în lume.

— Doar nu vorbiţi serios! mugi James. Verificaţi direct centrala de cartier!

— Fiţi realişti, Londra, e vorba de un hotel, nu de baza noastră de la Langley. Dar nu vă înfuriaţi degeaba. Brigada de pază de la Dulles e pe drum, vor ajunge la faţa locului cât mai repede cu putinţă.

— *Cât mai repede cu putinţă?* De ce nu *au ajuns* deja?

— Pentru că brigada de pază de la Dulles acoperă o suprafaţă de vreo zece mii de acri. Şi, cum se întâmplă să ne aflăm într-o perioadă de recesiune, multe servicii au personalul drastic redus, între altele şi brigăzile de poliţie care asigură paza în locurile publice.

— Nu-mi pot crede urechilor! Atunci toate eforturile noastre au fost inutile.

Directorul hotelului de lângă aeroportul Dulles sări de la birou cu telefonul în mână. Tocmai se certa cu un furnizor de lenjerie când conversaţia fusese întreruptă brusc, de un operator de la centrală, care-i spusese că a apărut o necesitate urgentă şi că trebuie să rămână pe fir, să ia legătura cu poliţia. Urmase o voce fermă şi rece, bărbatul care îi vorbea se prezentase ca fiind comandantul brigăzii de pază de la aeroport. Ordinele lui fuseseră scurte şi clare. Se vor închide pe loc toate calculatoarele hotelului şi se vor opri imediat toate lifturile. Le vor spune oamenilor că este vorba de o cădere de reţea, sau orice le-o trece prin cap, dar toate plecările din hotel vor fi întârziate cât mai mult posibil. Înnebunit, directorul luă legătura cu secretara lui şi trecu la îndeplinirea ordinelor primite.

La o distanţă de două blocuri, prima maşină a poliţiei din cele trei trimise spre hotel îşi croia drum prin trafic, cu ajutorul sirenei şi al girofarurilor.

— Ce dracu’ căutăm? întrebă şoferul. Nu pot să aud nimic!

— O femeie între treizeci şi patruzeci de ani, însoţită de un puşti solid, care nu vorbeşte engleză, îi răspunse partenerul lui care, cu capul aplecat, se străduia să audă cât mai bine vocea dispecerului prin urletul sirenei şi zgomotul de claxoane de afară.

— Asta e tot?

— Asta e tot ce ştim.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ăia fug, mai întâi o să se separe!

— Deci o să căutăm un puşti solid şi o femeie neliniştită… Stai aşa! Partenerul strigă în microfon: Vă rog repetaţi. Vreau să fiu sigur că am înţeles bine… Zece-patru. Poliţistul puse microfonul la loc, în suportul lui. Uite amănuntele după care plângeai adineauri, îi zise el şoferului. Suspecţii sunt înarmaţi şi extrem de periculoşi. Noi o să intrăm prin faţă, colegii noştri vor acoperi restul căilor de acces, cum ar fi ferestre şi ieşiri de incendiu.

— Şi?

— Băieţii sunt înarmaţi cu puşti… Dacă reuşim să izolăm vreunul din suspecţi, nu ne mai pierdem vremea cu fleacuri. Tragem fără somaţie până îi facem zob!

În secretariatul biroului directorului temporar al CIA sunase telefonul alb, care făcea legătura, pe linie specială, cu unitatea

Little Girl Blood. Şeful operaţiei electronice de detectare efectuată împreună cu echipa MI 6 din Londra adoptase un ton rece, profesional. Insista să i se facă imediat legătura cu noul director ceea ce, conform spuselor secretarei era imposibil. Omul era într-o teleconferinţă internaţională, discuta cu şefii serviciilor secrete din trei ţări prietene, iar conferinţa fusese ordonată de însuşi Preşedintele, pentru a demonstra cât de cooperant se va arăta noul şef al serviciilor secrete americane cu aliaţii ţării. Aşa că nu era, în nici un caz, momentul să fie deranjat.

— Dar îmi puteţi transmite mie informaţiile, iar eu o să i le înmânez imediat ce se eliberează.

— Aveţi grijă să procedaţi exact aşa, sunt informaţii mai mult decât urgente.

— Te rog, tinere, sunt în scaunul ăsta de optsprezece ani.

— OK, iată despre ce e vorba. Lovitura va avea loc astă seară, *Little Girl Blood* va lovi diseară devreme. Daţi alarma la Casa Albă!

— Ca să fim amândoi acoperiţi, trimite-mi şi un fax, tot pe linia specială.

Pe hârtia faxului din secretariat începu să se aştearnă rapid raportul unităţii *Little Girl Blood.*

Scorpio 17 aprinse un chibrit şi arse hârtia, deasupra unui coş de gunoi gol.

Bajaratt închise cele două valize, înghesuind sub pat hainele care nu mai încăpuseră înăuntru. Apoi se năpusti în baie, umezi un prosop şi începu să se frece repede şi cu putere pe faţă, pentru a îndepărta orice urmă de machiaj, după care apucă un tub de fond de ten de culoare deschisă. La fel de repede cum se demachiase, întinse crema palidă pe obraji, pe frunte şi pe pleoape, după care se năpusti înapoi în cameră. Îşi luă pălăria cu văl de pe birou şi şi-o puse pe cap, trăgând voalul pe faţă, înşfăcă geanta de umăr şi apoi apucă cele două valize. Traversă camera până în dreptul uşii, o deschise şi privi în sus şi în jos pe coridor. Văzu ceea ce căuta lângă o ieşire de incendiu, de pe palier.

Îngheţată. Băuturi răcoritoare.

Trase valizele pe culoar, trânti uşa după ea şi le apucă din nou, luând-o la fugă spre micul oficiu luminat de neoane, în care erau adăpostite automatele pentru distribuit îngheţată şi diverse

băuturi. Aruncă cele două valize într-un colţ – probabil că într-o oră se va găsi cineva să le fure – se îndreptă de şale, îşi aranja rochia şi voalul ce-i acoperea faţa şi o porni spre ieşirea de incendiu.

Cu patru etaje mai jos, în holul hotelului, domnea haosul. Cozile din faţa ghişeelor caselor creşteau de la o clipă la alta, bagajele celor ce voiau să plece începuse să se adune în stive, în dreptul uşilor şi afară, pe trotuar. Bajaratt înţelese instantaneu despre ce e vorba: se dăduseră deja ordine precise. Comportaţi-vă confuz, faceţi nazuri, căutaţi pretexte, daţi vina pe o pană de sistem, faceţi orice, *dar întârziaţi plecările.*

Se auzeau strigăte, unele voci ţipau că pleacă avioanele, le răspundeau alte voci, spunându-le că, dacă erau aşa grăbiţi, trebuiau să se fi gândit să folosească cecuri expres. Un număr de glasuri începuseră să înjure fără nici o reţinere, unii oameni se năpusteau spre uşi, după ce-şi trânteau cheile de pământ, peste tot se auzeau urlete de genul: „Daţi-mă în judecată!”, „O să vă trimit avocatul meu pe cap, incompetenţi neisprăviţi!”, „Să mă ia toţi dracii dacă am de gând să pierd avionul!”.

Este absolut perfect, se gândea Bajaratt în timp ce se strecură pe uşă şi o porni şchiopătând spre staţia de taxiuri de afară, o siluetă fragilă, delicată, de bătrână având nevoie de ajutorul celor din jur. Lângă trotuar opri brusc o maşină de poliţie, cu sirena urlând, cu luminile de avertizare fulgerând, blocând calea primului dintre taxiurile ce aşteptau în şir. Din ea săriră doi poliţişti, aruncară o privire spre taxiul gol şi o luară la fugă pe aleea aglomerată, către intrare, făcându-şi loc în forţă printre oamenii ce le stăteau în drum. Atmosfera se umplu imediat de strigăte supărate şi de urlete ale unor oamenii care ajunseseră la capătul oricărei urme de răbdare. Îşi făcură apariţia alte două maşini de poliţie, urletele sirenelor lor reducând brusc mulţimea furioasă la tăcere – protestele fură rapid înlocuite de murmure speriate, întrebătoare şi neliniştite de pericolul necunoscut, relevat de sosirea în trombă a poliţiştilor.

Poliţiştii din ultimele două maşini se răspândiseră repede în toate direcţiile, luând-o de-a dreptul peste iarbă, fiecare om având în mână o puşcă de calibru mare. *Perfect,* cugetă Bajaratt, pe când se îndrepta şchiopătând spre coada şirului de taxiuri.

— Vă rog să mă duceţi la cea mai apropiată cabină telefonică, îi zise ea şoferului, lăsând să cad o bancnotă de douăzeci de

dolari prin deschizătura specială a geamului încasabil care-l proteja pe şofer. După ce dau telefon, o să vă spun adresa exactă unde mergem.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră, doamnă, răspunse taximetristul pletos, înşfăcând bancnota.

În mai puţin de două minute taxiul trase din nou în dreptul trotuarului, în faţa unei duzini de cabine telefonice. Bajaratt coborî şi se îndreptă grăbită către cea mai apropiată dintre ele, care era liberă. Din memorie – memoria ei extraordinară, se gândi ea cu satisfacţie – formă numărul de la hotelul *Carillon* şi ceru biroul portarului.

— Doamna Balzini la telefon, spuse ea. Nepotul meu a ajuns cumva la dumneavoastră?

— Nu încă, doamnă, îi răspunse vocea onctuoasă de la capătul firului. Însă, acum vreo oră, cineva a lăsat un pachet pentru dumneavoastră.

— Da, ştiu. Când va sosi nepotul meu, spuneţi-i să rămână pe loc. Vin şi eu acolo.

Bajaratt închise telefonul şi se întoarse la taxiul care o aştepta. Mintea îi funcţiona cu febrilitate. Cum de aflaseră cei de la Londra de programul lor de convorbiri telefonice? Ce anume dăduse greş, sau, mai rău – în cel mai rău caz imaginabil – cine fusese descoperit şi forţat să vorbească?

Nu! Nu era cazul să se lase antrenată de nişte speculaţii. Doar astăzi, *diseară,* se va termina totul. Semnalul ei se va afla în toată lumea, ca lumina unui trăsnet monstruos! Nimic nu mai conta, doar să treacă mai repede ziua asta.

Când Hawthorne părăsi apartamentul generalului Michael Meyers din complexul de la Arlington, Virginia, era ora 2:48 dimineaţa. Pe când maşina lui se mai afla încă pe aleea de ieşire din complex, scoase micul casetofon din buzunarul interior al hainei, uşurat să vadă că led-ul roşu, indicând că aparatul încă mai funcţiona, era aprins. Derulă înapoi caseta câteva secunde bune, apoi apăsă pe butonul de redare, făcând să se audă vocea sa şi a generalului. Piciorul lui apăsă reflex pedala de acceleraţie până aproape de capătul cursei – un gest de exaltare şi o manifestare a dorinţei sincere de a ajunge cât mai repede la *Shenandoah Lodge.* Totul mersese de minune, caseta conţinea o înregistrare de aproape două ore de discuţie cu preşedintele

JCSC, o confruntare directă între două inteligenţe cu obiective diferite, Tyrell şi ultimul rămas dintre *Scorpionii* de elită.

Când sosise, Meyers îl studiase atent, în privirea lui se putea citi un amestec de respect condescendent şi de furie reţinută, cu care un om puternic priveşte cadavrul unui adversar, ce se dovedeşte a fi mult mai periculos mort decât atunci când trăia. Tyrell cunoştea prea bine genul ăsta de oameni. La Amsterdam întâlnise mai mult decât destui, vânând tot timpul un aşa-zis obiectiv strategic major – în fapt o manifestare a egoismului unei personalităţi meschine, mai mult decât ordinare şi teribil de plină de sine. Iar Hawthorne *umblase* exact la îngâmfarea lui *Maximum Mike,* i-o măgulise tot timpul şi, în cele din urmă, tactica dăduse rezultate, generalul nu se putuse stăpâni să nu-şi dea în petic. Admiratorul ăsta leşinat al lui, ce-i tot punea întrebări, era, de fapt, cam idiot, putea să-i spună orice, fără nici o teamă. Însuşi faptul că venise la el era o dovadă că nu era suspectat şi, în acelaşi timp, chiar acest interogatoriu, în sine, ar fi putut juca rol de pledoarie defensivă, la nevoie.

Iar domnul general va avea nevoie de o pledoarie în apărare mult mai curând decât credea, cugetă Tyrell, virând şi intrând pe autostradă. Fusese convins de asta din clipa în care-i deschisese uşa ordonanţa generalului. Chiar de la prima aruncătură de ochi îşi dăduse seama că nu era omul pe care-l văzuse el, din foaierul casei Ingersol, deşi semăna. Ucigaşului i se dăduse liber!

Hawthorne intră în parcarea de la *Shenandoah Lodge* la trei şi jumătate. Două minute mai târziu era în camera lor, unde Poole, treaz, veghea conştiincios echipamentul electronic.

— Vreo veste despre Cathy? întrebă Tyrell.

— De când am vorbit ultima dată, nimic nou, deşi am sunat de cinci sau şase ori.

— Ziceai că a mişcat un picior. Asta tot e ceva, nu crezi?

— Aşa spuneau şi cei de la spital la început, acum însă nu mai zic nimic, doar să nu mai tot dau telefoane peste telefoane, că mă sună ei, imediat ce au veşti noi. Aşa că, neavând ce face, m-am apucat să-i necăjesc niţel pe băieţii de la Langley.

— Cum adică?

— Cineva a găsit transponderul tău şi-i scoate din minţi pe operatorii de la grilele de urmărire. Mă tot cheamă şi se interesează dacă mai suntem în legătură, eu le răspund că bineînţeles că da, vorbim din când în când şi ei sunt foarte

curioşi să afle de ce te-ai oprit în Wilmington, Delaware şi după aia ai pornit-o spre New Jersey.

— Şi tu ce le-ai spus?

— Că echipamentul de care dispune Air Force este de calitate evident superioară celui de care dispun ei, deoarece eu sunt convins că eşti în drum spre Georgia.

— Bine, ajunge, nu-i mai necăji. Dacă sună din nou, spune-le adevărul, că sunt aici şi că avem de lucru. Ceea ce vom şi face.

— Analizăm caseta? îl privi Poole cu ochi nerăbdători.

— Fă rost de hârtie şi creioane, să putem nota. Hawthorne derulase caseta până la capăt în maşină. Acum aşează casetofonul pe birou, gata de redare, după care o porni spre pat, unde se aşează cu grijă şi se sprijini de perne.

— Hai să-i dăm drumul, zise el, pe când locotenentul aducea două notes-uri de pe o măsuţă.

— Cum stai cu capul? îi zise Poole apropiindu-se de birou.

— Menajera lui Palisser mi-a pus un pachet de vată şi o rolă întreagă de leucoplast peste rană, aşa că, pe moment, merge, o să rămân cu pălăria pe cap. Deschide dracului drăcia aia. Cei doi ascultară în tăcere înregistrarea – dura o oră şi douăzeci şi trei de minute. Din când în când îşi notaseră câte ceva şi, atunci când se termină, fiecare dintre ei ştia precis ce ar fi dorit să audă din nou.

— Îţi ştii meseria al dracului de bine, domnule comandant, spuse Poole cu admiraţie în glas. Au fost momente când credeam, într-adevăr, că te-ai dat de partea hunului Attila.

— Încă mai ţin minte câte ceva, locotenente, nu tot, dar destul… Hai să-i dăm bătaie înainte.

— OK, să reluăm fiecare secvenţă interesantă, în ordinea de pe bandă. O să trec eu de la una la alta, pentru că mi-am notat unde-şi dă domnul general drumul la limbă şi ştiu unde să mă duc.

— Acum te-ai transformat în procuror?

— Îndurare, tata şi-ar fi dorit tare mult să urmez o asemenea carieră, dar…

— Scuteşte-mă de rest, îl întrerupse Tyrell. Dă-i drumu’.

(Hawthorne) *Aţi văzut pe cineva la Ingersol astă seară, vreo persoană pe care nit vă aşteptaţi s-o vedeţi pe acolo?*

(Meyers) *Greu de spus, domnule Hawthorne. În primul rând*

era multă înghesuială şi nu erau aprinse toate luminile – adevărul e că, practic, toată lumina venea de la lumânările de pe bufet şi, cum eu ţin regim şi nu prea m-am apropiat de locul cu pricina... Nu-i stă bine unui soldat să fie cu burta prea plină, nu se ştie niciodată ce poate interveni.

(Hawthorne) *Evident,* sir. *Dar, dacă faceţi un efort, nu v-a rămas nici o figură întipărită în minte? Am auzit că aveţi o memorie fenomenală şi că planurile dumneavoastră de luptă împotriva* Viet-Cong*-ului aveau la bază detalii din fotografii aeriene de care nu-şi mai aducea nimeni aminte*.

(Meyers) *Adevărat, aşa e, dar nu trebuie uitat că aveam o întreagă echipă lângă mine, nu pot nega contribuţia subordonaţilor mei... Mda, dacă mă gândesc mai bine, am văzut câţiva senatori a căror prezenţă m-a surprins. Din punct de vedere politic se situează mult spre stânga, ori David Ingersol era cunoscut ca prieten apropiat al Pentagonului, sper că înţelegi ce vreau să spun.*

(Hawthorne) *Aţi putea fi ceva mai clar, domnule general?*

(Meyers) *Da. Bineînţeles. Senatorul ăla din Iowa, cel care tot mormăie că fermierii sunt sacrificaţi în favoarea bugetului pentru apărare când, de fapt, cine are mai multe subvenţii decât agricultura? Era acolo şi îşi luase poza aia a lui de pontif al vestului mijlociu. Mai erau vreo doi care se află la stânga de tot, nu-mi mai amintesc cum îi cheamă, dar o să mă uit în albumele cu fotografii ale Congresului şi o să te sun, să-ţi zic despre cine e vorba.*

(Hawthorne) *Ar fi extraordinar, sir, ne-ar ajuta mult...*

(Meyers) *Nu prea văd cum.*

(Hawthorne) *Tot ce e neobişnuit se poate dovedi o informaţie utilă, domnule general. Oameni de genul ăsta pot ridica suspiciuni pur şi simplu prin prezenţa lor. Şi noi ştim sigur că în rândurile sprijinitorilor lui Bajaratt au apărut disensiuni.*

(Meyers, întrerupându-l) *Adevărat...?*

(Hawthorne) *Se pare că din ce în ce mai multe. Sperăm ca în câteva zile, dacă nu chiar în câteva ore, să începem să avem şi nume.*

(Meyers) *Nu prea pare de crezut, domnule comandant... Sper însă ca dumneata să ai dreptate.*

— OK, asta e prima secvenţă, zise Poole oprind casetofonul.

Observaţii? Nu eu am selectat-o, Tye, tu ai ales-o.

— Pentru că şi eu am fost la Ingersol, stăteam într-un colţ al holului şi mă uitam la Meyers cum bagă-n el ca un spart. În privinţa luminii, nu era nici o problemă, lumânările erau multe şi luminau suficient încăperea. Cât priveşte pe cine spune el că a remarcat, nici nu mă interesează, nu voiam decât să văd în ce ape se scaldă şi să-i cânt în strună.

— Şi să-l sperii puţin cu disensiunile alea din echipa lui Bajaratt? zise Poole rânjind.

— La ora asta i se spune *nesiguranţă psihică indusă,* locotenente. Eu îi zic ameninţarea fundului interogatului cu un ac lung, mare şi al dracului de ascuţit. Să trecem la a doua.

— E scurtă, dar fierbinte, ai reuşit perfect.

(Hawthorne) *V-a dat cumva vreodată David Ingersol – despre care acum ştim sigur că era un trădător, în slujba lui* Little Girl Blood *– indicaţii eronate în afacerile încheiate cu sponsorii dumneavoastră?*

(Meyers) *Pe Dumnezeul meu, au existat decizii ale lui în legătură cu care mi-am pus multe întrebări. Bineînţeles, nu sunt avocat, dar mi se părea ceva putred, de asta sunt sigur.*

(Hawthorne) *Aţi analizat mai profund aceste chestiuni,* sir?

(Meyers) *Bineînţeles. Dacă nu în scris, cel puţin verbal. Pentru numele lui Dumnezeu, doar era vorba de un partener de golf al Preşedintelui!*

— Indignare jucată perfect, confuzie totală, zise Poole. Nu se poate stabili nimic exact, când e vorba de cel puţin verbal.

— De acord, încuviinţă Tye. Treci la următoarea.

— E tot scurtă, dar am ales-o amândoi.

(Hawthorne) *Edward White, asociatul lui Ingersol, ne-a spus că v-a întrebat dacă ştiţi ceva despre o anchetă, deschisă, de Departamentul de Stat asupra activităţii lui David Ingersol. Sunt convins că ştiaţi despre ce e vorba, domnule general, pentru că sunteţi la curent cu toate rapoartele legate de* Little Girl Blood…

(Meyers) *Care e, de fapt, întrebarea?*

(Hawthorne) *Nu e chiar vorba de o întrebare* sir, *de fapt vreau să vă mulţumesc pentru abilitatea de care aţi dat dovadă, reuşind să acoperiţi atât de bine o operaţiune clandestină. Puţini*

oameni n-ar fi căzut în capcană.

(Meyers) Capcana de a dezvălui rapoarte şi informaţii strict secrete? Nici eu nici personalul din subordinea mea nu ar face o asemenea greşeală. Toţi ştiu că, dacă aflu de aşa ceva, sunt în stare să-l şi împuşc pe ticălos cu mâna mea. Bineînţeles că ştiam despre ce este vorba, dar nu puteam sufla un cuvânt.

— Drept la ţintă, spuse Tyrell. Informaţia nu figura în rapoarte. Palisser mi-a dat actele de care aveam nevoie, dar a trecut totul sub tăcere.

— De asta am ales şi eu secvenţa, încuviinţă Poole. Trecem la următoarea, OK?

(Meyers) *Ce crezi dumneata că s-a întâmplat în realitate acolo, domnule comandant?*

(Hawthorne) *Vă pot arăta ce mi s-a întâmplat mie personal, sir. Se vede în creştetul meu, nu arată tocmai frumos, dar asta e ceea ce mi s-a întâmplat.*

(Meyers) *Groaznic, pur şi simplu groaznic... am văzut şi răni mai urâte, evident, dar erau răni căpătate în luptă, nu într-o încăierare de mahala!*

(Hawthorne) *Ştiu că aţi fost cel mai bun ofiţer combatant al armatei, sir...*

(Meyers) *Nu tinere, băieţii mei erau cei mai buni...*

(Hawthorne) *Modestia dumneavoastră e extraordinară sir, un om cu prestigiul dumneavoastră, cu faptele dumneavoastră de arme...*

(Meyers) *Nu-i nevoie să-ţi afirmi permanent meritele, mai ales când sunt destui care se ocupă cu treaba asta, corect?*

(Hawthorne) *Trebuie să recunosc din nou că aveţi absolută dreptate, sir... Dar cineva l-a împuşcat pe Richard Ingersol şi m-a atacat pe mine în grădină, înainte de a zări cine este, asta e durerea noastră mare şi asta trebuie să aflăm!*

(Meyers, întrerupându-l) *Ar trebui să fi beneficiat de instrucţia de luptă a comandourilor noastre, domnule comandant. Exceptând pregătirea de specialitate, nu cred că aţi avut parte de prea multă instrucţie de alt gen în marină. Pe de altă parte, am auzit că, totuşi, ai fugărit-o destul de strâns pe* Little Girl Blood *acolo, în Caraibe. Mi se pare că doi foşti colegi ai dumitale au fost chiar omorâţi, un englez şi un francez, dar dumneata te-*

ai descurcat destul de bine. Pari să fii foarte dotat, domnule comandant...

— Stai aşa, Jackson, spuse Tyrell, aplecându-se spre faţă, în timp ce Poole oprea casetofonul. Am vrut să fiu sigur că am auzit bine ce a spus individul. Altă lovitură în plin. Nici Londra, nici Parisul n-au recunoscut nici un moment că Cooke şi Ardisonne erau ofiţeri de informaţii. Meyers deţine informaţia prin reţeaua *Scorpio.* Pentru că n-a fost nici o referinţă în nici un raport înaintat la Washington. Nu se comunică nimic despre ofiţerii serviciilor de informaţii aliate şi nici ei nu comentează nimic despre oamenii noştri.

— Încă un cui în sicriul micului *Maximum,* remarcă Poole. Şi acum, hai să mai cojim câteva foi din ceapa psihologică a domnului general. Amândoi am ales secvenţa asta, pentru că defineşte un profil psihologic de-a dreptul înspăimântător pentru un om cu funcţia lui. Ai făcut o treabă al dracului de bună acolo, Tye. Gata, îi dau drumul.

(Hawthorne) *Dosarul dumneavoastră de serviciu este visul oricărui militar, sir, probabil că este admirat şi invidiat de toţi militarii ce au servit patria noastră...*

(Meyers, întrerupându-l) *Eşti foarte amabil, dar, după cum ţi-am mai spus, nu am realizat absolut nimic de unul singur. Chiar şi când eram în camerele de tortură şi în carcerele Viet-Congului, ştiam că întreg poporul american este alături de mine şi că mă va sprijini întotdeauna. Nu mi-am pierdut nici un singur moment această credinţă.*

(Hawthorne) *Atunci, domnule general – vă rog să mă iertaţi, este o întrebare strict personală – cum puteţi îndura să vedeţi armata despuiată, în halul în care este acum? Vă întreb asta pentru că vă sunt un mare şi statornic admirator.*

(Meyers) *Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată! Nu trebuie să se întâmple! Din toate părţile lumii sunt aţintite spre noi rachete intercontinentale! Datoria noastră este să ne înarmăm şi iar să ne înarmăm! Chiar dacă sovieticii sunt terminaţi, alţii le vor lua locul. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ne înarmăm tot timpul! Să revenim la poziţia în care ne aflam cândva!*

(Hawthorne) *Bineînţeles că sunt de acord cu dumneavoastră* sir, *dar cum se poate face una ca asta? Politicienii din ambele*

partide cer reduceri ale bugetului pentru apărare, promit ţării dividendele păcii pe seama cheltuielilor pentru înarmare.

(Meyers) *Cum să se facă? O să-ţi spun, domnule comandant, dar vreau să fie clar că acum discutăm de la om la om, strict confidenţial, bine?*

(Hawthorne) *Aveţi cuvântul meu de ofiţer de marină, nu va şti decât Dumnezeu şi dumneavoastră, domnule general.*

(Meyers, cu voce abia şoptită) *Mai întâi trebuie să destabilizăm, Hawthorne, să alarmăm naţiunea, să o facem conştientă de faptul că avem duşmani peste tot! Şi, odată naţiunea în alertă, ne vom relua locul nostru firesc, de apărători ai ţării.*

(Hawthorne) *Dar cum o vom alarma,* sir? *Şi împotriva cui?*

(Meyers) Împotriva a ceea ce este inevitabil într-o societate dezbinată, condusă de indezirabili şi de nemulţumiţi. Trebuie să fim tari şi să preluăm imediat conducerea, în caz de vid de putere.

— Dacă ar avea ceva simţ al umorului, l-ai putea considera un actor într-un rol prost, zise Poole oprind casetofonul. Dar nu e decât un ticălos, prost şi grotesc.

— E de-a dreptul paranoic, adăugă Tyrell calm. Un *Scorpio* perfect, total devotat scopurilor *Sponsorilor.* Nu numai că îşi umple conturile din bănci – presupun că nu-l interesează prea mult asta – dar mai şi crede sincer că ideile astea ale lui, legate de dominare prin forţă, sunt viabile. Dar mai înspăimântător este că aşa ceva s-ar putea pune în practică în numai câteva secunde, utilizând un simplu cartuş sau o grenadă, tras sau aruncată de cineva pe care noi n-am pus încă mâna, o femeie care consideră acest asasinat ca o încununare a întregii ei vieţi. Unde… *unde* o fi ea acum?

33

Atunci când *madame* Balzini şi nepotul ei ajunseră la hotelul *Carillon* era ora 8:12. Portarul se îngriji, cu discreţie, de toate formalităţile necesare şi pentru asta fusese răsplătit din plin. La 8:58 Bajaratt sună la banca preferată a celor din Valea Baaka, având sediul în Insulele Cayman, rosti parola ei şi primi toate asigurările că în cel mult o oră va primi suma solicitată, adică cincizeci de mii de dolari, care nu va fi consemnată în nici un fel de acte. Banii sosiră ca de obicei, într-un plic gros.

— Să-i iau eu? o întrebă Nicolo, după ce funcţionarul de la bancă plecase.

— O să iei exact ce-ţi dau eu. Sper că nobilul docher de faţă va înţelege că am fost nevoită să mă îngrijesc puţin şi de sufletul meu. O să primeşti cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care mi i-ai cerut, dar restul sunt banii mei, am şi eu nevoile mele. De ce te uiţi aşa de ciudat la mine?

— Ce-o să se-ntâmple cu dumneata, *signora!* Unde o să te duci, ce-o să faci?

— O să afli răspunsuri la toate întrebările tale diseară, copilul meu iubit pe care-l ador.

— Dacă într-adevăr mă adori, de ce nu-mi spui nimic despre tine? Mi-ai zis că diseară mă părăseşti, că dispari, te evapori şi eu o să rămân singur… Nu poţi să mă înţelegi şi pe mine, Cabi? Am devenit o parte din tine. Eram un nimeni şi acum sunt cineva, din cauza ta. O să mă gândesc la tine tot restul zilelor mele. Nu poţi pur şi simplu să dispari şi să mă laşi aşa, nedumerit.

— N-o să mai fie nici o nedumerire, cât despre singurătate, doar o ai pe Angelina, nu?

— Nu e totul decât o speranţă vagă.

— Destul cu vorba, spuse Bajaratt, traversând încăperea în care se aflau până în dreptul biroului şi deschizând plicul cu bani. Scoase douăzeci şi şase de mii de dolari, îi întinse lui Nicolo o mie şi puse restul de douăzeci şi cinci pe birou. Închise plicul la loc şi i-l întinse şi pe acesta tânărului docher din Portiei.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă de cheltuială cât mai rămâi la New York, spuse ea. Pot fi oare mai onestă cu tine decât atât?

— *Grazie,* zise Nicolo. O să-i dau plicul Angelinei, după-masă, când ne întâlnim.

— Ai încredere în ea, docherule?

— Da. Ea nu e una din lumea ta şi nici n-a crescut pe malul apei. Am vorbit cu ea acum câteva minute, era în drum spre aeroport, ia avionul de ora opt spre Washington. O să fie aici pe la două, două şi jumătate, poate şaptesprezece. Abia aştept să o văd.

— Şi ce ai de gând să-i spui frumoasei tale fete?

— Tot ce-mi va dicta inima, *signora,* în nici un caz nu voi lăsa să vorbească mintea, raţiunea.

Bruce Palisser fusese trezit de un telefon de la Casa Albă la 5:46 dimineaţa. La şase fără zece era deja în maşină, în drum spre Biroul Oval. Apăruse o criză între Siria şi Israel, cele două ţări erau pe punctul de a declanşa ostilităţile – erau luate în consideraţie inclusiv cele nucleare – dacă eforturile reunite ale Statelor Unite, Angliei, Franţei şi Germaniei nu reuşeau să aplaneze diferendumul. La şase şi treisprezece minute soţia lui Palisser răspunse la telefon, era locotenent-comandant Hawthorne, care dorea să vorbească imediat cu domnul Secretar de Stat. Era o problemă urgentă.

— Se pare că nu e singura, îi răspunse Janet Paliser. Îl găsiţi la Casa Albă.

— Îmi pare rău *sir,* mi s-a dat ordin să nu întrerup şedinţa de consiliu sub nici o formă…

— Presupune, îl întrerupse Tye nervos pe omul cu care vorbea, încearcă să presupui că în chiar acest moment spre Casa Albă se îndreaptă o rachetă balistică! Atunci mi-ai da legătura?

— Vreţi să spuneţi că e o rachetă balistică…

— Nu, *nu* vreau să spun aşa ceva! Nu vreau să spun decât că vreau să vorbesc cu domnul Secretar de Stat, e o problemă extrem de urgentă!

— Sunaţi la Departamentul de Stat.

— *Nu* pot suna la Departamentul de Stat!… Mi-a ordonat răspicat să nu vorbesc cu nimeni altcineva decât cu dânsul!

— Atunci sunaţi la numărul pagerului dânsului…

— Nu ştiu cum să…

— Dacă nu v-a dat numărul, înseamnă că nu puteţi avea o

problemă atât de presantă.

— Omule, te rog înţelege, trebuie să-i transmit un mesaj domnului Secretar de Stat Palisser imediat!

— O clipă… cum spuneaţi că vă numiţi?

— *Hawthorne!*

— Dumnezeule, îmi pare rău, *sir.* Numele dumneavoastră a fost trecut exact la sfârşitul listei de la calculator. Literele sunt atât de mici… sper că mă înţelegeţi! Mesajul dumneavoastră, vă rog, *sir.*

— Să mă sune imediat. Ştie unde, aştept telefonul dânsului. I-l transmiteţi imediat?

— Chiar în momentul ăsta si*r:* Se auzi un declic şi legătura se întrerupse.

Hawthorne se întoarse spre Poole, care stătea într-un fotoliu şi ascultase convorbirea.

— La Casa Albă e o întrunire de urgenţă şi centralistul trebuie să mă ia la bani mărunţi ca să pot ajunge la Palisser şi să-i spun că maniacul ăla de general – care probabil că e chiar în sala de şedinţă – e trup şi suflet alături de conspiratorii care pun la cale asasinarea Preşedintelui.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm, zise Tyrell. E tot ce poate fi mai neplăcut.

Bărbatul şi femeia ieşiră din vamă şi intrară în terminalul principal al aeroportului internaţional Dulles din Washington. Comportamentul lor era perfect natural, chiar dacă motivul prezenţei lor în Statele Unite era extrem de stresant. Erau agenţi ai Mossad-ului şi misiunea lor era, poate, una din cele mai importante din întreaga istorie a renumitului serviciu de informaţii. Cunoşteau identitatea bărbatului care era piesa cheie în complotul organizat de Bajaratt, un senator pe nume Nesbitt care, în pofida oricărei raţiuni, o conducea pe teroristă către ţinta ei, către un asasinat care putea avea loc deja în orice moment.

Sosiseră cu zborul *El Al* numărul 002, de la Tel Aviv şi, după cum explicaseră şi la vamă, vizita lor urma să fie foarte scurtă. Erau ingineri, funcţionari ai guvernului israelian, sosiţi la Washington pentru o conferinţă pentru strângere de fonduri, destinate realizării unor proiecte de irigaţii în deşertul Negev. Vameşul plictisit le aplicase câte o ştampilă pe paşapoarte, le urase politicos o şedere cât mai plăcută şi-şi îndreptase atenţia

către următorii pasageri.

Ofiţerii Mossad-ului o porniră rapid prin terminal, două siluete cu alură sobră, femeia îmbrăcată într-un costum-taior negru, bărbatul într-un costum gri-fer, amândoi cu serviete diplomat identice în mână. Se îndreptară spre primul şir de telefoane publice pe care-l zăriră.

— O să sunăm mai întâi la numărul său personal de la Departamentul de Stat, zise femeia brunetă, cel pe care ni l-a dat colonelul Abrams.

— Rapid, spuse colegul ei, un bărbat blond, al cărui păr era vizibil rărit de un început de chelie. Dar adu-ţi aminte să închizi, dacă nu răspunde până la al cincilea apel.

— Da, ştiu. Şi, după ce auzi cele cinci apeluri, femeia închise telefonul. Nu răspunde, comentă ea inutil.

— Atunci să-l sunăm acasă. Trebuie să evităm orice apel prin centrale de instituţii.

— Formez imediat numărul. Femeia ridică moneda restituită de aparat, o băgă din nou în fantă şi formă numărul.

— Alo? Era o voce de femeie.

— Cu domnul Secretar de Stat, vă rog. Este vorba de o problemă urgentă.

— Nu ducem în nici un caz lipsă de chestiuni urgente pe aici, răspunse vocea pe un ton iritat. Dacă aveţi să-i comunicaţi ceva urgent domnului Secretar, aşezaţi-vă la coadă şi sunaţi la Casa Albă. Eu una o să dispar, mă duc la casa noastră de odihnă de la St Michels.

— O doamnă cam furioasă, care mi-a trântit telefonul, spuse uimită agenta Mossad-ului, întorcându-se spre căpitan. Mi-a zis să sun la Casa Albă…

— Ceea ce ne este absolut interzis, o întrerupse subordonatul ei. Nu trebuie să vorbim decât cu Secretarul de Stat, personal.

— Iar el este la Casa Albă.

— Nu putem să-i spunem nimic dacă sunăm printr-o centrală nu putem avea încredere în nimeni, numai în domnul Palisser. Abrams i-a transmis prin canale diplomatice să aştepte doi curieri. Colonelul şi Secretarul sunt prieteni şi, ştiind cine este Abrams, probabil că Palisser şi-a dat seama că e vorba de ceva urgent.

— Atunci o să trecem peste instrucţiunile noastre. Din moment ce Palisser este la Casa Albă, nu văd de ce să nu-l sunăm şi să-i

transmitem un mesaj. Abrams zicea că fiecare oră poate fi de importanţă vitală.

— Ce mesaj să-i transmitem? Nu putem spune pur şi simplu cum ne cheamă.

— O să spunem că au sosit verii prietenului său, domnul colonel David şi că-l vom suna cât de repede, la unul din numerele sale personale de telefon, fie acasă, fie la birou.

— La birou? o întrerupse căpitanul, încruntându-se.

— Fiecare oră de întârziere poate fi fatală, răspunse doamna maior. Noi nu vom spune cum ne cheamă, iar el va avea posibilitatea să lase instrucţiuni unui servitor sau unei secretare, ca să putem lua legătura cu el. Trebuie să-i spunem despre Nesbitt... Hai să închiriem o maşină cu telefon.

Vameşul mai aşteptă câteva minute, să fie sigur că cei doi nu-l pot observa. Odată convins că plecaseră, aşeză o plachetă roşie, pe care era scris *Pauză,* pe ghişeul lui şi ridică telefonul. Apăsă trei taste şi obţinu imediat legătura cu şeful său de la Immigration Security, aflat într-unul din birourile de la etaj, o încăpere în care erau montate două rânduri de monitoare de televiziune, deasupra unui şir de console.

— Cei doi posibili suspecţi israelieni, zise funcţionarul. Un bărbat şi o femeie, care corespund în linii mari descrierilor.

— Ocupaţii?

— Ingineri, afirmate şi verbal şi în scris. E trecut pe fişele completate chiar de ei.

— Scopul vizitei?

— Colectare de fonduri pentru diverse proiecte din deşertul Negev. În momentul ăsta probabil că sunt undeva în terminal. Femeia este puţin mai înaltă decât bărbatul, îmbrăcată în negru, el are un costum gri, amândoi au genţi diplomat.

— Îi prindem pe monitor şi verificăm. Mulţumesc.

Şeful serviciului Immigration Security, un bărbat obez de vârstă mijlocie, cu o faţă buhăită şi ochi inexpresivi, se ridică de la biroul lui, aflat în spatele unui perete de sticlă şi o porni către partea cealaltă a încăperii, unde, în faţa consolelor, se găseau cinci oameni.

— Căutaţi o pereche, le ordonă el. Femeia e puţin mai înaltă decât bărbatul, îmbrăcată în negru, el e într-un costum gri.

— I-am prins, răspunse o femeie, la mai puţin de treizeci de secunde de când primise ordinul. Vorbesc la telefon.

— Bravo. Şeful se alătură femeii. Dă-mi un plan mai apropiat. Femeia învârti un buton pe consolă care, la rândul lui, puse în funcţiune mecanismul de transfocare al camerei de televiziune aflată în terminal. Figurile celor doi evrei apărură mărite pe ecran, dar faptul păru să-l nemulţumească profund pe şef.

— Iisuse, nu arată nici pe departe ca fotografiile. O lăsăm baltă. Nu-s ăştia oamenii noştri…

— Ce cauţi, Stosh? întrebă un tehnician.

— O pereche, ce încearcă să introducă ilegal în ţară diamante.

— Pe ăştia doi, pot să-i conduc la bijutierul meu, să facă rost de câteva?

Şeful izbucni în râs, împreună cu ceilalţi membri ai echipei de serviciu şi o porni spre uşă.

— Pentru asta, ca pedeapsă, răspunzi la telefon în locul meu. M-am dus până la toaletă.

Omul ieşi pe coridorul îngust, o luă la stânga şi o porni grăbit spre capăt, unde se observa un grilaj ce împrejmuia un balcon şi mai îngust decât coridorul, din care se putea vedea aproape tot terminalul. Se căută în buzunar şi-şi scoase aparatul de radio portabil, pe care-l avea în dotare de la aeroport, umblă la comutatorul de frecvenţe, îl apropie de buze şi începu să vorbească, căutând în mulţime până când îi văzu pe cei doi oameni la care se uitase şi pe monitor:

— Rattler, aici Catbird. Recepţie.

— Rattler, recepţie. Ce este?

— Obiectivele sunt confirmate.

— Perechea M? Unde sunt?

— Se îndreaptă spre platforma cu maşini de închiriat. El e într-un costum gri, ea e în negru şi e ceva mai înaltă. *Daţi-i drumu'!*

— I-am văzut, şopti o a treia voce în aparat. Sunt la vreo cincisprezece metri de ei. Iisuse, văd că bagă viteză, sunt tare grăbiţi.

— Şi noi suntem la fel de grăbiţi, cap sec, spuse şeful serviciului Immigration Security, trecut pe lista *Scorpio* la poziţia paisprezece.

Cei doi ofiţeri ai Mossad-ului erau aşezaţi pe bancheta din spate a limuzinei şi-şi puseseră servietele pe strapontine. Cea a

căpitanului era deschisă. Acesta ţinea în mâna stângă o bucată de carton tare, de vreo zece centimetri pe cincisprezece, unde erau trecute toate numerele de telefon nesecrete de care ar fi putut avea nevoie în Statele Unite, de la adresele unor ambasade şi consulate importante, de la agenţii de informaţii aliate şi inamice, până la restaurante preferate şi la baruri, incluzând câteva doamne, despre care avea senzaţia că merită ceva atenţie din partea lui.

— De unde ai luat asta? îl întrebă doamna maior.

— De nicăieri, mi-am făcut-o eu singur, răspunse căpitanul. Mă enervează la culme să tot caut prin cărţile de telefon. Cred că-ţi aduci aminte că am fost în misiune aici timp de optsprezece luni. Introduse o cartelă de credit în fanta telefonului instalat în maşină şi aşteptă, până când pe micul display al aparatului apăru *Formaţi numărul*. Acum te rog să taci din gură, zise el, apăsând cu arătătorul pe taste. Sun la centrala de la Casa Albă şi ăştia nu-şi bat capul să pună prea multe întrebări. Primesc numai mesajele şi le transmit mai departe.

— Ai mai făcut asta şi mai înainte…?

— Frecvent. Era o domnişoară foarte dulce, îngrijitoare la apartamentul particular de la etajul trei… *Ssst!* Mi-a răspuns centralista.

— Casa Albă, rosti o voce de femeie în receptor.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, tocmai am vorbit cu soţia domnului Secretar de Stat, doamna Bruce Palisser şi mi-a spus că soţul dânsei este într-o şedinţă cu domnul Preşedinte. Aş dori să las un mesaj pentru domnul Palisser, dacă se poate.

— Sunteţi trecut pe lista de priorităţi, *sir!* Altfel nu pot întrerupe şedinţa de consiliu.

— Nici nu-mi pot permite să vă rog aşa ceva, doamnă, nu vreau decât să las un mesaj, pe care vă rog să-l transmiteţi, când va fi posibil.

— Bine, *sir.*

— Vă rog să-i spuneţi domnului Secretar că verii vechiului său prieten, domnul colonel David, au ajuns aici şi că vom lua legătura cât de des cu putinţă cu locuinţa şi cu biroul său. Îl rugăm să ne lase vorbă cum să luăm legătura direct cu dânsul, atunci când va fi posibil.

— Doriţi să lăsaţi şi un număr de telefon?

— Ar fi de-a dreptul nepoliticos din partea noastră să facem

una ca asta şi, oricum, nu aş vrea să vă deranjez mai mult decât e cazul.

— Domnul Secretar va primi mesajul dumneavoastră, imediat ce se va termina şedinţa.

Căpitanul puse telefonul la loc, închizându-l şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perna maşinii.

— O să sunăm cu rândul acasă şi la birou, din cinci în cinci minute, zise el. După cum ai spus şi tu, *trebuie* să-i transmitem numele senatorului Nesbitt, chiar dacă, până la urmă, va trebui să o facem la telefon. Căpitanul se aplecă spre faţă, să pună înapoi, în servietă, cartela de carton când, dintr-o dată, îşi aruncă ochii spre stânga, pe fereastra deschisă a maşinii. În dreptul lor apăruse o a doua limuzină, care parcă voia să le taie calea! Fereastra din spate a acesteia era deschisă... şi în spaţiul întunecat al acesteia se zăreau ţevi de arme!

— *Culcat!* strigă el, aruncându-se deasupra femeii, pe când de afară începu o rafală ce părea că nu se va mai sfârşi niciodată şi ale cărei gloanţe trecură prin sticla şi metalul maşinii, pătrunzând în trupurile celor aflaţi înăuntru. În timpul atacului ucigător, prin fereastra spartă a maşinii atacate fusese aruncată şi o grenadă.

Limuzina ieşi de pe autostradă, începu să se dea peste cap şi continuă să se rostogolească, până când fu oprită de un perete solid, de metal, unde explodă şi luă foc.

34

Autostrada ce ducea la aeroportul internaţional Dulles era într-un hal fără hal, carambolajul era îngrozitor. Nu mai puţin de treizeci şi şapte de vehicule erau avariate, se ciocniseră unul de celălalt şi se transformaseră aproape în grămezi de fier vechi. Mai mult, se declanşase şi un incendiu, care acum se propaga în explozii succesive printre maşini, întreţinut de carburantul scurs din rezervoarele perforate. În câteva minute aerul dimineţii era străpuns de sunet de sirene ale pompierilor şi de bătăile asurzitoare ale rotoarelor de helicopter, urmate aproape imediat de semnalele ambulanţelor, care încercau să-şi croiască drum cât mai aproape de răniţi.

Accidentul fusese fatal nu numai pentru cei doi curieri de la Tel Aviv, ci pusese capăt şi vieţii altor douăzeci şi doi de bărbaţi şi femei, complet nevinovaţi, care, în momentul respectiv, nu-şi doreau nimic altceva decât să ajungă mai repede acasă, în mijlocul familiilor lor. O întâmplare macabră, generată de o conspiraţie macabră, născută în mintea unei copile, cu ani în urmă, atunci când, într-un sat uitat de lume, din Pirinei, fusese obligată să privească cum îi sunt decapitaţi părinţii. O nebunie începută în Spania, dar care-şi arătase colţii peste ani, într-o dimineaţă însorită, lângă Washington, exact la ora 10:52.

Ora 11:35 dimineaţa

Bajaratt îşi pierduse aproape complet cumpătul şi începea să simtă că-şi va pierde de-a dreptul minţile de furie. Nu reuşea sub nici o formă să-l găsească pe senatorul Nesbitt. Îi răspunsese mai întâi centralista, apoi un secretar oarecare, urmat de secretarul personal şi, în cele din urmă, de consilierul şef al senatorului.

— La telefon *contessa* Cabrini, zise Bajaratt cu glas ferm. Sunt absolut sigură că domnul senator doreşte să vorbească cu mine, avem nişte probleme urgente de discutat.

— Aveţi dreptate, *contessa,* ţine foarte mult să vorbească cu dumneavoastră, dar, din păcate, pentru moment nu este la birou. Cred că ştiţi, *contessa,* că în această perioadă senatul este în vacanţă şi, de aceea, programul nostru nu mai este la fel de strict ca în timpul sesiunilor.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi unde poate fi găsit?

— Da, *contessa,* încercăm din toate puterile să luăm legătura cu dânsul, dar, până acum, n-am reuşit. Poate că este la o partidă de golf sau în vreo vizită…

— Are o menajeră şi un şofer, tinere. Nu se poate ca aceşti oameni să nu ştie unde este domnul senator.

— Tot ce ne-a spus menajera este că domnul senator a plecat cu maşina, dar de la telefonul din maşină nu primim decât răspunsul automat, că nu se află nimeni în vehicul.

— Asta este de-a dreptul intolerabil. Doresc să vorbesc imediat cu domnul senator, personal.

— Iar eu sunt sigur că şi dânsul doreşte acelaşi lucru, *contessa,* dar, dacă doriţi să aflaţi date suplimentare despre întâlnirea de la Casa Albă, vă pot asigura că programarea este fermă. E trecută cât se poate de clar în agenda noastră, o am în faţă. Vă vom lua de la hotelul *Carillon* astă seară, la ora şapte şi cincisprezece fix. Poate că vi se pare cam devreme, dar nu este decât o măsură de precauţie, în caz că traficul va fi cumva prea aglomerat.

— Asta m-a mai liniştit. Vă mulţumesc mult.

Ora 12:17

Hawthorne se năpusti la telefonul de pe biroul din camera lor, de la hotelul *Shenandoah Lodge.*

— Da? spuse el.

— Palisser la telefon. Sunt surprins că nu m-ai căutat.

— Nu v-am căutat? V-am sunat de cel puţin zece ori!

— Da?… Ciudat, eraţi trecuţi pe lista de priorităţi, mesajele de la dumneata ar fi trebuit să-mi parvină imediat.

— Ştiu, mi-a spus şi operatorul de la centrală. De fiecare dată când am sunat mi-a zis că vă anunţă că v-am căutat.

— Nu mi-a ajuns nimic. Pe de altă parte, toată ziua am fost ca la un meci de baschet. S-a declanşat o criză internaţională, dar, cu puţin noroc şi cu ceva ameninţări mai mult sau mai puţin voalate, sper că am dezamorsat-o… Ce s-a întâmplat la generalul Meyers? Sincer să fiu, tot timpul şedinţei s-a comportat ca un dobitoc. A ţinut-o tot timpul una şi bună, nu ştia să spună decât *bomba, bombiţa mea!*

— Cum adică?

— Rachete care să lovească ţinte precise, unde se află conducătorii celor două părţi implicate – idiotul era *chiar* serios.

— E mai mult decât un simplu idiot, avem toate dovezile că este membru al reţelei *Scorpio.* Deţine nişte informaţii pe care nu le putea avea decât prin canalele lor. Este unul dintre ei, dincolo de orice dubiu. Credeţi-mă, sunt absolut convins de asta. Puneţi mâna pe el, izolaţi-l, umpleţi-l cu chimicale şi o să vedeţi ce rezultă.

— Am şi eu ceva nou. Un prieten al meu din Israel, colonel din Mossad, care este convins că noi suntem atât de penetraţi că semănăm cu o sită, mi-a trimis doi curieri cu nişte informaţii pe care el le consideră vitale. Altfel n-ar fi recurs la o asemenea soluţie. Să aşteptăm până ce ajung la mine şi apoi ne vom pune în mişcare pe toate fronturile.

— Mie îmi convine soluţia asta. Punem mâna pe toţi, dintr-o singură lovitură şi căţeaua aia o să rămână în fundul gol.

— Uiţi vorba înţeleptului, domnule comandant? De la vorbă până la faptă… Să sperăm că totul o să meargă bine.

Pe când Hawthorne închidea telefonul, la televizor apăreau

imagini ale carnajului de pe autostrada de acces spre aeroportul internaţional Dulles, luate dintr-un helicopter care survola împrejurimile. Camerele de luat vederi transmiteau imagini ale vehiculelor în flăcări, explodând din când în când, trupuri arse întinse pe carosabil sau pe trotuar, o tragedie care depăşea puterea de exprimare a cuvintelor.

Obezul şef al serviciului Immigration Security simţi imediat impulsurile scurte şi puternice ale *pager*-ul său ce recepţiona semnalele de apel ale reţelei *Scorpio,* părăsi sub un pretext plauzibil sediul şi se îndreptă grăbit spre cel mai apropiat telefon public de pe coridor.

— *Numărul Paisprezece,* zise el după ce formase toată litania de cifre necesară.

— Aici *Numărul Unu,* îi răspunse vocea aspră de la capătul firului. Excelent, *Paisprezece,* bine lucrat. E pe toate canalele de ştiri.

— Sper din toată inima că i-am depistat corect, răspunse *Scorpio* 14. Toată cheia a fost povestea aia, cu colecta de fonduri pentru deşertul Negev.

— A fost corect. Mi-a transmis-o *sursa* mea din Ierusalim, e un ticălos al dracului de bine înfipt. Dacă ar putea aduce toată administraţia noastră în faţa plutonului de execuţie, ar face-o cu dragă inimă. O să-l sun şi pe el, să-i dau vestea cea bună. Vrea exact ce vreau şi eu, împreună putem domina orice situaţie.

— Nu-mi spune nimic, *Numărul Unu,* nu vreau să ştiu despre ce e vorba.

— Fii liniştit, *Numărul Paisprezece.*

La douăsprezece mii de kilometri de Washington, pe strada Ben Yehuda din Ierusalim, un bărbat corpolent, cu piept voinic, în vârstă, de peste şaptezeci de ani, stătea la biroul lui şi studia atent conţinutul unui dosar. Avea faţa pământie, plină de cute adânci, iar ochii îi erau mici şi răi. Începu să sune telefonul său particular – dacă ar fi fost vreunul din membrii familiei sale, i-ar fi retezat-o scurt, pentru că avea nevoie de telefonul acela, telefonul acela *trebuia* să nu fie ocupat cu nimicuri domestice.

— Alo, răspunse bătrânul evreu.

— *Shalom, Mustangule,* se auzi o voce de la celălalt capăt al firului.

— Să te ia toţi dracii, *Armăsarule,* ce ţi-a luat atâta timp?

— Linia e asigurată?

— Nu pune întrebări prosteşti. *Vorbeşte.*

— Curierii au fost deturnaţi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti într-un buncăr plin de microfoane, vorbeşte inteligibil!

— Perechea din limuzină a fost mai întâi împuşcată, după aceea i-am aruncat cu totul în aer…

— Ceva documente? întrebă aspru evreul. Instrucţiuni, acte de identitate?

— Nimic n-ar fi putut scăpa din explozie şi, chiar dacă ar mai fi scăpat ceva, va dura zile întregi până când vreun laborator criminalistic ar putea reconstitui ceva. Şi atunci va fi, oricum, prea târziu.

— Aha! Mai ai deci să-mi spui şi *altceva?*

— Din spusele omului nostru de la *Agenţie,* evenimentul va avea loc în seara asta. Londra a interceptat o convorbire.

— Dumnezeule, atunci se va da alarma la Casa Albă!

— Nu, de loc. Omul nostru a scurtcircuitat canalul intern de transmitere a informaţiilor. Nimeni nu mai are habar aici, la Washington, de operaţiunea de interceptare efectuată de MI 6. Pentru toată lumea, seara care vine este o seară ca oricare alta.

— Bravo, *Armăsarule!* Exact ce ne doream, nu-i aşa?

— Datorită ţie, *Mustangule.*

— Teroarea o să se răspândească asupra lumii ca un bulgăre de foc! Şi dacă şi loviturile de la Londra şi de la Paris vor reuşi – fie ca Domnul-Dumnezeul meu, în nesfârşita Lui înţelepciune, să ne ajute – pârjolul se va transforma într-o conflagraţie globală, iar noi, *soldaţii,* ne vom afla din nou în frunte.

— Asta ziceam şi eu puţin mai devreme. Dar nimic nu ar fi fost posibil dacă nu m-ai fi sunat, bătrâne prieten.

— *Prieten?* izbucni evreul. Nu, noi nu suntem prieteni, generale. Tu eşti unul dintre cei mai convinşi antisemiţi pe care mi-a fost dat să-i cunosc. Avem pur şi simplu nevoie unul de altul, fiecare pentru motivele lui. Tu vrei să-ţi iei înapoi jucăriile tale atomice masive, iar eu vreau ca Israelul să-şi menţină puterea lui, ceea ce este imposibil fără dărnicia Americii. Când totul o să se termine şi vom termina şi noi cu toţi arabii ăştia din Valea Baaka, sper ca administraţia şi Congresul vostru să-şi deschidă baierile pungii pentru noi – pentru că cei ce doresc să

ne distrugă pe *noi,* doresc să vă distrugă şi pe *voi.*

— Avem acelaşi mod de a gândi, *Mustangule* şi nu-ţi poţi imagina cât de recunoscător îţi sunt pentru că m-ai sunat.

— Ştii de ce am făcut-o?

— Cred că deja mi-ai spus-o.

— Nu, nu, nu e vorba de acel *de ce,* ştii care a fost acel *cum,* de dinainte de: *de ce?*

— Nu te înţeleg.

— Abrams, intelectualul ăla atât de înclinat spre Compromisuri, colonelul Abrams, a avut încredere *în mine.* Îţi poţi imagina una ca asta, aşa-zisul geniu al serviciului nostru de informaţii să creadă că sunt de partea lui, că doresc să fac pace cu împuţiţii ăştia mizerabili de arabi sălbatici, uitând că am fost cel mai mare luptător din istoria ţării noastre şi că susţinerea mea faţă de idioţii care ne guvernează acum nu e decât din vârful buzelor, ca să-mi menţin postul şi să rămân în atenţia opiniei publice... Mi-a spus cu gura lui, el mi-a zis asta – jur pe sfânta Tora: „Scurgerile sunt prea importante, prea profunde, nu mai pot avea încredere în canalele normale de comunicaţii”... Aşa că i-am zis la rândul meu:” „În cine poţi avea încredere?” iar el mi-a răspuns: „Numai în Palisser. Pe când eram ataşat militar la ambasadă, ne întâlneam frecvent, mi-am petrecut chiar un weekend cu el, la casa lui de vară. Avem vederi similare”... Atunci eu i-am zis: „Trimite doi curieri, nu unul singur, pot interveni probleme, dar să nu-i comunice nimic decât personal. Dă-i drept ingineri – ingineri găseşti peste tot – iar eu o să te sprijin, am mai multe proiecte în Negev”... A înghiţit momeala ca un căţelandru, nu mai contenea să-mi laude imaginaţia. *Şi pe mine.* Iar acum, acest senator Nesbitt, din Michigan, nu mai este la ordinea zilei pentru unii!

— Abia după aia m-ai sunat, spuse calm americanul.

— Da, te-am sunat pe tine, încuviinţă evreul corpolent. Noi ne-am mai întâlnit de două ori, *prietene* şi de fiecare dată am avut în faţa ochilor un om plin de ură, o ură care o egala pe a mea şi care era generată de aceleaşi motive. Intuiţia mea era poate riscantă, dar trebuia să fac pasul. Eu am prezentat faptele, iar concluziile le-ai tras dumneata.

— Intuiţia ta a fost foarte corectă.

— Soldaţii remarcabili, mai ales conducătorii testaţi în luptă, trebuie să ştie să citească unul în sufletul celuilalt, nu crezi?

— Greşeşti într-o singură privinţă. Nu sunt antisemit.

— Ba sigur că eşti şi tot astfel sunt eu însumi! Eu pun pe primul loc luptătorii şi abia pe al doilea pe evrei, la fel cum tu pui pe primul loc tot luptătorii şi laşi creştinii pe locul al doilea! Sinagogile şi bisericile devin prea des obstacole în privinţa asta, ne stânjenesc.

— Dacă mă gândesc mai bine, ai dreptate.

— Ce-o să faci – diseară?

— O să mă ţin aproape, sau o să fiu chiar la Casa Albă. În fond, va trebui să preiau conducerea, foarte repede şi foarte ferm.

— Crezi că aşa se va întâmpla?

— Cum altfel?… Nu cred că vom mai vorbi vreodată.

— Nici eu. Îţi doresc o zi cât mai bună, *Armăsarule.*

— *Shalom, Mustangule.*

Generalul Meyers, preşedintele JCSC, puse telefonul înapoi în furcă.

35

2:38 după-amiază

Angel Capell ieşi pe poarta şaptesprezece de la aeroportul Dulles înconjurată de pasageri şi de ziarişti, care-i adresau fel de fel de întrebări. Îl zări pe *il barone-cadetto* şi pe mătuşa lui pe când un funcţionar de la compania de transporturi aeriene îi conducea spre un birou.

— Îmi pare aşa de rău, Paolo! Probabil că eşti foarte dezamăgit de toată prostia asta.

— Asta înseamnă că toată lumea te iubeşte! Cum ar putea să mă dezamăgească una ca asta?

— Pe mine a început să mă obosească. Singura mea consolare este că, la o lună din clipa în care se va termina serialul, voi fi o *fostă* şi voi auzi remarci de genul: „Parcă ea era Angel Capell, nu-i aşa?”

— *În nici un caz!*

Bajaratt le întrerupse discuţia, dându-i lui Angel plicul sigilat pe care-l ţinea în mână.

— Tatăl lui Dante Paolo nu vrea ca el să citească instrucţiunile astea, până mâine.

— De ce?

— Nu pot să-ţi răspund Angelina, pentru că nici eu nu ştiu.

Fratele meu este un om foarte deştept şi ne dă uneori dispoziţii neaşteptate, pe care m-am obişnuit să le execut fără să le mai discut, pentru că au fost, totdeauna, bine întemeiate. Nu sunt sigură decât de un singur lucru, mâine voi fi ocupată, am treburile mele care mă vor obliga să mă despart de Dante Paolo şi el mi-a spus că dimineaţă vrea să se ducă la New York, să-ţi facă o vizită, ţie şi familiei tale.

— Cu permisiunea ta, Angel, bineînţeles, adăugă Nicolo pe un ton interogativ, cu sprâncenele încruntate şi având un aer temător.

— Să-ţi permit *eu?* Sfinte Dumnezeule, dar asta e de-a dreptul fantastic! Le-am cumpărat alor mei o casă de vacanţă în

Connecticut, pe malul unui lac. O să mergem acolo cu toţii, o să petrecem un weekend formidabil şi o să-ţi demonstrez de ce talente culinare dispune o actriţă, tinere nobil!

Funcţionarul de la compania de transport, care-i condusese în încăpere, deschise brusc uşa.

— Domnişoară Capell, am luat legătura cu studioul dumneavoastră şi au fost şi ei de acord, vă vom transporta la New York cu un avion special, o cursă charter. Va fi mult mai simplu şi nu veţi mai fi atât de solicitată.

— Nu mă deranjează solicitările. În fond, toţi oamenii ăştia sunt publicul meu, domnule.

— Ei bine, dacă o să mergeţi cu o cursă normală, pasagerii o să se tot scoale de pe locurile lor în timpul zborului şi o să se îngrămădească în jurul dumneavoastră.

— Ah, aşa deci! Asta înseamnă că, practic, dumneavoastră sunteţi cei deranjaţi.

— Apar probleme relativ la siguranţa zborului, domnişoară Capell.

— Ah! Bine, în privinţa asta nu vă pot contrazice.

— Vă mulţumim foarte mult. Dacă nu vă deranjează, am dori să plecaţi imediat. La poarta şaptesprezece este o îmbulzeală de nedescris.

Angel se întoarse către Nicolo.

— Hei, tinere nobil, dacă îţi surâde, mă poţi săruta înainte de plecare. Nu sunt nici fotografi pe aici, nici taică-meu.

— Mulţumesc, Angel. Se îmbrăţişară, se sărutară cu multă afecţiune, după care tânăra stea de televiziune ieşi din încăpere împreună cu funcţionarul de la compania aeriană, ducând cu ea douăzeci şi patru de mii de dolari într-un plic maro, gros.

3:42 după-amiaza

— Aţi pus mâna pe el? întrebă Hawthorne la telefon. Sunt aproape trei ore de când nu aţi mai dat nici un semn de viaţă! Nu e prea cinstit să ne faceţi una ca asta!

— N-am primit nici o veste de la cei doi israelieni, care trebuiau să-mi transmită informaţiile acelea de importanţă capitală. Asta e şi mai puţin cinstit, domnule comandant, răspunse Secretarul de Stat Palisser, făcând eforturi să-şi stăpânească furia.

— Dar ce faceţi cu Meyers?

— L-am pus sub supraveghere strictă, asta e singura măsură ce a fost aprobată de Preşedinte, până când vom dispune de dovezi mai concludente. Mi-a dat de înţeles, în mod mai mult decât explicit, că arestarea unui erou de talia lui Meyers ar fi o măsură extrem de nepopulară, ce se va reflecta asupra întregii administraţii. A propus chiar să ducem toate dovezile de care dispunem în faţa senatului şi să-i lăsăm pe ei să decidă.

— E tot numai vână, domnul Preşedinte, nu credeţi?

— Nu pot să nu admit că e cam oscilant.

— Ei bine, *unde* e Meyers la ora asta?

— În mod normal la el la birou, îndeplinindu-şi obligaţiile de rutină pe care le are.

— Telefonul lui e supravegheat?

— Şi-ar da imediat seama. Nici să nu te gândeşti la asta.

— Ceva noutăţi de la CIA?

— Absolut nimic. Am vorbit personal cu directorul interimar şi nici el nu a aflat nimic nou. Evident că povestea de la Londra a fost un rateu, altfel MI 6 şi propria noastră unitate specială ar fi dat alarma pe toate căile disponibile. În plus, se pare că avem atât de multe scurgeri de informaţii, încât nu mai îndrăznesc să mă interesez de nimic, nici măcar utilizând cele mai sigure canale de comunicaţii ale noastre.

— Ciudat să vă aud vorbind astfel, domnule Secretar. Când se întâmplă ca nişte manevre să fie un eşec total, este mai indicat să laşi totul să se stingă, cât mai repede şi cât mai pe tăcute. Iar dacă cineva insistă cu comentariile, te faci că nici măcar nu ştii despre ce dracu’ vorbeşte.

— Ce-ar trebui să facem acum, Hawthorne? Sau, mai exact, ce poţi face *dumneata* personal?

— Ceva ce aş prefera să evit, dar mi-e teamă că nu mai am încotro. O să mă duc să o văd pe Phyllis Stevens.

— Crezi că ea ştie ceva, că îţi poate spune ceva important?

— S-ar putea. Când era vorba de Henry, totdeauna se manifesta de o manieră protectoare. Era ca un zid de beton care-l sprijinea tot timpul. Nimeni nu putea trece peste ea. S-ar putea chiar să ştie mult mai multe decât îşi închipuie ea că ştie, oricum e zona pe care nu am explorat-o încă deloc.

— Poliţia a trecut totul sub tăcere, dar oricum, tot nimic n-a descoperit până acum…

— Oamenii cu care avem noi de-a face n-au obiceiul să lase urme, îl întrerupse Tyrell. Cel puţin nu din cele pe care să le descopere poliţia. Ceea ce i s-a întâmplat lui Henry Stevens are, cumva, de-a face cu mine.

— Eşti sigur de asta?

— Nu, nu absolut sigur, dar sunt destule şanse să fie aşa.

— De ce?

— Pentru că Hank a făcut o greşeală, acelaşi gen de greşeală pe care a mai făcut-o şi la Amsterdam. În ciuda reticenţelor sale profesionale perfect normale, a vorbit prea mult într-un moment în care nu trebuia să o facă. Exact acelaşi lucru l-a făcut şi la Amsterdam.

— Vrei să fii ceva mai explicit?

— În fondul fondului, de ce nu? Directorul dumneavoastră, Gillette, ştia că între Henry şi mine era o chestiune serioasă, practic de sânge, mi-a spus-o mie cu gura lui. Şi, fapt mult mai periculos, cunoştea motivaţia care stătuse la baza acestei erori şi care era strict personală. O mutare extrem de greşită din partea lui Henry.

— Încă nu-mi dau seama de ce dai atâta importanţă acestui fapt. Din câte îmi aduc aminte, n-ai făcut un secret din ostilitatea pe care o manifestai, când era vorba de căpitanul Stevens. Era bine cunoscut faptul că nu a reuşit să te recruteze şi din cauza asta a trebuit să recurgem la englezi.

— Ostilitate, da, aveţi dreptate, dar niciodată n-am dat detalii. N-am vrut nici un moment altceva decât să fie clar că nu-i sunt subordonat lui.

— Cred că ai început să despici firul în patru.

— Aveţi dreptate. Dar în fond asta mi-e meseria şi despre asta e, de fapt şi vorba… Există un fel de axiomă, care datează de pe vremea când faraonii au trimis prima dată spioni în Macedonia. Acuzatul poate face orice afirmaţie doreşte, datoria acuzatorului este să-şi ţină gura bine închisă. De ce să fi vorbit Henry cu cineva despre detaliile diferendumului dintre noi? Asta ar fi putut ridica întrebări în legătură cu propria lui conduită. Şi aici este, în fond, punctul delicat al întregii probleme, cu cine altcineva a mai discutat chestiunea asta? Pentru că cineva a sesizat imediat ce avantaje ar avea prin suprimarea lui: mi-ar fi tăiat orice legătură cu centrul şi nu aş mai fi putut fi contactat.

— De data asta chiar că nu mai înţeleg nimic, protestă Secretarul de Stat. Cum să nu mai fii contactat?

— Până am ajuns la dumneavoastră, domnule Palisser, căpitanul Stevens era singura mea legătură cu *cercul restrâns.*

— Tot nu înţeleg…

— Nici eu nu înţeleg chiar în totalitate, spuse Tyrell întrerupându-l. Dar sper că Phyllis ne poate ajuta cu ceva.

4:29 după-amiaza.

Aerul era atât de încărcat de vapori, încât silueta ce se afla în colţul băii de aburi era abia vizibilă. Şuieratul aburului încetă, uşa încăperii se deschise şi intră o a doua persoană. Lăsând uşa larg deschisă în urma sa, noul intrat se îndreptă cu un prosop în mână către cel ce zăcea gol puşcă pe o banchetă de lemn. Aburul ieşea afară în vălătuci denşi, dezvăluind privirii trupul acoperit de sudoare al senatorului Nesbitt. Privirea acestuia era încă tulbure, nici total conştientă, nici complet pierdută, gura îi era deschisă şi respira cu destulă greutate.

— Iar am fost inconştient Eugen, nu-i aşa? zise el cu glas aspru pe când se ridica nesigur în picioare, iar noul venit – şoferul şi gardianul lui personal – îi punea prosopul pe umeri.

— Da, *sir.* Margaret a observat primele semne, imediat după prânz…

— Dumnezeule, este deja *după-amiază?* izbucni senatorul nelinişţit, aproape în panică.

— N-aţi mai făcut aşa de destul de mult timp, *sir,* spuse şoferul, conducându-şi patronul afară din încăpere, către un loc aflat la câţiva metri de uşă.

— Slavă Domnului că e vară şi că senatul e în vacanţă… M-aţi dus cumva… în Maryland?

— N-am avut cum, nu era timp. Dar a venit doctorul aici. V-a făcut câteva injecţii şi ne-a spus ce avem de făcut.

— Nu era timp…?

— Aveţi audienţă la Casa Albă, domnule senator. La ora şapte şi un sfert trebuie să ne întâlnim cu contesa şi cu nepotul ei.

— Oh, Iisuse, am ajuns o epavă!

— O să vă simţiţi bine, *sir.* După ce vă faceţi un duş, Maggie o să vă facă o injecţie şi un masaj zdravăn şi apoi vă puteţi odihni o oră înainte, de a pleca. O să fiţi în cea mai bună formă, şefu’ credeţi-mă.

— Formă bună, Eugene? Expresia întipărită pe faţa lui Nesbitt era patetică. Dragul meu, mi-e teamă că ăsta e un lux pe care nu mi-l mai pot permite, oricât de mult mi l-aş dori. Trăiesc cu un coşmar oribil lângă mine, *într-un* coşmar oribil. Un coşmar care mă loveşte fără nici un avertisment şi pe care nu-l pot stăpâni

absolut de loc. Uneori nu pot să nu mă gândesc că Atotputernicul mă pune astfel la încercare până la limita îndurării, să vadă dacă nu cumva voi comite păcatul mortal de a-mi lua singur viaţa, spre a scăpa de durere.

— Câtă vreme o să fim noi prin preajmă, aşa ceva n-o să se întâmple, îi răspunse şoferul, ajutându-l grijuliu să se aşeze pe un scaun de plastic aflat sub duş. Dădu drumul la apă, mai întâi călduţă, apoi din ce în ce mai rece, până ce deveni ca gheaţa, continuând să vorbească:

— Vă simţiţi uneori puţin ameţit şi cu capul cam tulbure, *sir,* dar, cum spunea şi doctorul, vă bucuraţi de o sănătate mai bună decât a majorităţii colegilor dumneavoastră... Acum o să fie un pic cam rece, dar vă rog să rămâneţi pe loc, *sir.*

— *Ahh!* strigă Nesbitt simţind răceala şuvoiului. Destul, Eugen, îmi ajunge!

— Nu încă, *sir,* mai rezistaţi vreo câteva clipe.

— Dar îngheţ de tot!

— Mai încercaţi să rezistaţi încă o jumătate de minut, aşa a zis doctorul, *sir.*

— Dar nu mai pot suporta!

— Patru, trei, doi, unu, *gata, sir.* Şoferul îi puse din nou prosopul pe umeri şi-l ajută să se ridice în picioare. Cum vă simţiţi, domnule senator? Aţi revenit pe tărâmul nostru, *sir!*

— Doctorul zice că boala e incurabilă, Eugene, răspunse încet senatorul, pe când ieşea de sub duş cu ajutorul şoferului. Zicea că ori se atenuează cu timpul, ori eşti obligat să recurgi masiv la medicamente. Şi aşa ceva, evident, îţi tulbură serios creierul.

— Câtă vreme suntem noi cu dumneavoastră, *sir,* nu e nevoie să vă gândiţi la aşa ceva, v-am mai spus.

— Da, te cred, Eugene şi vă sunt profund recunoscător, o să vă daţi seama şi tu şi Margaret de asta când eu nu voi mai fi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, în mine sunt doi oameni! Şi nu pot şti niciodată care dintre ei este la cârmă. E un adevărat iad!

— Ne dăm seama, *sir,* la fel cum îşi dau seama şi prietenii dumneavoastră din Maryland. Vom avea toţi multă grijă de dumneavoastră.

— Îţi dai seama, Eugene, că nu am nici cea mai vagă idee de unde au răsărit aceşti prieteni ai mei, din Maryland?

— Ba dimpotrivă, *sir.* Doctorul lor a început să vină la noi după

incidentul acela neplăcut, din cinematograful din Bethesda. Nu aţi făcut nimic deosebit, atâta doar că au fost vreo două perechi care credeau că v-au recunoscut.

— Nu-mi aduc aminte de nimic.

— Aşa şi-a închipuit şi doctorul… Dar acum totul s-a terminat, nu-i aşa, şefu'? V-aţi revenit complet şi diseară o să fiţi mare, nu-i aşa? E vorba de Preşedinte, *sir.* Contesa asta şi mai ales nepotul ei o să vă aducă o mulţime de voturi, nu-i aşa?

— Da, cred că da, Eugene. Cheam-o pe Margaret să-mi facă masajul şi după aceea o să trag un pui de somn.

5:07 după-amiaza

Secretara permanentă a directorului interimar al CIA primise al treilea telefon de la Londra şi răspunsese, în cele din urmă, răspicat, că noul director, „după ce primise ştirea de la unitatea *Little Girl Blood*", era ocupat până peste cap cu şedinţe de urgenţă, în diverse locuri din Washington, chiar în momentul ăsta participă la o şedinţă de cabinet cu Preşedintele, la Casa Albă. Va lua legătura cu MI 6 imediat ce situaţia de criză se va afla sub control. Fusese pe cât de fermă putea să fie o secretară, poate chiar periculos de fermă, dar nu mai avea altă alternativă. După ce operaţiunea de la aeroportul Dulles fusese încununată de succes, ea era cea mai importantă piesă aflată în joc, ştirile de la Londra nu trebuiau să treacă de ea nici în ruptul capului. Aruncă o privire spre ceasul de cristal de pe biroul ei: erau ultimele minute pe care le mai petrecea în această încăpere.

Scorpio 17 strânse materialele pe care le avea în faţă, se ridică de la birou, se apropie de uşa şefului ei şi bătu.

— Intră! răspunse vocea dinăuntru.

— Vă rog să mă scuzaţi, *sir.* Secretara deschise uşa şi intră, având în mână hârtiile ce fuseseră pe birou şi o grămadă de note telefonice. Acestea sunt materialele pe care le-aţi cerut, *sir* şi acestea sunt mesajele pe care le-aţi primit în timp ce vorbeaţi la telefon. Dumnezeule, parcă ar fi un *Who's Who* al Washington-ului. Toată lumea încearcă să ia legătura cu dumneavoastră. Puse toate hârtiile pe biroul directorului.

— Toată lumea se grăbeşte să-mi dea sfaturi bune şi să-mi spună cât de mult mă apreciază. Evident că imediat ce domnul Preşedinte va face o numire permanentă, eu voi dispare de pe firmament.

— Dar credeam că ştiţi...

— Ce să ştiu?

— Pe Beltway se zvoneşte că Preşedintelui îi place de dumneavoastră, că priveşte cu mult respect rezultatele pe care le-aţi obţinut până acum aici şi că este la curent cu preferinţa conducerii *Agenţiei,* ca dumneavoastră să preluaţi funcţia şi să nu mai fie numit un amator, pe considerente politice.

— Am auzit, dar nu dau prea mulţi bani pe asta. Preşedintele

are datorii politice faţă de foarte mulţi oameni şi eu unul – un pârlit de director adjunct – nu fac parte dintre aceştia, sunt absolut sigur.

— Cine ştie… Ei bine, sir, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, aş vrea să mă duc acasă.

— N-ai primit nimic de la unitatea *Little Girl Blood?* Trebuia să fiu informat imediat ce apare ceva nou.

— Aveţi mesajul între celelalte primite. Când a sosit, vorbeaţi cu domnul Vicepreşedinte.

— La toţi dracii, trebuia să mă fi întrerupt!

— Nu aveam nici un motiv să vă întrerup, *sir:* Nu cunosc amănunte, dar presupun că *nici o scofală la Londra* înseamnă că operaţia de acolo a fost un eşec.

— *La dracu'!* explodă directorul temporar al CIA. Dacă reuşeam să pun mâna pe căţeaua asta, poate că aş mai fi avut o şansă!… Unde e flăcăul ăla, şeful unităţii *Little Girl Blood?*

— Şi el şi ceilalţi, au venit azi dimineaţă la trei, au lucrat cincisprezece ore fără întrerupere şi nu prea avuseseră parte de mult somn nici înainte. Mi-a zis ceva de genul că are de gând să tragă obloanele şi să închidă prăvălia, că mai e şi mâine o zi, poate că una mai bună, dacă nu o să mai fie cu ochii roşii de oboseală.

— Bine, o să mă văd cu el dimineaţă. Şi cu dumneata.

— Dacă mai aveţi nevoie de mine, eu pot să mai rămân.

— Pentru ce? Să vezi cum îmi ling rănile şi cum în iau rămas-bun de la biroul ăsta, frumos şi impozant? Mai bine du-te acasă, Helen, pierzi timpul de pomană.

— Bună seara, domnule director.

— Sună frumos, nu-i aşa?

Secretara opri maşina în dreptul primului centru comercial ce-i ieşi în cale, pe când încă mai era în Langley, Virginia, o încuie şi se îndreptă spre un telefon public de pe trotuar, aflat lângă un supermarket. Introduse o monedă în aparat, formă un număr pe care-l ştia de mult pe dinafară şi aşteptă, până când auzi seria normală de beep-uri. Apoi formă încă cinci cifre şi, în câteva clipe, de la celălalt capăt al firului îi răspunse o voce anonimă:

— Doriţi să luaţi legătura cu Utah-ul?

— Aici *Numărul Şaptesprezece…* Aşa cum probabil că se va întâmpla cu noi toţi, mi-a venit şi mie rândul. Dimineaţă nu mai

pot reveni la serviciu.

— Mi-am cam închipuit. În noaptea asta o să te scot din ţară, ia-ţi cu tine cât mai puţine lucruri cu putinţă.

— Nu-mi voi lua practic nimic. Tot ce-mi trebuie este deja în Europa, de câţiva ani buni.

— Unde anume?

— Asta nu vă priveşte.

— Corect. Când vrei să pleci?

— Cât mai repede posibil. N-am nevoie de nimic de acasă, exceptând paşaportul şi câteva bijuterii. O să ajung acolo cu un taxi. Totul trebuie să rămână exact aşa cum e acum, să pară că nici măcar n-am mai ajuns acasă. Locuiesc în apropiere, aşa că nu va dura mai mult de cincisprezece minute, cel mult douăzeci.

— După aia iei tot un taxi şi te duci la baza Andrews, la aeroport. Acolo cauţi serviciul de securitate. O să ai un loc rezervat, la prima cursă diplomatică spre Paris.

— Excelent. Când pleacă?

— Peste vreo oră şi jumătate. Îţi urez o viaţă lungă şi plăcută, *Şaptesprezece.*

— O să-mi dau toată silinţa. O merit din plin.

36

După ce-l lăsase pe Poole lipit de telefonul de la motelul *Shenandoah Lodge,* mai mult ca să afle noutăţi despre Cathy Nielsen, Hawthorne o pornise spre locuinţa căpitanului Henry Stevens, fostul şef al NI. Acum se găsea în maşină, pe o stradă mărginită de copaci, pregătindu-se să ia curba spre rondul din faţa casei fostului său superior. Pe aleea de acces se afla o maşină gri a Departamentului Marinei, un vehicul de patrulă şi pază. Uşa i-o deschise un subofiţer, în uniformă şi înarmat, care-i făcu un semn cu capul către sufragerie, unde se vedea o femeie îmbrăcată în negru, care privea spre fereastra situată în partea opusă uşii.

Întâlnirea dintre Phyllis şi Tye semăna, în primul moment, cu orice revedere între doi prieteni apropiaţi, separaţi involuntar de o mare pierdere a unuia dintre ei. Acum se revedeau în nişte circumstanţe în care, inevitabil şi dureros, nu puteau să nu-şi aducă aminte de tragedia de la Amsterdam. Până când Hawthorne ajunse destul de aproape ca Phyllis să i se arunce în braţe, cu lacrimile curgându-i şiroaie, se înţeleseseră din priviri, fără nici o vorbă.

— E inutil, totul este atât de inutil! strigă ea.

— Ştiu, Phyll, ştiu prea bine.

— Bineînţeles că ştii!

Se ţineau în braţe, înţelegându-se dincolo de cuvinte – doi oameni cumsecade care suferiseră nişte pierderi teribile în viaţă şi care nu reuşiseră să-şi explice de ce fusese nevoie ca cei dragi lor să-şi dea viaţa. Trecură clipe lungi până când Hawthorne o lăsă uşurel din braţe pe soţia lui Henry Stevens.

— Cu ce să te servesc, Tye? Un ceai, o cafea, sau poate vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc, nu e nevoie, răspunse Hawthorne.

— Atunci te rog să iei loc. Sunt sigură că nu ai venit până aici doar din compasiune, cred că eşti prea ocupat să mai ai timp chiar acum şi de aşa ceva.

— Cât de multe ştii, Phyll?

— Sunt soţia unui ofiţer de informaţii, poate că nu sunt extrem

de inteligentă, dar cred că am dedus poate chiar mai multe decât bănuia Henry. Dumnezeule, omul ăsta a stat la serviciu aproape patru zile, fără să închidă ochii… şi era groaznic de îngrijorat în legătură cu tine, Tye. Probabil că şi tu eşti extenuat.

— Deci ştii că urmărim pe cineva?

— Evident. *O* cineva extrem de periculoasă, sprijinită de oameni la fel de periculoşi…

— „*O*”? Deci ştii că e vorba de o femeie?

— Hank mi-a spus, e vorba de o teroristă din Valea Baaka. Dacă nu era aşa de obosit, nu cred că mi-ar fi spus nici atât.

— Phyllis, zise Hawthorne, aplecându-se şi privind-o drept în faţă pe văduvă. Trebuie să-ţi pun nişte întrebări, despre ce s-a întâmplat în ultimele zile. Ştiu că nu e momentul, dar…

— Te înţeleg, Tye. Nu uita că am mai văzut destule scene din astea, ani de zile.

— Stai singură aici?

— Nu, a venit sora mea care locuieşte în Connecticut, o să stea un timp cu mine. Acum a ieşit puţin.

— Voiam să ştiu dacă tu şi Hank locuiaţi singuri aici…

— Da, bineînţeles, dar eram păziţi permanent. Maşini de patrulă ale Marinei, cu oameni înarmaţi, limuzine speciale, care veneau să-l ia pe el la birou şi-l aduceau acasă, plus un sistem de alarmă care ar fi pus pe gânduri şi un savant. Aveam securitatea asigurată din toate punctele de vedere, dacă asta voiai să mă întrebi.

— Te rog să mă ierţi, dar cred că nu era chiar aşa. Cineva a venit aici şi l-a omorât pe Henry, chiar în timp ce vorbeam cu el la telefon.

— Nu ştiam că vorbea cu tine, dar am discutat despre asta şi cu poliţiştii şi cu cei de la NI. Telefonul normal, cel din bucătărie, era căzut din furcă. Dar într-o anumită privinţă ai dreptate, e evident. Vin aici fel de fel de comisionari şi de oameni pentru diverse reparaţii, ca la orice casă normală. Şi nu pot fi toţi opriţi şi controlaţi, am fi stigmatizaţi, probabil că nu am mai fi putut comanda nici măcar o *pizza* dacă s-ar proceda aşa. În general Hank nu chema patrulele decât atunci când aveam musafiri, dar altfel neglija frecvent asta. Aici ni se părea că e absolut inutil, nu era la fel ca la Amsterdam. El zicea că e un *sindrom paranoid.*

— Cu alte cuvinte, un tip în salopetă şi cu o trusă de scule, sau unul în costum şi cu o servietă, sau un militar în uniformă

probabil că nu ar fi fost oprit pentru percheziţie, spuse Tyrell.

— Probabil că nu, încuviinţă văduva, dar să ştii că le-am spus asta şi poliţiştilor şi celor de la NI. Şi tot ei i-au interogat amănunţit şi pe militarii din patrulă care erau de serviciu de dimineaţă. Cei doi soldaţi au spus că, în afară de băiatul care aduce ziarele, nimeni nu s-a mai apropiat de casa noastră.

— Au avut tot timpul maşina parcată afară, pe alee?

— Adevărul e că nu, nu aşa cum stau acum, dar asta nu e ceva teribil de relevant. După cum ţi-am spus, de obicei *patrulau.* Henry insistase să se procedeze la modul ăsta, atât din motive practice, cât şi din cauza vecinilor.

— *Patrulau?*

— În jurul blocului, un tur se parcurge în mai puţin de un minut şi zece secunde dacă eşti în maşină.

— Iar *motivele practice* ale lui Hank constau în faptul că „o patrulă staţionară, cu sau fără însemne, constituie o ţintă", spuse Hawthorne dând din cap.

— Totdeauna erau fără însemne, îl întrerupse Phyllis. Dar chiar şi aşa, vecinii noştri tot nu s-ar fi simţit bine, văzând maşini străine parcate tot timpul în faţa casei. Dacă n-am fi fost atât de bătrâni, probabil că ar fi început să se întrebe dacă nu am înfiinţat cumva vreo casă de *rendez-vous.*

— Nu eşti de loc bătrână, Phyllis şi eşti o femeie frumoasă.

— Ah, a reapărut domnul galant! Să ştii că mi-a lipsit foarte mult asta, după ce ai plecat tu de la ambasadă.

— În concluzie, pe Henry l-ar fi putut omorî oricine era la curent cu rutina zilnică de pe aici. Un minut şi zece secunde poate fi o un interval de timp extrem de mare, într-o situaţie tactică dată.

— Vrei să spui că a fost cineva de la Marină?

— Sau cu un grad şi o funcţie suficient de mare pentru a fi la curent cu amănuntele.

— Te rog să fii mai clar, îi spuse Phyllis gravă.

— Acum îmi este imposibil.

— Dar e vorba de soţul meu!

— Atunci o să-ţi spun exact atât cât ţi-ar fi spus şi soţul tău şi o să fiu cât de sincer este posibil. Sunt multe lucruri pe care încă nu ţi le pot spune.

— Rahat, Tyrell! Am tot dreptul să ştiu! Un privilegiu câştigat de-a lungul a douăzeci şi şapte de ani de căsnicie!

— Haide Phyll! Hawthorne îi apucase mâinile şi i le ţinea strâns în ale lui. Fac exact ceea ce ar fi făcut şi Henry, dacă ar fi acum aici, în locul meu. Contrar celor ce le afirmam şi celor ce i le spuneam şi lui destul de des, el era un analist teribil de bun – poate că nu era un agent de teren formidabil, nu ăsta era punctul lui forte – şi în domeniul ăsta puţini erau capabili să-i stea alături. Pentru asta îl respectam mult… şi îl respectam încă şi mai mult pentru că te avea pe tine de soţie.

— Ah, termină odată, linguşitor neisprăvit! spuse Phyllis zâmbind scurt şi trist, pe când îi îndepărta mâinile şi-şi le elibera pe ale ei din strânsoare. Dă-i drumul mai departe cu întrebările tale.

— De fapt, totul se reduce la trei, esenţiale. Când, cât de des şi cui l-ai auzit pomenind numele meu?

— Doar atunci când ai fost împuşcat în staţiunea aceea din Maryland – îşi ieşise pur şi simplu din minţi, credea că iar este responsabil de…

— *Iar!*

— Mai încolo, te implor, Tye, spuse văduva încet.

— *Ingrid!*

— E foarte complicat. Mai încolo, *te rog.*

— Bine. Hawthorne înghiţi în sec, avea faţa roşie din cauza sângelui pe care-l simţise cum i se suie în cap. Continuă te rog.

— Ţi-a pronunţat numele de vreo trei sau patru ori, cerând să-ţi fie acordat cel mai bun tratament cu putinţă şi ameninţând că-l va spânzura cu mâna lui pe cel care va face altfel.

— Cu cine vorbea, Phyll?

— La dracu', *nu ştiu.* Cu cineva care era la curent cu ceea ce făceai tu. Hank a spus că vrea să fie transmis imediat un raport detaliat – despre asta n-am nici un dubiu.

— Ceea ce înseamnă că tot cercul *Little Girl Blood* era la curent, inclusiv domnul de *categorie grea.*

— Ce tot zici acolo?

— N-are importanţă…

— Aş vrea să nu te mai aud spunând asta. La Amsterdam, ori de câte ori te întorceai cu braţul într-o eşarfă, sau cu un ochi vânăt şi vreunul dintre oamenii cărora le păsa de tine te întrebau ce s-a întâmplat, tot aşa ziceai: „N-are importanţă".

— Iartă-mă Phyll, îmi pare sincer foarte rău. Tyrell se încruntase şi scutura încet din cap.

— Mai e şi altceva, dragul meu? îl întrebă văduva.

— Nu-mi pot da seama. Am găsit o structură de ansamblu. Aşa-mi zicea mereu şi Henry: „Trebuie să fie o structură de ansamblu, asta trebuie să cauţi”, când eu mă încăpăţânam să caut doar nişte amănunte disparate.

— Dar Henry nu reuşea să deducă nici o structură de ansamblu, până când nu veneai tu cu acele detalii disparate. Te aprecia foarte mult pentru asta, chiar dacă nu ţi-o spunea direct.

— Nu mi-o spunea direct… OK, cel puţin am mai aflat ceva util pentru capcana pe care trebuie să i-o întindem generalului ăsta nebun. Nu ştiu ce să te mai întreb, Phyll, doar dacă nu-ţi trece ţie ceva prin minte, orice crezi că e important.

— Cred că telefoanele de la Londra…

— *Londra!*

— Au început pe la şapte sau opt dimineaţa, a răspuns sora mea, eu am refuzat să vorbesc.

— De ce?

— Pentru că m-am săturat de toată porcăria asta, dragul meu, mi-a ajuns şi mie! Henry şi-a dat viaţa pentru toate murdăriile astea şi eu, una, nu mai vreau să aud de nici un telefon de la Londra, sau de la Paris, sau de la agenţiile din Istanbul, din Kurdistan, sau ale flotei din Mediterana, nu mai vreau să ştiu de nimic de genul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu, omul ăla a murit! Să-l lase şi pe el – şi pe mine – în pacea şi-n liniştea lui!

— Phyll, dar oamenii ăia nu ştiu că el a murit!

— Şi ce dacă? I-am spus surorii mele să le zică să sune la Departamentul Marinei. Să-şi debiteze ticăloşii ăia în voie minciunile lor, eu nu mai pot rezista la asta.

— Unde e telefonul?

— Henry n-a admis niciodată să montăm unul în sufragerie. E pe verandă – sunt pe verandă – sunt trei, de culori diferite.

Hawthorne se ridică şi se năpusti în verandă. În colţul din stânga, pe o masă, văzu trei telefoane: bej, roşu şi albastru închis, toate parţial ascunse de un panou, ridicat numai pe jumătate. Ridică receptorul telefonului roşu, apăsă pe butonul pe care era marcată litera *O* şi-i spuse operatorului, care-i răspunse imediat:

— Sunt comandant Hawthorne, actualmente aghiotant al domnului căpitan Henry Stevens. Te rog să-mi faci legătura cu ofiţerul de permanenţă de la NI.

— Îndată, *sir.*

— Căpitan Ogilvie, firul roşu, îi răspunse o voce de la sediul NI. Vă numiţi Hawthorne? Un moment, să verific.

— Exact, domnule căpitan. Vreau să vă pun o întrebare.

— Pe linia asta vă voi spune absolut tot ce ştiu.

— Aţi primit vreun mesaj de la Londra pentru domnul căpitan Stevens?

— Din câte ştiu eu, nici unul, domnule comandant.

— Cred că *din câte ştiu* nu-mi ajunge, domnule căpitan. Am nevoie, repet, am neapărată nevoie, de un răspuns precis, fie că e afirmativ, fie că e negativ.

— Un moment. Urmară circa zece secunde de tăcere, apoi Ogilvie reveni pe fir. Nimic de la Londra, domnule comandant. Absolut nici un mesaj.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Tyrell închise telefonul şi se întoarse în sufragerie. La birou nu este nici un mesaj pentru Henry, spuse el.

— E absurd, ripostă Phyllis, întorcând brusc capul către Tyrell. Au sunat de cel puţin cinci ori.

— Mă întreb dacă legătura este bilaterală, zise Hawthorne. Ştii pe ce telefon au fost apelurile?

— Nu. Ţi-am spus, a răspuns sora mea. Nu mi-a zis decât că de fiecare dată a vorbit cu acelaşi om, un englez foarte agitat. Şi de fiecare dată ea i-a spus să sune la Departamentul Marinei.

— Dar acolo n-a mai sunat, spuse Hawthorne. Şi a continuat să sune aici. De ce?... Ce ţi-a mai spus sora ta?

— Nu prea multe şi nici nu eram atentă la ce zicea ea.

— Ea unde e acum?

— S-a dus până la supermarket, să ia câte ceva de mâncare. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Când ai venit tu, am crezut de fapt că e ea. De afară se auzi un claxon scurt. Auzi, a venit. L-a chemat pe subofiţer, să o ajute cu pachetele.

Prezentările fură scurte şi rapide, sora lui Phyllis sesiză imediat că era vorba de ceva urgent. Subofiţerul rămase să se descurce singur cu pachetele, în timp ce Tyrell o conducea în sufragerie.

— Doamnă Talbot, începu el.

— Mai bine zi-mi Joan. Phyll mi-a spus foarte multe despre dumneata. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Exact asta vreau să aflu de la dumneavoastră... Telefoanele

de la Londra, cine era la aparat?

— Au fost pur şi simplu oribile, nu m-am simţit niciodată atât de prost, de când mă ştiu! exclamă Joan Talbot. Omul ăla îngrozitor îl tot cerea pe Henry, zicea mereu că e ceva urgent şi că trebuie să vorbească imediat cu el. Iar eu trebuia să-i răspund că o să încercăm să-l găsim şi că e mai bine să sune direct la el, la birou, dar el îmi răspundea că cei de la Departamentul Marinei i-au spus că domnul căpitan lipseşte – Dumnezeule, auzi! Lipseşte, omul e mort şi cei de la Marină nu vor să recunoască, iar eu nu o pot spune! Îmi venea să vomit şi sufletul din mine!

— Există nişte motive serioase pentru asta, Joan, foarte bine întemeiate…

— Ca sora mea să fie obligată să suporte un asemenea iad? De ce crezi că nu mai vrea – iar eu nici n-o s-o mai las – să răspundă la telefon? Nu voi mai răspunde decât eu, sau „amiralul” din hol. De când s-a întâmplat nenorocirea, pe Henry l-au căutat fel de fel de oameni, tot timpul şi ea era obligată să le răspundă „Ah, face un duş”, sau „Ah, e la o partidă de golf”, sau „E la o şedinţă”, ca şi cum l-ar fi aşteptat să intre pe uşă în fiecare clipă! Ce fel de vampiri sunteţi voi, oameni buni?

— Joane, termină! spuse soţia lui Henry Stevens. Tye îşi face pur şi simplu meseria, oricât de mult îi displace şi lui asta. Răspunde la ce te-a întrebat. Cine era la telefon?

— A fost mai mult o mormăială decât o convorbire civilizată, accentul *aristocratic* al ticălosului ăla de englez era oribil, abia înţelegeam ce spunea, lua-l-ar toţi dracii!

— Cine era, Joan?

— Nu mi-a spus cum îl cheamă, doar „M”-şi-încă-ceva şi nu-ştiu-cum „Speciale”.

— MI 6? întrebă Hawthorne. *Operaţii Speciale?*

— Da, cred că da.

— Iisuse, *de ce?* şopti Tyrell ca şi cum ar fi vorbit de unul singur, tensionat la maximum, neavând în cap decât o furtună de confuzii. Legătura trebuie să fie *bilaterală.*

— Iar mormăieli? spuse sora lui Phyllis.

— S-ar putea, admise Tyrell. Doar dumneata îmi poţi spune dacă vor mai fi şi altele. La ce telefon a sunat englezul?

— La cel albastru, numai la cel albastru.

— Aşa e, la *băieţelul albastru.* Linii telefonice directe, speciale, protejate permanent împotriva interceptărilor din exterior.

— Încep să înţeleg, adăugă şi Phyllis. Hank folosea telefonul ăla ori de câte ori voia să vorbească cu vreunul dintre omologii lui, din Europa sau din Orientul Apropiat.

— Evident. E vorba de o reţea de comunicaţii globală, proiectată pentru şefii serviciilor de informaţii civile şi militare aliate. Sunt cele mai sigure mijloace de comunicaţii internaţionale, dar ca să comunici cu cineva trebuie să ai un număr de telefon şi eu nu-l am. O să-l sun pe Palisser, să mi-l dea el.

— Vorbeşti de numărul de la Londra? întrebă Joan Talbot. Dacă despre ăla e vorba, e pe hârtia de lângă telefon.

— Englezul ţi l-a dat?

— Doar după ce mi-a repetat de două ori că... *mâine dimineaţă va fi schimbat, doamnă,* pronunţând fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost un blestem satanic.

— Poate că nu e chiar aşa. Hawthorne se întoarse repede pe verandă, găsi hârtia şi formă cele paisprezece cifre ale numărului de la Londra. Pe când făcea asta, simţi o durere acută în piept – acută şi totuşi difuză – un fel de avertisment de care avusese de prea multe ori parte mai înainte, ceva ce nu avea nici o legătură cu starea lui fizică, ci cu cea psihică, o manifestare ce exterioriza la nivel senzorial pericolul grav pe care-l detectase la nivel de instinct. Interogând-o atât de insistent pe Phyllis, sperase să găsească ceva, un amănunt cât de mic, o vorbă, un cuvinţel, care să-i permită să facă o legătură între persoana lui şi asasinarea lui Henry Stevens. Acum ştia că găsise acea legătură, era vorba de raportul acela detaliat despre starea lui, care fusese transmis la cererea lui Henry după întâmplarea de la Cliesapeake Beach, un raport destinat să-i asigure *lui* o îngrijire cât mai bună cu putinţă şi care, inevitabil, ajunsese la toţi cei implicaţi în operaţiunea *Little Girl Blood,* inclusiv la acel *Scorpio* care răspundea la numele de Meyers, *Maximum* Mike Meyers, o scursură ordinară care, în calitatea lui, avea evident acces la detaliile modului în care se efectua paza la locuinţa lui Stevens. Această informaţie era legătura pe care o căuta, dar, între timp, apăruseră acele apeluri repetate de la Londra, telefoane date direct acasă la Stevens, ocolind canalele oficiale ale NI. Faptul în sine era mai mult decât neobişnuit, sugera un eveniment excepţional şi crea un sentiment incipient de panică, iar această panică datorată necunoaşterii era factorul care declanşase

durerea din pieptul lui Tyrell. *Axiomă:* teme-te de imprevizibilul necunoscut, mai ales când informaţia provine din teritorii prietene. Ceva ieşise din parametri, cum ar fi zis Poole.

— Alo? îi răspunse aproape urlând vocea de la Londra.

— Stevens la telefon, minţi Hawthorne, sperând că vorbele rostite rapid vor ascunde diferenţele de pronunţie, dacă cumva omul de la Londra îl cunoştea pe Henry Stevens.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule căpitan, ce tot faceţi voi pe acolo? Mi-e imposibil să dau de directorul CIA şi încerc să ajung la dumneata de aproape zece ore!

— Am avut o zi foarte grea…

— Sper din toată inima că a fost grea! Dar, cum până acum nu ne-am cunoscut, dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Howell, John Howell – există şi un sir înaintea numelui dacă ai de gând să verifici pe calculator, însă în rest poţi să uiţi liniştit apelativul, mi-ar face chiar plăcere.

— MI 6, *Operaţii Speciale?*

— Ei bine bătrâne, cred că, de fapt, sunt un fel de rândaş al Majestăţii Sale. Presupun că v-aţi luat toate măsurile de siguranţă. Noi cel puţin aşa am făcut şi acelaşi lucru se întâmplă şi la Paris. Nu ştiu ce se întâmplă la Ierusalim, dar, de obicei, flăcăii ăia sunt cu mult înaintea noastră. Cred că la ora actuală omul lor este în vreun tunel de sub muntele Sinai.

— John, toată ziua am fost în şedinţe, a fost o criză internaţională acută. Ca să vorbim aceeaşi limbă, n-ai vrea să mă pui la curent cu ultimele evenimente?

— *Cred că glumeşti!* urlă Howell. Doar dumneata eşti controlorul lui Hawthorne, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse Tyrell, încercând să gândească pe cât de rapid era în stare, să găsească o urmă de logică în nişte aserţiuni aparent ilogice. Şi fiindcă veni vorba, vă mulţumesc că aţi reuşit să-l recrutaţi…

— E isprava lui Geoffrey Cooke, odihnească-i Domnul sufletul în pace, nu a mea personal.

— Da, ştiu. Cum îţi spuneam, n-am primit mesajul dumitale decât când am ajuns acasă, la birou nu era absolut nimic.

— La toţi dracii, căpitane, doar nu era să-mi dau prenumele, numele şi funcţia ofiţerului dumitale de permanenţă. Am căzut de acord cu noul vostru director de la *Agenţie* să ţinem totul cât mai secret cu putinţă, să nu transmitem nimic decât între noi

trei, direct şi personal. Te-am inclus şi pe dumneata doar pentru că eşti controlorul lui Hawthorne. Dar ce dracu se întâmplă la voi? Directorul CIA nu a luat legătura cu dumneata? Secretara lui – o căţea al dracului de arogantă, dacă-mi pot permite să mă exprim aşa – mi-a zis că şeful ei a fost anunţat direct de unitatea voastră specială şi că are totul sub control, dar nu înţeleg cum s-ar putea întâmpla asta fără să vorbească şi cu dumneata.

— M-am ocupat toată ziua de povestea asta Israeliană, se lamentă Tyrell. La ora asta o poţi auzii în toate buletinele de ştiri şi de la radio şi de la televizor.

— O porcărie! îl întrerupse şeful MI 6. Fac pe nebunii şi unii şi ceilalţi. Dinspre partea mea, n-au decât să-şi spargă capetele cât vor dori. Chestiunea asta, căreia trebuie să-i facem noi faţă, este treabă serioasă, nu joaca lor de copii tâmpiţi.

— Stai o clipă, Howell, zise Tyrell calm, începând să se albească la faţă şi simţind cum îl cuprinde din ce în ce mai mult panica, pe care ceva mai devreme o presimţise numai. Ziceai ceva despre o unitate specială a noastră… te referi cumva la operaţia combinată de interceptare telefonică efectuată de băieţii dumitale şi de *Agenţie!*

— *E absurd!* Vrei să-mi spui că nu ai aflat *nimic!*

— Ce să aflu, John? Hawthorne simţea că nu mai poate să respire din cauza încordării.

— Va avea loc *astă-seară.* Bajaratt susţine că va da lovitura *în seara asta*. Ora *voastră* locală!

— Dumnezeule mare… spuse Tyrell abia audibil, expirând încet, cu faţa acum albă ca varul. Şi vrei să spui că unitatea noastră specială *a transmis* informaţia asta directorului?

— Bineînţeles.

— Eşti *sigur!*

— Dragul meu, am vorbit cu afurisita aia de secretară a lui, personal. Spunea că directorul era prins în şedinţe în diverse locuri din Washington şi, când am sunat-o ultima dată, mi-a spus clar că flăcăul era la o întrunire a cabinetului de la Casa Albă, prezidată chiar de domnul Preşedinte.

— Cabinetul?… Pentru ce mama dracului?

— Bătrâne, e ţara *voastră,* nu a mea. Dacă ar fi fost vorba de primul nostru ministru, acesta s-ar fi aflat evident sub paza întărită a Scotland Yard-ului – de fapt chiar asta şi este situaţia la ora actuală – şi nici nu s-ar fi pus problema vreunei întruniri a

cabinetului la Downing Street 10. Prea mulţi dintre băieţii ăia sunt potenţial interesaţi să-l vadă sărind în aer.

— Nu e exclus să fie la fel şi aici.

— Poftim?

— N-are importanţă… Cu alte cuvinte, dumneata crezi că directorul CIA cunoaşte situaţia şi, extrapolând – din moment ce era atât de prins în şedinţe – ai crezut că a dat alarma peste tot pe unde trebuie, la Washington?

— Uite ce e bătrâne, flăcăul e nou în funcţie şi e evident că a intrat în panică, nu-l trata cu prea multă asprime. Poate că şi eu trebuia să fiu ceva mai circumspect. Am luat de bună ce mi-au spus oamenii mei, cum că ar fi un om cu multă experienţă şi un profesionist excepţional.

— Probabil că nici nu au greşit. Dar au neglijat un mic detaliu, probabil destul de important.

— Care anume?

— Nu cred că directorul CIA cunoaşte situaţia!

— *Ce!*

— Sir John, te rog să nu schimbi acest număr de telefon. O să ard hârtia pe care e scris şi o să iau din nou legătura cu dumneata pe canalele normale.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, vrei să-mi spui şi mie ce se întâmplă pe acolo, pe la voi?

— Nu mai am timp. Revin mai târziu. Tyrell închise brusc telefonul, ridică receptorul celui roşu şi apăsă pe butonul pe care se afla litera *O.* I se răspunse imediat.

— Sunt comandant Hawthorne…

— Da, domnule comandant, tot cu mine aţi vorbit şi mai devreme, îi răspunse operatorul. Sper că l-aţi găsit pe ofiţerul de permanenţă de la NI.

— Da, aşa e, îţi mulţumesc. Însă acum am nevoie să vorbesc urgent cu domnul Secretar de Stat Palisser, de preferinţă tot pe o linie protejată specială, dacă se poate.

— Se poate, *sir.* Îl căutăm imediat.

— Rămân pe fir. Este ceva *extrem* de urgent. Pe când aştepta, Tyrell încerca să formuleze modul în care îi va transmite Secretarului de Stat incredibilele noutăţi de ultimă oră, nişte informaţii pe care Palisser ar fi putut foarte bine să nici nu le accepte ca veridice. Operaţia combinată de interceptare telefonică Londra-Washington *nu* fusese un eşec, dimpotrivă!

Comunicaţiile lui Bajaratt fuseseră interceptate, vocea ei fusese înregistrată clar pe bandă: va da lovitura *astă seară!* Nebunia mare era că nimeni nu părea să aibă habar de *asta!...* Greşit, murmură Hawthorne, *cineva* avea habar şi acel *cineva* scurtcircuitase canalele de transmitere a informaţiei. Unde dracu' era Palisser!

— Domnule comandant...?

— Te ascult. L-ai găsit pe domnul Secretar?

— Pare ceva mai greu decât credeam, avem oarecari dificultăţi, *sir.* Avem numărul dumneavoastră de telefon pe firul roşu, aşa că, dacă doriţi, atunci când îl găsim vă dăm imediat legătura.

— Nu, rămân pe fir.

— Am înţeles, *sir.*

Din nou tăcere pe fir. Cu cât dura mai mult, cu atât simţea că durerea din piept devine mai acută. E trecut de şase, îşi zise Hawthorne, întorcându-şi mâna şi uitându-se la ceas – era trecut bine, era aproape şi jumătate. Începuse să se întunece.

— Fire-ai al dracului Palisser, pe unde eşti?

— Domnule comandant...

— Da?

— Nu ştiu cum să vă spun, *sir,* dar pur şi simplu nu-l putem găsi pe domnul Secretar de Stat.

— *Cred că glumeşti!* urlă Tyrell, la fel cum urlase şi sir John Howell la el, un pic mai înainte.

— Am vorbit cu doamna Palisser, *sir,* se află la St Michaels, Maryland şi dânsa ne-a spus că domnul Secretar a sunat-o puţin mai devreme şi i-a zis că se opreşte la ambasada Israelului după care, cam într-o oră, urma să sosească şi dânsul acolo.

— Şi?

— Am sunat la ambasadă, am vorbit cu primul secretar – ambasadorul este pentru moment la Ierusalim – şi ne-a spus că domnul Secretar Palisser a fost acolo, a stat circa douăzeci de minute. Au discutat, după cum spunea el, „nişte probleme ţinând de competenţa Departamentului de Stat", după care domnul Secretar Palisser a plecat.

— *Ce* probleme?

— Mi-e teamă că *noi* nu ne puteam permite să punem o asemenea întrebare, *sir.*

— Dar de când se duce Secretarul de Stat al Statelor Unite ale

Americii la o ambasadă, când, de obicei, se procedează exact pe dos, vine ambasadorul la el, când îl cheamă?

— Mi-e teamă că *eu* nu pot răspunde la întrebarea asta, *sir.*

— Poate că eu o să pot... Fă-mi legătura imediat cu primul secretar de la ambasada Israelului, spune-i că e o problemă mai mult decât urgentă. Dacă nu mai e la ambasadă, găseşte-l din pământ din iarbă verde.

— Am înţeles, *sir.*

Treizeci şi nouă de secunde mai târziu în receptor răsună o voce gravă.

— La telefon Asher Ardis, de la ambasada Israelului. Mi s-a spus că este vorba de o convorbire urgentă, că sunt chemat de un ofiţer superior din cadrul US NI. Aşa este?

— Mă numesc Hawthorne şi sunt în subordinea directă a domnului Secretar de Stat, Bruce Palisser.

— Un om extraordinar. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunteţi la curent cu desfăşurarea unei operaţiuni cu numele cod *Little Girl Blood!* Suntem pe un fir roşu, aşa că puteţi vorbi fără nici o grijă.

— Ca să pot vorbi ceva, domnule Hawthorne, ar trebui să am habar de aşa ceva şi nu am. Este vorba de o operaţiune desfăşurată în cooperare cu guvernul nostru?

— Da, domnule Ardis. Mai exact cu Mossad-ul. Domnul Palisser v-a spus ceva despre doi agenţi ai Mossad-ului, care trebuiau să sosească astăzi şi să-i înmâneze un colet? Este o problemă extrem de presantă şi importantă, sir.

— Cuvântul *colet* poate avea multe semnificaţii, domnule Hawthorne, nu credeţi? Poate fi o bucăţică de hârtie, nişte desene, sau chiar şi o lădiţă de fructe exotice, nu credeţi?

— N-am timp pentru asemenea şarade, domnule Ardis.

— Nici eu, dar sunt *realmente* curios. Ne-am manifestat curtoazia punându-i la dispoziţie domnului Secretar de Stat o cameră separată, cu un telefon direct cu Israelul, pe linie specială, pentru a putea vorbi cu domnul colonel Abrams, de la Mossad – evident. Trebuie să recunoaşteţi că atât cererea cât şi răspunsul au fost mai mult decât obişnuite, nu credeţi?

— Nu sunt diplomat. Aşa că nu vă pot răspunde.

— Mossad-ul nostru operează de multe ori pe căi prea puţin ortodoxe, ceea ce, nu de puţine ori, este extrem de iritant. Dar noi, diplomaţii, încercăm să fim înţelegători, mai ales că

organizaţia asta trebuie să se lupte şi pentru a-şi menţine imaginea de caracatiţă implacabilă în lumea clandestină, ale cărei tentacule ajung peste tot şi nu iartă niciodată…

— Am impresia că nu sunteţi chiar un admirator înflăcărat al acestei instituţii, îl întrerupse Tyrell.

— O să vă spun un singur nume: Jonathan Pollard, actualmente pensionar pe durată nedeterminată al sistemului dumneavoastră de penitenciare. E nevoie de mai mult?

— Repet, nici nu mă interesează şi nici nu mă privesc rivalităţile dumneavoastră interdepartamentale, sir. Nu mă interesează decât vizita pe care v-a făcut-o domnul Secretar de Stat Palisser. A reuşit să vorbească cu domnul colonel Abrams şi dacă da, despre ce era vorba? Faptul că vorbesc pe un fir roşu sper că este garanţie suficientă că sunt autorizat să deţin informaţii strict secrete şi, în fond, doar lucrăm *împreună,* pentru numele lui Dumnezeu! Dacă mai aveţi nevoie de vreo confirmare, vă rog să o solicitaţi, o veţi obţine imediat!

— Sunteţi foarte nervos, domnule Hawthorne.

— Termină domnule cu rahaturile astea!

— În sfârşit o atitudine hotărâtă! Revolta unui om inteligent dezvăluie totdeauna un adevăr.

— N-am nevoie de nici o afurisită de parabolă talmudică în momentul ăsta! Ce s-a întâmplat când Palisser a luat legătura cu Abrams?

— Adevărul e că nu a reuşit să vorbească cu el. Misteriosul colonel de la Mossad lipsea pe moment, dar când va reveni la birou va primi un mesaj, care-l anunţă că trebuie să-l sune imediat pe Secretarul dumneavoastră de Stat, i-a lăsat şase numere de telefon, trei pe linie specială şi trei pe linii normale. Răspuns satisfăcător pentru întrebarea anterioară?

Dezgustat, Tyrell trânti telefonul şi se întoarse în sufragerie. Aproape chiar în uşă îi ieşi înainte Phyllis Stevens.

— Te-a căutat un oarecare locotenent Poole, a sunat la telefonul normal, am vorbit cu el din bucătărie…

— *Cathy?* A spus ceva despre o doamnă maior Nielsen? Cum se simte?

— Nu, era vorba de domnul general Michael Meyers, preşedintele JCSC. Te-a căutat la telefon. Vrea să vă întâlniţi imediat. Spunea că e o problemă urgentă.

— Cred şi eu că e urgentă. Are nevoie de ţinte mobile pentru

poligonul lui personal de tir.

6:47 după-amiaza

Limuzina cu numărul de înmatriculare DOSI mergea cu viteză pe Şoseaua 50, îndreptându-se spre sud, de-a lungul coastei statului Maryland, către mica localitate St Michaels. Pe bancheta din spate, Secretarul de Stat tot apăsa pe tastele telefonului său celular special, din ce în ce mai iritat. În cele din urmă, exasperat, coborî geamul ce-l despărţea de şofer şi i se adresă acestuia:

— Nicholas, ce dracu s-a întâmplat cu telefonul ăsta? Nu pot să formez nici un număr!

— Nu ştiu, domnule Secretar, îi răspunse şoferul pus la dispoziţia lui de Serviciul Secret. Şi eu am avut necazuri cu aparatul meu de radio. Nu am putut lua legătura cu dispeceratul nostru de la bază.

— Ia stai puţin. Dumneata nu eşti Nicholas. El unde e?

— A trebuit să fie înlocuit, *sir.*

— Înlocuit? De ce? Unde s-a dus? Doar el conducea când am ajuns la ambasada Israelului!

— Probabil că i s-a întâmplat ceva în familie, *sir.* Mie mi s-a ordonat pur şi simplu să-l înlocuiesc, *sir,* altceva nu ştiu.

— Asta e mai mult decât ciudat. Ar fi trebuit să fie informat şi biroul meu, să mi se ceară aprobarea, parcă asta e procedura standard.

— Cei de la dumneavoastră de la birou nu ştiau unde vă aflaţi, *sir!*

— Dar puteau să sune aici, în maşină.

— Telefonul nu funcţionează, domnule Secretar.

— Ia stai dom'le! Dacă cei de la mine de la birou nu ştiau unde sunt, dumneata cum de ai aflat?

— Avem propriile noastre canale, *sir.* Doar suntem pregătiţi special, pentru activităţi clandestine.

— Răspunde la întrebare!

— Am obligaţia de a-mi spune numele, gradul, numărul matricol şi atât. Astea sunt singurele date care pot fi transmise inamicului.

— *Ce* ai spus?

— L-aţi aranjat bine aseară pe domnul general, l-aţi aranjat

atât de bine încât Casa Albă l-a pus sub supraveghere. E dezgustător să-i faci aşa ceva unui om atât de mare cum e domnul general Meyers.

— Numele dumitale, soldat?

— Puteţi să-mi spuneţi *Johnny, sir.* Şoferul viră brusc, la stânga, intrând pe un drum prăfuit, abia vizibil de pe şosea. Imediat după aceea acceleră puternic şi maşina se îndreptă hurducându-se spre un mic luminiş, unde se vedea staţionând un helicopter *Cobra.*

— Puteţi coborî, domnule Secretar.

Zdruncinat, Palisser bâjbâia după clapetă. Uşa se deschise cu o smucitură şi el se prăbuşi afară, pe iarba aspră şi tunsă scurt. La trei metri de el, în uniformă cu, mâneca dreaptă împăturită cu grijă şi prinsă pe umăr, stătea preşedintele JCSC.

— Ai fost un bun soldat în timpul celui de-al doilea război mondial, Bruce, dar între timp ai uitat de lecţiile de tactică de luptă în incursiune, spuse generalul.. Când te afli în teritoriu inamic, fii foarte atent cui dintre oamenii locului îi acorzi încredere. La Casa Albă ai ratat. Dacă ar fi întrerupt azi şedinţa de consiliu să-ţi aducă vreun mesaj, omul ăla era sigur că ar fi fost împuşcat.

— Dumnezeule mare, rosti Palisser calm. Eşti exact aşa cum mi te-a caracterizat Hawthorne. Nu te mulţumeşti numai să te ţii de-o parte şi să permiţi să fie asasinat Preşedintele, ci pur şi simplu îl ajuţi pe asasin.

— Nu e decât un om ca oricare altul, Bruce, un politician greşit sfătuit, sub privirile căruia este decimată întreaga capacitate militară a Statelor Unite. Dar toate astea se vor schimba astă-seară, întreaga lume se va schimba în seara asta.

— *Astă-seară?*

— În mai puţin de o oră.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Aşa e, doar n-ai avut nici o posibilitate să afli, nu-i aşa? Doar curierii aceia de la Mossad n-au reuşit să ajungă la tine, nu-i aşa?

— Abrams! zise Palisser. Colonelul Abrams!

— Un om periculos, încuviinţă Meyers dând din cap. Din cauza moralităţii lui stupide şi inflexibile, nu-şi poate da seama de avantajele care decurg din situaţia în sine. Şi, cum nu mai avea încredere în nimeni de la noi şi-a trimis proprii lui oameni până

aici, ca să-ţi transmită numele unui senator obscur, cu ajutorul căruia totul va deveni o realitate, în cel mult o oră.

— Cum de ştii toate astea?

— Prin intermediul unui individ pe care sunt convins că nu l-ai remarcat niciodată – unul din micii şi obscurii aghiotanţi de la Casa Albă, acelaşi om care a interceptat şi mesajele pe care a încercat să ţi le trimită tembelul ăla de Hawthorne, azi dimineaţă. *Cârtiţa* noastră de la Casa Albă este un adevărat *yesman,* Preşedintelui îi place foarte mult de el şi stau mult de vorbă împreună. Se întâmplă că înainte de a se duce la Casa Albă omul a fost unul dintre aghiotanţii mei – eu l-am transferat acolo. Şi stă şi cu mine mult de vorbă. Generalul îşi privi ceasul în lumina slabă a asfinţitului. Peste ceva mai puţin de o oră, Preşedintele, la insistenţele acelui obscur senator, va acorda o audienţă particulară, care nu e trecută în programul oficial – ghici cui, Bruce? Văd că ai ghicit, ai dreptate. Lui *Little Girl Blood...* Şi după aceea, *buum!* O explozie care se va auzi în toată lumea!

— Ticălos nebun! mugi Palisser îndreptându-şi trupul vârstnic şi năpustindu-se spre el, cu mâinile întinse.

Preşedintele JCSC îşi luă mâna stângă de la spate şi trase o baionetă militară din teaca fixată la centură. În clipa în care mâinile vârstnicului Secretar de Stat îi atinseră gâtul, Meyers împlântă lama grea în stomacul lui Palisser şi, cu o mişcare bruscă, o făcu să pătrundă în sus, în cuşca toracică.

— Să faci să dispară cadavrul, îi ordonă el adjutantului său. Şi să arunci maşina de pe barajul de pe insula Taylor.

— În regulă, *Maximum.*

— Şoferul unde e?

— Unde n-o să-l găsească nimeni, niciodată. Garantat.

— Bine. O să fie doar o altă pată albă în istorie, atâta tot. Peste o oră nu va mai conta, nu va mai conta absolut nimic. Mă duc la Casa Albă cu helicopterul. O să stau în apartamentul pentru oaspeţi de la etajul doi.

— Să fii atent. Cineva trebuie să ia bine hăţurile în mână.

Pe o stradă lăturalnică din Ierusalim, într-un intrând, în ploaie, zăcea un om. Hainele îi erau fleaşcă, iar sângele ce i se scurgea din trup se amesteca, cu apa ce cădea din cer şi, împreună cu ea, curgea peste pietrele pavajului, spre rigolă. Colonelul Abrams din Mossad fusese împuşcat de şase ori, cu un pistol cu

amortizor. Pe strada Sharafat mergea calm un bătrân corpolent şi cărunt, care era convins că făcuse exact ceea ce trebuia făcut.

37

Bajaratt îşi controla cu atenţie ţinuta, rochia pe care o îmbrăcase pentru cel mai important moment al întregii ei vieţi, clipa ei supremă de împlinire. Pe când se privea atent în oglinda înaltă, în faţa ochilor îi apăru imaginea unei copile de zece ani, ce o privea şi cu uimire, dar şi cu admiraţie nedisimulată.

Am reuşit, draga mea! Acum nimeni nu ne mai poate opri din drum, vom schimba istoria lumii. Toate durerile ce le-am îndurat acolo sus, în munţi, se vor ostoi pentru totdeauna azi, când lumea asta va fi acoperită de valul de sânge pe care-l vom declanşa noi de aici, ne vom găsi astfel împlinirea şi vom fi răzbunat toate ororile pe care am fost obligate să le îndurăm... Îţi aduci aminte cum se rostogoleau pe stânci capetele mamei şi tatei, desprinse de trupurile lor, cu ochii mari, deschişi imploratori spre Dumnezeul lor obscen, care totuşi lăsa să se întâmple asemenea monstruozităţi? Poate că în ultima clipă, ultima lor privire, ne implora pe noi să ne aducem aminte de ceea ce vedeam pentru tot restul zilelor? Muerte a toda autoridad ... *O să reuşim, draga mea, iubita mea, pentru că suntem de neînvins!*

Pe măsură ce se apropia de oglindă, imaginea dispăru. Acum îşi privea cu atenţie şuviţele argintii din păr şi figura palidă – rezultatul utilizării unui fond de ten de culoare deschisă – cu uşoare cearcăne sub ochi, tot machiajul fiind gândit pentru a-i îmbătrâni faţa într-un mod foarte subtil. Era îmbrăcată elegant şi cu mult bun gust: o rochie bleumarin până imediat sub genunchi, cu garnituri de pasmanterie aplicate la bust şi pe şolduri, croită excelent, ce completa de minune impresia generală de femeie între două vârste, luptându-se cu stoicism să păstreze aparenţa unei siluete mai tinereşti, pe care voia să o degaje. La toaletă se mai adăuga un şirag dublu de perle scumpe, ciorapi tot bleumarin şi pantofi *Ferragamo,* de piele cel puţin la fel de fină ca o mănuşă. Se degaja din ea parcă prin toţi porii aerul de aristocrată elegantă şi bogată, a cărei prezenţă pe *Via Condotti* era o apariţie absolut familiară. Şi, pentru ca totul să fie perfect, în mână avea o poşetă-plic micuţă, pe a cărei clemă străluceau

două perle, despre care nimeni nu se putea îndoi că nu erau naturale, la fel cu cele de la gât.

La încheietura mâinii avea un ceas micuţ şi delicat, încrustat cu diamante, care, la prima vedere, părea un *Piaget* de cea mai bună calitate. Dar nu era. Nu era decât o imitaţie excelent lucrată, un dispozitiv făcut să reziste oricăror intemperii sau şocuri, care, dacă apăsai de trei ori pe geam, era capabil să emită un impuls radio suficient de puternic pentru a putea fi recepţionat până la cincisprezece metri, trecând prin ziduri, geamuri sau lemn. Receptorul acordat pe frecvenţa şi modulaţia *ceasului* era montat în căptuşeala de mătase de pe unul din pereţii poşetei de seară: un mic modul circular, ataşat la un disc exploziv care, atunci când era detonat, făcea să explodeze încărcătura principală, aflată în celălalt perete al genţii, unde, într-un recipient ermetic, se aflau aproape nouă sute de grame de nitroglicerină. Dispozitivul avea puterea de explozie a unei bombe normale de două sute de livre. *Muerte a toda autoridad!* Moarte tuturor celor care, direct sau indirect, aveau puterea de a ordona moartea altor oameni!

— *Cabi!* Vocea lui Nicolo, venind din dormitor, o făcu să tresară. Se întoarse de la oglindă şi se duse repede spre uşa dintre camere.

— Ce este?

— Nu-mi pot pune prostiile astea de aur la manşetă. Pe cel din stânga am reuşit să-l bag, dar pe cel din dreapta…

— Evident, doar eşti dreptaci, dragul meu, îl întrerupse Bajaratt, intrând în cameră. Totdeauna ai necazuri cu butonul de la mâna dreaptă, ai uitat?

— Nu mai ţin minte nimic, nu mă gândesc decât la ziua de mâine şi la Angelina.

— Nu eşti impresionat *chiar de loc* de întâlnirea pe care o avem în seara asta? Chiar dacă e vorba de Preşedintele Statelor Unite ale Americii?

— Iartă-mă, *signora,* asta te impresionează poate pe tine, pentru mine nu înseamnă nimic. Mintea mea e deja la New York, sunt atât de nerăbdător să o văd! Ai auzit ce spunea la aeroport? Spunea că o să ne petrecem weekend-ul undeva pe malul unui lac, împreună cu familia ei.

— O să ai posibilitatea să o cunoşti şi tu mai bine, Nicolo. Bajaratt îi puse butonul la manşetă, apoi se dădu un pas înapoi

şi-l privi cu atenţie: Arăţi nemaipomenit, docherul meu iubit şi frumos.

— Dar pentru tine tot docher rămân, nu-i aşa, *signora!* izbucni Nicolo privind-o drept în ochi. Nu vrei să mă laşi nici o clipă să uit de unde vin. M-ai urcat pe culmi, dar nu vrei să uit de unde am plecat. Ce *plăcere* găseşti în asta?

— Te-am urcat pe o culme de unde vei putea face tot ceea ce îţi va hărăzi Dumnezeu!

— Ciudat să te aud spunând asta. Tu nu ai nici un Dumnezeu, mi-ai spus asta cât se poate de răspicat. Tu nu faci decât să alergi după o himeră, despre care nu ştiu nimic şi pe care nu o pot înţelege. Mi-e milă de tine, te plâng şi mă rog pentru tine, fiindcă, oricât de nobilă ar fi această cauză a ta, ceea ce faci tu este rău şi greşit în faţa Domnului.

— Să nu mă plângi, Nicolo. Eu mi-am acceptat destinul.

— *Destino!* O vorbă atât de mare *signora...* Mă depăşeşte!

— S-o lăsăm moartă... Pune-ţi haina. Tânărul se conformă şi ea se dădu încă un pas înapoi, admirându-l aşa cum îşi admiră orice artist creaţia pe care o simte ca fiind o capodoperă. Arăţi extraordinar. Înalt, umeri largi şi talie subţire, frumos... Şi cununa aia a ta de păr negru şi cârlionţat!... *Splendido...!*

— Termină, mă faci să mă simt prost. Fratele meu e mai înalt ca mine cu trei centimetri dacă te interesează, are unu' nouăzeci.

— Da, ştiu, l-am văzut şi pe el, însă e un *animale.* Faţa şi ochii lui sunt lipsiţi de orice fel de expresie, e încet la minte...

— Este un băiat *foarte cumsecade, signora* şi este mult mai puternic decât mine. Dacă vreun bărbat nu se poartă cum trebuie cu surorile noastre, el poate să dea cu omul ăla de un zid de la patru metri. Eu nu reuşesc decât de la vreun metru.

— Spune-mi Nicolo, iei exemplu de la el?

— Trebuie, pentru că e mai mare decât mine şi, de când a murit tata, el e şeful familiei.

— Dar chiar îi urmezi exemplul, asculţi de el, *îl respecţi!*

— Surorile mele pur şi simplu îl adoră. Acum el e *il padrone,* el, cu puterea lui, are grijă de noi toţi.

— Dar tu, Nicolo, *tu!* Îl *adori* şi tu?

— Ah, *signora,* termină odată, asta e *non importante.*

— Pentru mine este, dragul meu băiat, pentru că vreau să înţelegi foarte bine de ce te-am ales pe tine şi nu pe el.

— Pentru ce anume m-ai ales!

— Încă o întrebare la care n-o să-ţi răspund. Dar spune-mi, ce părere ai *tu* despre fratele tău mai mare?

— *Aaaah!* zise Nicolo, scuturând supărat din cap. Dacă insişti atât, află că am impresia că la el muşchii ţin loc de creier. Vrea să fie şeful celor din docuri doar prin puterea lui şi atât. O să fie, dar numai până când o să se ivească un alt *lupo,* să-l omoare şi să-i ia locul. *Stupido!*

— Vezi, asta era! Eu căutam perfecţiunea şi, cu tine, chiar că am găsit-o!

— Cred că eşti cam *pazzo, signora.* Îmi dai voie s-o sun pe Angelina la New York? Probabil că a ajuns deja acasă.

— Sigur că da. Poţi să suni liniştit, dar să nu dureze mai mult de zece minute. Peste *douăzeci* de minute vine domnul senator să ne ia.

— Aş vrea să rămân singur cât vorbesc cu ea.

— *Naturalmente,* zise Bajaratt, după care ieşi din dormitor şi închise uşa după ea.

7:09 seara

Hawthorne era pe punctul de a exploda. Absolut toţi cunoscuţii lui şi ai lui Phyllis, care lucrau în diverse servicii de informaţii din Washington, erau ori *plecaţi în delegaţie,* ori *lipseau,* ori *nu doreau să vorbească cu un comandant de care nici nu auziseră.* Faptul că menţionau codul *Little Girl Blood* nu spunea nimic, nimănui. Măsurile de securitate fuseseră atât de restrictive, *cercul restrâns* fusese atât de restrâns de data asta, încât nimeni nu-şi putea lua responsabilitatea de a da un ordin, pentru că nimeni nu avea autoritatea să o facă. Era un circ, dincolo de orice imaginaţie: *nimeni* nu putea da alarma, pentru că *nimeni* nu putea lua legătura cu cei a căror funcţie le permitea asta, pentru că *nimeni* nu era autorizat să facă asta! Cel mai rău fusese când vorbise cu centrala de la Casa Albă.

— Primim zeci de telefoane ca ăsta în fiecare zi, *sir.* Dacă vă bazaţi, într-adevăr, afirmaţiile pe ceva, sunaţi la Serviciul Secret, sau la Pentagon.

Cei de la Serviciul Secret fuseseră cât se poate de tranşanţi:

— Am luat notă de sesizarea dumneavoastră, *sir* şi vă putem asigura că domnul Preşedinte este cât se poate de bine păzit, însă, domnule comandant, v-am ruga să nu mai insistaţi, avem şi noi treabă şi presupunem că şi dumneavoastră sunteţi destul de ocupat. Bună seara!

La Pentagon, Tyrell nu putea suna. L-ar fi alarmat inutil pe *Maximum* Mike Meyers, iar şeful reţelei *Scorpio* probabil că ar fi găsit o modalitate să taie orice cale de comunicaţie.

Bruce Palisser, Secretarul de Stat, era de negăsit, la fel şi legătura lui din Israel, colonelul Abrams de la Mossad. Dumnezeule, ce se întâmpla oare?

Pe verandă începu să sune un telefon şi, cum Phyllis Stevens era mai aproape de el, se repezi să răspundă.

— *Tye!* strigă ea. E Israelul. Telefonul roşu!

Tyrell ţâşni din scaun şi se năpusti spre verandă şi spre aparatul care-l adusese în pragul nebuniei, înşfăcând receptorul din mâna lui Phyllis.

— Bună seara, zise el, puteţi vorbi cu mine, sunt la curent cu toate detaliile. Cine e la telefon?

— Hai să ne lămurim de la bun început ce şi cum, îi răspunse vocea de la Ierusalim. Cine eşti dumneata?

— Fost locotenent-comandant Tyrell Hawthorne, aghiotant temporar al domnului Secretar de Stat Bruce Palisser, agent coordonat de domnul căpitan Henry Stevens, USNI. Dacă e nevoie de explicaţii suplimentare, înseamnă că nu sunteţi o persoană care are dreptul să folosească acest aparat.

— Nu e nevoie de nimic altceva, *sunt* o persoană autorizată, domnule comandant.

— Ce voiai să ne spui, Ierusalim?

— Nişte noutăţi cât se poate de neplăcute, dar pe care trebuie să le aflaţi… Domnul colonel Abrams a fost scos din acţiune, a fost omorât undeva pe strada Sharafat. Poliţia i-a găsit cadavrul acum câteva minute…

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău… Din câte ştiu domnul Abrams trimisese încoace doi agenţi de-ai dumneavoastră, pentru a lua legătura cu domnul Palisser?

— Exact, chiar eu le-am pregătit documentele pentru drum. Eu sunt – mă rog, *am fost* – aghiotantul personal al domnului colonel Abrams. Domnul Secretar Palisser a lăsat şase numere de telefon, unde să-l caute domnul colonel. Printre ele se găsea şi acesta la care am dat de dumneata.

— Îmi puteţi da ceva detalii?

— Da, pot şi sper să fie şi utile. Cheia întregii operaţii este un anume senator Nesbitt, din statul Michigan. Asta era informaţia pe care agenţii noştri trebuiau să i-o transmită domnului Palisser.

— Un senator de Michigan? Şi ce dracu înseamnă asta?

— Nu ştiu, domnule comandant. Dar asta trebuiau să-i comunice agenţii noştri domnului Palisser. Conform celor spuse de domnul colonel Abrams, această informaţie era atât de importantă, încât nu putea fi încredinţată nici măcar canalelor de comunicaţii diplomatice.

— Mulţumesc, Ierusalim.

— Cu plăcere, domnule comandant. Şi dacă aflaţi cumva ce s-a întâmplat cu agenţii noştri, v-am fi extrem de recunoscători dacă ne-aţi comunica imediat şi nouă.

— Veţi afla instantaneu tot ce vom descoperi şi noi. Tyrell închise telefonul. Nu mai înţelegea absolut nimic.

7:32 seara

Se întâmplase ceva! Maşina lui Nesbitt *întârzia,* întârziase aproape *douăzeci* de minute! Nu era tocmai comportamentul la care te-ai fi aşteptat din partea unui politician cu situaţie incertă, care, în urma acestei scurte vizite în Biroul Oval, ar fi putut obţine investiţii în valoare de sute de milioane de dolari în statul său, asigurându-şi astfel realegerea în senat... *Vă vom lua de la hotelul* Carillon *astă-seară, la ora şapte şi cincisprezece fix. Poate că vi se pare cam devreme, dar nu este decât o măsură de precauţie, în caz că traficul va fi cumva prea aglomerat*. Erau vorbele consilierului şef al senatorului. Şapte şi cincisprezece *fix... Dumnezeule!* Să fi făcut Nesbitt una din crizele lui? Să fie oare el *acum* deghizat în bătrânel petrecăreţ, cu o perucă aiurită, dând târcoale prin locurile pe unde se practică comerţul stradal cu sex? Să ruineze dedublarea asta de personalitate, a unui om uzat, cel mai important, cel mai măreţ moment al unei vieţi de chinuri, începută în iadul din Pirinei? Nu putea accepta una ca asta, nu *voia* nici măcar să se gândească la aşa ceva!

— Nicolo, dragul meu, spuse Bajaratt, cu un ton din care, în ciuda tuturor eforturilor ei, răzbătea încordarea, te rog să rămâi aici şi să te uiţi după maşina domnului senator. Eu mă duc până înăuntru, să dau un telefon. Mă găseşti la primul telefon public.

— *Certamente,* răspunse băiatul, rămânând sub copertina de la intrare. Înaltul tânăr era o apariţie atât de izbitoare, încât atrăgea privirile tuturor trecătorilor ca un magnet, fiecare avea impresia că e vorba de o personalitate celebră, căreia îi uitase numele, sau de o vedetă de cinema al cărui nume îi scăpa.

Bajaratt formă numărul de telefon din Silver Spring cu taxă inversă, de la telefonul public din faţa recepţiei.

— *Eu* sunt, rosti ea în aparat. Avem o problemă.

— Poţi vorbi fără grijă Amaya, linia este sigură, îi răspunse grăbită vocea *păpuşii* arabe cu care vorbise cu o zi înainte.

— Maşina lui Nesbitt întârzie, mult mai mult decât ar fi normal. Se simte cumva *rău!*

— A avut un acces după-masă, dar l-a văzut doctorul...

— *Nu se poate!* şopti gutural Bajaratt. Atunci, o să mă duc singură. Audienţa este, în fond, programată!

— Mi-e teamă că nu e chiar aşa. Nu este trecută în registrul oficial şi n-o să reuşeşti nici măcar să intri pe poartă, dacă te duci fără el.

— O să reuşesc eu cumva, *trebuie*. Înseamnă că *Scorpionii* s-au întors împotriva mea şi încearcă să-mi stea în cale. Probabil că l-au reţinut pe Nesbitt!

— Perfect posibil, draga mea, pentru că lor le place *status qua* şi ceea ce ai tu de gând să faci este, într-un fel, o ameninţare pentru ei. Dar nu e bine să te pripeşti, rămâi pe fir. O să-l sun pe senator în maşină, de la un alt telefon.

Bajaratt rămase la telefon, înţepenită, cu o expresie împietrită pe faţă. Brusc îşi dădu seama că în spatele ei se află o siluetă parcă familiară şi se răsuci pe călcâie. Fără să clipească, o recunoscu pe fosta ei gazdă din Palm Beach, femeia aceea cu dinţi prea mari pentru gura ei, îmbrăcată într-o rochie scumpă de seară. În mâna stângă ţinea o poşetă verde, destul de mare, deschisă. Mâna dreaptă o avea băgată înăuntru şi prin deschizătură se vedea ţeava unui pistol.

— Până aici ţi-a fost, zise femeia *Scorpio.*

— Crezi că o să ai parte de altceva decât de cuţitele miilor noştri de luptători, ce te vor căuta şi-n gaură de şarpe, ca să-ţi taie beregata? spuse Bajaratt rece.

— Şi crezi că o să avem parte de altceva, dacă tu o să ne strici toate rosturile, din cauza unei toane de căţea în călduri?

— Doamne-Dumnezeule, asemenea limbaj la o doamnă din înalta societate?

— Cel mai adecvat pentru dumneata, stimată miss Valea Baaka, veni răspunsul.

— Faci o greşeală imensă, insistă Bajaratt cu calm. Valea Baaka este *alături* de voi, a fost totdeauna alături de voi. Dovadă şi prietenul nostru comun, *il padrone...*

— Bătrânul e mort, o întrerupse cealaltă femeie. Insula lui a dispărut, a sărit în aer, am aflat toţi asta. Iar acum nu putem lua de loc legătura cu nici unul din primii cinci. Suntem izolaţi şi numai *tu* poţi fi singurul motiv al acestei izolări!

— Hai mai bine să vorbim, dar nu cred că aici e un loc prea bine ales, spuse Bajaratt punând telefonul în furcă. Faptul că am întrerupt convorbirea nu va avea absolut nici o consecinţă şi, cu siguranţă, nu mă poţi împuşca aici, în plin hol, cred că nu ar fi prea convenabil pentru tine. Ai fi prinsă imediat, poate chiar

împuşcată la rândul tău... Hai, există o intrare laterală pentru furnizori şi pentru maşini diplomatice, putem vorbi acolo. O să fiu foarte cuminte, sunt perfect conştientă că tu ai un pistol, iar eu nu sunt, din păcate, înarmată. Pe când traversau holul spre intrarea laterală, Bajaratt continuă: Spune-mi te rog – întrebare e mai degrabă un compliment pentru tine – cum ai reuşit să mă găseşti?

— Nu cred că te surprinde dacă îţi spun că sunt destul de bine cunoscută aici, în Washington, îi răspunse femeia, pe când mergea în dreapta ei, cu poşeta atingându-i şoldul, astfel încât Bajaratt simţea, din când în când, pistolul.

— Când e vorba de tine, nu cred că mă mai poate surprinde ceva...

— Faptul că sunt membră a reţelei *Scorpio* este evident...

— Hai mai bine să începem cu începutul, cum s-ar zice... Cum m-ai găsit?

— Ştiam că tu şi băiatul v-aţi dat la fund, evident că foloseaţi alte nume decât cele pe care le ştiam eu, dar nu vă puteaţi schimba şi înfăţişarea, cel puţin el nu putea să o facă. Aşa că am pus-o pe secretara mea să sune la toate hotelurile mai bune din oraş şi să întrebe de voi, pretextând că sărmanul meu soţ a uitat cum vă cheamă şi unde locuiţi – un obicei notoriu al lui. Restul a fost foarte simplu, *madame* Balzini.

— Extrem de ingenios şi de eficient! exclamă Bajaratt, deschizând uşa spre un peron aflat într-o zonă de oraş în care te credeai într-un tunel, o stradă cu un trafic deosebit de intens. Nu e de mirare că te-au ales să faci parte din reţeaua *Scorpio.*

— Şi o să şi *rămân,* o întrerupse femeia din Palm Beach cu vehemenţă. O să rămânem toţi. Ştim ce vrei să faci, dar pentru tine drumul se opreşte aici!

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, *ce* crezi că am de gând să fac?

— Termină, stimabilă *miss* Valea Baaka! exclamă doamna din înalta societate. Una dintre noi este – mai precis era – secretara directorului de la Langley. Acum Helen este deja în Europa, a dispărut pentru totdeauna, dar, înainte de a pleca, m-a sunat şi mi-a spus despre ce e vorba. Era îngrozită, speriată de moarte, dar nu avusese încotro, noul *Scorpio* 1 îi dăduse ordine precise şi, dacă voia să trăiască şi să scape, trebuia să le asculte orbeşte... Ei bine, nouă, celorlalţi, nu ne-a dat nimeni nici un

ordin, iar nouă ne place foarte mult felul în care o ducem şi nimeni n-o să schimbe asta. Încă mai crezi că o să vină să te ia vechiul meu prieten, Nesbitt?... Ah, termină cu privirea asta mirată iubito, uiţi că îmi spune *Sylvia* şi că eu v-am făcut cunoştinţă? Am dat un simplu telefon la el acasă şi, cu ce mi-a spus Helen, nu cred că era mai greu decât să adun unu şi cu unu ca să deduc restul. Mi-e teamă că maşina lui a avut un accident, îmi pare rău. Dar cred că o să ai şi tu un accident, un glonţ rătăcit în timpul unui atac tâlhăresc, ca atâtea altele care se întâmplă în frumoasa noastră capitală... Şi ce loc crezi că e mai potrivit pentru aşa ceva decât caverna asta urbană în care ne aflăm, unde abia poţi să vezi şi unde nu mai auzi nimic la mai mult de cinci paşi?

Femeia se uită în jur şi începu să scoată pistolul din poşetă.

— Să fiu în locul tău eu n-aş face una ca asta, spuse Bajaratt, observând că se apropie o maşină de gunoi enormă, care se oprise la poarta de acces spre stradă a hotelului.

— Dar nu eşti în locul meu.

— Viaţa nu înseamnă nimic pentru mine, continuă Bajaratt, dar se pare că tu îi preţuieşti mult deliciile, mergând până la a trăda interesele reţelei *Scorpio.*

— *Ce spui...!*

— Silver Spring, Maryland. Ieri i-am făcut o vizită acelei doamne bogate, de origine arabă – eşti pe statul ei de plată. I-ai vândut pe *Scorpioni* pentru bani, mulţi bani. Pentru nimic altceva decât bani, ca şi cum ei nu te-ar plăti îndeajuns!

— *Absurd!*

— Atunci o să-i poţi da o explicaţie convingătoare lui *Scorpio* 1. Tu nu ai putut lua legătura cu el, dar eu pot. Şi am vorbit deja cu el. Dacă astă seară nu ajung la Casa Albă, mâine dimineaţă, la prima oră, şeful tău va avea pe birou un raport detaliat în legătură cu trădarea ta... Se pare că uiţi cu cine ai de-a face. Numele meu e *Bajaratt.* Nu încetez nici un moment să observ, să caut şi, când găsesc vreo slăbiciune la cineva, să o transform într-o sursă de putere pentru mine. Bajaratt se trase uşor către dreapta, pe când fosta ei amfitrioană de la Palm Beach rămăsese ca împietrită, cu gura deschisă şi ochii mari, al căror machiaj nu reuşea să ascundă groaza din privirile ei. Ei bine, *signora* acum poţi să-mi spui dacă mai ai de gând să mă omori?

Răspunsul rămase nerostit pe vecie, pentru că Bajaratt se

dădu un pas înapoi şovăind, ca şi cum ar fi alunecat pe pavaj, după care se aruncă înainte, izbind-o în plin cu umărul pe femeia de alături şi trimiţând-o drept în faţa uriaşei maşini de gunoi, care luase viteză şi se îndrepta spre platforma unde se găseau ele. Se auzi un scrâşnet disperat de frâne, dar tragedia nu mai putea fi evitată. Celebra doamnă a societăţii mondene din Palm Beach fusese făcută zob de roţile din faţă.

— *O ambulanţă,* să vină o ambulanţă! ţipă Bajaratt, luând-o la fugă spre intrarea hotelului. Imediat ce trecu de uşă încetini ritmul şi, mergând repede, perfect stăpână pe sine, se îndreptă spre cel mai apropiat telefon public.

— Alo? îi răspunse femeia din Silver Spring.

— M-au găsit, răspunse Bajaratt pe un ton monoton şi rece. Maşina lui Nesbitt a avut un accident.

— Am aflat. I-am trimis alta, o să ajungă la tine în câteva minute.

— Reţeaua *Scorpio* s-a întors împotriva mea!

— Era de aşteptat, doar ţi-am spus.

— Adineauri am întrerupt pentru că mă ameninţa căţeaua aia a voastră din Palm Beach!

— Nu e o surpriză prea mare. Are relaţii peste tot pe aici. Şi este extrem de strâns legată de reţeaua *Scorpio.*

— Mi-a spus, a marcat un punct serios pe chestiunea asta. Dar pentru ea a fost şi ultimul. E moartă, a nimerit sub roţile unei maşini de gunoi. Acolo îi e de fapt şi locul.

— Îţi mulţumesc că ne-ai scăpat *pe noi* de o grijă. Cu cât se prăbuşeşte mai repede reţeaua *Scorpio,* cu atât ne vom ridica noi... Şi acum să revenim la promisiunea pe care ţi-am făcut-o ieri. Am schimbat maşina, senatorul vine să vă ia şi mergeţi la Casa Albă. Acolo totul este deja pregătit. La ora opt, doi agenţi FBI, cu permisele de acces la Casa Albă prinse cu clemă de buzunarul de la piept al hainelor, vor coborî din apartamentul pentru oaspeţi de la etajul doi. Lor li se va alătura un şofer, de asemenea cu permis de Casa Albă, căruia i se va da o armă în interior, în caz că apar necazuri. Toţi trei o vor porni pe culoarul ce duce la Biroul Oval şi te vor aştepta până ieşi. După cum ţi-am spus, parola este *Askelon.* Îi urmezi cât poţi de repede.

— Agenţi de la FBI...?

— Când facem o treabă, o facem *bine,* Amaya Aquirre. Asta e tot ce trebuie să afli. Acum urmează-ţi calea, iubită copilă a lui

Alah.

— Nu sunt copila lui Alah, nu sunt copila nimănui, spuse Bajaratt. Sunt eu însumi.

— Atunci du-te *tu însuţi,* să-ţi îndeplineşti menirea!

Bajaratt şi Dante Paolo, *barone-cadetto di Ravello* se urcară în limuzină, aşezându-se lângă senatorul de Michigan, pe spaţioasa banchetă din spate.

— Îmi cer multe scuze pentru întârziere, exclamă Nesbitt. Am avut un accident, toată faţa maşinii a fost făcută praf şi, pe deasupra, şoferul care ne-a lovit a mai şi fugit de la locul accidentului. Noroc cu oamenii de la mine de la birou, au reuşit imediat să-mi trimită o altă maşină.

— Personalul dumneavoastră merită să fie felicitat pentru o asemenea eficienţă, *signor Senatore.*

— Sunt nişte oameni într-adevăr foarte cumsecade... Dar daţi-mi voie să vă spun că domnul Preşedinte este foarte nerăbdător să vă cunoască. Mi-a spus cu gura dânsului că are impresia că l-a cunoscut pe domnul baron şi pe tatăl dânsului – adică pe tatăl dumneavoastră – când a debarcat la Anzio, în timpul celui de-al doilea război mondial. Şi a adăugat că mulţi dintre moşierii din zonă le-au fost de mare ajutor. Pe vremea aceea domnul Preşedinte era proaspăt locotenent.

— Perfect posibil, spuse *contessa.* Familia noastră a fost împotriva nebunilor de *fascişti* de la început. Pe faţă erau numai loialitate faţă de porcul de *Duce,* dar pe la spate lucrau mână-n mână cu partizanii, au ajutat o mulţime de piloţi aliaţi să scape.

— Atunci aveţi amintiri comune...

— Îmi pare rău, domnule senator, eu m-am născut abia *după* război...

— Da, evident... *bineînţeles.*

— Fratele meu este ceva mai în vârstă decât mine.

— Vă rog din inimă să mă scuzaţi, *contessa...*

— *Non e importante,* răspunse Bajaratt, privind zâmbitoare către Nicolo. În fond, nu mai sunt *chiar* tânără.

Limuzina îşi continua drumul prin Washington, mergând spre est. Dacă nu se mai întâmpla nimic neprevăzut, în cel mult cincisprezece minute vor fi la Casa Albă.

7:33 seara

Operatorul care-i răspundea la telefonul roşu îi dăduse lui Hawthorne numărul de telefon de acasă al senatorului Nesbitt. Îi răspunsese o femeie, care ori nu ştia, ori nu voia să-i spună nimic.

— Eu nu sunt decât o biată menajeră, *sir.* Domnul senator nu are obiceiul să-mi spună mie unde se duce şi ce face, iar eu nu-mi pot permite să-l întreb aşa ceva. Treaba mea e să am grijă să fie gata masa când îmi cere dânsul.

— *La dracu'?* mugi Tyrell, trântind receptorul telefonului bej în furcă.

— Ai încercat la el la birou? îl întrebă Phyllis, venind şi ea pe verandă.

— Bineînţeles. Îmi răspunde un afurisit de robot, care începe să-mi debiteze fel de fel de inepţii, înregistrate pentru alegătorii lui… „Domnul senator, sau un membru al biroului său va lua legătura cu dumneavoastră, telefonic sau în scris, dacă vă veţi spune numele, adresa şi numărul de telefon. Domnul senator este permanent la dispoziţia dumneavoastră" … etc., etc., etc., *et cetera.*

— Dar asistenţii şi consilierii lui? insistă văduva. Când Hank avea nevoie urgent de anumite informaţii, reuşea de multe ori să le obţină mai degrabă de la un consilier principal al cuiva, decât de la persoana în cauză, mai ales când această persoană nu putea fi găsită.

— Problema noastră nu e chiar minoră, să te poţi adresa oricăruia dintre asistenţii lui Nesbitt. Şi, pe deasupra, n-am nici cea mai vagă idee cum să dau de cineva care lucrează pentru el.

— Hank avea idee, spuse Phyllis, repezindu-se la o piesă de mobilier solidă, înaltă de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri şi lată de vreo şaizeci, din lemn de culoare închisă, ornamentată cu figuri traforate, orientale. Ăsta e dulapul în care-şi ţinea el dosarele, continuă ea în timp ce se apleca şi căuta ceva cu degetele pe partea dreaptă a dulăpiorului. *Dumnezeule,* l-a încuiat şi eu nu ştiu combinaţia, ca să-l deschid. Hank zicea că nu trebuie să o ştiu.

— Ce vrei să spui, Phyll?

— Asta e o cutie în care se afla un imens *puzzle* chinezesc, am cumpărat-o cu ani în urmă, pe când Hank fusese numit la Hong Kong. Dacă resortul lateral nu o deschide, trebuie să apeşi diverse figuri decupate de pe uşă, într-o anumită ordine.

— Dar ce e înăuntru?

— Henry avea liste la zi cu toate persoanele importante din Washington, inclusiv consilierii lor principali, orice om de care ar fi putut avea nevoie în caz de urgenţă, bineînţeles că erau toţi senatorii şi congresmanii. În privinţa asta…

— Da, ştiu, o întrerupse Hawthorne. Când era vorba de chestii din astea, era mai rău decât cel mai rău maniac. Cum o putem deschide?

— O spargem. Phyllis Stevens apucă un lampadar cu suport solid şi-i trase firul din priză. *Sparge-o,* Tye!

Hawthorne lovi de mai multe ori cu suportul greu al lampadarului în partea de sus al cutiei. Abia la a şaptea încercare lemnul cedă şi se sparse, iar Tyrell şi Phyllis îngenunchează în faţa ei, îndepărtând aşchiile şi apucând nerăbdători dosarele aflate înăuntru.

— Uite-l! exclamă văduva lui Henry Stevens, trăgând afară un dosar gros. *Cameră şi Senat.* Aici e tot ce ne trebuie!

Urmară mai multe telefoane la care răspundeau roboţi şi, în sfârşit, cineva care era acasă, din păcate o persoană nu tocmai importantă, un asistent al cărui nume începea însă cu A.

— Am auzit nişte zvonuri că în seara asta domnul senator urma să fie primit la Casa Albă, domnule comandant, însă mi-e teamă că nu vă pot da amănunte. Am început să lucrez de scurt timp pentru domnul senator, am o diplomă în ştiinţe politice…

— Să fii sănătos, spuse Tyrell, întrerupând legătura şi întorcându-se către Phyllis. Altul, însă caută şi tu pe cineva cu o oarecare importanţă în ierarhia lor, adăugă el.

— Cred că tipa asta e mai potrivită, spuse Phyllis. Ea întocmeşte fel de fel de hârtii, dictate chiar de senator…

Al doilea apel îl puse în legătură cu secretara personală a senatorului Nesbitt. Vorbele ei îl făcură pe Tyrell să îngheţe şi să simtă cum durerea din piept devine aproape de nesuportat, răspândindu-i-se în tot corpul.

— Este absolut extraordinar, domnule comandant. Domnul senator are o audienţă personală la domnul Preşedinte în seara asta. O însoţeşte pe doamna contesă Cabrini şi pe nepotul ei, fiul

unui baron italian foarte bogat, care va face investiţii masive…

— O contesă şi nepotul ei? O întrerupse Tyrell. O femeie şi un tânăr?

— Da, *sir.* Nu ştiu dacă trebuia să vă dau toate detaliile astea, dar, pentru şeful meu, e o adevărată lovitură. Cu atâtea milioane investite în statul nostru…

— La ce oră este programată întrevederea?

— În jurul orei opt, între opt şi opt şi un sfert cred. Casa Albă este totdeauna destul de flexibilă în privinţa acestor întâlniri personale şi neprotocolare.

— Întâlnirea va avea loc în apartamentul personal al domnului Preşedinte?

— Ah nu, *sir.* Prima Doamnă a fost cât se poate de categorică în privinţa asta, mai ales că are toţi nepoţii la ea. Întâlnirea va avea loc în Biroul Oval…

Hawthorne, cu faţa palidă ca un mort, închise telefonul.

— Bajaratt e în drum spre Casa Albă! şopti el. Apoi urlând: Şi puştiul ăla e cu ea! Iisuse, a reuşit să se strecoare prin toate măsurile noastre extreme de securitate!… Phyll, băieţii din patrula de afară… sunt buni?

— Au ordin să nu plece de aici, Tye.

— Iar eu nu mai am timp de pierdut să contramandez un asemenea ordin. Dar ştiu drumul, când am venit încoace am trecut chiar prin faţa Casei Albe ca să ajung la autostradă şi am o maşină de la Departamentul de Stat, iar pe bord un buton pe care e scris *Sirenă…*

— Te duci de unul singur?

— Nu am încotro. Nu-l pot găsi pe Palisser, CIA este ori scoasă din joc ori penetrată în ultimul hal, despre Pentagon nici nu poate fi vorba. Serviciul Secret nici nu vrea să mă asculte, iar dacă mă duc la poliţie, băieţii mă bagă direct în cămaşă de forţă, fără nici o discuţie.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ia legătura cu orice om care-i era îndatorat lui Henry, cu orice individ din NI sau dintr-un alt serviciu fantomă de genul ăsta şi ajută-mă să intru în Casa Albă.

— M-am gândit deja la câţiva, printre care şi la un amiral pe care Hank l-a scos basma curată atunci când s-a aflat că dăduse îndrumări unui industriaş care avea contracte cu Departamentul Apărării… Ăsta joacă poker cu şeful securităţii de la Casa Albă.

— Dă-i bătaie, Phyll, *repede!*

7:51 seara

Limuzina senatorului opri la poarta de sud de la Casa Albă, aşteptând ca numele lui să fie verificat pe lista gărzii. Apoi fu salutat cu eleganţă de soldatul din infanteria marină aflat în post. Câteva secunde mai târziu, după cum fusese stabilit, şoferul se îndreptă în viteză spre intrarea principală şi nu la stânga, către aripa de vest, unde se afla Biroul Oval. Odată ajunşi în faţa scării, Nesbitt o ajută pe contesă şi pe nepotul ei să coboare, schimbă câteva cuvinte cu soldaţii de gardă care flancau uşa şi-i invită înăuntru.

— Dânsul este colegul meu din Michigan, spuse el repede. Celălalt senator din statul nostru. Îşi strânseră toţi mâinile, era greu să reţii un nume în graba evidentă şi apăru un fotograf cu aparatul deja pregătit. După cum v-am spus, *contessa,* colegul meu face parte din partidul domnului Preşedinte şi şi-a folosit din plin relaţiile pentru a aranja această întâlnire.

— Da, îmi amintesc, răspunse Bajaratt. Doreaţi să faceţi o fotografie, dumneavoastră, colegul dumneavoastră şi Dante.

— Şi cu dumneavoastră, bineînţeles, dacă vă face plăcere.

— Nu, *signore,* personalitatea principală în toată această afacere este nepotul meu, nu eu. Vă rog numai să vă grăbiţi.

Abia avură timp să facă patru fotografii într-o succesiune rapidă când, pe unul dintre coridoare, apăru silueta unui bărbat mergând grăbit.

— Vă rog să ne scuzaţi! strigă omul îmbrăcat într-un costum de culoare închisă pe când se apropia de ei. Se pare că s-au cam încurcat instrucţiunile. Trebuia să veniţi direct la intrarea de vest, acolo vă aşteptam.

— Încurcătură pe dracu'! îi şopti celălalt senator de Michigan colegului său. Ţi-l poţi imagina pe şeful personalului permiţându-ne *nouă* să facem vreo fotografie?

— *Ssst!* murmură Nesbitt. Acceptă scuzele, Josh şi las-o baltă.

— Mda… *bineînţeles.*

— Dacă nu ne-ar fi transmis soldatul de gardă prin radio că aţi sosit aici, probabil că aţi fi aşteptat mult şi bine, spuse însoţitorul. Haideţi, să mergem în aripa de vest.

Patruzeci şi şase de secunde mai târziu, după ce traversaseră

repede mai multe holuri, ajunseră în faţa Biroului Oval, unde fură prezentaţi şefului personalului. Era un om subţirel, nu prea înalt, cu o figură palidă, permanent încruntată şi încordată, ca şi cum s-ar fi aşteptat tot timpul la vreun atac prin surprindere, pornit din cine ştie ce colţ obscur pe care-l pierduse, pentru o clipă, de sub supraveghere. Totuşi, în ciuda aparenţelor, omul era plăcut, manierele lui nu erau câtuşi de puţin ameninţătoare şi din vocea lui se degaja acea sinceritate specifică oamenilor suprasolicitaţi de munca lor.

— E o mare plăcere să vă cunosc, spuse el, dând mâna cu Bajaratt şi cu Nicolo. Domnul Preşedinte trebuie să coboare imediat, dar, *contessa,* sper că ne veţi înţelege, întâlnirea va fi cât se poate de scurtă.

— Nici nu am dorit altceva, *signore.* Doar o fotografie pentru fratele meu, *il barone di Ravello.*

— Ei bine, domnul Preşedinte doreşte să ştiţi exact despre ce e vorba – probabil că vă va spune chiar dânsul asta – ar fi putut pune durata scurtă a acestei întrevederi pe seama unor probleme de stat oarecare, dar adevărul e că are musafiri, de o săptămână i-au venit în vizită toţi copiii, cu toţi nepoţii şi Prima Doamnă i-a făcut un program extrem de strict.

— Care mamă şi mai ales care bunică n-ar fi făcut la fel? Noi, italienii, suntem renumiţi pentru familiile noastre numeroase şi suntem perfect conştienţi de tot haosul care însoţeşte asemenea întruniri.

— Sunteţi foarte amabilă. Vă rog să luaţi loc.

— *Madre di Dio,* încăperea asta este de-a dreptul extraordinară, nu-i aşa, Dante Paolo?

— *Cosa dici?*

— *La stanza. Magnifica.*

— *Ah, si, zia mia.*

— Camera asta găzduieşte puterea întregului univers... ne simţim *atât* de onoraţi!

— Despre univers, nu ştiu ce să zic, *contessa...* dar dacă vă referiţi la o bună parte din lumea asta a noastră pământeană, nu pot să nu fiu de acord. Domnilor senatori, nu doriţi să luaţi loc?

— Îţi mulţumim, Fred, dar preferăm să nu ne aşezăm, răspunse senatorul mai tânăr. În fond, suntem toţi puţin cam grăbiţi, nu crezi?

— Dumneavoastră, tinere...? Domnule baron...?

— Nepotul meu este prea nervos ca să se aşeze, *signore.*

— *Ah, bene,* zise Nicolo, cu aerul că înţelesese vag vorbele *mătuşii* lui.

Dintr-o dată, de pe unul dintre coridoarele ce dădeau spre Biroul Oval, se auzi o voce puternică, silueta celui ce vorbea fiind ascunsă vederii de cei doi senatori:

— *Iisuse,* dacă mai prind vreun puşti că mă pocneşte în stomac, sau că-mi dă palme peste faţă, sau că mă înhamă ca pe un cal, să mă călărească, o să încep să fac reclamă pentru pilule anticoncepţionale!

Preşedintele Donald Bartlett dădu mâna scurt, aproape reflex, cu cei doi senatori şi intră în încăpere. Se apropia de şaptezeci de ani, avea aproape un metru optzeci înălţime, părul lins pieptănat cu grijă, iar faţa îi păstra trăsăturile bine definite specifice oricărui actor de vârstă înaintată, emanând încă destul din farmecul tinereţii. Un politician remarcabil, care-şi aflase împlinirea din toate punctele de vedere, o personalitate capabilă să găsească energia necesară pentru a face faţă oricăror momente ale vieţii, o prezenţă peste care era imposibil să treci cu vederea, oriunde s-ar fi aflat.

— *Contessa* Cabrini şi nepotul dânsei, baron de... *domnul baron,* domnule Preşedinte, rosti şeful personalului.

— Dumnezeule, îmi cer scuze! exclamă Bartlett cu sinceritate în glas. Am crezut că încă nu aţi sosit... *Scusi, contessa. Veramente. Perdono.*

— *Parlate Italiano, signor Presidente*? întrebă Bajaratt cu uimire, ridicându-se de pe scaunul pe care Stătea.

— Nu foarte bine, răspunse Preşedintele, dând mâna cu ea. *Prego, sedetevi*. Bajaratt se aşează. Am fost obligat să învăţ ceva în timpul războiului, eram ofiţer de intendenţă în timpul debarcării din Italia. Vreau să vă mărturisesc că multe din marile familii aristocratice italiene ne-au ajutat fantastic atunci. Ştiţi despre cine e vorba, oameni care nu erau prea mulţumiţi de Mussolini.

— *Il Duce,* porcul!

— De câte ori n-am auzit vorbele astea, *contessa.* Înainte de debarcare, paraşutasem provizii în timpul nopţii în diferite puncte, în cazul în care lucrurile ar fi început să meargă prost pentru trupele noastre în marşul lor spre nord. Le spusesem *puncte de distribuire.* De fapt mi se pare că i-am şi spus

domnului senator, am impresia că l-am întâlnit pe fratele dumneavoastră la Ravello.

— Cred că e vorba de *tatăl* nostru, domnule Preşedinte. Un *adevărat* om de onoare, care nu putea să-i sufere pe *fascişti.*

— Aveţi perfectă dreptate. *Scusi, di nuovo.* Încep să fiu atât de bătrân, încât deceniile îmi par ani! Evident că era vorba de tatăl dumneavoastră. Pe vremea aia probabil că dumneavoastră eraţi copil, sau încă nu vă născuseţi.

— În multe privinţe încă mai sunt copil, *sir,* dar un copil care-şi aduce aminte de multe lucruri.

— Poftim?

— *Non e importante.* Vă rog să-mi permiteţi să vi-l prezint pe nepotul meu, *il barone-cadetto di Ravello.* Bajaratt se ridicase din nou de pe scaun, în timp ce Bartlett se întoarse şi dădu mâna cu Nicolo, din înfăţişarea căruia se putea vedea prea bine cât de onorat şi de încântat era de privilegiul ce-i fusese acordat.

— Fratele meu, care e pe punctul de a începe să investească masiv în industria americană, ar dori foarte mult să aibă o fotografie a dumneavoastră, împreună cu fiul lui.

— Nici o problemă, *contessa.* Dar nu pot să nu observ că tânărul, deşi e un viitor baron, ar putea fi foarte bine şi pivot de baschet... Hei, băieţi, cred că ar fi mai bine să mă urc pe ceva, tânărul mă face să par de-a dreptul pitic!

— Să nu cumva să credeţi că nu mi-am făcut temele cu grijă, domnule Preşedinte, spuse fotograful Casei Albe. V-aş propune să vă aşezaţi amândoi pe scaun, în faţa biroului dumneavoastră şi să vă daţi mâna.

Pe când fotograful şi Şeful Personalului aranjau scaunele, Bajaratt începu să strecoare mica ei poşetă de seară sub perna celui pe care stătea ea şi, în clipa în care blitz-ul intră în funcţiune, orbindu-i cu lumina lui pe toţi cei de faţă, apăsă cu putere, făcând-o să dispară complet dedesubt.

— Este absolut fantastic, domnule Preşedinte. Fratele meu va fi atât de mulţumit şi atât de recunoscător pentru asta!

— Eu voi fi cât se poate de recunoscător dacă *Ravello Industries* îşi va crea o bază industrială aici, la noi.

— Puteţi fi convins de asta, sir. Nu aţi aflat amănunte de la domnii senatori? Le-am precizat cât se poate de clar poziţia fratelui meu şi vă pot asigura că în nici un caz nu veţi fi dezamăgiţi, domnule Preşedinte.

— Am intenţia să o fac chiar acum, *contessa,* spuse Bartlett zâmbind şi dând din cap mulţumit, în timp ce el şi Nicolo se ridicau de pe scaunele lor. Măcar cât timp o să bem ceva, ca să mai rămân câteva minute departe de huliganii ăia de sus, care par să fi uitat de orice urmă de respect datorat unui Preşedinte al Statelor Unite.

— Vorbiţi ca un adevărat *brigante, signore!* spuse Bajaratt izbucnind în râs. Dar eu ştiu cât de mult vă iubiţi şi familia şi nepoţii.

— Aşa este, într-adevăr. Vă rog să-i transmiteţi salutări din partea mea fratelui dumneavoastră.

— Dumnezeule! exclamă Bajaratt, uitându-se imediat la ceasul încrustat cu diamante pe care-l purta la mână şi care arăta că este puţin trecut de opt. *Fratele* meu! Trebuie să vorbim cu el în mai puţin de o oră! Trebuie să sunăm noi, de la telefonul nostru special!

— Maşina mea vă va duce imediat la hotel, *contessa,* spuse Nesbitt.

— Vă conduc imediat la ieşire, *contessa,* adăugă cel care-i însoţise la venire. Am dat deja dispoziţie ca maşina domnului senator să vă aştepte acolo.

— V-am răpit deja destul timp, domnule Preşedinte. Iar baronul va fi foarte supărat dacă nu-l sunăm la timp.

— Telefoane speciale, ore speciale, frecvenţe speciale, chiar şi sateliţi, deja… spuse Preşedintele. Nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată cu toată electronica asta!

— I-aţi învins pe *fascişti, tenente* Bartlett! Aţi câştigat în toate privinţele, mai ales din punct de vedere uman, ce triumf poate fi mai mare ca ăsta?

— Ştiţi, *contessa, mi* s-au spus şi *s-au* spus multe lucruri despre mine şi bune şi rele, e perfect normal să fie aşa. Dar cred că vorbele dumneavoastră sunt printre cele mai măgulitoare ce pot fi spuse despre un om ca mine.

— Atunci gândiţi-vă la ele, domnule Preşedinte. În fond, pe lumea asta a noastră, *toţi* trebuie să fim câştigători din punct de vedere uman. Altfel nimic nu mai are nici un sens… Haide, Paolo, să nu-l facem pe tatăl tău să aştepte.

8:02 seara

Hawthorne intră cu maşina Departamentului de Stat prin poarta de sud de la Casa Albă. Accesul îi fusese permis în urma unui ordin primit pe firul roşu, din sursă mai mult decât autorizată. Nu i se ceruse nici măcar un act de identitate, pentru că maşina fusese prinsă pe radar imediat ce intrase pe aleea de acces. După toate aparenţele, Phyllis Stevens îşi făcuse din plin datoria. Tyrell coti la dreapta, spre intrarea din aripa de vest, oprind în scrâşnet de frâne în faţa scării. Se dădu jos şi o luă la fugă pe treptele de marmură, spre căpitanul de infanterie marină care-l aştepta în faţa intrării, în fruntea unei patrule de patru soldaţi din detaşamentul de gardă al Casei Albe.

— Spre Biroul Oval! rosti el şi în voce nu i se citea nici urmă de nesiguranţă.

— Sper ca toţi dracii să ai toate acreditările necesare pentru aşa ceva, domnule comandant, spuse ofiţerul de infanterie marină, a cărui mână se sprijinea pe tocul deschis al pistolului său. *Ei* zic că le ai, dar nu ţin minte să se fi întâmplat vreodată aşa ceva pe aici şi, dacă eşti cumva un impostor, *eu* o să iau toate şuturile în fund care se vor da cu ocazia asta!

— Impostorii nu reuşesc să treacă de poarta aia, căpitane. Să mergem, nu e timp de pierdut!

— Stai aşa, *stai pe loc!* De ce la Biroul Oval?

— O să întrerupem o întâlnire… Pe unde o luăm?

— Pe nici o parte! urlă ofiţerul, dându-se un pas înapoi, scoţându-şi pistolul din toc şi făcând un semn cu capul la soldaţii din patrulă, care îl imitară imediat.

— Ce dracu’ faci? urlă la rândul lui Hawthorne, furios să se trezească cu cinci arme îndreptate spre el. Doar ai primit un ordin!

— Ordinul nu mai are nici un efect din moment ce dumneata spui minciuni!

— *Ce!*

— Nu are loc nici o întâlnire! rosti ameninţător ofiţerul. Am primit telefonul ăla acum un sfert de oră şi între timp am verificat, am verificat chiar eu, *personal.*

— Ce telefon?

— Cel în urma căruia ţi s-a permis să intri aici, tipul care a ordonat asta ştia toate codurile şi toate parolele. Să fiu al dracului dacă-mi pot da seama cum ai reuşit să faci asta, dar pot să-ţi spun că până aici ţi-a fost…

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti?

— „Localizaţi-l imediat pe Zeus” a ordonat tipul ăla de sus. „Scoateţi-l din întâlnirea la care ia parte şi duceţi-l imediat la adăpost, în siguranţă…”

— Până aici totu-i în regulă…

— Pe dracu’! Nu este *nici o întâlnire* în curs pe aici! Ne-am luat imediat picioarele în spinare şi ne-am dus drept la Biroul Oval. Acolo nu l-am găsit decât pe şeful personalului. Şi el ne-a spus – mi-a spus-o mie personal, verde-n faţă – să verificăm în jurnal, pentru că Preşedintele nu are *nimic* programat astă-seară. Şi că, dacă vrem să-l ducem undeva, să urcăm noi singuri în apartamentul dânsului şi s-o convingem pe Prima Doamnă de necesitatea asta, pentru că şefu’ e acolo, cu toată familia lui, inclusiv cu nepoţii!

— Asta nu corespunde cu informaţiile pe care le deţin eu, căpitane!

— Ei bine, oricare ar fi informaţiile dumitale, te rog să le completezi cu ceea ce ţi-am spus eu acum, domnule comandant. Şi, ţinând cont că suntem o patrulă suplimentară mobilă. Şeful Personalului ne-a atras răspicat atenţia că, dacă zăreşte picior de ziarist de la cine ştie ce fiţuică de scandal prin preajmă, ne putem lua adio *pe veci* de la Corpul de Infanterie Marină.

— Dar asta *e tâmpenie* curată…

— Eu m-am exprimat altfel, dar sper că a înţeles despre ce e vorba, chiar dacă am folosit termenii respectuoşi îngăduiţi unui militar. Şi acum este rândul dumitale să înţelegi, domnule impostor. Vei spune tot ce ştii băieţilor de la…

— Termină odată, eşti idiot! urlă Tyrell Nu ştiu care sunt *jocurile* care se joacă pe aici, dar ştiu foarte bine care este *miza* la ora actuală! Uite ce e căpitane, o să o iau la fugă pe coridorul ăla cât pot de repede şi n-ai decât să deschizi focul. Nu vreau decât să împiedic pe cineva *să-l asasineze* pe Preşedinte!

— *Ce spui!* De uimire, ofiţerul rămăsese stană de piatră, iar vocea abia i se mai auzea.

— Exact ce-ai auzit, căpitane. Trebuie să-l scoatem din întâlnirea pe care o are în chiar acest moment.

— Dar nu e nici o întâlnire! Şeful personalului spunea...

— Poate că nu dorea să afli dumneata despre asta, poate că tot din cauza asta nici nu e trecută în programul oficial, poate că, din moment ce am putut intra aici din ordin, exact *asta* trebuie să afli dumneata! ... Să mergem!

Tyrell o luă la fugă pe culoarul larg, pe când comandantul patrulei aruncă o privire spre soldaţii săi şi dădu aprobator din cap. În câteva secunde cei patru soldaţi îl flancau deja pe Tyrell, iar căpitanul ajunsese lângă el.

— Ce căutăm? şopti ofiţerul cu respiraţia întretăiată.

— O femeie şi un puşti...

— Un puşti... *un copil mic?*

— Un puşti *mare*, un tânăr.

— Cum arată?

— Nu contează, o să-i recunoaştem oricum... Cât mai avem de mers?

— Imediat după colţ, o uşă mare pe stânga, răspunse căpitanul, arătând spre o fundătură în formă de T, care se găsea la vreo şapte metri în faţa lor.

Tyrell ridică mâna, cerându-le însoţitorilor săi să nu mai fugă şi să meargă normal cât timp se apropiau de holul din faţa lor. Brusc se auziră nişte voci, nişte oameni care-şi luau rămas-bun într-un amestec de limbi: *Adio, Arivederci, La revedere.* Pe culoarul din partea opusă a holului, care ducea către aripa de est apăruseră trei bărbaţi, doi în costume oficiale de culoare închisă, al treilea în uniformă de şofer, cu o şapcă cu cozoroc pe cap.

— *Askelon!* strigă şoferul, adresându-i-se cuiva din hol, o persoană ce nu putea fi văzută de Hawthorne şi de soldaţii care-l însoţeau.

— Cine *dracu'* sunteţi *voi?* întrebă uimit căpitanul de infanteria marină.

— FBI, detaşaţi la Departamentul de Stat pentru paza persoanelor cu imunitate diplomatică, răspunse surprins omul de lângă şofer, în timp ce privea când la ofiţer, când la cei care ieşeau din Biroul Oval şi pe care acesta încă nu putea să-i vadă. O escortăm pe doamna contesă la hotel! Nu v-a comunicat dispecerul *vostru?*

— Ce *dispecer?* FBI sau nu, când e vorba de Biroul Oval trebuie să mă anunţe *securitatea* noastră, cu cel puţin o oră înainte, procedură standard, *ăsta e consemnul*.

— Omul ăla minte! murmură Hawthorne, trăgându-se mai în spatele ofiţerului şi scoţându-şi, la rândul lui, pistolul de la centură. Au folosit parola *Askelon,* asta înseamnă un singur lucru… *Bajaratt!* urlă brusc Tyrell răsucindu-se şi trăgând un foc în tavan, deşi îşi dădu imediat seama că acel foc de avertisment era complet inutil. Se auziră imediat alte focuri de armă, căpitanul fu atins şi se prăbuşi, cu sângele curgându-i din abundenţă din stomac, pe când soldaţii săi se lipeau de pereţii culoarului. Inamicii dădeau înapoi trăgând sălbatic, încercând să acopere astfel pe cineva care trebuia să li se alăture. Unul dintre soldaţi se aruncă spre colţul culoarului şi trase cinci focuri consecutive, reuşind să îi doboare pe cei doi care se dăduseră drept agenţi federali, înainte de a se adăposti. Unul dintre cei loviţi se strânsese ghem şi continua să tragă, în momentul în care holul fu traversat în fugă de o femeie, ce începu să ţipe:

— *Omorâţi-l,* omorâţi *băiatul!* Nu trebuie să scape!

— Cabi… Cabi! se auziră ţipetele tânărului de după colţ. *Ce tot spui?… Aaah!*

Un al doilea soldat ţâşni înainte şi trase două focuri, zburându-i creierii şoferului, care căzu în calea lui Bajaratt. Tyrell îl apucă de braţ înainte să mai facă vreo mişcare şi-i spuse urlând:

— Scoateţi-l pe Preşedinte de acolo! Scoateţi-i afară!

— Ce să fac, *sir?*

— *Executarea!*

Bajaratt împinse din drum corpul şoferului, înşfăcă pistolul acestuia şi o luă la fugă pe culoar, în clipa în care soldatul, însoţit de colegii lui, năvăleau în Biroul Oval. Hawthorne, cu arma în mână, în poziţie de tragere, se ghemui şi privi atent în jur, căutând-o pe femeia pe care cândva crezuse că o iubeşte, dar pe care acum o ura din tot sufletul, un şarpe cu ochii de sticlă, din gura căruia nu ieşea decât veninul cel mai rău. Ajunsese aproape de capătul culoarului! Tyrell ţâşni din locul în care se afla – făcuse mişcarea cu atâta forţă încât rana de la pulpă i se deschise imediat şi începu să sângereze puternic – şi o luă la fugă după ea.

Când se afla la jumătatea culoarului, din Biroul Oval se auzi o explozie foarte puternică. Îngrozit, Hawthorne se răsuci în loc, năucit de fum şi de sfărâmăturile care zburau peste tot în jurul lui. Se simţi dintr-o dată uşurat când, printr-o uşă deschisă, din celălalt capăt al culoarului, zări afară, pe pajişte, nişte siluete ce

se mişcau surescitate. Soldaţii reuşiseră să-şi îndeplinească misiunea, Preşedintele şi ceilalţi alergau în cerc, cuprinşi de panică, dar erau *afară,* afară din Casa Albă şi din calea răului care-i pândea acolo. Răsucindu-se din nou, Tyrell rămase ca paralizat – unde era *Bajaratt!* Dispăruse! O luă din nou la fugă, până când ajunse într-o încăpere mare, circulară, de unde, de sub o scară, porneau trei culoare. Pe unul dintre ele o luase *ea,* dar pe *care* anume? Brusc, peste tot în clădire începură să sune asurzitor fel de fel de sirene şi de sonerii. Apoi se făcură auzite voci de oameni – ţipete, ordine – parcă veneau de peste tot şi de nicăieri. Şi, dominând tot acest haos, pe scară începu să coboare calm un bărbat înalt, cu faţa imobilă şi cu ochii strălucind – expresie tipică pentru orice om crud, care tocmai comisese o faptă violentă ce-l surescitase profund.

— S-a făcut, nu-i aşa, domnule general? urlă Hawthorne la el. *Ai reuşit,* nu-i aşa?

— Tu! îi răspunse tot urlând preşedintele JCSC pe când holul rotund era traversat de un grup de militari şi de civili, care se năpusteau pe culoarul ce ducea la Biroul Oval, fără să-l bage câtuşi de puţin în seamă nici pe general, nici pe omul care se îndrepta şchiopătând spre el.

— Iar tu ai ajuns *prea târziu,* nu-i aşa, stimate domn? Meyers îşi duse braţul la spate, în timp ce privea ţintă la pistolul din mâna lui Tyrell. Am mai văzut mii de arme îndreptate către mine, dar asta nu m-a speriat niciodată!

— Nici de asta nu trebuie să-ţi fie frică, generale. S-ar putea să fiu obligat să-ţi zbor ambele rotule, dar vreau să te prind viu. Vreau să-ţi facem praf toată masca asta oribilă a dumitale, bucăţică cu bucăţică, pentru că n-am ajuns prea târziu. *Tu ai pierdut.*

Absolut prin surprindere, fără nici o mişcare ce ar fi putut fi un avertisment, Meyers îşi smulse braţul de la spate şi, dintr-o singură mişcare, trecu lama baionetei pe care o ţinea în mână peste pieptul lui Hawthorne. Tyrell sări în spate şi trase, simţind cum cămaşa începe să i se îmbibe cu sângele ce ţâşnise din tăietura proaspătă. Iar generalul Maximum Mike Meyers se prăbuşi pe scară în jos. Capul abia i se mai ţinea lipit de restul corpului, glonţul îl atinsese în gât şi cea mai mare parte a acestuia nu mai era decât o masă de carne vie.

Şi acum Bajaratt. *Încotro!*

O împuşcătură, un ţipăt! De pe culoarul din dreapta, Dominique ucisese din nou – nu ea, *Bajaratt.*

Mototolindu-şi cămaşa peste rana proaspătă pentru a absorbi şi a opri mai bine sângele, Hawthorne o porni şchiopătând pe culoarul de pe care se auzise împuşcătura şi strigătul de mai înainte. Pereţii acestuia erau de un galben palid, iar lumina venea din candelabre de cristal, cu becuri cu incandescenţă, nu de la nişte tuburi cu neon ordinare şi mult mai economice, care se utilizau curent în clădirile guvernamentale. Era vorba de un fel de mic hol în care dădeau mai multe anticamere, unde erau de obicei poftiţi să aştepte oaspeţii invitaţi cu diverse ocazii, două uşi pe dreapta şi alte două pe stânga. Nu se vedea nici urmă de cadavru, doar o dâră de pete roşii, de sânge, ca şi cum corpul neînsufleţit ar fi fost târât în cea de-a doua cameră pe dreapta. Un *killer* care întinsese o cursă, pe care numai un alt *killer* o putea simţi şi dejuca. Într-o asemenea situaţie nu trebuia să te iei după dâra de sânge, trebuia să fii atent în direcţia opusă. Tyrell o porni pe hol, cu spatele lipit de peretele din stânga, simţind că rana din pulpă îi sângerează din ce în ce mai tare. Ajunse în dreptul primei uşi şi, adunându-şi puterile, se aruncă cu toată greutatea asupra ei, cu umărul înainte, învârtind în acelaşi timp mânerul ce o deschidea. Camera, deşi bogat decorată, era complet goală, nu se vedea decât imaginea lui Hawthorne, reflectată de mai multe oglinzi mari, aşezate pe înălţime. Ieşi repede înapoi pe culoar, în infernul sunetelor de sirene şi sonerii care încă nu se opriseră şi o porni către cea de-a doua uşă de pe stânga. Logic, aici trebuia să fie sanctuarul în care-şi găsise vremelnic adăpost femeia aceea, un loc ales printr-o inversare a logicii normale, o ştia şi o simţea.

Încă o dată îşi adună bruma de resurse ce îi mai rămăsese în el şi se aruncă asupra uşii, trântind-o de perete. *Nimeni!...* Dar, înţelegând totul într-o fracţiune de secundă, se răsuci şi se aruncă spre dreapta: cunoscându-şi *foarte bine* urmăritorul, Bajaratt *inversase* capcana *de două ori!* Iar acum apăru în goană prin uşa deschisă a încăperii aflată de cealaltă parte a culoarului, cu faţa contorsionată de ură şi de furie, cu ochii mari şi sălbatici. Trase de două ori, primul glonţ îl zgârie uşor pe Tyrell la tâmpla dreaptă, al doilea sparse o oglindă, apoi, în loc de al treilea foc... un clic. Rămăsese fără nici un glonţ în pistolul pe care-l luase de la fostul ei camarad.

— *Trage!* ţipă ea. *Omoară-mă* odată!

În capul lui Hawthorne parcă începuse furtuna, avea senzaţia unor trăsnete care-i şterg pur şi simplu gândurile – atât cât mai era în stare să gândească – şi-l lasă să suporte, fără nici o apărare, tortura reprezentată de imaginea pe care o avea în faţa ochilor. Chiar şi acum, în timp ce privea trăsăturile distorsionate ale femeii cu care dormise de atâtea ori în braţe – parcă era vorba de o altă eră, de o altă viaţă – uraganul de furie şi dispreţ care-i bântuia mintea era străpuns de aduceri aminte ale unor clipe de dragoste.

— Pe cine să omor? întrebă el cu glas stins, respirând adânc. Pe Dominique sau pe terorista ce se numeşte Bajaratt?

— Ce contează? Nici una dintre ele nu mai poate suporta să trăiască, nu poţi *înţelege* asta?

— O parte din mine înţelege, o altă parte însă nu e chiar sigură de asta.

— Eşti *slab.* Ai fost totdeauna un om slab, capabil numai de o autocompătimire vrednică de tot dispreţul! Acum eşti de-a dreptul patetic! Haide, *fă-o!* Nu cumva n-ai *curaj?*

— Nu cred că de curaj e vorba. Nu e nevoie de prea multă bravură ca să omori un câine turbat. Dar s-ar putea să ai nevoie de ceva mai multă vlagă ca să prinzi acel câine şi să afli ce a provocat boala. Şi cu ce alţi câini turbaţi s-a împrietenit.

— *Niciodată!* urlă Bajaratt, răsucindu-şi brăţara ei de aur pe mână şi năpustindu-se spre Hawthorne. Cum coapsa îi cedă imediat, Tyrell căzu pe spate, simţind că puterile îl părăsesc cu repeziciune, astfel că abia putea rezista puterii de nebună dezlănţuită cu care fanatica se aruncase asupra lui. Apoi, pe măsură ce brăţara ei i se apropia de gât, văzu o gaură deschisă în vârful unuia din spinii de aur, prin care se scursese o mică picătură de fluid. Atunci trase, în plin, în piept.

Bajaratt suspină şi se rostogoli într-o parte, cuprinsă de spasmele morţii.

— *Muerte a toda...*

Capul lui Amaya Aquirre căzu la dreapta, rămânând sprijinit de umărul ei. Aveai impresia că acum, că nu mai emana atâta ură şi furie, faţa parcă îi întinerise, parcă era o copilă de zece ani care-şi găsise, în sfârşit, liniştea şi pacea.

Epilog

International Herald Tribune

Ediţie Paris – (Pagina 3)

ESTEPONA, *Spania, 31 Aug. – Ieri ne-a parvenit ştirea că poliţia spaniolă, însoţită de ambasadorul american, a sigilat vila lui Richard A. Ingersol, fost judecător la Curtea Supremă a Statelor Unite, care a suferit un atac de cord fatal în timp ce lua parte la funeraliile fiului său, în Virginia. Domnul Ingersol era un membru marcant al exclusivistei comunităţi* Playa Cervantes*, de pe* Costa del Sol. *Prezenţa domnului ambasador a fost necesară deoarece, conform dorinţei succesorilor domnului Ingersol, toate hârtiile ce-i aparţineau trebuie repatriate în Statele Unite, inclusiv cele conţinând informaţii confidenţiale, căutate cu asiduitate de diverse oficialităţi ale guvernului SUA.*

Washington Post

(Pagina întâi, dreapta jos)

Moartea generalului Meyers. Presupus suicid.

WASHINGTON DC, *5 Sept. – În această dimineaţă, în tufişurile aflate la câteva sute de metri de Memorialul Războiului din Vietnam, a fost descoperit corpul neînsufleţit al domnului general Michael Meyers, preşedintele JSCS. Moartea sa a fost provocată de o rană de glonţ, la gât, tras dintr-o armă aflată la foarte mică distanţă, respectiva armă fiind găsită în mâna domnului general. Motivul acestei sinucideri este cel mai bine prezentat de chiar cuvintele domnului general Meyers, rostite în mai, la convenţia naţională a organizaţiei* Forever America: *„Dacă va veni vreodată clipa în care infirmitatea mea mă va împiedica să-mi îndeplinesc îndatoririle altfel decât la maxima mea capacitate, voi prefera să-mi iau mai degrabă viaţa în tăcere, decât să devin o povară pe umerii ţării mele, pe care o iubesc mai presus de orice. Dacă mi*

s-ar fi împlinit fierbintea mea dorinţă, acum aş fi lângă camarazii mei de arme, dispăruţi, dar care au servit cu atâta credinţă şi atât de minunat naţiunea noastră". Domnul general, fost prizonier de război, a fost rănit de mai multe ori în luptă, în Vietnam.

În secţiunea noastră de ferpare puteţi citi o notă asupra vieţii şi carierei militare a domnului general Meyers. Un purtător de cuvânt al Pentagonului ne-a transmis că la sediu steagurile vor fi coborâte în bernă timp de o săptămână şi că astăzi la prânz va fi păstrat un minut de reculegere în toate unităţile noastre militare.

New York Times

(Pagina 2)

Epurare?

WASHINGTON DC, 7 Sept. – Din surse apropiate de CIA, NI şi Immigration Service, aflăm că numeroşi funcţionari ai acestor servicii sunt supuşi unei operaţii de reevaluare de mare anvergură. În această operaţie este cuprins şi personalul de legătură. Nimeni nu a comunicat oficial care este cauza declanşării acestei acţiuni, dar se confirmă că, până la ora actuală, au fost efectuate câteva zeci de arestări.

Los Angeles Times

(Pagina 47)

MEXICO CITY – La sediul ziarului La Ciudad s-au prezentat doi piloţi americani, Ezekiel şi Benjamin Jones, care susţineau că deţin informaţii în legătură cu „dispariţia" lui Nils Van Nostrand, milionar, renumit om de afaceri internaţional şi consilier al ultimelor trei administraţii, ca şi al unui număr de comitete importante ale Congresului. Un purtător de cuvânt al domnului Van Nostrand a comunicat că n-a auzit niciodată de cei doi fraţi Jones şi că a fost cât se poate de amuzat să afle că domnul Van Nostrand a „dispărut", deoarece acesta se află într-o croazieră de trei luni în jurul lunii, o vacanţă şi o excursie pe care şi-o dorea de mulţi ani. Agenţia din Nashville, Tennessee, prin

intermediul căreia cei doi piloţi susţin că au fost angajaţi, ne-a comunicat că numele lor nu a figurat niciodată pe listele pe care le deţine. În dimineaţa aceasta, ni s-a mai transmis că doi bărbaţi, ale căror semnalmente corespund cu cele ale fraţilor Jones, au furat un reactor Rockwell şi, folosind un număr de înmatriculare fals, s-au deplasat pe calea aerului spre sud, probabil spre America Latină.

— Acum cunoaşteţi tot adevărul, *famiglia Capelli,* spuse Nicolo, aşezându-se pe scaun. Sub jacheta pe care o avea pe umeri i se vedea pieptul bandajat, iar mâna stângă îi era prinsă într-o eşarfă. Se aflau toţi în sufrageria spaţiosului apartament de deasupra magazinului-restaurant.

— Nu sunt decât un docher din Portiei, continuă tânărul, deşi mi s-a spus că această renumită familie din Ravello este gata să mă accepte ca fiu, pentru că semăn mult cu cel pe care l-au pierdut nu de multă vreme… Dar nu pot face asta, m-am minţit destul pe mine însumi şi am minţit şi atâţia alţi oameni.

— Nu te judeca cu atâta asprime, Paolo… *Nicolo,* zise Angel Capell, din scaunul ei aflat în cealaltă parte a încăperii – mişcare tactică gândită de tatăl ei, care încă mai avea dubii serioase. Avocatul meu a discutat cu reprezentanţii guvernului…

— Auzi, *papa,* avocatul ei! strigă fratele mai mic al actriţei, izbucnind în râs. Angelina are un *avvocato.*

— *Basta!* i-o reteză tatăl lui. Dacă o să fii serios şi dacă o să-ţi dai multă osteneală, poate că într-o bună zi sora ta o să te aleagă *pe tine* de avocat… Ce ţi-a spus omul ăla, Angelina?

— Că este vorba de o afacere guvernamentală de cel mai înalt nivel, *papa* şi că totul va fi trecut sub tăcere absolută. Nicolo a stat patru zile în izolare totală, a fost interogat de zeci de oficiali şi le-a spus tot ce ştia. Au existat câţiva care doreau să-l trimită în închisoare pentru ani de zile, dar, conform legislaţiei noastre, asta nu se poate decât în urma unui proces. Orice acuzat are dreptul să fie apărat de un avocat şi, sinceră să fiu *papa, eu* i-am dat dispoziţie omului meu să le transmită că Nicolo va fi apărat de cei mai buni avocaţi pe care voi fi în stare să-i angajez… Angel Capell, *nee* Angelina Capelli, făcu o pauză şi se roşi uşor, pe când zâmbea către Nicolo. Evident, asta înseamnă că se va face multă publicitate pe marginea acestor evenimente, ceea ce va produce multe neplăceri multor oameni şi din guvern şi din

afara lui, pentru că au fost foarte mulţi care au ajutat-o pe terorista asta, sperând să obţină sume mari de bani de la ea…

— *Şi?* tună Capelli senior. Totul pare încă *incredibile!*

— Nu, *papa.* Printre documentele secrete ce-l privesc pe Nicolo se află deja şi declaraţiile sub prestare de jurământ ale celor patru soldaţi din infanteria marină şi a ofiţerului care îi comanda. Fiecare dintre ei a auzit-o clar pe femeia aia dând ordin ca Nicolo să fie omorât – *omorât, papa* – şi fiecare dintre ei a declarat răspicat exact ce a auzit!

— *Madre di Dio,* şopti doamna Capelli privind ţintă la Nicolo. E un băiat aşa de bun, poate că nu chiar perfect, dar, în nici un caz, nu e un *maligno.*

— Da, *mamma,* ai dreptate. Nicolo a crescut pe străzi, la fel cu atâţia tineri de pe aici, care se adună în fel de fel de găşti şi fac tot felul de tâmpenii. Dar el nu e aşa, vrea din tot sufletul să devină un om bun, în toată firea. Gândiţi-vă numai, câţi dintre docherii din Italia urmează liceul? Nicolo l-a început!

— Deci nu va intra la închisoare? întrebă Capelli junior.

— Nu, răspunse Angel. Oficialităţile vor accepta că, pentru femeia aia oribilă, el n-a fost decât o marionetă – *uno burattino, papa* – şi că n-a ştiut, de fapt, ce urmărea ea. Nu trebuie decât să jure că nu va sufla o vorbă despre asta. Avocatul meu a întocmit hârtiile necesare, Nicolo le semnează după-masă.

— *Scusi,* zise Capelli senior, cu ochii încă mari de uimire. Prietenul tău – *il barone-cadetto…* acest tânăr domn Paolo, sau *Nicolo,* cum zice că îl cheamă de fapt – a pomenit ceva de o sumă mare de bani aflată la Neapole, ca să nu mai vorbim de plicul ăla, plin cu atât de mulţi bani, încât mie mi-ar lua pe puţin şase luni de muncă zdravănă ca să-i pot câştiga…

— Totul este exact cum a spus Nicolo, *papa,* răspunse Angel. Avocatul meu a luat legătura cu banca din Neapole… Dispoziţiile pe care le-a primit banca sunt cât se poate de clare. Dacă domnul *Nicolo Montalvi din Portiei,* având asupra sa acte de identitate corespunzătoare, va reclama acei bani, îi are oricând la dispoziţie. În eventualitatea morţii sale, întreaga sumă ar fi urmat să revină deponentului şi, dacă timp de şase luni nici unul dintre ei nu-i reclamă, fondurile urmează să fie transferate într-un cont secret de la Zurich.

— Totul este adevăr gol-goluţ, *signor* Capelli, spuse şi Nicolo. Când am plecat cu femeia aia, nu ştiam nimic decât că va fi

vorba de o *sciarada,* un joc pentru bani, pe care l-am jucat de multe ori pe cheiurile din Portiei.

— Şi banii aceia sunt încă la dispoziţia ta?

— Nu asta fusese intenţia doamnei, recunoscu băiatul şi pe faţă îi trecu o umbră de furie, ce-l făcu să închidă, pentru o clipă, ochii. Cum v-a spus şi Angelina, a dat ordin să fiu omorât, adăugă el pe un ton monoton.

— Dar acum realitatea e că sunt *ai tăi!* exclamă Angel. Avocatul zice că putem să luăm primul avion spre Neapole, să mergem la bancă şi banii sunt *toţi* ai lui Nicolo!

— Să *ne* ducem…? Voi *amândoi?*

— El e un *innocente, papa.* Probabil că ar fi în stare să încurce şi avioanele, încă de la plecare!

— Câţi bani sunt la bancă?

— Un milion de dolari SUA.

— Ia-ţi avocatul cu tine, Angelina, spuse Angelo Capelli, făcându-şi vânt cu un menu de la restaurantul de jos. Trebuie să ai un însoţitor respectabil, dar să ştii, dacă avocatul tău seamănă cu impresarul tău, cu viermele ăla care ţi-a schimbat numele, o să-l blestem şi pe el, din tot sufletul!

Dragă Cathy,

M-am bucurat foarte mult că te-am văzut ieri şi încă şi mai mult atunci când am aflat că o să te refaci complet, după o scurtă convalescenţă. Arătai formidabil, dar cred că ştii deja că, în ochii mei, tu arăţi totdeauna extraordinar. M-am hotărât să-ţi scriu scrisoarea asta ca să nu-ţi dau ocazia să-mi mai dai în cap cu aerele tale de ofiţer şi superior direct şi nici să nu te apuci să vorbeşti cu mine la fel cum ai vorbi cu fratele mai mic şi cam tâmpiţel, care reuşeşte totdeauna să se piardă, când intri cu el într-un magazin. OK?

Mi-a părut bine când am primit permisia asta atât de lungă pe care ne-au dat-o băieţii, am apreciat gestul în sine, dar adevărul este că nu prea am ce face cu ea. Ştiu că am pomenit destul, de mult de tata, îmi aduc aminte şi de faptul că tu ziceai că nici măcar n-ai bănuit că e un avocat de renume şi că ţi-ar fi făcut plăcere să-l cunoşti, dar cred că am uitat să-ţi spun că anul trecut tata s-a retras din activitate. Nu mai e chiar tânăr, Cathy.

Despre mine şi despre sora mea se poate spune că suntem copii făcuţi la bătrâneţe, pentru că, atunci când ne-am născut şi mama şi tata erau trecuţi de patruzeci de ani. De fapt tata susţine sus şi tare că exact din cauza asta am ieşit noi atât de deştepţi, pentru că şi el şi mama erau oameni în toată puterea cuvântului, ceea ce, evident, nu poate rezista la o examinare mai atentă din punct de vedere al biologiei eredităţii. Dar asta nu prea are importanţă, cred că mai mult contează faptul că, în momentul acesta, nu am nici un motiv să ţin neapărat să mă duc acasă, pentru că părinţii mei sunt plecaţi. În general bântuie peste tot prin Europa, ca doi puşti îndrăgostiţi şi, când se satură de Europa, o şterg spre alte meleaguri. Ultima dată când mi-au scris, se aflau undeva în Australia, într-un loc numit Adelaide, pentru că acolo au un cazinou formidabil – mama se dă în vânt după jocurile de noroc, iar tatei îi face mare plăcere să bea câteva pahare în compania unor cunoscuţi de ocazie – şi se distrau formidabil.

Am avut la un moment dat intenţia să mă duc până în California, la sora mea, ea şi cu mine ne înţelegem foarte bine. Dar situaţia e delicată, îi face curte un tip care este proprietarul unei companii şi flăcăul vrea să o „fure” de la compania la care lucrează ea acum şi să o facă vice-preşedinte la compania lui. Când am sunat-o, mi-a zis scurt: „Să nu cumva să te pună dracu’ să-ţi faci tocmai acum apariţia, frăţioare, pentru că flăcăul meu o să-ţi ofere imediat ţie slujba aia şi te mănânc!”. Cred că trebuie să o înţeleg şi pe ea, Cathy. Puştoaica e bună în meserie, e inventivă, ştie multe, dar eu am învăţat-o aproape tot ce ştie. Aşa că nu pot să nu-i dau dreptate. Zău, cred că sunt o pradă pe care ar vrea să pună mâna oricine din industria particulară! OK, OK! Poate că exagerez niţel, dar nu mult şi, oricum, ştiu când trebuie să mă opresc.

Aşa că, ce altceva să fac? Mă întorc în singurul loc care, la ora actuală, pentru mine are semnificaţia de „acasă”, adică la bază. Sper să nu fii necăjită din cauza asta, mă refer la faptul că plec aşa, fără să-mi iau rămas bun în persoană de la tine. Acum pot să spun câte ceva şi despre tine, stimată doamnă maior? Mai întâi cred că trebuie să te gândeşti serios la o mulţime de lucruri, dar, iertată fie-mi intruziunea în probleme atât de intime şi personale ce te privesc, cred că ai timpul şi necesar şi suficient ca să-ţi pui ordine în toată mulţimea acestor gânduri. Te cunosc bine Cathy, sunt aproape cinci ani de când te urmăresc zi de zi şi

nu cred că trebuie să-ţi mai spun că te iubesc din tot sufletul. Uneori gândurile mele o mai luau chiar razna pe căi nu tocmai platonice, dar am suficient bun-simţ să nu mă întind mai mult decât mi-e plapuma. Şi, pe deasupra, eşti şi cu şapte sau opt ani mai mare ca mine, iar mie nu-mi place să profit de un asemenea avantaj – ho! Evident că glumeam, doamnă maior! Dar trebuie să subliniez că tu ai în faţă cel puţin două opţiuni care, în ceea ce mă priveşte, sunt sublime – adică lipsesc cu desăvârşire. Una dintre ele se referă la un tip pe care-l respect sincer, un bărbat care este într-adevăr un bărbat, deoarece, între multe altele, nu se gândeşte tot timpul doar că trebuie să-şi dovedească această bărbăţie în faţa altora. El este pur şi simplu bărbat, asta e-n firea lui şi cu asta basta! Mi-am dat seama de asta pentru prima dată când a fost omorât Charlie, când eu derutasem binişor de tot şi el a reuşit să mă repună în circulaţie în doi timpi şi trei mişcări. Dar ştii bine despre ce e vorba, pentru că erai şi tu de faţă. Clipe de genul ăsta spun foarte multe despre un om, înţelegi ce vreau să zic? Poate că Tye a mai „sărit peste vapor" uneori, dar, în ceea ce mă priveşte, pentru mine el reprezintă aproape tot ce se înţelege mai valoros şi uman prin conceptul – e drept, demonetizat şi făcut de mulţi de tot rahatu' – de „ofiţer şi gentleman". După cum am spus şi mai înainte, asta e pur şi simplu în firea lui şi, dacă i-aş spune vreodată în faţă tot ce ţi-am scris ţie, probabil că n-o să-mi mai adreseze toată viaţa un singur cuvânt.

Ştiu perfect că îţi spuneam tot timpul că te-ai născut ca să ajungi la comanda Air Force, dar asta era înainte de a afla de la Tye despre ce visai tu să faci, dacă ţi-ai fi putut permite să urmezi un colegiu civil, nu West Point-ul. Poate că, aşa cum ţi-a sugerat şi domnul comandant, încă nu e prea târziu să te gândeşti la asta. Sper din toată inima să te şi hotărăşti să o faci, pentru că atunci aş avea, în sfârşit, ceva şanse să ajung eu comandantul Air Force, în locul tău.

Cei de la spital mi-au comunicat că ai primit uniforma. Sincer să fiu, cred că îţi stă mult mai bine în rochie.

Te iubesc sincer, Cathy, te voi iubi totdeauna. De aceea te rog insistent să te gândeşti bine la cele ce ţi le-am scris. Mai ales că aş putea fi un „unchi" formidabil pentru copii tăi. În fond, câte familii au la dispoziţie un geniu veritabil, care să-i ajute pe copii la temele de matematică? Iar glumeam – pe dracu', de data asta

chiar de loc!

Jackson.

Îmbrăcată în uniformă albastră de aviaţie, doamna maior Catherine Nielsen stătea într-un scaun cu rotile, singură la o masă de pe terasa restaurantului spitalului, cu vedere spre Potomac, în faţa ei se afla un pahar înalt de cafea frapată, iar lângă masă, într-o frapieră de metal, se răcea o jumătate de sticlă de vin alb. Se lăsa seara şi soarele mare şi portocaliu ce se pregătea să dispară spre apus arunca umbre lungi peste apele fluviului. O mişcare în dreptul uşilor de sticlă de la intrare o făcu să privească într-acolo, surprinzând astfel apariţia lui Tyrell Hawthorne care, şchiopătând, se strecura printre mese spre ea. Văzându-l, băgă repede scrisoarea de la Poole, pe care tocmai o citise, în geanta ce-i atârna pe umăr.

— Salut! zise Tyrell aşezându-se. Să ştii că îmbunătăţeşti teribil estetica unei uniforme, când o pui pe tine.

— M-am săturat să tot port îmbrăcăminte de spital şi, cum nu mă pot duce după cumpărături, Jackson mi-a trimis asta de la bază… Ţi-am comandat nişte Chardonnay, sper să-ţi placă. Pe aici nu se servesc băuturi tari.

— Probabil că e prea bun, stomacul meu o să se revolte.

— Şi fiindcă veni vorba de stare fizică…?

— Noile copci rezistă bine, mai ales că mi-au pus şi gips elastic pe deasupra. Căpitanul de infanteria marină e mai bine, glonţul ăla a trecut pur şi simplu prin el, a făcut ceva mizerie pe acolo, dar rana nu a fost prea grea.

— Cum a fost la şedinţă?

— Încearcă să-ţi imaginezi o cuşcă plină cu oceloţi, care se străduie să alerge prin noroi… Pur şi simplu nu ştiu ce s-a întâmplat, cum de a reuşit individa să treacă prin toate măsurile astea de securitate, considerate impenetrabile.

— Haide, Tye, trebuie să recunoşti că strategia ei a fost cât se poate de ingenioasă.

— Asta nu scuză nimic din cele întâmplate, Cathy. A fost ingenioasă pentru că noi eram atât de roşi de la interior, încât prin găuri ar fi putut să intre neobservat şi un ditamai camionul! *Cristoase!* Doar puştiul ăla apăruse în toate ziarele! E drept, falsa *contesă* s-a ţinut în umbră, dar a fost acolo tot timpul. Unde au

fost la momentul respectiv toate supergeniile alea de la contrainformaţii, care folosesc grămada aia de calculatoare a lor, în stare să verifice, să răsverifice şi să răsrăsverifice orice şi pe oricine?

— Din păcate pentru ei, tu nu ai intrat în joc decât destul de târziu, iar la consola calculatoarelor nu se afla Poole.

— Mi-ar place mie să cred aşa ceva despre mine, dar, ca de obicei, n-au fost decât nişte accidente… Cu Poole sunt de acord – de altfel şi tu, stimată doamnă – aţi avut amândoi o prestaţie absolut remarcabilă… La şedinţa de la Casa Albă a participat prin cablu şi Howell – *sir* John Howell de la MI 6. Londra s-a descurcat bine, au pus mâna pe patru dintre complicii lui Bajaratt. Restul, dacă mai sunt şi alţii, au dispărut, ei cred că s-au întors imediat în Valea Baaka. Dar cel mai bine s-a descurcat Parisul. Băieţii de la Deuxieme au transmis chiar ei semnalul pe care se presupunea că îl aşteaptă comandoul din Valea Baaka: la două noaptea s-a anunţat şi la radio şi la televiziune că a fost convocată imediat o sesiune de urgenţă a Camerei Deputaţilor. Aşa ceva nu se poate întâmpla decât în caz de catastrofă globală majoră, care trebuie trecută, un timp, sub tăcere. Şi au pus mâna pe cinci bucăţi terorişti, pe care i-au luat ca din oală, pentru că, în locul în care-şi organizaseră ei ambuscada, nu aveau la dispoziţie decât o singură ieşire.

— Şi Ierusalimul?

— Flăcăii de acolo sunt de-a dreptul minunaţi. Nu ne-au spus nimic, doar că situaţia este sub control. Şi moartea lui Van Nostrand o să fie muşamalizată. Undeva, cândva, pe parcursul următoarelor două luni şi jumătate, se va anunţa că a avut un atac de cord, sau că a suferit un accident oarecare, după care va fi elogiat *in absentia.*

— Şi cu Casa Albă cum vor face?

— O s-o ţină mai departe cu povestea despre renovarea Biroului Oval, pretextul sub care, de vreo două săptămâni, s-au suspendat deja orice vizite turistice în interior. Dacă va fi nevoie, băieţii pot prezenta imediat un deviz de lucrări şi o planificare, atât de la unul din Corpurile de Geniu ale armatei, cât şi de la o companie de construcţii particulară.

— Asta o să înlăture orice bănuială?

— Cine poate contrazice aşa ceva? În momentul în care s-a produs explozia, despre Preşedinte se ştia că e sus, cu familia,

iar zgomotul a fost mult mai puternic în interior decât afară.

— Dar au fost omorâţi *oameni* Tye!

— Băieţii de la Serviciul Secret se mişcă foarte repede şi-şi cunosc meseria bine de tot. Se apropie o chelneriţă cu care schimbară câteva amabilităţi, în timp ce ea deschidea sticla de vin. Mulţumesc, îi spuse Tye, după ce femeia îi umpluse paharul. O să comandăm puţin mai târziu.

— Deci asta e tot, zise Cathy, în timp ce Tyrell îşi goli cea mai mare parte a paharului de vin din câteva înghiţituri lungi.

— Asta e tot, încuviinţă Tyrell. Dar să ştii că ăsta nu e sfârşitul poveştii, nu e decât începutul. Nu va trece mult timp până când vor începe să se scurgă informaţii pe tema asta şi abia atunci să vezi nebunie! Dar acum, singura schimbare notabilă va fi că strigătul de luptă „*Askelon*" va fi probabil înlocuit cu „*Bajaratt, amintiţi-vă de Bajaratt*" ... cunoscută şi sub numele de Dominique – Dominique Montaigne. Vocea lui Hawthorne se stinse şi el părea preocupat să-şi umple din nou paharul cu vin. Sper că de data asta am învăţat, într-adevăr, ceva folositor, adăugă el abia şoptit.

— Ce anume?

— Că trebuie să cunoşti şi să fii sigur de absolut fiecare verigă din lanţurile de comandă ale serviciilor secrete, să ai încredere absolută în fiecare individ cu care lucrezi. Altfel e de preferat să dai dracului totul de la bun început. Şi să dai totul publicităţii.

— Dar asta n-ar crea, confuzie, panică, isterie de masă?

— Sincer să fiu, nu cred şi m-am gândit destul de mult la asta. În război, orice bombardament iminent este anunţat de sirene şi de reflectoare şi, în marea lor majoritate, cetăţenii merg în ordine în adăposturi, încredinţaţi că cei special pregătiţi pentru a face faţă unor asemenea evenimente vor face tot ce pot să îi apere şi să apere interesele ţării. Situaţia în care ne-am aflat nu e mult diferită de ce ţi-am spus eu, dar informarea publicului probabil că ar fi fost extrem de descurajantă pentru conspiratori... Imaginează-ţi că FBI-ul, împreună cu CIA, organizează o conferinţă de presă televizată – de fapt o punere în stare de alarmă la scară naţională – şi declară că o femeie şi un tânăr, intraţi ilegal în ţară, sunt în misiune de sacrificiu, ordonată de Valea Baaka... etc, etc. Crezi că lui Dominique... Hawthorne se întrerupse şi inspiră adânc, strângând puternic în mână paharul cu vin.. *Bajaratt* ar fi reuşit să se descurce la Palm

Beach şi la New York aşa cum s-a descurcat? Eu unul nu cred. E aproape de neconceput ca vreun reporter să nu-şi fi dat seama de ceva şi să nu fi făcut legătura... Se pare că şi aşa, cu toată lipsa de informaţii, unul sau doi reporteri începuseră să aibă bănuieli, unul de la *Miami Herald* şi un specialist în mizerii de tot felul, pe nume Reylli.

— S-ar putea să ai dreptate. Mă refer la datul cărţilor pe faţă, în public.

— Fie că am sau nu, asta e singura recomandare pe care am făcut-o la şedinţă... Cred că mai vreau nişte vin. Tyrell făcu un semn discret spre chelneriţă, apoi arătă spre frapieră. Femeia dădu din cap şi o porni imediat către bar.

— Le-ai spus... începu Cathy cu blândeţe în glas, le-ai spus cumva cine era Bajaratt în realitate?

— Nu, răspunse repede Hawthorne, ridicându-şi ochii trişti şi obosiţi şi privind-o pe Cathy drept în faţă. Nu aveam nici un motiv să o fac. *Bajaratt* a murit şi odată cu ea s-au dus şi demonii care o mânau din urmă. Toate urmele ei duc direct şi strict la Valea Baaka, restul n-au fost decât diverse acoperiri care ar putea face rău unor oameni de care doar s-a folosit, la fel cum s-a folosit şi de mine.

— N-am în nici un caz intenţia să te contrazic, zise ea, punându-şi mâna pe braţul lui. Cred că decizia ta e foarte corectă. Te rog să nu te superi.

— Iartă-mă, nu sunt deloc supărat, Dumnezeule, în nici un caz nu aş putea fi supărat pe tine. Însă îmi doresc foarte mult să mă întorc cât mai repede la bărcile şi la turiştii mei, să nu mai ştiu decât de prova bărcii care despică apa.

— E o viaţă plăcută, nu-i aşa?

— Cel mai plăcut *balsam de Gilead* cum ar zice erudiţii familiei, adică tata şi frate-meu. Hawthorne zâmbi şi din întreaga lui expresie nu se degaja nici urmă de nevoie de compasiune.

— Da, îmi închipui că aşa e, spuse Cathy, reuşind să vadă totuşi dincolo de faţada lui Tyrell. Totuşi îmi pare rău pentru tine, îmi pare *foarte rău* pentru tot ce ţi s-a întâmplat.

— Şi mie îmi pare rău, dar nu prea pot să mai fac mare lucru, aşa că de ce să insist? Se pare că am un talent deosebit să atrag sau să fiu atras de femei care – din motive întemeiate sau neîntemeiate – fac ce fac şi sfârşesc prin a fi omorâte. Dacă aş putea patenta chestia asta, probabil că ar fi o modalitate de a

evita o mulţime de divorţuri.

— Nu e prea frumos ce spui tu acum şi nici nu-mi trece prin cap să cred că gândeşti aşa ceva.

— Aşa e, ai dreptate. Dar azi sunt un pic întors pe dos, OK? Ideea asta, că viaţa mea se desfăşoară în cicluri cam prea asemănătoare, mă sâcâie… Dar nu mai vreau să vorbim de mine – sunt *sătul,* mai mult decât sătul. Să vorbim despre tine.

— De ce?

— Mi se pare că am revizuit deja capitolul ăsta împreună. Pentru că mă interesează persoana ta, pentru că îmi pasă ce se întâmplă cu tine.

— Domnule comandant Hawthorne, repet, de ce! Pentru că ai suferit foarte rău – trebuie să admit că suferinţa ta poate fi considerată chiar groaznică – şi acum m-ai găsit pe mine, o femeie căreia nu-i eşti indiferent şi pe care ai de gând să o foloseşti la fel cum ai folosit-o şi pe Dominique?

— Dacă astea sunt convingerile dumitale, doamnă maior, zise Tyrell băţos, dându-şi scaunul înapoi şi începând să se ridice de pe el, atunci toată discuţia noastră nu are nici un sens!

— *Stai jos, măgarule.*

— Ce…?

— Ai spus exact ceea ce-mi doream să te aud spunând, *prostu' dracului!*

— Da' ce dracu' am mai spus?

— Că pentru tine nu sunt Dominique, sau Bajaratt, sau cum o chema. Şi că nu sunt nici fantoma lui Ingrid a ta… Că sunt eu însumi!

— Bine, dar niciodată n-am gândit altfel…

— Trebuia să o şi aud.

— Ah, *Iisuse!* spuse Hawthorne, aşezându-se la loc şi lăsându-se pe spătarul scaunului. Şi acum ce trebuie să mai spun?

— Ştiu şi eu? Propune şi tu ceva… Preşedintele a ordonat personal comandamentului Air Force să mi se acorde o permisie pe durată nelimitată, pentru recuperare completă, iar medicii sunt de părere că asta va dura între trei şi patru luni, pe puţin.

— Din câte am înţeles, Poole a refuzat permisia care i se acordase lui, spuse Tyrell.

— El nu avea pur şi simplu unde să se ducă, Tye. Aviaţia şi calculatoarele sunt, practic, viaţa lui. Dar asta nu e neapărat valabil şi pentru mine!

Hawthorne se mută încet mai în faţă pe scaun şi se aplecă peste masă, privind-o din nou pe Cathy drept în ochi.

— *Dumnezeule,* spuse el încetişor. Oare e posibil ca din uniforma aia să înceapă să răsară ceva nu prea regulamentar? Poate chiar o puştoaică, ce dorea cândva să ajungă arheolog?

— Nu ştiu încă prea bine. Comandamentele ţipă cât le ţine gura din cauza retragerilor înainte de termen, tot spun că ţara nu-şi poate păstra capacitatea... Pur şi simplu pe moment nu-mi pot da seama.

— Dar ştii că insulele Caraibe gem, pur şi simplu, de mistere arheologice încă nedescoperite? De exemplu coloniile indienilor Ciboney şi Couri, care se pare că se întindeau până şi în Guyana şi pe Amazoane. Şi civilizaţia triburilor Arawak, a căror legislaţie depăşise cu sute de ani epoca în care trăiau ei. Sau războinica naţie a Caribilor, care cândva domina cea mai mare parte a Antilelor Lesser; tacticile lor de luptă de gherilă erau atât de bine puse la punct, încât conchistadorii spanioli ajunseseră să nu aibă dorinţă mai fierbinte decât să se ţină cât mai departe de ei... şi de dineurile lor în aer liber, unde, dacă erau prinşi, oamenii regelui prea-catolic erau serviţi pe post de trufandale. Von Clausewitz le-ar fi aprobat modul de a lupta în totalitate şi din punct de vedere strategic şi din punct de vedere psihologic... Toate astea s-au întâmplat mult înainte de a începe să se practice comerţul cu sclavi. E vorba de civilizaţii puternice, al căror liant era format de tobe uriaşe şi de marile canoe de război, precum şi de conducători ce se deplasau de pe o insulă pe alta împărţind dreptatea, la fel cum procedau şi judecătorii noştri itineranţi din vest, atunci când nu erau beţi cui sau necinstiţi. Sunt secole întregi, pline de o istorie fascinantă despre care nu prea se ştie mare lucru.

— Doamne, cred că *tu* ar trebui să te apuci să le studiezi. Se pare că te pasionează serios.

— Ah nu, eu sunt genul de om care stă lângă foc şi ascultă poveştile spuse de alţii, nu sunt genul studios. Dar tu ai putea fi.

— Ar trebui să mă întorc la şcoală, să mă înscriu probabil la o universitate...

— Sunt câteva universităţi foarte bune şi în Martinica şi în Porto Rico. Mi s-a spus că acolo predau nişte arheologi de mare renume. Ar putea fi un început, Cathy.

— Da, nu se poate spune că nu eşti convingător... dar de fapt

vrei *să spui…*

— Da, doamnă maior. Vreau să spun să vii cu mine. Nu mai suntem copii, o să ne dăm rapid seama dacă merge sau nu. Şi, cum agendele noastre nu prea sunt încărcate la capitolul *întâlniri,* ce contează câteva luni? Unde să te duci, înapoi la fermă?

— Poate vreo două zile, nu mai mult. După aia tata o să mă trimită precis să văd de vaci. Şi agenda mea este de-a dreptul imaculată la capitolul pe care-l pomeneai.

— De ce să nu încercăm, Cath? Te declar agent independent, poţi să te retragi oricând doreşti.

— Îmi place să te aud spunându-mi Cath…

— Se pare că domnul locotenent Poole are şi părţi bune.

— Da, aşa e. Să-mi dai numărul tău de telefon.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Nu, domnule comandant, nu e tot. Voi veni cu siguranţă, dragul meu.

— Mulţumesc, doamnă maior.

Zâmbiră amândoi şi începură să râdă în tăcere, în timp ce-şi căutau şi îşi împreunau mâinile.

Cuprins

19.....4
20.....25
21.....47
22.....65
23.....82
24.....98
25.....110
26.....127
27.....142
28.....159
29.....179
30.....191
31.....204
Sediul Mossad, Tel Aviv.....204
Sediul MI 6, Londra.....211
32.....216
Knightbridge, Londra.....217
33.....231
34.....239
Ora 11:35 dimineaţa.....240
Ora 12:17.....241
35.....246

2:38 după-amiază.....246
3:42 după-amiaza.....248
4:29 după-amiaza.....251
5:07 după-amiaza.....254
36.....257
6:47 după-amiaza.....271
37.....275
7:09 seara.....279
7:32 seara.....281
7:33 seara.....287
7:51 seara.....290
8:02 seara.....295
Epilog.....302
Cuprins.....316

MAESTRUL DE NECONTESTAT AL MACHIAJULUI COMPLOTURILOR, ACȚIUNILOR TREPIDANTE, SUSPANSULUI ȘI, MAI ALES, AL PERSONAJELOR MEMORABILE.

Robert Ludlum, participant la al doilea război mondial ca ofițer în Marina Statelor Unite, s-a născut în New York City, a crescut în Short Hills, New Jersey; și-a făcut studiile în Connecticut.

După ce a fost actor și producător de teatru, la 40 de ani **Robert Ludlum** s-a gândit să-și schimbe cariera devenind scriitor. Pe urmă totul s-a transformat într-un succes incontestabil – un prozator admirat, un prolific autor de bestseller-uri publicate în 28 de țări și 32 de limbi: 195 de milioane de cărți vândute în toată lumea.

Robert Ludlum locuiește în Florida cu Mary, soția lui, fostă actriță și cel dintâi critic al operei sale. Au trei copii.

Vol. I-II 6375

ISBN 973-9150-20-5
973-9150-21-3
973-9150-22-1